GORDON LANDSBOROUGH

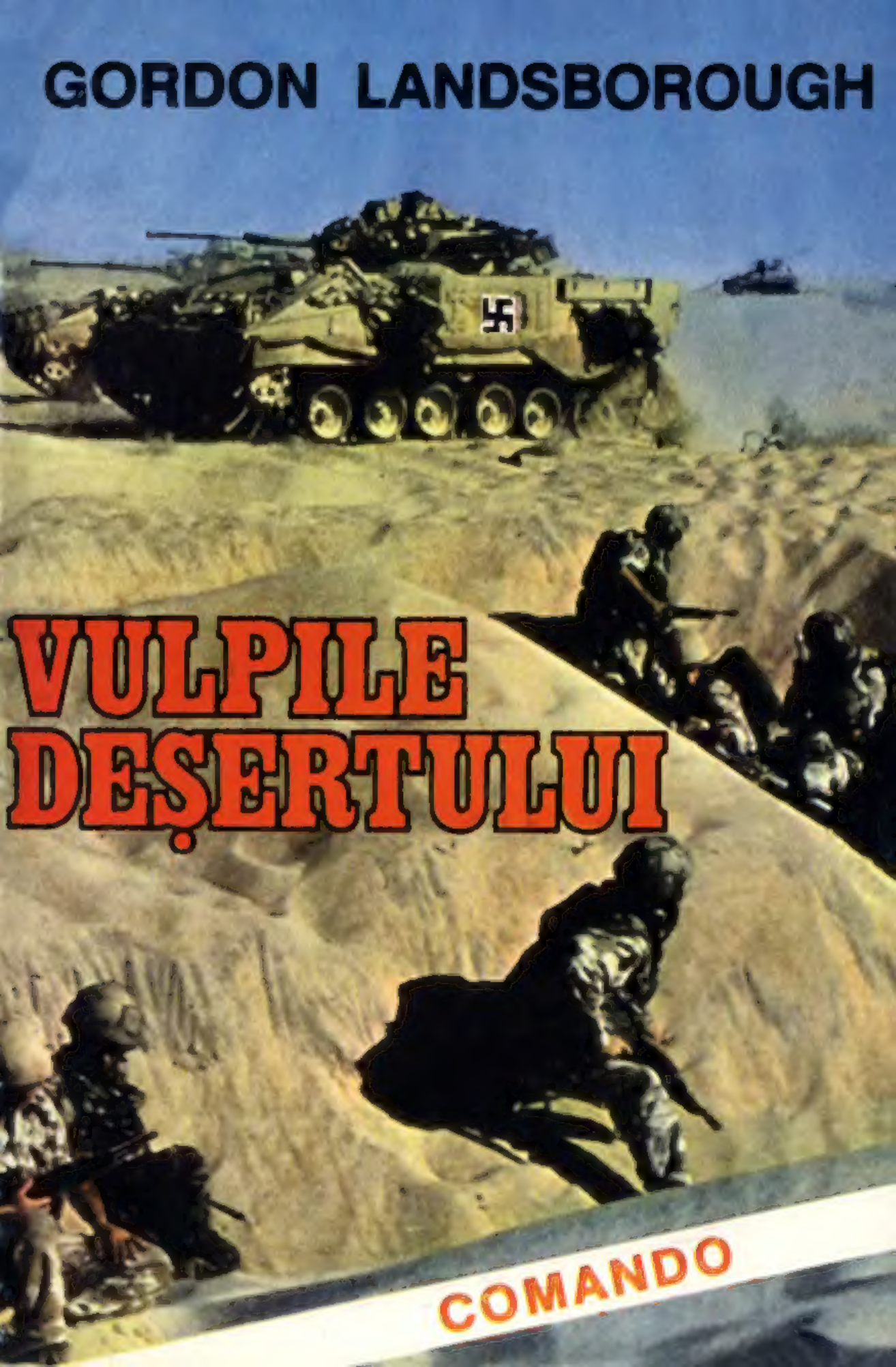

VULPILE DEȘERTULUI

COMANDO

GORDON LANDSBOROUGH

VULPILE DEȘERTULUI

GORDON LANDSBOROUGH

VULPILE DEȘERTULUI

Traducere și note D. MAZILU

EDITURA MENORA
1993

Coperta : ADRIANA IONIȚĂ

Gordon Landsborough
DESERT MARAUDERS
Allan Wingate
London
Copyright 1976 by Gordon Landsborough

„Valoarea unui general e totdeauna egală cu aceea a căpitanilor pe care îi are în subordine“ — iată o zicală deseori rostită prin popotele ofiţerilor şi — lucru ciudat — totdeauna de către căpitani. Printre ofiţerii cu acest grad aflaţi în subordinea feldmareşalului Erwin Rommel[1] se număra şi tînărul, dar neînfricatul *Hauptmann*[2] Kurt Braunschweig.

În numeroase ciocniri avute pe întinsul deşertului cu britanicii şi aliaţii lor, căpitanul Braunschweig se dovedise un om cu nervi de oţel. În concepţia lui, războiul însemna înainte de toate să te năpusteşti asupra inamicului de îndată ce dai cu ochii de el şi să-l distrugi pînă ce n-apucă să-şi dea seama ce anume se întîmplă. Politica asta putea duce la rezultate dezastruoase — şi nu numai pentru una din părţi — dar feldmareşalul Rommel o încuraja cu neabătută stăruinţă, fiindcă se dovedise aducătoare de mari foloase peste tot pe cîmpul de luptă.

Către începutul unei după-amiezi toride, căpitanul Braunschweig stătea în picioare în maşina lui deschisă şi avea ochelarii de praf săltaţi peste cozorocul prelung al chipiului, după moda lansată de generalul său comandant ; se afla în plin deşert, la un sfert de milă depărtare de oaza Siwa... Iar Siwa se găsea pe întinsul Saharei, la

[1] General german (1891—1944). Comandant al *Afrikakorps*-ului (vezi nota 1, pag. 53)

[2] Căpitan (germ.)

patru sute de mile spre sud de Derna, Tobruk şi ţărmurile Mediteranei.

În faţa sa ardea un foc uriaş. Era vorba de un pîlc stingher de palmieri — s-ar putea să fie şi curmali, îşi spunea căpitanul, deşi nu prea se pricepea la arbori dintre-aceştia, fiindcă şi el şi oamenii săi abia sosiseră la Siwa, iar pentru asemenea ispravă trebuiseră să-i izgonească pe britanici din acest paradis de verdeaţă, pierdut în imensitatea pustiului dogoritor.

Căpitanul Braunschweig izbutise să provoace cumplitul incendiu. Aruncătoarele lui de mine tocaseră pîlcul înalt de palmieri şi aprinseseră frunzele uscate, risipite în vraf gros pe deasupra nisipului. Fără îndoială că vreun proprietar de neam arab avea să fie tare amărît că investiţiile sale se duseseră definitiv pe apa sîmbetei, dar dacă oamenii s-apucă să cultive pomi roditori în mijlocul pustietăţilor, trebuie să se aştepte ca soldaţii porniţi la război să le ocupe şi să le transforme în cîmpuri de bătălie.

În clipa de-atunci căpitanul nu era sigur că oaza ar mai fi putut fi socotită cîmp de bătălie. Individul — destul de respingător la înfăţişare — care fusese adus la Marele Cartier german de nişte nomazi arabi dornici să încaseze recompensa făgăduită, vorbise multe şi de toate, iar ca urmare a celor spuse de el organizase în grabă detaşamentul comandat de căpitanul Braunschweig şi se pornise năvala împotriva acelui paşnic pîlc de palmieri de lîngă Siwa.

Numai că paşnicul pîlc de palmieri începuse dintr-odată să-i împroşte cu gloanţe de mitralieră, arătîndu-le astfel că incredibilele gogoşi înşirate de individul cu înfăţişare antipatică erau de fapt adevăr adevărat. Să dovedi ca un detaşament puternic de soldaţi britanici îndrăznise cu neruşinare să se aciueze chiar în coasta oazei ocupate de trupele germane. Şi-atunci căpitanul dăduse imediat ordinele menite să-l facă pe inamic să-şi blesteme zilele şi să-şi dorească din adîncul sufletului să se afle la capătul lumii şi nu la Siwa.

Intr-o clipă, infanteriștii lui, îmbrăcați în uniforme de culoarea deșertului, se revărsaseră peste dunele de nisip și începuseră să înainteze concentric asupra inamicului. Mitralierele fură imediat montate și începură să reverse foc ucigător asupra pîlcului de palmieri și a inamicului încă invizibil. Pe urmă intraseră în acțiune aruncătoarele de mine, palmierii se rostogoliseră unii peste alții și apoi izbucnise focul, fapt ce-i prilejui căpitanului cea mai adîncă satisfacție. Nu-i trecea prin minte vreo asemuire cu niște șobolani scoși de pîrjol de prin cotloanele lor — căci pentru căpitanul Braunschweig, militar de carieră, vrăjmașului, mai ales dacă era de rasă nordică, i se cuvenea toată cinstirea, dar în același timp trebuia și neapărat ucis, asta făcînd parte din regulile jocului. Se gîndea că focul îi va sili curînd pe britanici să se arate la vedere și atunci forțele de sub comanda sa, mult superioare numericește, îi vor lichida fără milă, răsplătind după cum se cuvine o astfel de nerușinare. Ca soldat, avea toată admirația pentru curajul dovedit de ostașii inamici, dar tot ca soldat se considera dator să înlăture din rădăcină o asemenea amenințare la adresa securității armatelor din care făcea parte.

Focul se încinse cu vîlvătăi imense și un nor des de fum venea să păteze albastrul de sticlă al cerului saharian, însă apărătorii încă tot nevăzuți continuau să reverse foc greu de puști și de mitraliere din ascunzătorile lor aflate printre palmieri. Căpitanul Braunschweig dădu ordin ostașilor să strîngă cercul împrejurul inamicului și în felul acesta să-l scoată din bîrlog. Se dovedi însă că manevra comandată fusese ori prea încet executată ori prea tîrziu pornită.

Dintr-odată, la nu mai mult de cinci minute după ce atacul fusese declanșat, nu se mai auzi nici un foc de armă dinspre pîlcul de palmieri. Abia după cîtăva vreme căpitanului îi trecu prin gînd că s-ar putea ca inamicul să se fi retras cu totul și să nu fie vorba doar de o simplă pauză în focul lui susținut. Chiar și după aceea, deși ordonă pas alergător, trecu destulă vreme pînă ce primul pedestraș

să raporteze că, cel puţin în sectorul controlat de el, nu se afla nici urmă de luptător din deşert.

Pe urmă înaintarea s-a făcut în mare grabă şi infanteriştii germani s-au strecurat ca argintul viu printre palmieri pînă cînd s-au întîlnit cu toţii de cealaltă parte a crîngului, declarînd că nu se află acolo nici măcar un singur ostaş inamic. În acelaşi timp au raportat că există urme ale unei tabere destul de însemnate, făcute cîndva printre palmieri, şi unde s-ar părea că se stabilise un detaşament oarecum numeros, ceea ce părea să întărească spusele rănitului britanic.

Încă înainte ca locotenentul de infanterie să-şi fi prezentat raportul, căpitanul Braunschweig primi o altă dovadă a retragerii inamicului. Două maşini de patrulare uşor înarmate, ce se aflau în detaşamentul său, o luaseră înainte pe ambele părţi ale pîlcului de palmieri cuprins de incendiu. Acum una dintre ele raporta prin radio că un nor greu de praf se arăta înspre sud, ceea ce demonstra că un convoi de vehicule străbate deşertul.

„Spre sud ?" se gîndi imediat căpitanul şi numaidecît începu să-şi despăturеze harta. Dar spre sud nu exista nici o cale de scăpare ! Într-acolo, pe distanţă de sute de mile, se afla Întinsa Mare de Nisip, o vastă porţiune de nisipuri mişcătoare reprezentînd un obstacol cu neputinţă de depăşit — după datele furnizate de Serviciul German de Informaţii — de către nici un fel de vehicul. Ce-ar putea, deci, să însemne o asemenea manevră a inamicului ? Aveau cumva vreo poziţie fortificată prin apropierea Întinsei Mări de Nisip, ori cunoşteau totuşi vreo cale secretă de trecere, necunoscută cartografilor Armatei Germane ?

Dar căpitanul Braunschweig, fiind omul care era, nu zăbovi mai mult de două secunde asupra unor asemenea speculaţii. Pentru el acţiunea însemna totul. Inamicul era pe cale să-i scape. Prin urmare datoria îi impunea să se ia pe urmele lui şi să-l oblige să primească lupta. N-avea nici o îndoială în ce priveşte rezultatul încleştării. După cîte spusese rănitul britanic, ceata acelor haiduci ai de-

șertului nu cuprindea mai mult de treizeci de oameni și nu dispunea decît de patru camioane de transport descoperite. El avea la dispoziție două autovehicule de patrulare minunat înarmate și extraordinar de potrivite pentru asemenea teren, douăsprezece camioane speciale pentru transportul trupelor și cu mult peste o sută de oameni. De îndată ce va avea posibilitatea să se ia de gît cu dușmanul, are să-l și pună cu botul pe labe ; dar chiar dacă forțele de sub comanda sa ar fi fost net inferioare celor ale britanicilor, hotărîrea căpitanului nu ar fi fost alta.

După ei — cu toată viteza !

Provizii și apă avea pentru două zile. În răstimpul acesta trebuia cu orice preț să nimicească ceata aceea de dușmani care cu atîta îndrăzneală atacase comandamentul german de la Siwa și eliberase opt prizonieri britanici. Dădu un ordin scurt și numaidecît cele douăspreze camioane se apropiară, oamenii se întoarseră și se urcară în ele, urmărirea începînd fără întîrziere.

Realitatea era, orice s-ar spune, că detașamentul aflat sub comanda căpitanului Braunschweig dăduse grupului acela, inamic — oare cum îi spusese prizonierul rănit ? G.G.C.U. [1] ?, o nouă formație de gherilă acționînd în Sahara — un avans de vreo oră și jumătate. Era cu adevărat de necrezut cît de mult timp trebuia irosit pentru a te putea convinge că inamicul într-adevăr s-a retras și nu a organizat vreo ambuscadă, pentru a-ți pune din nou oamenii în formație de marș și a pleca iarăși la drum.

De data asta, însă, porniseră cu iuțeală, o luaseră de-a dreptul către sud, lăsînd în urmă palimierii care trosneau și se mistuiau în jarul focului, și se îndreptau către clipa încleștării decisive. La început calea era lină și întinsă, presărată cu nisip vîrtos, curat, aproape de culoarea aurului pur, orînduit în coline uniforme de vîntul care sufla

[1] *Glasshouse Gang Commando Unit* (Grupul de comando al Cetei de la Glasshouse). „Glasshouse" era numele unei cumplite închisori militare britanice din Africa. În argou cazon este denumirea generică dată oricărei închisori militare. Înțelesul obișnuit al cuvîntului este acela de „seră".

mai fără contenire, nisip ce oferea priză sigură anvelopelor de cauciuc sintetic. Numai căldura îi potopea. Pînă şi vîntul ce stîrnea uşoare vîrtejuri de nisip, şuierătoare ca nişte şerpi încolăciţi pe deasupra pămîntului, venea să sporească dogoarea. Îi izbea drept în faţă pe soldaţii ghemuiţi în camioanele de transport şi-i pîrjolea cu arşiţa lui înfricoşătoare. Pielea se aspreă şi începea să se cojească, gîtlejurile le deveneau insuportabil de uscate şi nimeni nu scotea nici o vorbă fiindcă limbile se scorojiseră şi răzuiau ca nişte pile cerurile gurilor la fel de aspre ca şi ele. Soldaţii stăteau înghesuiţi ca vai de ei, claie peste grămadă, cu gîndurile şi visurile aninate de izvoarele limpezi şi răcoroase din oaza Siwa şi cugetau cu minţile lor nemţeşti la nebunia războiului şi la nepătrunsele lor rosturi pe îndepărtatele meleaguri ale Africii.

Autovehiculele de patrulare nu pierdură nici o clipă din ochi norul de praf care se tot ridica în depărtare, dar în ori şi ce caz ar fi fost foarte puţin probabil ca fugarii să poată scăpa în vreun fel, căci dacă nisipul avea grijă de ceva, atunci acel ceva era să păstreze cît mai limpezi urmele cauciucurilor. Urmăritorilor nu le rămînea altă grijă decît să-şi continue cursa ; pînă în cele din urmă dîrele lăsate în nisip aveau să-i ducă fără greş în spinarea fugarilor. Căpitanul Braunschweig era convins că înaintează mult mai repede decît britanicii şi nu se îndoia de fel că avansul de vreo zece mile pe care îl aveau se va topi nu peste multă vreme.

Dar nu ţinea seama de surprizele pe care le ascunde pustiul.

Către mijlocul după-amiezii, aflîndu-se în urma aceleiaşi coloane de praf mult mai apropiată acum ce îi trăgea după sine ca un soi de magnet, nemţii îşi dădură seama că înfăţişarea locurilor începe să se schimbe. Cu toţi băgară de seamă coloritul complet diferit al împrejurimilor : în locul acelui auriu îmbietor, nu vedeau acum decît nesfîrşite întinderi de cenuşiu mohorît. Din ce în ce mai

multe colțuri de stîncă răsăreau pe întinderea nisipului ; pînă și nisipul însuși părea ciudat de alunecos și curgător.

Tot mai adesea se întîmpla ca roțile mașinilor să se învîrtă de pomană, fără să poată face priză cu solul și izbutind să arunce în aer doar un soi de fîntîni arteziene de pulbere uscată și fierbinte. Înaintau cu viteză din ce în ce mai redusă și ochii căpitanului cercetau acum tot mai des poziția soarelui, fiindcă începuse să se întrebe dacă va izbuti să-i ajungă din urmă pe fugari înainte de lăsarea întunericului.

Căpitanul Braunschweig încă era convins că încetul cu încetul se apropie de inamic, însă își dădea seama că nu în aceeași măsură în care se apropiaseră mai înainte, cînd înaintaseră pe nisip mult mai consistent și cu mult mai mult spor. Începea să creadă că printre fugari se aflau și oameni buni cunoscători ai deșertului și foarte pricepuți să se descurce cu roțile care patinează pe nisip. Dar ce naiba, s-ar fi zis că britanicii ăștia se simt totdeauna la ei acasă prin astfel de pustietăți, mult mai bine decît oamenii lui atît de puțin obișnuiți cu deșertul. În ciuda unor asemenea gînduri, căpitanul continua cu încăpățînare să-și spună : fie el nisip tare sau prăfos, acolo unde pot ajunge acești *verdammen* [1] de britanici, putem ajunge și noi, iar în cele din urmă — jur pe sufletul meu — o să-i prindem și-o să-i nimicim.

Dar asta, în orice caz, n-avea să se întîmple în cursul nopții următoare. Era absolut necesar să facă un popas, fie și numai de zece minute, atît cît trebuia ca să alimenteze mașinile cu benzină, să distribuie hrana și să împartă rațiile reglementare de apă — și cele zece minute se dovediră suficiente. Pe urmă porniră din nou la drum. Numai că soarele cădea cu îngrijorătoare grabă către zarea dinspre apus, iar norul de praf nu părea deloc să se afle mai aproape de coloana lor.

Drumul devenea din ce în ce mai anevoios. Tot mereu se întîmpla ca roțile vreunei mașini să înceapă a patina

[1] Blestemați (germ.)

în nisip şi maşina să rămînă înţepenită pe loc. Atunci toate vehiculele aflate în urmă trebuiau să se oprească şi ele, oamenii erau obligaţi să coboare şi să lucreze amarnic cu lopeţile în nisip, pînă ce ajungeau să gîfîie de-ai fi zis că au să le explodeze plămînii, şi-abia pe urmă să se caţere în maşinile care din nou izbuteau să se urnească din loc.

Cu timpul, căpitanul Braunschweig iscodi o metodă în stare să le îngăduie a înainta ceva mai repede. Dispuse cele două maşini de patrulare, amîndouă cu tracţiune dublă, pe marginea convoiului şi avînd cablurile de remorcare gata pentru intervenţie. De îndată ce vreo maşină de transport dădea semne neliniştitoare, oamenii săreau jos, prindeau cablurile în cîrligele de remorcare şi vehicolul cu tracţiune dublă o punea numaidecît în mişcare. Inspre seară — ceva cam tîrziu — deveniseră foarte pricepuţi în efectuarea acestei manevre şi coloana începuse să înainteze cu viteză ceva mai mulţumitoare. În orice caz, coloana de praf din faţa lor începea să se apropie văzînd cu ochii şi după anumite calcule s-ar fi zis că se găseşte la şase mile depărtare, însă Braunschweig considera aprecierile acestea drept optimiste.

Întunericul se lăsă mult mai repede decît ar fi dorit el, dar îl întîmpină totuşi cu mulţumire, fiindcă aducea uşurare de sub povara soarelui dogoritor. O vreme, căpitanul se gîndi chiar să încerce un ultim efort şi să continue drumul pentru a cădea în puterea nopţii asupra inamicului cu totul nepregătit, dar băgă de seamă că oamenii aproape se clatină pe picioare cînd trebuie să îndeplinească operaţiile de remorcare a camioanelor de transport şi întreaga coloană se mişcă parcă tot mai cu încetineală.

Pe bună dreptate, căpitanul Braunschweig hotărî să pună capăt acelei zile de trudă. Ostaşii lui erau cu totul epuizaţi ; n-ar mai fi fost în stare să reziste unui asemenea ritm. Chiar dacă ar fi ajuns din urmă inamicul, ce rost ar fi avut, cînd oamenii săi nu mai erau capabili să se bată ? Aşa încît, cu inima tare îndoită, căpitanul Braunschweig ordonă oprirea coloanei şi aşezarea taberei. Aveau să urmeze masa, cafeaua şi mult aşteptata odihnă pentru muş-

chii lor extenuați, iar a doua zi dimineață continuarea hăituirii. Întins sub cerul liber. tremurînd zdravăn, fiindcă oamenii săi nu dispuneau de pături, căpitanul Braunschweig făcea în minte tot felul de socoteli. Dacă pînă a doua zi la prînz nu reușea să ajungă din urmă inamicul, însemna că trebuie să lase baltă toată urmărirea. Apa, dacă nu chiar și benzina, aveau să se termine în curînd și nu era deloc dispus să crape de sete prin pustietățile astea înfiorătoare.

Își trezi oamenii înainte de ivirea zorilor, așa că la prima geană de lumină, coloana pornise la drum, îndreptîndu-se către o nouă zi de trudă și strădanii. Hăituirea neîndurătoare avea să-și urmeze cursul.

Spre marea dezamăgire a detașamentului german, britanicii își începuseră activitatea cu tot atîta grabă, și de treaba asta își dădură seama de îndată ce se mai limpezi lumina. Norul de praf tot mai plutea peste locuri aflate cu cîteva mile înaintea lor.

Toată dimineața, căpitanul își zori nemilos oamenii, îndemnîndu-i să meargă mereu înainte, fără zăbavă, fără să ia în seamă eforturile, oricît de epuizante și dureroase ar fi fost ele. Razele soarelui le pîrjoleau spinările, setea neostoită și neîndurătoare le încleșta gîtlejurile, dar căpitanul Braunschweig nu vroia să știe ce-i odihna. *Pînă la prînz trebuia să-l prindă din urmă pe inamic sau să lase totul baltă.* Și căpitanul nu era omul care să-și cruțe puterile cînd venea vorba despre nimicirea dușmanului.

Pe la ceasurile unsprezece, în dimineața aceea, pe o arșiță cum nu mai avuseseră niciodată de îndurat pînă atunci, începură să aibă impresia că au pierdut cursa. Ce-i drept, norul de praf părea să se afle din ce în ce mai aproape, însă ritmul apropierii parcă nu era suficient de rapid. S-ar fi zis că tot ar mai fi fost vorba de patru sau chiar cinci mile. Tremurînd de ciudă, nemții își dădeau seama că trebuie să aibă toată admirația pentru felul cum se descurcau în deșert fugarii aceștia plini de îndrăzneală și pentru iscusința cu care se pricepeau să țină mereu în bună stare mașinile cu neputință de ajuns din urmă chiar

şi pe un teren atît de neprielnic. Pe la unsprezece şi jumătate înţeleseră că mergînd cu aceeaşi viteză nu mai aveau nici o şansă de a-i ajunge din urmă. Şi totuşi, îndărătnicul căpitan nici nu se gîndea să se dea bătut. Hotărîse să continue pînă la prînz şi avea să-şi urmărească planul cu orice chip, nădăjduind că vreo minune dumnezeiască va veni să ridice stavilă în calea fugii inamicului.

Totuşi, la douăsprezece fix, dădu ordin de oprire, dar cu totul împotriva dorinţelor inimii sale. Pierduseră cursa. Detaşamentul acesta de gherilă se dovedise mult prea dibaci şi avusese neruşinarea să scape din strînsoare. Posomorît şi înciudat, căpitanul Braunschweig le spuse oamenilor că aveau să se odihnească la umbra maşinilor cîtă vreme arşiţa zilei era în toi şi că puteau să mănînce şi să dispună după plac de raţia zilnică de apă.

Şi astfel, istovitul detaşament nemţesc luă repaos, oamenii îşi întinseră pe pămînt mădularele trudite, mîncară şi băură la umbra zgîrcită pe care le-o ofereau maşinile şi camioanele. Oricum, tot era mai bine decît să-ţi dai sufletul trudindu-te să menţii în mers camioanele.

Căpitanul îşi mestecă în silă hrana rece din raţia de campanie, stînd cu spatele sprijinit de un cauciuc ce exhala miresme puţin plăcute, pîrjolit fiind de arşiţa soarelui. Umbră nu prea îi oferea cauciucul acela, dar oricum umbra era prea puţină şi-atîta cîtă se găsea trebuia păstrată pentru ostaşii lui, nu pentru el. În timpul popasului trebuia să îndure el cel dintîi, cu stoicism, arşiţa deşertului.

Aruncate în depărtare, privirile nu i se deslipeau nici o clipă de norul acela de praf. Vai, cît de amarnic îl ura! S-ar fi zis că nu face decît să-l ia peste picior. Şi în vreme ce îl privea, o teribilă dorinţă de răzbunare i se stîrnea în suflet. Şi atunci îşi jură, cu cele mai cumplite jurăminte nemţeşti, că niciodată nu va uita datoria răzbunării. Atîtea osteneli — atîtea cumplite chinuri şi strădanii desfăşurate aici, pe întinsul deşertului — pentru ca

pînă la urmă să nu se aleagă cu nimic ! Iarăşi se rugă să se facă vreo minune, fără să ştie — sărmanul ! — că minunea se şi făcuse.

Nu trecuse o jumătate de ceas şi gura i se uscase de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să-şi bată joc de raţia lui de apă abia consumată, dar tocmai atunci lui Braunschweig îi trecu prin minte că norul de praf nu se găsea mai departe decît atunci cînd coloana făcuse popas. Rămase doar o clipă pe gînduri, apoi se ridică în picioare şi privi într-acolo cu şi mai multă atenţie. Peste un sfert de oră era absolut convins. Norul de praf se arăta la fel de înalt ca şi pînă atunci, dar se părea că atîrnă asupra aceluiaşi loc şi că nu înaintează de fel.

Căpitanul Braunschweing se sculă în picioare clătinîndu-se, dar toată proasta dispoziţie îi trecuse şi acum se simţea dintr-odată iarăşi cuprins de exaltare. Ochii neliniştiţi ai soldaţilor îşi văzură căpitanul iarăşi cuprins de obişnuita-i ardoare şi din nou aţintiţi cu înflăcărare asupra lor.

— *Aufstehen !*[1] strigă el şi toţi săriră în picioare la auzul comenzii, oricît de osteniţi s-ar fi simţit şi oricît de groază le-ar fi fost de alte ceasuri de chin pe întinsul pustiului. Le comunică de îndată locotenenţilor că urmărirea avea să reînceapă. Se părea că inamicul nu se află la depărtare mai lungă de un ceas de cale şi că a fost nevoit să se oprească. Le făgădui tuturor că peste un ceas aveau să-i şteargă de pe faţa pămîntului pe aceia care îndrăzniseră să-i atace.

Prin urmare minunea aşteptată de căpitanul Braunschweig se produsese. Detaşamentul de partizani specializat în operaţiuni specifice deşertului ajunsese la ananghie, nu mai încăpea îndoială. În clipa de faţă, aici, pe înspăimîntătoarea Mare de Nisip, i se întîmplase să cadă de-a dreptul din lac în puţ.

[1] Drepţi ! (germ.)

Pe la ceasurile nouă, în dimineaţa zilei următoare celei în care izbutiseră să fugă din pîlcul de palmieri aflat în vecinătatea oazei Siwa, stăteau toţi cu privirile aţintite asupra căpitanului John Offer. Pînă atunci nici nu-şi dăduseră seama că sînt urmăriţi, fiindcă nici nu prea aveau de ce să se gîndească la o asemenea situaţie.

La vremea cînd cele patru camioane Chevrolet pătrundeau în întinsa Mare de Nisip, ochi cît se poate de pătrunzători iscodeau împrejurimile. În cele patru camioane se aflau treizeci şi unu de ostaşi şi un ofiţer, deşi ofiţerul acesta — Offer — nu era după lege cu nimic mai îndreptăţit decît ceilalţi proscrişi ce-l întovărăşeau să poarte pe epolet însemnele gradului respectiv. Patru dintre aceştia făceau parte din vestitul *Long Range Desert Group* [1], acei oameni stăpînitori ai Saharei, cum nu se poate mai preţioşi dacă venea vorba despre străbaterea Mării de Nisip. Însoţitorii lor, cei din *Glasshouse Gang Comando Unit,* îi salvaseră din ghearele nemţilor, la oaza Siwa, unde se aflau prizonieri de război.

Fiind astfel de soldaţi călîţi în lupte, călătorii de pe Chevroleturi s-ar fi cuvenit să-şi dea seama încă din capul locului de urmărirea pe care căpitanul Braunschweig o organizase cu atîta înverşunare. Dacă totuşi nu observaseră de la început cum stăteau lucrurile, asta se datora în primul rînd vîntului care, deşi destul de domol, bătuse mereu înspre nord. Şi cum ei străbăteau Marea de Nisip aproape în linie dreaptă către sud, fuseseră absolut convinşi că norul de praf ridicat în urma Chevroleturilor şi

[1] În traducere : „Formaţia pentru acţiuni la mare distanţă în deşert". În cartea sa intitulată *Die Wüstenfüchse,* titlul versiunii engleze : *The Foxes of the Desert,* un amplu reportaj despre desfăşurarea acţiunilor militare (în special cele germane) de pe frontul din Africa de Nord, scriitorul vest-german Paul Carell spune despre această „mult-temută" formaţie militară :

„Long Range Desert Group era o unitate special creată pentru acţiuni de sabotare şi spionaj pe întinsul deşertului şi căruia,

adierile de vînt ce se strecurau către nord aveau să acopere ceasuri în șir zarea ca un fel de ceață.

Toate acestea însemnau la urma urmei că cei însărcinați să supravegheze drumul în urmă nu vedeau în spatele lor decît adîncile dîre de cauciucuri acoperite de-un nor gros de praf ce se înălța imediat în urma camioanelor și se întindea pe mare distanță ascunzînd totul vederii. Peste toate se adăugau, bineînțeles, efectele undelor de aer fierbinte ce se ridicau de pe pămîntul încălzit și făceau să se refracte razele de lumină.

Astfel, în cursul întregii zile dintîi — ajutat și de depărtare — căpitanul Braunschweig avu posibilitatea să se țină pe urmele grupului de fugari britanici fără a fi observat. În dimineața următoare ceata fugarilor începuse să fie cam moleșită de-un sentiment de siguranță de sine izvorît din certitudinea că nimeni nu se află pe urmele lor.

Dar chiar și în condițiile acestea, sergentul lor major, Angus O'Keefe, îi sili să se smulgă din culcușul păturilor încă înainte de ivirea zorilor. Nu era plăcut să pornești la drum pe întunecime, asta fără discuție, mai ales pe un drum atît de întortocheat și primejdios, dar toată

---

de partea germană, corespundea grupul „Brandenburghezii" ce avea de îndeplinit misiuni speciale de luptă în spatele liniilor inamice.

Acest Long Range Desert Group era alcătuit din voluntari pentru acțiuni de comando. Baza sa principală se afla în peșterile de lîngă oaza Siwa, fiind mutată mai tîrziu la Kufra. De aici porneau în raiduri temerare, desfășurate la mai multe sute de mile în spatele liniilor inamice. Acțiuni mai importante au fost atacurile împotriva aerodromurilor germane aflate la 350 de mile în spatele frontului. Formațiile de comando plecau de la baze pentru răstimpuri de săptămîni întregi, îmbarcate în cîteva camioane ca niște biete canoe pierdute în largul mării. Ajungeau la obiectivele misiunilor și distrugeau aproape toate bombardierele și avioanele de vînătoare aflate la sol. Aruncau în aer depozitele de carburanți și pricinuiau pierderi grele personalului aflat pe aerodromuri și au izbutit odată chiar să captureze vreo șase prizonieri ducîndu-i apoi pe tot lungul lor drum de întoarcere pînă la peșterile de la Siwa." (*Bantam Books*, New York, 1962 — pag. 47).

lumea își dădea seama că e bine s-o iei din loc cît mai devreme, pînă nu începe să se reverse pîrjolitoarea arșită a soarelui.

La două ceasuri și jumătate după plecare, sergentul major dădu ordin de popas. Nu încape îndoială, două ceasuri și jumătate de mers întins în camioane inconfortabile înseamnă ceva, mai cu seamă atunci cînd mergi urmărit de razele din ce în ce mai fierbinți ale soarelui, însă O'Keefe ținea morțiș să înainteze cît mai mult în prima etapă de după ivirea zorilor. După aceea își puteau îngădui să se odihnească un timp, pe urmă să pornească din nou la drum pînă către amiază, cînd cu toții aveau prilejul să stea mai multă vreme la umbră și-apoi. cam după ceasurile patru, arșița se mai potolea și își puteau vedea mai departe de drum cu mare spor și fără nici un fel de opreliște.

Treburi bine puse la cale, dar sortite să nu se împlinească de fel — cel puțin în ziua aceea.

De data asta, fiindcă făcuseră popas. în spatele lor nu se mai ridica nici un nor de praf, iar cînd erau pe cale să încheie gustarea de dimineață, chiar și către zare praful se risipise și lăsa cale liberă vederii. Poate chiar vîntul își schimbase pentru o vreme direcția și limpezise zarea dinspre nord a locului unde se aflau. Oricare ar fi explicația, fapt e că un ostaș din grupul L.R.D.G. [1], fost pînă de curînd prizonier în mîinile nemților, observă convoiul german care se apropia.

Mai întîi băgă de seamă fuiorul de praf înălțat ca o salcie în depărtare, iar mai pe urmă, prin vălul curenților jucăuși de aer ce se ridicau de pe suprafața nisipului, reuși să distingă și siluetele întunecate ale mașinilor. Se găseau la cinci sau șase mile depărtare, numai că pe întinsul deșertului cinci sau șase mile par o nimica toată.

Ostașul din grupul L.R.D.G. scoase un strigăt și arătă cu degetul într-acolo ; într-o clipă toți ceilalți săriră în picioare, se repeziră să pună mîna pe arme și se uitară

[1] *Long Range Desert Group* (vezi nota 1, pag. 16)

către partea dinspre care venea primejdia. De îndată ce semne de primejdie începură să plutească prin aer, sergentul major O'Keefe se și apropie în goană de ceilalți.

Acest Angus O'Keefe era un om cu totul deosebit ; fusese cîndva sergent în L.R.D.G., dar îl degradaseră la rangul de soldat prost fiindcă se bătuse cu vechii lui dușmani, cei din Poliția Militară, cu prilejul unei permisii petrecute la Cairo, iar pe urmă îl aruncaseră în vestita închisoare Glasshouse.

O'Keefe scoase repede din toc binoclul pe care aproape totdeauna îl purta asupra sa — obicei moștenit de pe vremea cînd făcea parte din L.R.D.G. — și îl îndreptă către coloana ce se zărea vag în depărtare. Se dovedi atunci că toate cele bănuite erau pe deplin întemeiate — nemții porniseră în urmărirea lor și ajunseră stingheritor de aproape. Ce-i displăcea cel mai mult, erau cele două vehicule cu turele, fiindcă știa bine că asemenea mașini de patrulare din dotarea armatei germane mergeau cu dublă tracțiune, ceea ce le îngăduia să se descurce fără probleme chiar și pe nisip afînat, acolo unde vehiculele obișnuite, cu tracțiune numai pe spate, rămîneau împotmolite. Nici cele două mitraliere ce răsăreau din corpul turlelor nu-i pricinuiau cine știe ce bucurie. Cunoștea din proprie experiență ce prăpăd pot pricinui mitralierele astea cînd se înverșunează împotriva unor vehicule ușoare, cum erau camioanele lor.

„Trebuie trezit căpitanul Offer", își spune numaidecît sergentul major. Ofițerul lor comandant trebuia imediat înștiințat. Dar mai înainte de a primi vreun ordin, sergentul major urlă către ceilalți :

— Toată lumea gata de plecare !

În astfel de situație nu mai putea fi vorba de popas de voie — nici măcar o clipă, atîta vreme cît nemții aceștia îndîrjiți se țineau pe urmele lor. O luă la goană înspre locul unde John Offer dormea peste păturile întinse pe platforma unui camion. Oameni cu socoteală înveliseră tot cu pături mitraliera montată pe platformă și asta făcea

destulă umbră pentrul locul unde dormea căpitanul. Căţărîndu-se pînă în preajma lui, sergentul major îl scuturâ domol de umăr. Domol, fiindcă nimeni, nici măcar arabul Ward, agentul lor sanitar, nu ştia care anume oase fuseseră zdrobite în trupul acela ca de cremene.

John Offer, omul care îşi pierduse gradul căpătat prin ordin de zi regal, care ispăşise o înfiorătoare şi de neuitat perioadă de detenţie într-o celebră închisoare militară — acest John Offer arăta îngrozitor în dimineaţa aceea.

Faţa îi era toată acoperită de vînătăi şi zdrelituri, ochii nici nu i se mai zăreau în orbitele tumefiate, nasul turtit — cu cartilagiile zdrobite cîndva de cisma unui ticălos din închisoarea aceea cu numele de Glasshouse — era acum doar o masă de carne vie neagră împrejurul nărilor pline de sînge închegat. Probabil însă că vătămările cele mai grave suferite de Offer nu se arătau la vedere şi se aflau înăuntrul trupului izbit de nenumărate ori cu cisma în vreme ce zăcea leşinat în mijlocul acelui pîlc de palmieri de prin preajma oazei Siwa.

Căpitanul John Offer încasase cea de-a doua bătaie cumplită din viaţa sa doar cu cîteva ceasuri înainte ca grupul lui să fie alungat din pîlcul acela de palmieri de către panzergrenadirii căpitanului Kurt Braunschweig. Un nemernic îl cotonogise, un nemernic care lucrase singur, la adăpostul întunericului. Un neisprăvit înalt de aproape doi metri, cu antebraţele acoperite de tatuaje şi care răspundea la numele de soldat McTone.

Lui McTone nu-i convenise ca grupul lor de dezertori să fie comandat de Offer. Din pricina asta se purtase grosolan, devenise nesuferit şi chiar ameninţase, ceea ce îl făcuse pe Offer, om dintr-o bucată, să-l trimită la pămînt pe boxerul acela cu trupul de uriaş, dintr-o singură lovitură dată pe neaşteptate, cu care prilej îi şi fracturase lui McTone maxilarul.

Drept urmare, McTone, chinuit de dureri, cu falca ruptă susţinută de un bandaj al cărui nod din creştetul capului arăta ca nişte urechi de iepure, se ascunsese şi îl pîndise pe Offer în întuneric. Mînat de o furie nemaipomenită, cu

bestialitate, îi venise de hac căpitanului, pe urmă se dusese la Siwa și se predase nemților, cu gînd că astfel își asigură îngrijirile medicale de care avea nevoie. Oamenii aceștia de la Glashouse erau într-adevăr niște „duri" și chiar între ei nu se menajau de fel unul pe celălalt.

În momentul fugii de la pîlcul de palmieri, ceilalți îl întinseseră pe Offer pe un teanc de pături și-l urcaseră într-un Chevrolet ; acolo zăcuse toată vremea, fără ca cineva să poată spune cu siguranță dacă doarme ori e tot leșinat. Din cînd în cînd agentul sanitar venea și se mai uita la el, dar mai grijuliu decît toți se arătă a fi Eddie Walker, cel de curînd înălțat de Offer la gradul de sergent. Walker și Offer împărțiseră la Glasshouse aceeași celulă și Walker, oricît de fost pușcăriaș, lăudăros și mare tăietor de piroane, dovedise totdeauna că are un suflet de aur. Walker era cel care venise toată vremea, cam la un ceas odată, îl ridicase pe Offer de după umeri și-i turnase pe gît cîteva picături de apă.

Ar fi putut părea ciudat că într-un moment atît de critic uscățivul dar vînjosul Angus O'Keefe venea să-i ceară instrucțiuni tocmai lui John Offer, fiindcă halul în care se afla căpitanul arăta limpede ca lumina zilei că nu e în stare să preia comanda. Numai că O'Keefe își cunoștea bine comandantul și știa de mult ce tărie omenească se ascundea în trupul acela pisat ca-n piuă. Deasemenea avea cea mai nestrămutată încredere în priceperea lui Offer de a-și scoate oamenii din orice încurcătură. Neînduplecat și teribil la furie era acest O'Keefe, mai ales cînd avea de-a face cu Poliția Militară, dar cu toate astea și el, la fel cu Eddie Walker, avea încredere nemărginită în John Offer și pentru nimic în lume n-ar fi ieșit din cuvîntul lui.

Acum îl scuturară încetișor, Offer se trezi treptat-treptat, iar cînd O'Keefe observă că ochii aceia pătrunzători îl privesc printre pungile de carne tumefiată, îi spuse :

— *Sir*, nemții s-au luat după noi și sînt la cîteva mile în urmă. M-am gîndit c-ar fi bine să știți și dumneavoastră.

Buzele umflate se mișcară cu greu și O'Keefe abia putu să distingă cuvintele :

— Da ? Ei, fir-ar să fie ! Atunci cred c-ar trebui să facem ceva.

Rănitul înălță cu greu un braț, semn mut că ar dori să fie ridicat în picioare. Un gest caracteristic pentru John Offer. Nu mai era decît o epavă de om și cu prisosință s-ar fi cuvenit să se afle într-un pat de spital, dar un simplu semn de apropiere a primejdiei era de ajuns pentru a-l face să se ridice și să treacă la acțiune.

Îl ridicară în picioare și se vedea cît de colo prin ce cumplite chinuri trece, dar nici urmă de vaiet nu porni de pe buzele lui. Sergentul major puse binoclul în fața acelor ochi torturați și încetul cu încetul Offer izbuti să-l regleze.

— Da, nemți sînt. Căpitanul își trase capul din dreptul ocheanului și adăugă : Tot ce avem de făcut e să ne ținem cît mai departe de ei, dacă nu vrem să dăm de dracu.

Nu prea era o soluție chiar strălucită pentru situația lor, dar O'Keefe fu destul de mulțumit. Comandantul lui direct putea din nou să acționeze și sergentul major știa prea bine că dacă în viitor s-ar ivi cumva prilejul să întoarcă foaia cu nemții ăștia care se țineau pe urmele lor, acest fost actor mărunt la trup, dar uluitor de inventiv l-ar prinde din zbor.

Așa că porniră iarăși la drum, stîrnind din nou norul de praf ce devenise semnal al prezenței lor și țintă a strădaniilor desfășurate de coloana motorizată germană. Cam peste un ceas, stînd lîngă rănitul care își îndura tăcut chinurile, sergentul major zise :

— Nu mai încape nici o îndoială, *sir*, se apropie de noi văzînd cu ochii.

Pierdeau o mulțime de timp. Drumul devenise atît de prost că oamenii își petreceau vremea mai mult lopătînd în nisipul prăfos de sub roți decît șezînd în camioane. Treaba asta scotea inima din ei, căci se vedeau siliți să lucreze din răsputeri sub dogoarea deshidratantă a soarelui și Offer știa bine că, urmăriți sau nu de inamic, tre-

buiau să facă din cînd în cînd popas ca să se odihnească, altminteri oamenii ar fi căzut extenuați.

Către prînz devenise evident că dacă nemții continuă hăituirea destul timp, atunci fără îndoială au să ajungă din urmă Ceata de la Glasshouse, iar după aceea, dispunînd de o infanterie atît de numeroasă și de două care blindate, n-ar mai fi avut cine știe ce bătaie de cap ca s-o lichideze.

Cu glasul lui potolit și echilibrat, Offer zise :

— Nu prea stăm pe roze.

O'Keefe fu mult mai categoric. Spuse că ajunseseră într-o situație al dracului de împuțită și continuă să se uite încruntat la oamenii extenuați care, cu mișcări tare încetinite, săpau în jurul roților ce se cufundau tot mai mult în nisipul prăfos. Oamenii ajunseseră la capătul puterilor. Aveau neapărată nevoie de un răstimp de odihnă. Dar de ce fel de odihnă putea fi vorba cînd inamicul se apropia atît de amenințător ?

Sergentul Maye asculta și el discuția celor doi. Era unul dintre cei patru oameni din formația L.R.D.G., eliberați din captivitate datorită raidului îndrăzneț organizat de Ceata de la Glasshouse asupra Comandamentului din oaza Siwa. În același timp era singurul care cunoștea înfricoșătoarea potecă ce făcea posibilă traversarea Întinsei Mări de Nisip. Arăta obosit de moarte, și el ca și ceilalți, fiindcă galoanele de sergent nu prea înseamnă mare lucru pe întinsul deșertului. Trebuie să pui umărul la împinsul roților la fel ca oricare alt ostaș, dacă vrei cumva să scapi cu viață.

Și Maye spuse :

— Ce-a fost pîn-acuma n-a fost decît o simplă plimbare.

Offer se întoarse încet spre el, cu mișcări bine cumpănite, așa fel ca să micșoreze durerile ce-i fulgerau prin tot trupul.

— Te ții de bancuri, bătrîne !

— Numai de bancuri nu-i arde bătrînului, răspunse Maye tare amărît. Mai avem doar o palmă de loc pînă ce-o trebui să trecem peste Lacul de Nisip.

— Ar fi bine să ne lămureşti şi pe noi despre ce e vorba, fu de părere căpitanul Offer, lucru pe care sergentul Maye se grăbi să-l facă.

Nicăieri pe poteca de peste Marea de Nisip nu era uşor, dar existau locuri unde primejdia devenea infinit mai îngrozitoare decît prin altele. Şi poate că cel mai cumplit dintre ele se afla la o azvîrlitură de băţ de locul unde se găseau şi fusese botezat Lacul de Nisip de către oamenii din L.R.D.G.

— Vă daţi seama cît de prăfos şi de moale e nisipul de aici şi ce uşor te poţi împotmoli în el ? Eforturile extraordinare depuse de oameni chiar în momentul acela ilustrau din plin spusele lui Maye. Ei, aflaţi că acolo, la Lacul de Nisip, o să vedeţi cu adevărat ce înseamnă nisip mişcător. Nimic nu stă pe suprafaţa lui, dacă are greutate cît de mică. Şi lucrurile nu se scufundă de-o palmă sau de cinci... se duc şi se tot duc.

O'Keefe observă că-i aşteaptă clipe minunate şi puse o întrebare care se năştea de la sine :

— Şi atunci cum dracu facem să trecem dincolo ?

Sergentul Maye străbătuse de două ori acea potecă îngrozitoare, împreună cu o patrulă L.R.D.G. din care făcuse parte. Îşi dădu toată silinţa să le explice celorlalţi, dar nimănui dintre cei de faţă explicaţiile lui nu i se părură prea convingătoare.

În cadrul L.R.D.G. exista părerea că Marea de Nisip se întindea pe vaste regiuni unde se adunase o uriaşă cantitate de asemenea nisip mişcător. Totuşi, pe acel „lac" exista şi un grind de teren ceva mai consistent, foarte îngust, ce-i drept, dar dacă urmau cu mare grijă poteca care-l străbăteau puteau izbuti să treacă dincolo. Poteca asta era însemnată pe margini cu canistre de benzină goale şi trebuiau să aibă mare grijă să nu treacă dincolo de marginile astfel marcate, le explică Maye. Offer se întreba cum naiba făcuseră cei din L.R.D.G. de izbutiseră

să descopere o asemenea potecă peste Lacul de Nisip. Încercaseră cumva, slujindu-se de prăjini lungi, să-i stabilească și să-i însemne marginile ? Formidabili sînt tipii ăștia din L.R.D.G., își spuse în sinea sa — și nu pentru prima oară.

— Dar să nu vă faceți iluzii, îi preveni Maye. Cînd vă spun de un teren ceva mai consistent, înseamnă că trebuie să luați lucrurile prin comparație. Dacă vom izbuti să străbatem o sută de yarzi pe oră, înseamnă că trebuie să ne socotim fericiți.

Offer își înălță cu greu capul și prin ceața ușoară și fierbinte privi drumul străbătut pînă atunci. Vîntul adiase din nou, alungînd norul de praf înălțat de roți și dîndu-i căpitanului Offer putința să vadă limpede în depărtare mașinile ce păreau doar niște puncte. S-ar fi zis că se opriseră. În chip sigur, nici urmă de nor de praf pe urma lor. E bine, se gîndi Offer, dacă nemții pot găsi timp pentru odihnă, înseamnă că și noi putem face la fel, așa că îi spuse lui O'Keefe să lase oamenii să se lungească douăzeci de minute și să le distribuie cîte o rație suplimentară de apă. Sergentul Maye îi zise :

— Dacă asta-i toată viteza cu care putem înainta, nu peste mult, nemții au să ne ajungă din urmă și-au să tragă în noi ca la țintă.

Numai că n-aveau nimic altceva de făcut decît să trudească tot înainte. Așa că stătură douăzeci de minute să se odihnească și porniră la drum, iar peste o jumătate de oră calea devenise atît de anevoioasă încît sergentul Maye spuse că probabil se și aflau pe Lacul de Nisip. Cînd auzi vorba asta, căpitanul Offer privi în jurul său. În viața lui nu văzuse vreo bucată de pămînt mai stearpă și neprimitoare. Coline de nisip de un cenușiu mohorît se întindeau în toate părțile cît vedeai cu ochii și parcă tremurau în arșița de iad din Sahara Centrală. Părea că nimic nu se află prin pustietățile acelea îngrozitoare și, oricum, ce formă de viață ar fi fost în stare să-și caute sălaș prin ținuturi atît de neospitaliere ?

Oamenii se apucară de lucru cu aceeaşi îndîrjire, dar treaba mergea greu şi mai toată vremea roţile se învîrteau fără spor prin şanţuri de nisip. Cîteodată chiar şi şanţurile acestea de nisip păreau că se scufundă, maşinile se înclinau pe-o parte, gata să se prăvălească şi numai cu eforturi într-adevăr eroice puteau fi puse din nou în mişcare.

Prin tremurătorii curenţi de aer de deasupra Lacului de Nisip, Offer cercetă întinderile de dinaintea lor. Cît putea pătrunde cu privirea, nu zărea decît grămezi de pietroaie şi canistre goale de benzină ce străjuiau drumul de trecere. Îi trecu prin gînd că nu era nici o nădejde şi că niciodată nu vor izbuti să străbată acea potecă. Dacă barem n-ar fi avut duşmanul pe urmele lor şi şi-ar fi putut vedea în voie de necazuri, făcînd popas în ceasurile cele mai dogoritoare ale zilei. Dar inamicul era aici şi se ţinea cu înverşunare pe urmele lor.

Oare într-adevăr aşa stăteau lucrurile ?

Ori de cîte ori îi îngăduia situaţia, sergentul major O'Keefe se ocupa cu mult interes de nemţii aceia din depărtare, cercetîndu-i prin binoclu. Nu era deloc uşor de făcut treaba asta, fiindcă imediat după amiază vizibilitatea devenea cît se poate de proastă, obiectele solide părînd că explodează şi saltă pe deasupra orizontului mişcător şi distorsionat, dar cu toate astea un om răbdător şi cu experienţă ca O'Keefe izbutea să interpreteze datele cît se poate de corect. La un timp, se apropie de Offer să-i raporteze una dintre interpretările sale şi soluţia propusă de el se dovedi cu totul neaşteptată.

Cufundat în gînduri, Offer şedea pe un morman de bolovani, cu privirile aţintite asupra oamenilor care se chinuiau să despotmolească din nisip cel de-al doilea camion al lor. Pe aici, din pricina îngustimii potecii, dacă un vehicol se împotmolea, le sileă pe toate cele din urma sa să stea pe loc. Nici vorbă nu putea fi de vreo manevră de depăşire a unui vehicul staţionat. Nu cu mult înainte, sergentul Maye le arătase limpede primejdiile ce ar fi pîndit o asemenea încercare.

— Ia uitați-vă, le spusese celorlalți și azvîrlise o ladă goală de muniții la vreo douăzeci de yarzi depărtare. Și apoi toți, cu răsuflările tăiate, priviseră cum lada dispăruse treptat în masa de nisip fierbinte și grăunțos. Și băgați de seamă, le atrase el atenția cu o mutră îngrijorată, că față de greutatea ei, lada are un volum destul de mare. Da' voi, cu picioarele voastre ca niște țăpușe, v-ați scufunda mult mai repede, ca săgeata de repede v-ați tot duce în jos. Le mai spuse deasemenea să nu cumva să se zbată dacă văd că au ajuns la anaghie, fiindcă atunci s-ar scufunda cu și mai mare iuțeală.

— Ei, și cum zici că mai stăm, sergent major ? În ziua aceea căpitanul Offer trecea prin chinurile iadului, avînd de făcut față nu numai durerilor cumplite provocate de umflături și de vînătăi, ci și arșiței dogoritoare ; dar se afla pe picioare și pentru nimic în lume n-avea să se mai dea bătut și să se întoarcă la păturile pe care zăcuse.

— *Sir,* mi se pare că nemțăloii s-au lăsat păgubași, îi spuse O'Keefe cu voce gravă.

Vestea îl făcu pe Offer să ridice brusc capul și imediat se strîmbă de durere din pricina gestului precipitat, dar numaidecît îl întrebă pe sergentul major :

— Chiar crezi așa ceva ?

— De-aproape un ceas nu s-a mai clintit din loc. Dac-ar avea de gînd să se țină mai departe de noi, credeți dumneavoastră c-ar face un popas atît de prelungit ? Teoria lui O'Keefe nu era lipsită de interes.

— Ar avea haz să ne lase-n pace tocmai cînd ne-am împotmolit pe Lacul de Nisip. Dacă socotelile lui erau corecte, germanilor le-ar fost de ajuns un ceas sau cel mult două ca să se apropie de ei pînă în bătaia puștii. De bună seamă că nu știau acest lucru. Sergent major, continuă căpitanul, supraveghează-i permanent. Îmi raportezi de îndată ce observi vreo mișcare.

După ce primi vestea asta, căpitanul luă cîteva măsuri. Era evident că oamenii nu mai puteau munci în ritmul de pînă atunci. Acum dădu dispoziție ca să lucreze pe rînd cîte un singur grup de oameni — fiecare la camionul

respectiv. În felul acesta, trei sferturi din trupă avea posibilitatea să se odihnească, vîrîndu-se sub camioane şi folosind astfel singurele petece de umbră aflate pe acolo. Ritmul de înaintare deveni însă mai lent — acum nu mai reauşeau să facă o sută de yarzi pe oră —, dar cel puţin se crease posibilitatea ca oamenii să-şi mai tragă puţin sufletul.

De mai multe ori sergentul major O'Keefe reveni cu vestea îmbucurătoare că detaşamentul german făcea încă popas şi nu reluase urmărirea.

— S-ar părea că pînă la urmă tot o să trecem noi dincolo, spuse Offer cu glas voios, şi la auzul acestor vorbe toţi se simţiră ca şi cum treburile se şi terminaseră cu bine, iar pentru o clipă uitară teribila năpastă căreia trebuiau să-i facă faţă doar pentru a se urni din loc, ca şi lungile zile de călătorie ce aveau să urmeze prin locuri poate doar puţin mai prielnice decît acest Lac de Nisip.

Camioanele tot mai înălţau în văzduh nori groşi de praf din pricina uriaşelor eforturi făcute pentru a înainta, dar o pală de vînt venise şi abătuse norii într-o parte, dîndu-i astfel lui O'Keefe putinţa de a-i ţine pe nemţi sub supraveghere aproape permanentă.

Sergentul Maye veni şi el cu veşti îmbucurătoare :

— Dacă nu mă înşeală pe mine memoria, *sir,* mormanul de colo marchează capătul Lacului de Nisip. Şi arătă cu mîna înspre un morman de pietre ceva mai mare decît celelalte. Dacă ajungem acolo, pe urmă are să fie o joacă de copii.

Căpitanul Offer se gîndi că trecerea Mării de Nisip, chiar prin locuri mai leşnicioase, nu prea avea cum să fie socotită joacă. Îşi exprimă gîndurile cu glas tare, pe urmă începură amîndoi să facă socoteală cam cît timp le-ar mai trebui ca să străbată şi acele cîteva sute de yarzi. Deşi locul se afla ispititor de aproape, îşi dădeau seama că, din pricina stării de epuizare a oamenilor, trebuiau să se mai chinuiască pe poteca aceea îngustă încă vreo două-trei ceasuri. Oricum însă, vestea dată de Maye nu putea decît să-i încurajeze şi Offer îi porunci sergentului să le spună şi oamenilor, ca să-i îmbărbăteze.

Zece minute mai tîrziu, O'Keefe își croi cu greu drum prin nisipul prăfos și veni să spună că nemții au pornit din nou pe urmele lor.

Se priviră în tăcere unul pe celălalt, căci amîndoi își dădeau seama ce înseamnă o asemenea veste. Nemții erau de bună seamă odihniți după un popas atît de lung și aveau să înainteze cu grabă pînă la marginea cumplitului Lac de Nisip. Sergentul major făcu socoteala că pentru treaba asta le trebuiau cel mult două ceasuri.

— Ei, înseamnă că pînă atunci n-o să fim de partea cealaltă, spuse Offer, pipăindu-și ușurel nasul vătămat. Avem să stăm împotmoliți aici, pe Lacul de Nisip, ținte vii și nemișcate în fața puștilor și mitralierelor nemțești. Nu prea credea că aveau să fie la mult mai mult de o jumătate de milă de locul unde începuseră traversarea lacului acesta îngrozitor, și deci pe deplin în raza de acțiune a armelor inamicului. Sergent major, îi zise el dus pe gînduri, știi ceva, cred că ne aflăm într-o încurcătură a dracului de încîlcită.

Luînd o mutră jalnică, O'Keefe se declară de acord, dar, știind cu cine are de-a face, nu trecu mult și se mai lumină la față, după care zise :

— *Sir*, dar poate că vă vine încă una din ideile dumneavoastră de pomină și ne scoateți și de la greul ăsta.

Era, desigur, o încercare de lingușire, dar încercarea avu darul de a stîrni ambiția lui John Offer — sărmanul, păruitul și chinuitul de dureri în toate mădularele Glasshouse John. Totuși, ce dumnezeu s-ar fi putut imagina pentru a scăpa din ghearele inamicului ?

Din nou toți oamenii trecură la săpatul și scormonitul fără sfîrșit al nisipului. Căldura ajunsese de neîndurat. Nu trecu mult și oamenii începură să cadă unul după altul, albi ca varul la față din pricina insolației. Înaintau exact cu sporul melcului. Offer le dădu apă cîtă puteau să bea, căci dacă nu supraviețuiau următoarelor două ore, însemna că n-aveau să mai aibă nevoie de nici un fel de apă. Pe unii treaba asta îi mai înviora, dar tot cu viteză de melc înaintau.

Curînd, nu mai avură nevoie de rapoartele sergentului major O'Keefe. Norul de praf se apropiase atît de mult că putea fi văzut şi fără ajutorul binoclului. Şi pe măsură ce primejdia devenea tot mai iminentă şi neîndurătoare, oamenii începeau să-şi piardă moralul. Chiar dintre cei care ar mai fi putut lucra o vreme, unii începură să lepede lopeţile.

În cele din urmă, căpitanul ordonă să fie abandonat ultimul lor Chevrolet şi se retraseră fără el.

Căpitanul Braunschweig simţea o aprigă mulţumire. Masacrul avea să înceapă curînd, în privinţa asta pentru el nu mai încăpea nici o îndoială. Norul de praf din faţa lor încă plutea pe deasupra deşertului, dar părea atîrnat în loc şi parcă nu se mişca decît atunci cînd adierile vîntului îl împingeau într-o parte. Însemna deci că se apropiau repede de inamic şi Braunschweig, apreciind faptele, ghici că grupul de comando din deşert avea de furcă, fără îndoială, cu nisipul prăfos. Pe acolo probabil că terenul e de-a dreptul îngrozitor, dacă e şi mai rău decît pe aici, gîndi el încruntat, uitîndu-se la camioanele din coloana lui, care treceau cu greu unul cîte unul, mereu ajutate la nevoie de nepreţuitele care de patrulare. Propria lui maşină deschisă, din acelea destinate doar cadrelor de comandă, crea cele mai puţine probleme, fiind uşoară şi părînd că abia răzuieşte nisipul ; chiar dacă se întîmpla să se împotmolească, putea să fie uşor urnită din loc.

Moralul oamenilor lui era acum excelent, deşi printre ei nu se aflau acele adevărate „vulpi ale deşertului", cum erau unii dintre acei britanici. Se bucuraseră de un lung repaos, iar vederea inamicului aflat la ananghie le sporea îndîrjirea. Luptau ca nişte apucaţi să păstreze maşinile în mişcare, erau excelent dotaţi şi viteza cu care înaintau i-ar fi lăsat cu gura căscată pe cei din detaşamentul lui Offer. Apoi mai erau şi acele vehicule de patrulare cu tracţiune dublă, care uşurau enorm munca oamenilor, şi

dacă ar fi dispus măcar de o singură asemenea mașină, fără îndoială că Offer s-ar fi descurcat de minune.

Chiar și așa se făcuseră aproape orele trei, în după-amiaza aceea fierbinte, deci trecuseră aproape trei ceasuri de la pornire pînă ce coloana lui Braunschweig izbuti să ajungă lîngă Lacul de Nisip. Căpitanul habar n-avea de existența acestuia. Dar își dădu seama că dacă pînă atunci văzuse doar din cînd în cînd cîte un bidon de benzină aruncat pe nisip ca să marcheze drumul, acum astfel de bidoane erau mult mai dese și așezate perechi, desenînd un soi de alee de-a lungul jalnicei întinderi de nisip cenușiu. Braunschweig privi de-a lungul șirului de bidoane perechi și le pricepu rostul. Dădu ordin ca nimeni să nu se abată de pe drumul acela astfel însemnat.

Dar, deși stăteau cu ochii ațintiți la șirul de bidoane, oamenii lui Braunschweig mai observară încă ceva. Cînd ajunseră pe porțiunea cea mai îngrozitoare a drumului, zăriră prin vălurile de aer tremurătoare, la vreo jumătate de milă distanță, un obstacol care le baricada calea. Atît de prost se vedea prin atmosfera aceea dogoritoare încît le trebui cîtăva vreme ca să poată distinge despre ce era vorba, dar cînd își dădură seama că este un camion de-al inamicului, inimile li se umplură de bucurie.

Prin urmare britanicii fuseseră siliți să părăsească unul dintre prețioasele lor camioane.

Căpitanul Braunschweig ordonă să se continue înaintarea și preluă personal conducerea coloanei printre perechile de bidoane. Era un om curajos, dotat din naștere cu calitățile necesare unui conducător. Camioanele părăsite sînt foarte primejdioase, asta o știa orice soldat din Africa de Nord. Inamicii au neplăcutul năravde a iscodi fel de fel de jucărioare pe care le ascund prin astfel de vehicule, făcîndu-le să explodeze sub nasul neștiutorului chiar în clipa cînd acesta face prostia să le atingă. Braunschweig ar fi putut trimite cîțiva oameni s-o ia înainte și să verifice starea acelui părăsit și stingher camion britanic, dar nu procedă așa. Se duse el însuși să-l cerceteze. Oricum, bănuia din instinct că inamicul nu ayusese nici răgazul și

nici mijloacele de a-l transforma în capcană, iar nerăbdarea de a da ochi cu inamicul îl făcu s-o ia înainte.

Maşina lui deschisă începu să se îndepărteze, lăsînd în urmă camioanele stingheritoare, fiindcă reuşeau din ce în ce mai greu să înainteze pe nisipul prăfos şi aveau acum permanentă nevoie de ajutorul vehiculelor de patrulare. Chiar şi maşina lui se împotmoli de cîteva ori, dar în orice caz mergea mult mai repede decît celelalte, aşa că ajunse cu mult înaintea lor lîngă Chevroletul părăsit.

Doar la cîteva sute de yarzi dincolo de camionul abandonat, înfăţişarea terenului se schimba. În locul acestei întinderi plate ce se desfăşura cît vedeai cu ochii în toate direcţiile, apărea din nou cenuşiul vălurit. Undeva printre dunele de acolo se afla şi vînatul hăituit de Braunschweig.

Prezenţa lui nu era greu de observat. Un nor de praf gros şi înalt se înălţa în văzduh la nu mai mult de o milă depărtare, dovedind că fugarii înaintau şi pe acolo cu mare greutate. Să fie atît de aproape şi să nu-i poţi vedea !

Căpitanul neamţ era în culmea fericirii. Reuşiseră să reducă avansul fugarilor de la zece mile la doar cîteva sute de yarzi. Peste un ceas aveau să cadă asupra inamicului şi să intre în acţiune, iar Braunschweig pentru acţiune fusese pregătit şi numai pentru asta trăise în zilele din urmă.

Totuşi, de îndată ce ajunse în preajma camionului inamic, îşi luă cu meticulozitate măsurile de prevedre cuvenite. Rămase în picioare în maşina deschisă, oprită în spatele Chevroletului, deşi stînd pe loc, maşina avea să înceapă să se scufunde şi trebuia pe urmă lucrat la ea cu lopeţile. Cercetă cu luare-aminte întinderea vălurită de dincolo de cea întinsă ca în palmă. Nu putea zări nici un semn de prezenţă a inamicului — în afara norului aceluia ce se învîrtejea în depărtare, pătînd cerul albastru al Africii —, însă Braunschweig ştia cît de uşor ar fi să-i scape ceva, chiar la o asemenea distanţă relativ redusă. Valurile acestea de aer fierbinte, ce se ridicau de pe în-

tinderile plate de nisip, erau într-adevăr îngrozitoare. Trebuia deci să-și asume riscul existenței unor forțe inamice aflate în bătaia puștii.

Însoțit de un sergent, coborî din mașină și se apropie de spatele Chevroletului, punîndu-se astfel la adăpost de inamicul ce s-ar fi ascuns poate pe undeva. Se minună cît de anevoios îi era mersul, căci la fiece pas picioarele i se scufundau cel puțin de o palmă în nisip. Tehnica potrivită cerea să mergi cît mai repede peste nisip, ca să nu-i lași timp să se răsfire și să apuce în prinsoare cismele.

Se văzură siliți să înfrunte deschis primejdia și să treacă pe-o parte a camionului, în fața acelei întinderi de dune unde inamicul s-ar fi putut ascunde, dar nu se întîmplă nimic și nici un foc de armă nu fu tras asupra lor. Braunschweig se mai liniști. Inamicul avea probabil o singură și unică preocupare — să-și mențină camioanele în mers, în condițiile acelea îngrozitoare.

Braunschweig smuci portiera din partea șoferului și sări în lături cu agilitate. Nici o explozie. Încurajat, căpitanul cercetă din ochi cabina, nu zări nimic ce i-ar fi putut atrage atenția și nu se osteni să urce înăuntrul ei. Era aproape convins că aveau să lase camionul pe loc și prin urmare să-i dea ocol. Fără îndoială că nu merita osteneala de a fi recuperat. După asta se întoarse și se uită în urmă nerăbdător.

Coloana avea încă de tras din greu. Ritmul înaintării se redusese uimitor de mult și chiar cu ajutorul vehiculelor de patrulare izbuteau să străbată doar cîteva sute de yarzi pe ceas. Prin urmare din pricina asta fugarii păruseră că stau pe loc un atît de lung răstimp, se gîndi Braunschweig. Din pricina locului acesta blestemat, unde acum se vedeau și ei siliți să zăbovească.

Coloanei îi trebui un ceas întreg ca să ajungă în locul unde se afla Chevroletul (oamenii lui Offer avuseseră nevoie de patru ore ca să parcurgă aceeași porțiune), iar căpitanului Braunschweig întîrzierea îi sporea neastîmpărul. De data asta inamicul înainta cu viteză mai mare decît a lor și norul de praf din față era și mai depărtat.

Totuşi, nu cu mult. Numai să treacă dincolo de locurile astea cumplite şi aveau să pornească iar cu nădejde pe urmele fugarilor, să-i ajungă curînd şi să-i oprească în loc pentru totdeauna.

Primul transportor de trupe ajunse în sfîrşit lîngă Chevrolet. În urma lui veniră şi celelalte. Acum, în afară de şoferi, nimeni nu se mai afla în maşini. Mînuirea aproape numai manuală a vehiculelor alcătuia tabloul nemaivăzut a o sută şi treizeci de germani muşchiuloşi şi pîrliţi de soare, care se încăpăţînau cu sadică înverşunare să realizeze minunea de a face maşinile să înainteze.

Activitatea asta dezlănţuită era în toi cînd cel dintîi transportor se tîrî pînă în dreptul Chevroletului împotmolit. Locotenenţii şi subofiţerii lui Braunschweig zbierau la ordine cu nemiluita şi oameni năclăiţi de sudoare se întreceau să le execute.

Primul camion german se afla la oarecare distanţă alături de Chevrolet, cînd începu să se scufunde în nisip. Roţile din partea opusă Chevroletului se scufundau mai repede decît celelalte, făcînd camionul să se aplece atît de mult pe-o parte încît părea gata să se răstoarne. Oamenii săriră în ajutorul lui, trudindu-se cu înfrigurare să sape şi să introducă un soi de jgheaburi metalice sub roţile ce se învîrteau în gol. Se iscă o învălmăşeală cumplită.

Braunschweig dădu ordin unui vehicul de patrulare să remorcheze camionul şi atunci acesta încercă să treacă în faţă, dînd ocol şi depărtîndu-se astfel şi mai mult de porţiunea însemnată cu bidoane. Nu izbuti să ajungă nici măcar în dreptul transportorului. Roţile din faţă începură să se scufunde în nisip şi întregul vehicul păru că alunecă încet înainte, dispărînd treptat.

Întîmplarea stîrni bineînţeles panică. Ajutorul trebuia dat grabnic, fiindcă altminteri n-ar mai fi avut rost. Ordine răstite făcură ca şi mai mulţi oameni să-şi încordeze puterile pentru a tîrî îndărăt preţiosul vehicul de patrulare ; transportorul care continua să se scufunde putea să mai aştepte ; nu se scufunda atît de repede.

Exact în clipa aceea, o mitralieră deschise foc asupra lor dinspre dunele din depărtare — apoi o alta i se

alătură, iar pe urmă și cîteva puști revărsară către nemți foc precis și susținut. Urmările au fost nimicitoare.

Fără să mai aștepte ordin, infanteriștii germani s-au repezit să-și ia armele. Dar alergînd să pună mîna pe arme, mulți dintre ei s-au năpustit către propria pieire.

Cîțiva s-au repezit să-și caute adăpost în dosul Chevroletului și al celor două camioane proprii împotmolite în nisip, dar acestea nu puteau oferi adăpost tuturor oamenilor din detașamentul lui Braunschweig. Oricum, se dovediră a fi o trupă temeinic instruită.

Instinctiv, cea mai mare parte dintre oameni începu să se împrăștie în evantai, dispersîndu-se nu numai pentru a evita să devină pentru trăgătorii inamici țintă îngrămădită în grup compact, dar și pentru a izbuti să ajungă într-o poziție din care să poată încerca a-i țintui la pămînt pe pușcașii și mitraliorii britanici și să organizeze un contraatac. Așa că începură să se împrăștie, uitînd de acele însemne sumbre ce marcau singura cale sigură peste lac.

Cei care au văzut asta — cei mai mulți dintre ei paralizați de groază —, au spus mai tîrziu că au fost martorii celei mai înfricoșătoare scene din tot războiul. Într-un moment, soldați tineri, cu armele în mîini, o luau la fugă cît mai încovoiați ca să se apere de grindina de gloanțe care foarte repede izbuteau să-și găsească ținta. În momentul imediat următor se opreau din fugă. Picioarele li se prinseseră în nisipul afînat. Începeau să se scufunde. De mișcat nu mai puteau să se miște, dar continuau să se scufunde.

Unii începeau să urle și să fluture din brațe, armele le zburau din mîini, aruncate cît colo, și se scufundau cu înțeală uluitoare în masa de nisip mișcător. Alții dispăreau urlînd și totul nu ținea mai mult de cîteva secunde. Mulți însă, poate mai puțin norocoși, se scufundau mai cu încetul și trăiau spăimîntătoarea groază de a ști ce urma să se întîmple în nesfîrșitele minute în care aveau să se sufoce și să moară.

Se întîmpla și ca unii să se repeadă în ajutorul camarazilor lor și să fie și ei prinși de înșelătorul nisip mișcător. Căpitanul Braunschweig înțelese primejdia și strigă la

oameni să stea pe loc, iar după aceea cîţiva mai cu socoteală dădură fuga să aducă funii pe care să le azvîrle, iar victimele să se prindă de capătul lor şi să poată fi traşi afară din ghearele morţii. Dar nu existau destule funii şi luptătorii erau obligaţi să privească încremeniţi de groază cum unii camarazi de-ai lor se scufundă cu totul, cum nisipul prăfos li se scurge în urechi şi în nări, cum pătrunde în gîtlejuri ce încă mai implorau cu deznădejde să fie salvate. După aceea urma linişte, liniştea morţii. Doar o ultimă unduire convulsivă a nisipului, în vreme ce ochii şi apoi părul dispăreau sub revărsarea nisipului. Camarazii vedeau cu groază cum părul părea să plutească o clipă pe suprafaţa nisipului, fiind ultimul sorbit în adînc.

Groaza acelor clipe a fost atît de cumplită, oroarea tragediei atît de buimăcitoare, încît aproape uitaseră de existenţa mitralierelor Bren [1], care continuau să reverse asupra lor roiuri de gloanţe aducătoare şi de alt soi de moarte.

Pe cît i-o îngăduiau umflăturile, vînătăile şi durerile, căpitanul Offer spuse tare şi cu toată hotărîrea :

— E limpede ca lumina zilei. Vin asupra noastră ca şi cum s-ar duce la vînătoare. Întrebarea este : reuşim noi să trecem lacul mai înainte de sosirea lor ? Dacă nu reuşim, cu siguranţă ne vin de hac.

Nişte oameni ocupaţi să sape în jurul unor camioane împotmolite constituiau ţinte lesnicioase chiar şi pentru trăgători aflaţi la distanţă apreciabilă. În mod ciudat, tocmai gîndul ăsta umbla cu insistenţă prin mintea căpitanului Offer ; fiindcă dintr-o dată îşi dăduse seama că slăbiciunea lor ar putea fi făcută să joace un rol în defavoarea nemţilor.

[1] De fapt puşti-mitraliere, folosite de britanici în cursul celui de al doilea război mondial. Denumirea este formată din primele silabe ale numelui oraşelor *Brno* (Cehoslovacia) şi *Enfield* (Anglia).

— O să lăsăm aici unul dintre camioane — pe ultimul. Rămînînd s-avem de furcă numai cu trei, e sigur cel puțin c-o să înaintăm mai repede.

— Cum, doar trei camioane pentru treizeci de oameni și tot calabalîcul ? Sergentul major O'Keefe știa ce înseamnă să călătorești claie peste grămadă pe un deșert atît de vrăjmaș.

Glasul lui Offer sună mai metalic decît înainte :

— Dacă n-o să luăm măsuri hotărîte, n-or să mai existe nici treizeci de oameni și nici trei camioane.

Pe urmă le expuse planul său :

— O să camuflăm cele două Bren-uri și cîțiva pușcași pe dunele mai apropiate, în timp ce amîndouă camioanele celelalte se vor trudi să răzbată cît mai departe cu putință. Cînd nemții au s-ajungă la Chevroletul nostru, au să-ncerce să-l ocolească și părerea mea e că au să depășească linia marcată și-or să dea de bucluc.

În orice caz, era mai mult decît probabil că undeva prin apropierea Chevroletului, aflat destul de aproape și în raza de bătaie a armelor, nemții vor fi neapărat siliți să se îngrămădească. Cel puțin grupurile care vor trebui să lucreze cu lopețile la roți ca să împingă înainte camioanele aveau să poată fi luate sub focul mitralierelor și puștilor.

Offer se adresă oamenilor săi tăcuți și ajunși la capătul puterilor :

— Nu vă dați seama ? Fără camioane nu se pot urni din loc, iar noi îi putem ține aici pînă la căderea nopții, nelăsîndu-i să facă un pas dincolo de Chevrolet. Camioanele noastre pot să-și vadă și ele de drum pînă la căderea nopții cu mult mai puțină trudă decît am avut astăzi, după care o să dormim pe rupte toată noaptea și mîine în zori ne vedem de drum. Mîine o să ne putem depărta serios de nemți, fiindcă e sigur c-or să aibă de furcă pe ultimele cîteva sute de yarzi de pe lac.

— Și noi cum mai ajungem la camioane ?

Întrebarea fu rostită de Sibrett, un mitralior căruia Offer nu prea-i acorda atenție. Fusese prieten la cataramă cu McTone, cel care îl stîlcise în asemenea hal pe

Offer doar cu două nopți mai înainte. O secătură patentă, acest Sibrett, la fel de nestăpînit ca McTone, numai că mult mai șmecher. Acum încerca să-și arate împotrivirea față de planul lui Offer. Dar Offer îi răspunse scurt :

— Pe jos. Avem la dispoziție toată noaptea ca să le ajungem din urmă.

Au să aibă însă nevoie de lanterne ; trebuia să țină minte și să ia cu ei vreo două.

Sibrett își dădea arama pe față. Eforturile epuizante depuse în acele ceasuri de infern cînd tot săpaseră în nisip ca să împingă înainte camioanele își arătau efectele. Se vedea limpede că e pus pe ceartă.

— Da' dumneata n-o să faci nici un pas pe jos.

— Cine spune asta ? întrebă Offer, proțăpindu-se în fața mitraliorului, deși era mult mai scund de statură. iar efortul îi trimitea valuri de durere crîncenă prin tot trupul mutilat. Oamenii de sub comanda lui îl priveau cu uimire. Era un fel de epavă și pe trupul său se arătau pretutindeni ravagiile pricinuite de lovituri brutale de cismă și pumni neîndurători. S-ar fi zis că abia se poate ține pe picioare, în halul în care îl adusese ciomăgeala lui McTone. Și cu toate astea spunea că are să rămînă în urmă cu ariergarda și probabil să mărșăluiască toată noaptea prin nisipul prăfos.

— Eu rămîn cu ariergarda, Sibrett !

De fapt lui Offer nici nu-i trecuse vreodată prin cap că ar putea să nu rămînă cu ei. Planul de luptă îi aparținea ; prin urmare trebuia să ia parte la executarea lui și să-i asigure ducerea la bun sfîrșit. Nu se temea de lungul marș împleticit prin nisipuri doar cu puțin mai consistente decît cele mișcătoare. Știa că dacă ceilalți or să poată, are să poată și el.

Asta îi închise gura lui Sibrett. Apoi Offer le ceru oamenilor să nu precupețească nici un fel de efort și toți răspunseră ca unul singur, îmboldiți de perspectiva de a scăpa odată de urmăritori, iar în cele din urmă izbutiră să-și ducă cele trei vehicule peste înșelătorul și primejdiosul Lac de Nisip. Fusese o încercare pe care nici

unul dintre ei n-avea s-o uite vreodată, sau să dorească s-o repete.

De îndată ce trecură de mormanul de bolovani mai mare decît celelalte, înaintarea deveni ceva mai lesnicioasă, dar camioanele tot se mai împotmoleau din loc în loc și trebuiau scoase de acolo cu lopeţile, însă în orice caz nu atît de des ca mai înainte. Mergeau numai în viteza întîi și deseori roţile începeau să patineze în nisip, dîndu-le de furcă oamenilor, dar cea mai mare parte din timp camioanele înaintau, depărtîndu-se tot mai mult de Lacul de Nisip.

Cam la o sută de yarzi de locul unde pătrunseseră printre dune, căpitanul Offer ordonă oamenilor din arier-gardă să se oprească. Le dădu apă din belșug și hrană rece atîta cît puteau să care, luară cu ei și pături și cîteva bastoane dintr-acelea pe care le aveau totdeauna cu ei cînd plecau la drum.

Făcînd cale întoarsă pînă într-un punct de unde putea să observe întinderea Lacului de Nisip, căpitanul Offer alese un loc cît mai potrivit pentru ambuscadă. Nici nu prea avea mult de ales. Se cățărară în vîrful unei dune ce se ridica direct de pe întinderea plată de nisip și de unde aveau putința să supravegheze fără oprelişti suprafaţa lacului. Și aici, sub bătaia soarelui arzător, își propuneau să petreacă ceasurile ce mai rămîneau pînă la căderea nopţii. Avea să fie un soi de trecere prin infern, mai ales pentru Offer cel cu trupul zdrobit.

S-au aranjat cît au putut mai bine, întinzînd păturile pe bastoane și alcătuind un acoperămînt ce le oferea umbră și totodată lăsa aerul să circule. Pe urmă stabiliră cine și cînd urma să stea de santinelă, așa fel încît ceilalți să aibă un pic de răgaz să doarmă și să mai alunge chinul și osteneala din trupul epuizat. Offer se stinse ca o lumînare — cum spuse unul dintre ei — prăbușindu-se imediat într-un somn adînc, ca un leșin, și nimeni în afară de Sibrett n-avea nimic de obiectat, fiindcă toți îi admirau curajul și bărbăţia arătate prin însuși faptul că se afla alături de ei.

Timpul trecea cu încetineală de melc. Valuri de fierbinţeală se revărsau peste ei, făcîndu-i uneori să gîfîie din greu, atît de arzător era aerul. Toată vremea îşi ţineau mădularele la umbră, fiindcă altminteri, aşa cum zăceau pe nisip, în cîteva ceasuri ar fi fost literalmente copţi.

Vizibilitatea era teribil de proastă, chiar din locul acela aflat cu douăzeci de picioare deasupra lacului. Nimic nu părea să stea în nemişcare, iar lucrurile solide dădeau impresia că se clatină, se fărîmă şi plutesc prin aer. Vedeau singuratecul şi părăsitul lor Chevrolet zăcînd pe întinderea plată şi cu toate că se afla într-un loc destul de apropiat, uneori le venea greu să-şi dea seama că e vorba de un camion.

Cu multe ceasuri mai tîrziu, aşa li se părea sentinelelor, uneia dintre ele îi atrase atenţia ceva ce părea să se mişte în depărtare. Stătu multă vreme cu ochii aţintiţi într-acolo, fiindcă era greu de spus dacă într-adevăr e vorba de ceva ce se mişcă sau de vreo iluzie creată de valurile tremurătoare de aer care se ridicau în sus. În cele din urmă, doar pentru faptul că părea să ia proporţii din ce în ce mai mari, hotărî că e vorba de oameni. În sfîrşit sosiseră nemţii. Atunci îl deşteptă pe ofiţerul comandant.

Căpitanul Offer reveni cu greu la trezie şi la calvarul existenţei în deşert. Dar după ce bău vîrtos la apă ce părea rece, dar era fierbinte ca apa în baie, îşi reveni complet în fire şi-şi scoase binoclul. Peste o vreme ajunse la concluzia că obiectul acela ce părea că se tîrăşte şi dănţuie e un singur vehicul ce se apropie de Chevroletul lor. Îşi reglă binoclul, cercetă cu luare-aminte locurile mai depărtate şi îşi dădu seama că pata întunecată ce creştea mereu este o coloană de maşini. În condiţiile acelea de luminozitate şi fierbinţeală, orice fenomen vizual devenea greu de interpretat.

Din consideraţie pentru oamenii lui, hotărî ca o vreme să nu ia încă nici o măsură. Puteau foarte bine să mai stea puţin la umbră şi nu să se coacă la loc deschis cu armele în mîini. De acum încolo, căpitanul Offer avea să stea el însuşi de strajă.

Uneori tremurul aerului se potolea și atunci Offer izbutea, pentru cîteva clipe, să vadă limpede întreaga scenă. Într-un astfel de moment, observă un vehicul mărunt oprit în spatele Chevroletului și cîțiva oameni în picioare lîngă cabina fostului lor camion.

Timpul începu să se scurgă din nou cu încetineală, deși probabil că arșița zilei era pe cale să se mai potolească, și în vremea asta masa mai compactă de vehicule ajunse pînă în spatele celui mărunt. În cele din urmă se îngrămădiră cu toții în preajma Chevroletului și din nou, de cîteva ori la rînd, tremurul aerului conteni și Offer putu să vadă limpede ce se petrece.

Într-un astfel de moment văzu cum o namilă de transportor pornește clătinîndu-se pe lîngă Chevrolet și se oprește paralel cu acesta.

— S-a-mpotmolit, pe legea mea ! exclamă Offer cu bucurie. Previziunile lui începeau să se împlinească.

Puțin mai tîrziu, aerul se potoli din nou și se văzu un car de patrulare cu turelă trecînd pe lîngă transportor, apoi oprindu-se și el în loc și nimănui nu i-a fost greu să ghicească ce anume se petrecea acolo. Ceea ce văzură după aceea fu o îngrămădeală de oameni și deduseră că se trudesc cu toții să salveze vehiculele împotmolite. În momentul acela căpitanul Offer ordonă deschiderea focului.

În termeni militari, era vorba de luarea unei decizii logice. Planul său izbutise ; Chevroletul îl împinsese pe inamic în nisip mișcător. De acum încolo misiunea lor era să întîrzie cît mai mult recuperarea vehiculelor împotmolite. Așa că două mitraliere Bren, montate pe trepiede scurte și șase pușcași buni ochitori începură să-și azvîrle gloanțele șuierătoare asupra inamicului îngrămădit în jurul vehiculelor.

Lucrul de care nu și-a dat seama nici unul dintre ei a fost tragedia desfășurată sub gloanțele lor. Vizibilitatea era atît de slabă încît nici Offer nici oamenii lui n-au știut că în acel loc vreo douăzeci de tineri ostași germani își aflau o moarte cumplită în nisipul mișcător și gloan-

ţele lor îi loveau şi pe cei ce se străduiau cu disperare să-şi salveze camarazii.

Faptul acesta din urmă a stîrnit în sufletul căpitanului Braunschweig şi a supravieţuitorilor din detaşamentul său o ură cumplită împotriva britanicilor ; fiindcă ei n-aveau de unde şti că oamenii lui Offer trăgeau aproape la întîmplare, fără să poată distinge bine ţintele şi bine-înţeles fără să-i vadă pe cei ce se zbăteau în strînsoarea nisipului mişcător. Drept răspuns, germanii deschiseră un năprasnic foc de acoperire, dar şi ei trăgeau tot orbeşte, fără să poată distinge vreo ţintă anume.

Offer nu dădu ordin de încetare a focului decît atunci cînd devenise limpede că întregul detaşament inamic îşi găsise adăpost, probabil în spatele camioanelor. Oricum, ţevile mitralierelor începuseră să se înroşească şi o perioadă de repaos nu putea decît să le prindă bine. Cu toate astea, de fiecare dată cînd zăreau vreo mişcare a inamicului, oameni ce încercau să ajute în vreun fel vehiculul de patrulare împotmolit, Offer dădea ordin să fie obligaţi să se retragă la adăpost. Nu era interesat să ucidă oameni — Offer nu fusese niciodată setos de sînge, singura excepţie fiind gardienii de la Glasshouse, pe care i-ar fi exterminat fără mustrări de conştiinţă —, tot ce dorea era să împiedice urmărirea cît mai mult timp cu putinţă.

Aşa că pînă la lăsarea întunericului s-au jucat de-a şoarecele şi pisica, cea mai mică mişcare a inamicului aducînd după sine foc prompt şi susţinut din partea trăgătorilor lui Offer şi foc de ripostă din partea germanilor. Vizibilitatea devenea din ce în ce mai bună pe măsură ce arşiţa zilei scădea, fără să ajungă vreodată foarte bună.

Cînd soarele coborî chiar deasupra orizontului, Offer hotărî să se retragă. După toate probabilităţile, inamicul avea să mai stea o vreme în spatele camioanelor, pînă să-şi dea seama că britanicii se retrăseseră. Ei, lasă-i să mai stea cuminţi acolo, cu capul la cutie, le spuse cu umor amar Offer oamenilor. Chiar dacă nemţii izbutesc să-şi despotmolească pe întuneric maşinile, tot rămîn blocaţi

acolo, pe lac, și nu îndrăznesc să facă nici o mișcare pînă se crapă de ziuă. În vremea asta el și ariergarda au să străbată o distanță cît s-o putea mai mare, pe urma camioanelor, atîta vreme cît va miji cea mai slabă geană de lumină.

Cu grijă să rămînă mereu în spatele dunelor, porniră la drum cu pași poticniți, încărcați cu arme, muniție, pături și apă. După numai cîteva sute de yarzi, Offer le spuse să lepede păturile ; chiar dacă asta însemna să cam înghețe în nopțile cîte le vor mai petrece pe Marea de Nisip, tot nu merita efortul de a le duce acum în spinare. Însă armele, muniția și apa nu puteau fi lepădate — apa cu nici un preț. Oamenii ar fi putut-o bea pe toată în zece minute, dar pentru drumul ce-l aveau de făcut pînă la camioane Offer introduse un sistem de raționalizare — cîte o gură zdravănă la fiecare jumătate de ceas. Nu era suficient.

Mersul devenise desnădăjduitor de greu, un soi de înot prin nisipul fin și alunecos, iar la capătul unei zile atît de grele mai dispuneau de mult prea puțină energie ca să poată merge chiar și în condițiile cele mai favorabile. La o vreme oboseala își spunea cu asemenea tărie cuvîntul, încît deși înaintau foarte încet, din zece în zece minute se vedeau siliți să facă popas ca să-și mai tragă sufletul.

Pentru ceilalți era cît se poate de greu ; pentru Offer însă, era un adevărat coșmar. La început se încăpățînase să-și ducă singur partea lui de povară — două bidoane cu apă —, dar curînd se văzu limpede că nu e în stare să le dea vreun ajutor la căratul bagajelor și, de milă, oamenii îl ușurară. Chiar și după aceea le dădu de furcă celorlalți. în ciuda formidabilei sale hotărîri de a ține pasul cu restul grupului, și în mai multe rînduri cîțiva dintre ei trebuiră să-și arate din nou bunătatea și să-l ridice din locul unde căzuse, cu toate că chipurile trase și scăldate de sudoare arătau că și ei sînt la un pas de extenuare.

Noaptea se lăsă prea repede, nu fiindcă ar fi întîmpinat vreo greutate în urmărirea cu ajutorul lanternelor a dî-

relor adînci lăsate de Chevroleturi. Dar s-ar fi zis că le încetineşte paşii şi-i face să suporte oboseala cu şi mai multă greutate. Continuau însă să meargă, dar din ce în ce mai fără spor, cu fiecare minut ce trecea atît de greu. În trei ore abia izbutiră să străbată ceva mai puţin de două mile şi fiecare era torturat de un singur gînd : „Oare cît om mai avea de mers ?“

Adevărul e că n-ar fi mai ajuns niciodată, dacă sergentul major O'Keefe ar fi respectat cu stricteţe ordinele şi nu şi-ar fi pus la treabă şi propria minte. Cînd văzu cît de repede înaintau Chevroleturile după ce scăpaseră din Lacul de Nisip, trase concluzia înţeleaptă că Offer şi oamenii săi ar trebui să meargă toată noaptea ca să străbată cu piciorul aceeaşi distanţă.

Aşa că uscăţivul, ştirbul O'Keefe — pierduse un dinte smuls de bățul azvîrlit de un arab şi nu găsise niciodată timp să obţină ajutorul unui dentist — dădu ordin ca primele două Chevroleturi să-şi vadă de drum, dar îl opri în loc pe al treilea şi rămase el însuşi acolo.

Chevroleturile din faţă aveau să înalţe mai departe acelaşi nor de praf, făcînd să plesnească fierea în inamicii care îl vedeau cum se îndepărtează în timp ce ei stau împotmoliţi în mijlocul Lacului de Nisip. Cel de-al treilea Chevrolet avea să dea sigur, chiar şi pe întuneric, de cei ce urmau să vină ţinîndu-se după dîrele adînci şi ajutîndu-se cu lanternele, astfel că practic nu exista nici o şansă să se rătăcească şi să ajungă la dezastru.

O'Keefe dădu oamenilor plăcutul ordin de-a lua repaos, iar aceştia se trîntiră numaidecît sub camion, istoviţi şi nedorind altceva decît apă şi umbră. Umbrele porniseră să se lungească şi pînă şi aceşti torturaţi începură să spună că partea cea mai dogoritoare a zilei trecuse. Sergentul major, războinic din L.R.D.G., care nu ştia ce-i oboseala, se mulţumi să se aşeze pe locul şoferului, mereu la pîndă şi cu urechea ciulită.

Cu cîtva timp înainte de apusul soarelui începu să prindă în auz trosnete de împuşcături. Se auzeau destul de lămurit. Atunci coborî pe nisipul fierbinte, prea nerăbdător şi îngrijorat ca să poată sta aşezat undeva. Puse

mîna pe un Tommy [1] și se întoarse cîțiva pași pe calea pe care veniseră, apoi stătu pe loc și ascultă atent, cu capul plecat într-o parte. După cîteva minute rafelele conteniră și atunci O'Keefe deveni nervos, neștiind ce semnificație puteau avea toate astea. Oare planul căpitanului Offer fusese dejucat ? Ariergarda lor fusese cumva atacată de nemți și nimicită ? Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că în clipa aceea nemții veneau asupra lor.

Sergentul major O'Keefe era om de acțiune în toată puterea cuvîntului, dar se întîmpla totuși ca uneori să treacă prin momente, de adîncă deprimare. Și cum stătea acolo în căldura dogoritoare, pretutindeni înconjurat de nisip și stînci cenușii și dezolante, lîngă camionul singuratic ce părea nespus de stingher pe întinsul nesfîrșit al pustiului, O'Keefe începu să fie cuprins de pesimism. După ce tăcerea continuă încă o vreme, convingerea că Offer și ai săi fuseseră șterși de pe fața pămîntului deveni aproape certitudine. Dacă era așa, atunci el și oamenii săi trebuiau să pornească la drum cu toată graba de care ar fi fost capabili, își spunea O'Keefe. Dacă rămîneau pe loc și nemții într-adevăr veneau pe urmele lor, ar fi fost doar o chestiune de timp pînă să apară — și ce-ar fi putut face o mînă de oameni împotriva unei asemenea forțe militare ?

Dilema lui O'Keefe stărui doar pînă cînd rafalele de împușcături se auziră din nou. În clipa aceea deprimarea îi dispăru fără urmă ; acum reușea să distingă glasul celor două mitraliere Bren și își dădu seama că amîndouă intraseră din nou în acțiune. Prin urmare Offer și ai săi erau teferi și nevătămați și îi dădeau de furcă inamicului.

Nutrind astfel de gînduri, se întoarse la locul său din cabina camionului și se așeză iarăși la umbră, cu auzul la fel de încordat. În ceasurile următoare, alte salve de împușcături izbucniră de cîteva ori, apoi se lăsă o prelungă tăcere. Veni și întunericul, aducînd cu sine dispariția soarelui cumplit și chinuitor, deși lumea din jurul lui

[1] Pistol-mitralieră (sistem Thompson).

O'Keefe continua să semene cu un cuptor încălzit de nisipul care emana dogoarea adunată în timpul zilei.

După căderea întunericului, sergentul major le mai acordă oamenilor încă un ceas de odihnă, făcîndu-şi socoteala că în vremea asta Offer şi oamenii lui străbătuseră o bună bucată de drum pe urmele lăsate de Chevroleturi. Atunci îşi trezi oamenii şi cu toţii porniră, ajutîndu-se de lanterne, înapoi pe dîrele lăsate de camioane.

Înotară prin nisip vreun ceas bun pînă ce putură zări în faţa lor razele tremurătoare ale unei lanterne. Luaseră cu ei apă, de care se dovedi că oamenii lui Offer aveau mare nevoie ; pe urmă cei veniţi cu sergentul major luară asupra lor armele şi muniţia şi cu toţii porniră înspre Chevroletul rămas stingher. Le trebuiră un ceas şi jumătate ca să ajungă acolo, cu toate că oamenii lui Offer erau ajutaţi de camarazii lor mult mai odihniţi, dar pînă la urmă zăriră silueta confuză a Chevroletului şi atunci înţeleseră că truda zilei aceleia avea să ia în cele din urmă sfîrşit.

Aflat pe ultima jumătate de milă într-o stare de totală sfîrşeală, Offer trebui să fie dus de O'Keefe şi de uriaşul Art Weybright, radiotelegrafistul formaţiei, apoi urcat la spatele camionului şi întins pe un culcuş de pături. Rămase ca dus de pe lume şi nu mişcă nici măcar un deget pînă tîrziu a doua zi dimineaţa. Ceilalţi ostaşi din ariergardă fură ajutaţi să se urce în camion, se ghemuiră pe pături şi numaidecît începură şi ei să dea puternice semne sonore că au adormit adînc. Într-un fel sau altul, oamenii din grupul sergentului major izbutiră să-şi găsească loc şi ei în camionul supraîncărcat pe care O'Keefe izbuti să-l pună în mişcare şi să se ia după urmele lăsate de cauciucurile celorlalte două Chevroleturi. Vroia cu toată tăria să le ajungă din urmă şi pe acelea pînă în revărsat de ziuă, ca să nu le întîrzie cu nimic fuga.

Oamenii de talia căpitanului Braunschweig admit greu înfrîngerea, dar a doua zi dimineaţa, cînd se lumină şi soarele stătea să-şi reînceapă îndeletnicirea chinuitoare,

trebui să recunoască deschis că fusese bătut măr. Comandoul inamic îi scăpase. Stătea lîngă Chevroletul părăsit care îi pricinuise atîtea necazuri și privea departe înspre sud. Zări norul de praf ce trăda existența inamicul dușmănit acum din adîncul sufletului. Înțelese că se afla cam la zece mile, deci la o distanță tot atît de mare ca și aceea din momentul cînd începuse urmărirea, la oaza Siwa. Ba chiar mai mare, își spuse cu tristețe, ținînd seama de situația lor de acum, cînd ar fi mai avut încă de străbătut cale lungă pe această îngrozitoare cîmpie de nisip mișcător și cu vehiculul de patrulare împotmolit și fără nici o nădejde de a mai putea fi salvat.

În timpul nopții, cu mare grijă la început, de teama reacției inamicului din spatele dunelor, începuseră truda pentru salvarea vehiculelor, iar după ce văzuseră că nu au de ce se teme, se apucaseră de lucru cu toate puterile, folosind chiar farurile celuilalt vehicul de patrulare.

Transportul cel mare fu în cele din urmă tras pe jgheaburi metalice și apoi pe teren mai ferm, în spatele Chevrolet-ului, dar orice ar fi făcut, nu izbuteau să clintească din loc vehiculul de patrulare. Acum ședea cu nasul în jos, cufundat în nisip pînă la turelă.

Braunschweig trimisese oameni să sape în jurul lui cu lopețile, dar aceștia trebuiseră să lucreze legați cu funii de mijloc, fiindcă eforturile depuse nu făceau decît să-i cufunde și pe ei în nisip. Pe de altă parte, oricît de mult ar fi săpat și oricît de repede, nu ajungeau la nici un rezultat, fiindcă nisipul mișcător acoperea imediat orice adîncitură săpată de lopeți. Braunschweig renunță repede la gîndul ăsta și ostașii, cărora nu le făcea nici o plăcere să lucreze pe nisip mișcător, legați cu funii care le tăiau mijlocul, fură fericiți cînd primiră ordin s-o lase baltă. Remorcarea lui de către celălalt vehicul de patrulare și de un camion, amîndouă cu roțile susținute de jgheaburi metalice, nu izbuti nici măcar să-l clintească. Izbuti doar să defecteze cîrligele de remorcare.

Pe la trei dimineaţa, căpitanul Braunschweig renunţă la orice încercare de a salva vehiculul şi cu toţii se întinseră pe nisip ca să se odihnească pînă în zori. În faptul zilei, căpitanul văzu cît de departe se aflau fugarii şi ordonă întoarcerea maşinilor şi pornirea marşului de înapoiere către Siwa, lăsînd vehiculul de patrulare să-şi afle odihna în mormîntul său de nisip mişcător.

Sergentul major O'Keefe văzu norul de praf ridicat de coloana germană în retragere şi le spuse oamenilor că pot fi liniştiţi. Urmărirea luase sfîrşit.

Întors la Siwa, cu ochi ca de gheaţă şi încă furios, căpitanul Braunschweig întocmi un raport către superiorii săi. Raporta o înfrîngere, şi de cînd e lumea lume oamenilor de felul lui nu le-a plăcut să recunoască asemenea lucru. Dar era un raport interesant.

„Comandoul care a izbutit să elibereze opt prizonieri de război din lagărul de aici, de la Siwa, constituie o formaţie neregulamentară cunoscută — aşa cum a declarat prizonierul nostru, soldatul McTone — sub numele de Grupul de comando al Cetei de la Glasshouse. După cîte s-ar părea, această unitate nu are statut oficial în cadrul Armatei Britanice şi este de fapt o adunătură de dezertori din armatele aliaţilor, toţi foşti deţinuţi pentru diverse delicte în Închisoarea Serviciilor de Campanie Britanice. Conform declaraţiilor lui McTone, această închisoare militară este cunoscută sub numele de „Glasshouse".

Formaţia este comandată de un fost locotenent britanic — John Offer — care a fost degradat şi condamnat, executînd ulterior o perioadă de detenţie la Glasshouse, pentru o vină descrisă de prizonierul nostru drept „ciubucăreală" cu bunuri ale armatei. După cîte credem noi, „ciubucăreală" ar însemna furt de bunuri ale armatei şi vînzarea lor în folos propriu. Offer, cunoscut cîndva printre oamenii săi şi sub numele de Glasshouse John, mai ales pentru a-şi ascunde identitatea, şi-a luat cu de la sine putere gradul de căpitan, dar acest grad este cu totul lipsit de orice temei legal, el nefiind de fapt decît simplu soldat."

În partea de raport în care vorbea despre acțiunea sa de la Lacul de Nisip — după matură și îndelungată chibzuință — Braunschweig scria :

„Cînd ostașii noștri cei mai neprevăzători trecuseră de porțiunea de nisip mișcător și în vreme ce se scufundau găsindu-și acolo moartea, Ceata de la Glasshouse a deschis asupra noastră foc susținut și intenționat prelungit. Acest lucru a îngreuiat în mod deosebit încercările noastre de a-i salva, pricinuind în același timp pierderi grele în rîndul celor care încercau să vină în ajutorul camarazilor aflați pe punctul de a fi îngropați de vii. Dacă acest foc susținut ar fi fost întrerupt, am fi avut mult mai puține pierderi și mulți dintre cei ce și-au aflat moartea în nisipul mișcător ar fi putut fi salvați. În asemenea condiții, însă, doisprezece oameni au fost pierduți în nisipul mișcător, iar de pe urma focului inamic am avut trei morți și nouă grav răniți."

Cînd raportul a ajuns la cartierul genral al lui Rommel de la Derna, feldmareșalul a fost cuprins de o furie cumplită și aprig dușmănoasă, neobișnuită pentru firea sa. O descriere amănunțită a înfățișării lui John Offer și amănunte despre Ceata de la Glasshouse au fost distribuite tuturor unităților din Afrikakorps [1] și din Armata Italiană aliată, dimpreună cu punerea în gardă privitor la acțiunile desfășurate în deșert de Ceata de la Glasshouse. În mod implicit reieșea că ceata aceasta de criminali trebuie cu orice preț să-și primească pedeapsa cuvenită — și mai cu seamă conducătorul ei.

Vestea îngrozitoarei morți a camarazilor în nisipurile mișcătoare de pe Întinsa Mare de Nisip se răspîndi prin toate unitățile armatelor Axei și, după cum se întîmplă totdeauna cu astfel de istorii, pricinui un val de cruntă indignare, așa încît de acum înainte, dacă vreun membru al Cetei de la Glasshouse ar fi căzut cumva în mîinile inamicului l-ar fi așteptat încercări nespus de grele. Cît

[1] Corpul african. Mare unitate creată special de hitleriști în 1941 pentru a veni în ajutorul aliaților italieni care suferiseră în nordul Africii grele înfrîngeri. Comandată încă de la început de generalul, ulterior feldmaresalul, Erwin Rommel.

despre John Offer, dacă germanii puneau mîna pe el, cu siguranţă că tare avea să dorească să nu fi văzut niciodată lumina zilei.

*

Sosirea Cetei de la Glasshouse în oaza Kufra, după două săptămîni îngrozitoare, luă aspectul unui triumf. Nu fiindcă unitatea însăşi s-ar fi simţit triumfătoare. Chiar şi după înspăimîntătorul Lac de Nisip, traversarea Întinsei Mări rămăsese totuşi o încercare dintre cele mai cumplite. Oricît de tari ar fi fost oamenii aceia, toţi — cu excepţia unuia singur — ajunseseră la Kufra într-o stare neînchipuit mai proastă decît la plecarea din Siwa, cîţiva chiar atît de istoviţi încît nu mai fuseseră decît simpli pasageri în partea din urmă a călătoriei.

Acea unică excepţie pomenită era căpitanul Offer. El începuse drumul cel de groază ca un om distrus, pisat într-un hal fără de hal de picioarele şi pumnii răzbunători ai soldatului McTone. Şi totuşi, cu fiece zi care trecea, în ciuda acelor încercări cumplite, starea lui nu înceta să se îmbunătăţească. Încetul cu încetul vînătăile şi umflăturile dispărură şi noianul durerilor conteni. Se înţelege de la sine că oamenii îl îngrijiseră, iar în primele zile de după trecerea Lacului de Nisip stătuse lîngă şofer, în cabină. Astfel starea lui se îmbunătăţise treptat şi vitalitatea acestui om nu prea mare la trup oferise prilej de uimire şi admiraţie multora dintre însoţitori.

Cu cît se apropiau mai mult de Kufra, cu atît mai întremat părea să se arate comandantul lor. Umbla de colo colo cum nu se poate mai voios, îşi încuraja oamenii şi îi îmbărbăta ori de cîte ori greutăţile deosebit de mari de pe unele porţiuni de drum îi aduceau în pragul deznădejdii.

— Daţi-i mereu înainte, băieţi, c-o scoatem sigur la capăt, le spunea deseori. Ia uitaţi-vă pînă unde-am ajuns, şi ce-a fost greu a trecut !.

Partea cea mai teribilă fusese primejdia ce-i pîndise pe Lacul de Nisip. În fiecare zi Offer scotea la iveală o hartă pătată de sudoare și le arăta unde se află Siwa și cam unde se găseau ei atunci. Faptul că vedeau cum mereu crește depărtarea de Siwa și în aceeași măsură scade cea pînă la Kufra le dădea mult curaj.

Era un conducător de mare clasă și devotaților săi subordonați de la începutul călătoriei, cum erau de pildă Walker, O'Keefe, Weybright, Tulger și australianul Lashley, li se adăugaseră acum alții, la fel de devotați. Tot așa, ideea lui Offer datorită căreia izbutiseră la Lacul de Nisip să răstoarne situația în favoarea lor n-avea să fie nicicînd uitată.

Radiotelegrafistul Weybright luase legătura cu baza L.R.D.G. de la Kufra și transmisese un raport detaliat despre călătoria lor peste Întinsa Mare de Nisip, despre felul cum păcăliseră o puternică formație germană de urmărire pricinuindu-i grele pierderi, despre faptul că aduceau cu ei ostașii din formația lor căzuți prizonieri. Adevărul era că, la sugestiile lui Offer, amîndoi înfrumusețaseră mult realitatea cînd prezentaseră propria lor versiune privitor la cele întîmplate.

— Era o foarte puternică formație de urmărire, spusese Offer dus pe gînduri, atunci cînd împreună cu Weybright se apucaseră, la un popas de seară, să dichisească raportul.

— Da, *sir*, convenise Weybright, era o formație foarte puternică.

— O coloană motorizată.

— Sigur că da, *sir*. Și Weybright își notă amănuntul ăsta în carnetul lui unsuros.

— Niciodată n-am izbutit să număr toate vehiculele, din pricina condițiilor optice dintre cele mai proaste, dar nu m-ar surprinde dacă ar fi fost vorba de un întreg regiment de blindate care se ținea după coada noastră. Imaginația lui Offer începea să se înfierbînte.

— O mie de infanteriști ? Weybright stărui o clipă asupra acestei idei, dar numaidecît reveni la deplina fidelitate față de comandant. N-am nici un fel de îndoială, *sir*. Nu putea să fie mai puțin de un regiment de blindate. Nu

m-aş mira nici dacă aş afla că o întreagă divize motorizată a fost pe urmele noastre. Imaginaţia lui Weybright nu vroia să se dovedească nici ea mai prejos.

— Ei, las-o-ncolo, Weybright, protestă Offer. Prea o facem de oaie, ce naiba. Ştii, băiete, trebuie să ţinem seama de modestia britanică, de simţul britanic al măsurii, nu-i aşa, ce zici ? După care Weybright acceptă supus punerea la punct şi notă în carnet cuvîntul „regiment".

Offer se mai gîndi o vreme la momentele petrecute în preajma Lacului de Nisip, cînd coloana germană se arăta cu încetul la vedere prin tremurătoarele valuri de aer. Apoi spuse :

— Am văzut turele de tunuri.

— Tancuri ? întrebă cu grabă Weybright, ţinînd creionul gata pregătit.

Offer stătu pe gînduri. Tancuri ? Nu, chiar şi pentru Marele Cartier General de la Cairo istoria cu tancuri pe Întinsa Mare de Nisip ar fi fost greu de înghiţit.

— N-aş prea crede. Offer nu vroia totuşi să excludă definitiv surîzătoarea sugestie a lui Weybright. Mai degrabă vehicule pe şenile, asta s-ar putea.

— Chiar aşa, *sir*, întări radiotelegrafistul. Şi astfel în raportul transmis se vorbi despre o extraordinară acţiune de ariergardă desfăşurată pe întinsul Mării de Nisip şi despre eroica G.G.C.U. care respinsese nenumărate atacuri ale unui regiment de blindate, pricinuind inamicului, înainte de a se desprinde din urmărire, grele pierderi în oameni, vehicule de transport simple şi vehicule pe şenile.

Înainte de transmisie, Offer se mai uită odată peste raport şi spuse plin de admiraţie, adresîndu-se lui Weybright :

— E-o adevărată operă de artă. După război, tu şi cu mine ar trebui să ne apucăm împreună de scris, să facem literatură.

— La roman nu ne-ar bate nimeni, îi răspunse Weybright plin de entuziasm.

Căpitanul Offer se abţinu de la alte comentarii. La urma urmei, dacă aşa le place galonaţilor cei mari de la Cairo, de ce n-ar fi literaturizat şi ei puţin realitatea ?

În orice caz, dacă altora n-avea să le placă, lui Offer și devotatului Weybright le mersese la inimă.

Dar probabil că de data asta raportul lui Offer pusese la prea grea încercare credulitatea celor de la Cairo, fiindcă ceva mai tîrziu cei de la Kufra avură amabilitatea de a le înmîna din partea G.H.Q. [1] un mesaj cu următorul cuprins laconic : „Garnizoana germană de la Siwa nu are efectivele unui regiment. Verificați informațiile raportate !"

Căpitanul Offer și la fel de netulburatul Weybright verificară cu toată solemnitatea mesajul transmis anterior și pînă la urmă ajunseră lo concluzia că se cam întrecuseră cu gluma. Așa că numaidecît urmă o foarte frumoasă mostră de verificări și raportări solid întemeiate : „În mesajul precedent strecurat eroare. În loc de regiment, rugăm a se citi coloană de forță necunoscută." N-aveau remușcări, fiindcă își spuneau că și așa cei de la Cairo tot au să se bucure.

Lucrul care îl făcu pe fostul actor să cam strîmbe din nas cu o nouă intervenție a celor de la Cairo, tot ca urmare a raportării victoriilor repurtate în deșert de către G.G.C.U., și anume cererea ca aceștia să-și decline identitatea : „Nu posedăm date despre nici o formație cunoscută sub denumirea de G.G.C.U. Rugăm identificați."

După acea ușoară strîmbare din nas, Offer se mulțumi totuși să ridice din umeri și să-i spună fidelului său subordonat :

— N-au decît să caute singuri. Dă-o dracului ! Parcă se spunea că au și ei serviciu de informații — nu ?

2

Cînd hodorogitele lor Chevroleturi ajunseră în fața comandamentului L.R.D.G. din Kufra, fură întîmpinați de un foarte arătos căpitan cu numele de Tony Leslie. Era un zdrahon înalt cît toate zilele, cu înfățișare îndrăzneață,

[1] *General Headquarters* — Marele Cartier General.

cu o barbă neagră cît toate zilele și avînd încă pe cap acel arătos acoperămînt purtat de arabii nomazi și numit *kefir*. Offer îl mai văzuse odată, la Siwa, și numai cîteva minute, dar un astfel de om nu putea fi ușor dat uitării.

Izbuti să sară din camion cu oarecare agerime și cu surîsul întins pe toată fața. Pe chip încă i se vedeau din belșug urmele rănilor și loviturilor, dar cel puțin îi dispăruseră petele decolorate din jurul ochilor. Ceilalți oameni ai săi coborîră din camioanele supraîncărcate arătînd ca un cîrd de moșnegi, impresie accentuată și mai mult de praful din pustiu care îi acoperea din creștet și pînă în tălpi, făcea ca părul să le pară albit, genele și sprîncenele le erau acoperite cu praf fin care le îmbrăca obrajii și sărea ca norii din îmbrăcăminte de îndată ce se scuturau. Numai că cei din L.R.D.G. erau obișnuiți cu asemenea priveliști, fiindcă și ei nu o singură dată la fel arătaseră cînd se întorseseră din pustiu.

Împreună cu căpitanul Leslie se mai aflau încă o seamă de oameni din L.R.D.G., ofițeri ori grade inferioare, care izbucniră în strigăte de bucurie cînd își văzură camarazii scăpați din prizonierat. Nu era vorba de vociferări foarte ordonate și disciplinate ca ale germanilor, ci de strigăte parcă mai sfioase, emise de glasuri britanice care par a se adresa vecinilor spunîndu-le că cer ajutor dar sînt și ei gata să ajute.

Sergentul și ceilalți camarazi ai săi salvați din prizonierat se arătau încîntați de primire și împărțeau nenumărate strîngeri de mînă și bătăi pe spate, pînă la urmă hotărîndu-se să se ducă în alai la o cantină unde îi luară și pe cei din Ceata de la Glasshouse. După ce Maye și ceilalți povestiră prin ce acțiune îndrăzneață fuseseră salvați din prizonierat și prin cîte trecuseră pînă să ajungă la Kufra, nimic nu mai părea să fie prea bun pentru Ceata de la Glasshouse. Cei din L.R.D.G. țineau neapărat să dea de băut. Noaptea aceea se dovedi foarte costisitoare pentru acești oameni ai deșertului, fiindcă musafirii sufereau totdeauna de o sete nepotolită chiar și fără să fi trecut mai întîi peste Marea de Nisip. Pe la miezul nopții, băieții din G.G.C.U. începură să creadă că

toată truda, chiar și străbaterea Lacului de Nisip, meritase din plin să fie suportată, părere la care renunțară a doua zi dimineața, cînd inevitabila mahmureală le aduse aminte că alcoolul nu e în orice împrejurări o binecuvîntare pentru omenire.

Căpitanului Offer i se oferi posibilitatea de a frecventa popota ofițerilor. I se dădu o uniformă curată, un cort rezervat în exclusivitate nevoilor sale și plasat în spatele comandamentului L.R.D.G., o casă arăbească veche, dar confortabilă, cu grădină împrejmuită de ziduri, iar în cele din urmă avu loc în cinstea sa un foarte vesel ospăț. John Offer consumă ca un purcel bucatele pregătite după datinele localnicilor. însă bău ca un veritabil gentleman. acesta fiind tocmai lucrul așteptat din partea lui de întreaga popotă a ofițerilor. După aceea stătură de vorbă ceasuri întregi, adunați în grădină la lumina lunii, unde un slujitor băștinaș le aducea băuturi reci ori de cîte ori era trebuință. Dacă ăsta e războiul, își spuse nu o singură dată Offer, atunci el, unul, e în stare să-l îndure încă lungă vreme.

Dovedind multă politețe, în seara aceea nici unul dintre cei de față nu puse întrebări directe. Nu se rosti nici un „Cine anume ești ?“ ; „Din ce unitate faci parte ?“ ; „Ce planuri ai acum ?“ Cavalerii de capă și spadă sînt foarte discreți și nu-i interesează nimic din treburile altora.

Cu toate acestea, a doua zi, după cel mai minunat somn din cîte își amintea Offer să fi dormit vreodată și după un examen medical făcut de un ofițer medic, însoțit de o droaie de asistenți medicali de acolo, de la Kufra, căpitanul Leslie își manifestă interesul față de G.G.C.U. Offer se întreba dacă în spatele unei atît de delicat manifestate dorințe de a se dumiri nu cumva se ascunde un îndemn primit prin radio de la G.H.Q.

Totul a început în cursul serii. Offer apucase să cerceteze fugar Kufra și decisese că nu se putea compara cu Siwa — aici era mult prea multă soldățime, pe de o parte, iar pe de alta lipsea ceva din liniștea de la Siwa. Așa că se hotărîse să rămînă la răcoarea popotei, dar numai

pînă în clipa cînd împrejurările vor da prilej Cetei de la Glasshouse să o ia din loc.

Căpitanul Leslie veni la cantină ceva mai tîrziu în seara aceea şi Offer se gîndi că celorlalţi ofiţeri li se şoptise să-i lase singuri, pentru ca Leslie să poată vorbi. La gîndul acesta, John Offer zîmbi cu îngăduinţă. Era pe deplin pregătit pentru orice discuţie şi se aştepta la o seară în care talentul său actoricesc să se poată desfăşura în voie.

Leslie o luă pe departe ca să ajungă la ce îl interesa pe el, fiindcă nu se poate să dai buzna arătînd la vedere că eşti tare curios să afli lucruri privitoare la treburile altuia. Existau în privinţa asta anumite reguli. Se pot obţine toate informaţiile posibile, dar cu condiţia să procedezi abil şi să nu pui întrebări prosteşti ori prea străvezii. De fapt formula era aceea de a lăsa totdeauna celuilalt portiţa deschisă, astfel încît, dacă scăpa cumva vreo vorbă, să se poată desfăşura nestingherit. Totul era ca interlocutorul să nu fie cu nici un chip, dar cu nici un chip, stînjenit de întrebări directe. Şi aşa ceva nu s-a întîmplat.

Căpitanul din L.R.D.G. deschise larg o portiţă ispititoare. Tehnica deschiderii portiţei e simplă. Stai liniştit pe scaun şi vorbeşti despre ale tale, iar dacă celălalt respectă regula, atunci are să scape cîte ceva, atît cît vrea el şi nu mai mult, despre ale lui. Bineînţeles, secrete militare importante nu trebuie divulgate şi nici un ofiţer ori adevărat gentleman nu se poate aştepta să i se divulge chestiuni militare ultrasecrete. Oamenii de meserie cunoşteau foarte bine aceste reguli şi cei mai mulţi se descurcau bine printre ele.

Căpitanul Leslie vorbi deci despre aventurile din deşert ale L.R.D.G.-ului şi despre misiunile speciale pe care le îndepliniseră. Erau lucruri teribil de interesante, chiar şi aşa cum le expunea Leslie — căci încă una dintre reguli pretindea să vorbeşti ca despre lucruri obişnuite, să nu faci pe grozavul ; asemenea greşeli comiteau numai mitocanii. John Offer îşi spuse în sinea sa : „Astă seară o să cam fiu mitocan“ şi o astfel de perspectivă avea darul să-l atîţe. Ştia că are să se descurce de mi-

nune, fiindcă datorită talentului său actoricesc și puterii de a stăpîni rostirea cuvintelor, avea să spună lucruri uluitoare, lăsînd totuși impresia de modestie. John Offer se aștepta la un amuzament de zile mari.

După ce vorbi cu spor o bună bucată de vreme, Leslie se lăsă pe speteaza scaunului și, cu paharul în mînă, aștceptă să vadă ce are de spus celălalt. „Arde de nerăbdare să afle ce înseamnă G.G.C.U.", își spuse Offer și hotărî să-i dezvăluie — așa, cîte ceva.

John Offer își așeză cu mare grijă paharul pe masă, pe urmă aruncă în jur o căutătură furișată, cum face omul cînd vrea să se asigure că nimeni nu trage cu urechea. Mișcarea era foarte bine execuțată, scurtă și ascunsă, sugerînd că ar fi fost un fel de reflex involuntar ce vroia să treacă neobservat de gazdă. Bineînțeles că Leslie o observă și inima începu să-i bată mai tare cînd își dădu seama că avea să afle lucruri într-adevăr confidențiale de la acest om plăcut și rafinat, în ciuda faptului că avea nasul zdrobit. Dar un adevărat om de nădejde poate întotdeauna să fie recunoscut, iar în privința asta nasurile zdrobite își au și ele rolul lor cînd e vorba de stabilirea unei ierarhii.

— Știi, Les — așa îi spuneau căpitanului Leslie toți camarazii săi ofițeri — mie povestea asta de la Siwa mi-a cam încurcat treburile. Offer făcu să i se citească pe față supărarea, zîmbetul îi dispăru pentru o clipă și riduri de nemulțumire îi apărură în jurul ochilor. Ridică privirile și se uită drept în ochii uriașului ofițer cu bărboi negru care îl asculta cu încordare, dar fără a lăsa ca lucrul acesta să se vadă. Toate planurile mi-au fost date peste cap din pricina unui fleac, în definitiv, murmură el jucîndu-și de minune rolul.

Zîmbetul voios îi reveni pe buze, efectul fiind crearea imaginii unui om care își pierduse o clipă stăpînirea de sine, dar își revenise imediat.

— Porniseși... Căpitanul Leslie ridică paharul la lumină, în dreptul becului unei lămpi electrice pe care se puteau citi dovezile morții cîtorva foarte interesanți fluturi afri-

cani. Rostea cuvintele cu cea mai mare delicateţe. Porniseşi în vreo misiune ?

— O mică reprezentaţie.

— Cu baza la Siwa. Era o afirmaţie, fără nimic din stîngăcia ce-ar fi constituit-o o întrebare directă.

O uşoară ridicare din umeri. Offer îl prinsese şi se pricepea cum să-l joace. Avea de-a face cu un vînat de soi — şi ofiţer şi gentleman. Răspunsul fu un murmur stins, murmur fiindcă trebuia să sugereze o confidenţă cît mai tainică :

— Ei, nu cine ştie ce. Înţelegi, pe-acolo eram doar în trecere. Făcu o pauză şi începu să-şi rotească paharul. ştiind bine că Leslie îi aşteaptă cu nerăbdare cuvintele. Tot murmur, dar încă şi mai stins : De fapt la Derna trebuia să ajung.

De ce tocmai Derna ? Offer habar n-avea. Trebuia să spună ceva şi Derna îi venise atunci în minte — asta-i tot.

— Derna. Leslie se aplecă în faţă, jucîndu-se cu paharul şi ochii i se îndreptară aproape speriaţi către cei ai lui Ofefr, dar numai pentru o singură clipă, căci numaidecît se lăsară în jos. Fierbinţeală mare la Derna în perioada asta a anului. Apoi, foarte cu grijă, adăugă : Vreau să spun cu Rommel acolo şi toate celelalte, ştii... Şi imediat se uită la chipul lui Offer, să-i prindă reacţia.

— Rommel ? Offer repetă cuvîntul cu aceeaşi atenţie şi precizie cu care îl rostise Leslie. John Offer uitase că la Derna se afla acum cartierul general al lui Rommel. Nu-i nimic, în cazul cînd căpitanul Leslie socotea că dăduse peste ceva important, atunci Offer era dispus să-i cînte-n strună. Rommel e la Derna ? Cred c-a pomenit cineva despre faptul ăsta... — O pauză actoricească. Şi cîtă influenţă avea asupra auditorului o asemenea pauză ! — ...cînd mă aflam la Cairo.

— Aha ! Leslie credea că i se spune ceva foarte important şi deci foarte secret. Rommel, Derna şi cineva care vorbise cu Offer la Cairo. Căpitanul Leslie considera că

izbutise să conducă toată discuția după voia lui și cu mare iscusință aruncă nada : Bietul Keyes ! [1]

Keyes ? Offer se întreba : „Cine-o fi Keyes ? Și ce legătură o fi avînd cu discuția noastră ?“ Continuă însă să joace așa cum pornise.

— Da, bietul Keyes, sărmanul de el, spuse abia auzit, ridică paharul și bău cu solemnitate, lăsînd impresia că închină un toast în cinstea cuiva, probabil a unuia care își găsise sfîrșitul în cine știe ce triste împrejurări. În seara aceea căpitanul John Offer avea inspirație ; tot ce făcea se potrivea de minune cu situația.

— Mă întreb ce curs ar fi luat războiul dacă Keyes ar fi pus mîna pe Rommel în noaptea aceea, la Derna ? murmură gînditor Leslie și în aceeași clipă lui Offer îi căzu fisa. Prin urmare era vorba de colonelul Keyes, fiul lui Zeebrugge Keyes [2]. Ucis cu prilejul unei acțiuni de comando asupra cartierului general al lui Rommel de lîngă Derna. Asta se petrecuse în vremea cînd el se afla întemnițat la Glasshouse, dar mai tîrziu aflase despre toată povestea. Acum Offer știa foarte bine ce se petrece în capul lui Leslie.

Cîteva minute privi peste zid silueta palmierului proiectată pe cerul înstelat. Apoi vorbi foarte grijuliu, lăsîndu-l pe Leslie să vadă că își alege cu multă atenție cuvintele :

[1] Este vorba de Geoffrey Keyes, fiul amiralului flotei *Sir* Roger Keyes, maior în armata britanică. S-a aflat în fruntea unui grup de comando care, în noaptea de 17 noiembrie 1941, a încercat printr-o acțiune foarte îndrăzneață să-l ia prizonier sau să-l ucidă pe feldmareșalul Rommel. Acțiunea a eșuat și maiorul Keyes a căzut la datorie. Înainte de plecarea în acțiune, i-a trimis tatălui său o scrisoare în care spunea : „Dacă raidul nostru reușește, înseamnă că Anglia va face un pas înainte, iar acest lucru are imensă importanță, chiar dacă ar fi să-mi aflu în luptă sfîrșitul zilelor“.

[2] Amiralul Roger Keyse fusese astfel supranumit ca urmare a îndrăzneței sale acțiuni, întreprinse în timpul primului război mondial cu scopul de a bloca și distruge baza submarinelor germane de la Ostende, ceea ce a însemnat o teribilă lovitură dată flotei de război germane.

— Ar fi putut schimba cu totul cursul războiului în Africa de Nord, doar ştii, Les. El este cheia cheilor. Vreau să spun că de s-ar găsi cineva — apăsă uşor pe cuvîntul acesta — cineva în stare să-i vină de hac lui Rommel, asta ar face cît o bătălie cîştigată, dacă n-ar însemna chiar cîştigarea războiului din deşert.

— Adevărat... Şi acuma înspre Derna te duci ? Căpitanul Leslie se uita de data asta drept în ochii lui Offer, iar Glasshouse John privea deschis în ochii victimei sale.

— La Derna ne ducem, zise Offer, lăsînd ca o scînteie de aprigă cruzime să-i licărească în ochi. Asta era tot. Nu mai rămînea de adăugat nimic. Căpitanul Leslie mai oftă odată, apoi se destinse. Acum era încredinţat că ştie totul.

Surîsul cuceritor apăru din nou pe chipul plin de vînătăi dar şi de voioşie al lui Offer. Glasul însă îi rămînea tot stins, aşa cum se cuvine pentru mărturisiri dintre cele mai tainice :

— Să-ţi mai spun un singur lucru, bătrîne. Dacă s-o găsi vreun mahăr de pe la Cairo să te întrebe despre noi, trimite-l frumşel la plimbare, da ? Astea nu-s chestii pe care să le ştie multă lume. Sorbi din nou din pahar şi veselia iarăşi îi apăru în glas. Ştii, totul mi se pare de mai mare hazul. Vreau să spun tot secretismul ăsta. E-un fel de teatru, sau cam aşa ceva, dar n-avem încotro şi trebuie să respectăm regulile jocului.

— Da... zise Leslie, arătînd multă îngăduinţă pentru astfel de frivolităţi, însă mai tîrziu, cînd se afla în mijlocul ofiţerilor săi din L.R.D.G., vorbi foarte sobru despre Offer :

— Mai adineaori am stat puţin de vorbă cu el. Flăcău de ispravă. Absolut de mîna-ntîi. Îşi întoarse privirile către întunericul de afară şi nu şi le mută de acolo în vreme ce continuă, alegîndu-şi şi de data asta cu multă grijă cuvintele. Îs porniţi la o treabă importantă băieţii ăştia. Ceva al dracului de important, atîta vă pot spune. Îi simţea pe ceilalţi sorbindu-i cu sete cuvintele şi voia să mai prelungească tensiunea din acele momente. Pe dumnezeul meu că e vorba de ceva grozav. Răsuflă adînc şi

pe urmă duse paharul la gură, lăsînd să se vadă cît de mare îi este admirația, iar în vremea asta camarazii lui mureau de curiozitate să afle mai multe, dar erau gentlemeni prea desăvîrșiți ca să pună întrebări.

Și deodată, cu multă vioiciune, schimbă tonul :

— Bineînțeles că nu pot vorbi despre lucruri de astea. E în joc ceva mult prea important ca să putem risca s-ajungă subiect de discuție pe la colțuri. Bine că mi-am adus aminte : dacă se întîmplă să vă pună cineva cine știe ce întrebări despre Offer, trimiteți-l imediat la plimbare, fără vorbă multă. Nici măcar Marele Cartier General de la Cairo nu e la curent cu chestia asta.

Dacă l-ar fi auzit vorbind astfel, John Offer ar fi fost în culmea fericirii, fiindcă ar fi văzut realizat pe de-a întregul tot ce urmărise prin jocul de teatru din seara aceea.

O singură întrebare avu de pus respectuosul auditoriu:

— Ia spune, Les, ai aflat cumva ce înseamnă G.G.C.U.? Cei de la Cairo par să nu știe nimic.

— Cei de la Cairo nici nu trebuie să știe. Cînd e vorba de ceva secret, nu poți avea încredere în ștabii cei mari — doar știți bine.

Cu toții, căpitani și locotenenți, izbucniră în hohote de rîs, rîs ce voia să spună că era de neînchipuit cu cîtă iuțeală ajungeau cîteodată niște neisprăviți în posturi înalte de comandă, în vreme ce tineri temerari și pricepuți își căpătau cu atît de mare încetineală răsplata cuvenită.

Un foarte arătos locotenent din L.R.D.G., Jack Edwardes pe nume, ras la sînge în mijlocul popotei pline de bărbi hirsute, îi făcu pe toți să izbucnească în hohote spunînd :

— G.G.C.U. ? Păi asta-nseamnă *Got Guisy Come-Uppance* [1], și toți fură de acord că era ceva cu adevărat potrivit pentru John Offer cel cu nasul turtit.

Offer se întoarse la cortul lui și acolo îl găsi pe Weybright care îl aștepta de cîtăva vreme. Nu vroia decît să-l întrebe dacă are ceva de transmis prin radio ; Weybright

[1] Dați dracului cînd e la o adică.

se plictisea şi tare ar fi fost dispus să-şi mai facă de lucru cu transmiţătorul. Dar cui şi ce mesaj să transmită ? Amîndoi căzură de acord că nu aveau nici un prieten în afara Kufrei şi că prin urmare n-ar fi avut nici un rost să transmită vreun mesaj către lumea din afară, oricît de frumos ar fi izbutit ei să-l meşterească, chiar dacă ar fi fost vorba de cel mai grozav roman.

— Cu cît vom sta mai cuminţi aici la Kufra, cu atît mai multă vreme ne vom înfrupta din bucuriile vieţii, spuse Offer cu adîncă înţelepciune. Prietene dragă, lasă-l încolo de transmiţător. Îi plăcea foarte mult mătăhălosul radiotelegrafist. Din ce îl cunoştea mai bine, avea tot mai profund respect pentru Weybright. Un om cît se poate de dotat din punct de vedere intelectual, deşi ura sa împotriva ierarhiei de vîrf a armatei britanice părea uneori patologică.

Weybright tocmai dădea să plece, cînd Offer îl reţinu :

— Tare mi-e teamă, bătrîne, că va trebui să retrag un început de făgăduială făcută în vrema cînd ne aflam la ananghie.

— Făgăduială ? întrebă Art Weybright foarte mirat.

— Nu ţii minte că aproape hotărîsem să colaborăm pe tărîmul literelor şi chiar ai fost destul de neprevăzător ca să pomeneşti despre romane.

— A, de asta e vorba ! Weybright stătea în loc uluit şi se întreba ce-avea să mai urmeze.

— Nu, prietene, n-am stofă de scriitor. Sînt hotărît să mă întorc la vechea mea îndeletnicire — teatrul !

Destul de intrigat, Weybright se depărtă cu paşi domoli. Cînd pomenise de teatru, chipul ofiţerului său comandant păruse iluminat ca de un vis, chipul unui om căzut în extaz. Weybright clătină din cap şi dădu totul uitării.

Nu tot aşa procedă căpitanul John Offer. Nu trecuse mult de cînd jucase una dintre cele mai desăvîrşite scene de actorie din viaţa sa ; scurtă, ce-i drept, dar tocmai de aceea atît de plăcută. Şirul acela de tăceri, subtilităţile acelea de intonaţie şi mimică, totul cîntărit la miligram pentru a face pe cineva să creadă un anume lucru. Şi reu-

șise din plin, într-un chip magnific — în privința asta Offer nu avea nici cea mai mică îndoială.

— Pe dumnezeul meu, mare actor sînt ! își spuse pe cînd se întindea pe un pat de campanie pus cu grijă la dispoziția lui de gazdele atît de respectuoase. N-am de gînd să-mi irosesc talentul apucîndu-mă de scris — îl voi închina unei lumi care să merite ! Bineînțeles, se gîndea la lumea teatrului.

Se cam cherchelise. Cel din urmă gînd, un gînd tare plăcut, care îi trecu prin cap înainte de a adormi fu acela că Leslie fusese pe deplin convins : Ceata de la Glasshouse pornise la îndeplinirea unei noi misiuni, aceea de a-l răpi sau ucide la Derna pe feldmareșalul Erwin Rommel. De, dacă lui Leslie îi plăcea să creadă așa, n-avea decît. Bietul Keyes — adevărat ! Ce om minunat și curajos ! Debarcase de pe un submarin în apropiere de Derna și împreună cu oamenii săi luaseră cu asalt cartierul general al lui Rommel, dar el fusese împușcat. În orice caz, Rommel nu se afla acolo în vremea aceea. Lui Geoffrey Keyes i se acordase V.C. [1] cu titlu postum. John Offer nu dorea nici un fel de V.C., nici cu titlu postum și nici în timpul vieții. Ar fi vrut să ducă doar o viață liniștită pentru cîtăva vreme, aici, la Kufra... ba, dacă stătea să se gîndească bine, mai curînd la Siwa...

John Offer dormi somnul liniștit al omului fără de temeri și fără mustrări de conștiință. Totuși, dacă ar fi știut ce-i trecea prin minte la vremea aceea căpitanului Leslie, ar fi avut coșmaruri.

Abia la cîteva zile după discuția lor liniștită și intimă, purtată sub cerul înstelat, căpitanul Leslie îi spuse lui Offer ce anume avea în minte. Glasshouse John se bucura cu adevărat de viață, deși se simțea puțin cam cu musca pe căciulă din pricina acelei înșelătorii. Vedea în

[1] *Victoria Cross* (Crucea reginei Victoria), înaltă decorație britanică, înființată în 1850 și acordată pentru fapte de bravură deosebită.

ochii vestiților și durilor ofițeri din L.R.D.G. cît de mult respect îi poartă. Cu toții acceptaseră de la bun început ideea că Offer se pregătea pentru o faptă extraordinară, ceva atît de important încît pînă și experimentatul căpitan Leslie trebuia să se mulțumească a-l privi cu respect și admirație, așa că toți se țineau după el și căutau tovărășia căpitanului Offer pentru care nimic nu putea fi prea bun.

Pe Offer treaba asta îl amuza, dar reacționa totdeauna cu sobrietatea ce-i stă oricînd bine unui erou întreprinzător.

La vremea potrivită, se duceau cu mașinile lîngă terenul de aterizare ca să aștepte sosirea vreunui avion de la Cairo. De obicei era vorba de un avion de tip Bombay, care nu sosea în fiecare zi, așa că venirea lui constituia un eveniment. Unii dintre ofițeri se duceau de fiecare dată să-l aștepte, cu speranța că doar s-o găsi la bordul lui cineva cunoscut și pe care să-l poată întîmpina cum se cuvine. Indiferent de ce ar fi crezut John Offer în primele zile, Kufra era o fundătură nenorocită, unde nu găseai decît prea multă căldură, prea multe și felurite mirosuri și muște și prea puține de făcut. De aceea, plecarea în misiune era pentru cei mai mulți o binefacere, fiindcă oferea prilejul de a părăsi Kufra. Așa că orice chipuri noi, venite cu ispititoare povești despre lucruri petrecute la Cairo sau Alexandria, erau întîmpinate cu nespusă bucurie.

Avioanele Bombay mai aduceau și noi provizii de bere, biscuiți, țigări și bunătăți în cutii de conserve, menite să facă perioadele de lîncezeală de la Kufra aproape suportabile. Se întîmpla să aducă și articole de mare lux : odată, un preafericit și vajnic războinic de birou de la Cairo a izbutit să-și înfierbînte cu whisky atît de rău imaginația încît s-a gîndit că popota lor are mare nevoie de un pian și a dat ordin ca la bordul primului Bombay să se afle asemenea sculă. Ba odată s-a întîmplat ca vreo cîteva infirmiere să fie amatoare de-o scurtă excursie în deșert și și-au petrecut noaptea la popotă — o noapte pe care nimeni n-avea s-o mai uite.

Plini de tot soiul de speranțe s-au dus deci la prăfosul teren de aterizare și au privit cum se iveşte avionul pe albastrul cerului, cum sare ca o capră cînd ia contact cu terenul și aruncă nori de praf galben ca niște jeturi de abur dintr-un cazan aflat sub presiune. Numai că în ziua aceea vechea mașinărie de cărat mărfuri nu aducea nici un lucru care le-ar fi putut trezi entuziasmul.

Pilotul coborî și cu multă voie bună stătu la palavre cu ei, apoi întrebă dacă e cineva dispus să-l însoțească la întoarcere. Astfel află John Offer că se întîmplau și asemenea lucruri ; adică uneori fie ofițeri fie alt personal din L.R.D.G. plecau pe tăcute pînă la Cairo, se destrăbălau o noapte, apoi se întorceau, exact așa cum plecaseră, cu Bombayul următor.

— E cam deprimant, murmură Leslie, să te întorci în fundătura asta după ce-ai dat cu nasul prin bombele de la Cairo. Vorbele îi fură însoțite de un gest ce exprima lehamite.

— Ba, drept să-ți spun, mie-mi place foarte mult, zise Offer cu simplitate și era pe deplin sincer. Încă nu ajunsese să simtă față de Kufra aceeași aversiune ca și căpitanul Leslie.

— Ai dreptate, conveni Leslie pe cînd se întorceau cu pas domol către jeepul cu care veniseră. Cînd ți-s ochii vlăguiți după săptămîni petrecute în deșert, priveliștea Kufrei îți merge la inimă. Dar pe mine, unul, după cîteva zile mă cuprinde din nou neastîmpărul. Înțelegi ? Încep să ard de dorul de a porni iar la acțiune.

Offer îi spuse că îl înțelege perfect și că și el e unul care nu poate suferi să stea cu mîinile în sîn. „Ești un mincinos nerușinat“ își spuse, dar fără umbră de reproș. Cui îi place să pornească în misiune, n-are decît. Cu plictiseala are să se descurce el...

— Mai lîncezim o săptămînă și pe urmă, slavă Domnului, pornim la treabă, îi spuse Leslie. Se urcară în jeep. Începem pînda la șosea.

„Pînda la șosea“ era poate cea mai strălucită contribuție adusă de L.R.D.G. la efortul de război al aliaților. Cîteodată își trimitea oamenii la o mie de mile depărtare, prin locuri

ascunse din pustiu aflate, în spatele liniilor inamice, de unde, cu binoclurile la ochi, aveau posibilitatea să supravegheze mișcările de trupe ale forțelor Axei pe șoseaua de pe coastele Mediteranei. În felul acesta generali de la Cairo dispuneau în fiece minut de prețioase informații cu privire la concentrările de forțe inamice, mergînd pînă la ultimul tanc ori car blindat.

Străbătură fără grabă drumul pînă la popotă. De îndată ce lăsară în urmă terenul deschis al pistei de aterizare și pătrunseră printre palmieri, atmosfera deveni suportabilă, în ciuda arabilor și a animalelor acestora, care țineau cu tot dinadinsul să se slujească de dreptul lor de a merge totdeauna numai prin mijlocul drumului.

— De data asta unde vă duceți ? Era o întrebare pe care Offer putea s-o pună, fiindcă „pînda la șosea" dura de prea multă vreme ca să poată constitui un secret pentru cei de la popotă. La Benghazi ?

Leslie izbuti cu mare chin să ocolească un bătrîn patriarh, amator de sinucidere, ieșit brusc în fața mașinii.

— Mult prea departe ca să putem fi de vreun folos. Nu... La Derna.

Om sensibil, Glasshouse John tresări la auzul acestui cuvînt. Pus în legătură cu discuția lor de mai înainte, în dimineața aceea numele Derna căpăta semnificații deosebite.

— Derna ? reptă Offer pe ton nepăsător, ca nu cumva să se trădeze.

— Derna. Viitorul vostru domiciliu, dealtminteri, zise Leslie cu șiretenie. Sînt convins că ardeți de nerăbdare să treceți odată la treabă.

Offer îl asigură din toată inima că așa stăteau lucrurile. N-avea încotro. Trebuia să-și joace în continuare rolul, deși de data asta avea un fel de presimțire c-o să regrete amarnic.

— Nu poți amîna prea mult — Rommel n-o să stea la Derna cît lumea. Era de fapt o stîngăcie din partea lui Leslie să alăture numele feldmareșalului de cel al localității pomenite.

— Sigur că nu. Aș zice că asta îmi complică și mai mult misiunea. Offer luă atunci o mutră plină de îngrijorare. Doamne, ce-ar mai fi să se mute frontul cine știe unde cîtă vreme noi stăm și lenevim pe-aici.

Ca băiat de zahăr ce era, Leslie căută să-i sară într-ajutor :

— Bătrîne, să știi că-mi dau seama cît de îngrijorat ești. *Da', uite, de ce n-ați veni cu noi ?*

Așa începu încurcătura. Va să zică să plece de la Kufra și să se care cu cei din L.R.D.G. pînă la Derna ? Pentru la ce ? se întrebă Offer, uitînd de gramatică. Ce-l durea pe el în cot de Rommel și de Derna ? Ce de trăsnăi îi mai treceau prin cap și lui Leslie ăsta ! Cînd tot ce-ar fi dorit el, Offer, era să fie lăsat în plata Domnului aici, la Kufra. Numai că trebuia să-și joace rolul, fir-ar ea să fie de treabă ! Ce dracu l-o fi apucat să-i înșire lui Leslie toată povestea aceea cu Rommel ? !

— De ce n-am veni ? întrebă cu glas plin de entuziasm. Păi ar fi într-adevăr grozav, zău așa ! Cînd spuneai că plecați ? În vremea asta mintea lui Offer căuta cu înfrigurare o soluție.

— Exact peste șapte zile.

— Aha ! făcu Offer, strecurîndu-și în glas o nuanță de regret. Stau și mă gîndesc dacă nu cumva e puțin prea devreme. Cîțiva dintre oamenii mei cei mai de nădejde au ajuns chiar la capătul puterilor după urma luptei și a tuturor necazurilor de la Lacul de Nisip — înțelegi ?

— Sigur că-nțeleg, dar aș pune rămășag că pînă într-o săptămînă toți flăcăii tăi au să se-nzdrăvenească și-abia or s-aștepte să plece la treabă. Ai flăcăi unul și unul, am văzut eu, John.

— Da, s-ar putea să ai dreptate. Offer rosti fraza pe un ton care arăta limpede cît de bucuros s-ar lăsa convins că lucrurile vor ieși bine. Însă în sinea lui își spunea înciudat : „Pe dracu o să mergem cu tine, amice !" Pînă la sfîrșitul săptămînii ăsteia are să găsească el vreo scuză ca să rămînă frumușel la Kufra, unde era bine și era liniște, și să-l lase pe Rommel să fie împușcat de alt erou lacom de decorații. Glasshouse John era om cu scaun la cap, iubea

viața tihnită și era hotărît să și-o asigure... Îi trecu prin minte gîndul ciudat că în cazul cînd izbutea să rămînă la Kufra, ar fi putut să dea o raită pe la Cairo și s-o facă lată.

În realitate, Offer nici nu prea luase în serios pe capitanul Leslie. N-avea cum — de fapt nici nu se gîndea să omoare pe cineva și cu atît mai puțin pe Rommel, iar în cazul ăsta ce naiba puteau să caute ei toți la Derna, ce să facă tocmai acolo ? Să străbată o mie de mile de deșert ? Și pe urmă ? Mintea lui Offer nutrea speranța fără rost că s-ar putea ca Leslie să nu vorbească serios.

Dar Leslie vorbise foarte serios.

Pe măsură ce treceau zilele, Offer devenea din ce în ce mai îngrijorat. Leslie se dovedea incredibil de hotărît și chiar se apucă să ia fel de fel de măsuri pentru a-i ajuta pe cei din Ceata de la Glasshouse să se pregătească de drum. Le făcu rost numai el știe cum de încă două Chevroleturi — cei din L.R.D.G. foloseau numai jeepuri — și nu era zi de la Dumnezeu să nu le ofere alte și atle lucruri, cum ar fi merinde, fel de fel de bidoane și de piese de schimb, de care s-ar fi putut să aibă nevoie. Omul se dovedea cum nu se poate mai îndatoritor, iar căpitanul Offer își arăta recunoștința prin mulțumiri cît mai curtenitoare.

Lucrul cel mai dificil și care devenea din ce în ce mai supărător pentru Offer era datoria de a-și juca în continuare subtilul rol asumat. Față de Leslie trebuia să-și arate nerăbdarea de a porni cît mai curînd, pentru a-l convinge astfel pe ofițerul din L.R.D.G. că se teme grozav ca nu cumva să ia prea tîrziu contact cu inamicul, și în același timp să încerce a pregăti condițiile pentru găsirea vreunui pretext de a nu pleca odată cu el.

Așa de pildă, încercă marea cu degetul spunîndu-i lui Leslie că ar mai avea nevoie doar de un scurt răgaz și că după opinia sa ar fi mai bine ca ei s-o ia înainte și Offer cu oamenii lui să-i ajungă din urmă. Dar Leslie se mulțumi să surîdă îngăduitor. Nimeni nu era în stare să-i ajungă din urmă pe stăpînitorii deșertului odată porniți la drum.

— Lasă, John, o să mai așteptăm și noi încă două zile, îi spuse Leslie cît se poate de îndatoritor și spulberînd

cu totul nădejdile lui Offer. La un drum atît de lung cum e cel pînă la Derna, nu-i mare lucru să recuperăm două zile.

Apoi, încă odată, Offer încercă să spună că oamenii săi tot nu se refăcuseră după atît de grele încercări, dar cînd căpitanul Leslie îi trecu în revistă împreună cu el, tîlharii arătau așa de zdraveni și înfloritori încît se văzu silit să renunțe imediat la manevra încercată.

Adevărul e că pe măsură ce se apropia ziua plecării, devenea tot mai sigur că Ceata de la Glasshouse avea să plece împreună cu detașamentul din L.R.D.G. — nu se mai putea găsi nici un fel de pretext. Offer simțea cum îl cuprinde disperarea.

Dar, fie ce-o fi, la Derna tot n-aveau s-ajungă ! Și cum adică — atîta cale, cu mult peste o mie de mile îngrozitoare să stea mereu cu capul vîrît în gura leului ? Ar fi fost prea de tot ! Își jură în sinea sa că pînă la urmă tot are să găsească el un pretext ca să nu plece împreună cu Leslie. El la Kufra rămîne ! Și cu toate astea, cînd nimeni nu s-ar fi așteptat, împrejurările îl făcură să se răzgîndească și să vrea bucuros să plece împreună cu oamenii din L.R.D.G. Bucuros ? Ei, poate că nu chiar bucuros...

Cu foarte puțin înainte de plecarea în deșert a patrulei lui Leslie, la Kufra se iscă dintr-odată mare fierbere. În bună parte era vorba doar de zvonuri, dar fiecare știa că în spatele lor se ascund și fapte reale. Se spunea că formații ale Forțelor Franceze Libere [1] recuceriseră de la italieni oaza Jalo, aflată la mare distanță spre nord de Kufra ; și că un detașament mixt, din care făceau parte și oameni din S.A.S. [2] nu de mult plecați de la Kufra, por-

[1] Formațiunile militare organizate de generalul Charles de Gaulle, după ce acesta anunțase — în celebrul apel adresat francezilor prin postul de radio Londra, la 18 iunie 1940 — că nu recunoaște armistițiul impus de Germania hitleristă și că va continua lupta pînă la victoria finală.

[2] *Special Air Service.* Formațiuni militare specializate, alcătuite mai ales din parașutiști ai trupelor aliate și care, în cursul celui de al doilea război mondial, au izbutit să îndeplinească numeroase misiuni deosebit de îndrăznețe în Africa de Nord și în diferite puncte de pe teritoriile ocupate de naziști.

nise într-o expediție împotriva garnizoanei germane de la Siwa. Se vorbea de asemenea că forțele aliate pregăteau un viguros atac împotriva lui Rommel și în general se părea că lucrurile aveau din nou să se schimbe de-a lungul țărmului Mediteranei. Asemenea vești erau cum nu se poate mai îmbucurătoare pentru o armată care prea multă vreme se simțise înfrîntă și pusă în inferioritate.

Alte zvonuri pomeneau însă despre o iminentă inspecție la Kufra a unui stab din cei mari. Despre asta îi spusese chiar Leslie.

— Din cînd în cînd se mai abat și pe aici, John. Dar nu zăbovesc prea îndelung, fiindcă în popotele de la Cairo e mult mai bine decît la noi.

— Și ce dracu caută ? întrebă Offer. Începuse să adulmece primejdia. Știa bine că n-ar fi avut cum da ochii cu un stab dintre cei mari și să mai și rămînă liber.

— Ei, chestii obișnuite. Cică întăresc moralul trupelor, tu nu știi ? Să vadă dacă nu cumva s-a moleșit disciplina și dacă ne văcsuim bocancii la vreme și așa cum zice la regulament. Adică rahat, dacă-i vorba s-o spunem pe față. Mulțumesc lui Dumnezeu c-o să fim plecați cînd or sosi de-alde ăștia.

— Da, mărturisi Offer, silindu-se să aibă în glas cît mai multă nerăbdare. Pentru o treabă ca asta merită să-i mulțumești lui Dumnezeu.

Se întoarse la oamenii lui, adînc cufundat în gînduri. Orice ar fi spus căpitanii și locotenenții aceștia din L.R.D.G. despre stabii de la Cairo, printre aceștia din urmă se aflau minți ascuțite ca briciul.

La lăsarea serii, Offer știa că nu are de ales — fie că le place, fie că nu, trebuiau să o șteargă cît mai curînd din Kufra. Lua-i-ar dracu de stabi ! Dar să se ducă la Derna ? Asta pentru nimic în lume !

Bine, și dacă nu la Derna, atunci unde ? Și în acel moment îi veni o idee stîrnită de celelalte zvonuri, cum că Siwa avea să fie recucerită.

Siwa era departe, ce-i drept, dar nu chiar tocmai la două mii de mile, ca Derna. Dacă Siwa avea să fie recuce-

rită, asta i-ar fi convenit de minune. În ciuda bătăii soră cu moartea pe care-o încasase la Siwa, Offer își aducea cu plăcere aminte de locul acela unde se găseau izvoare răcoroase și gîlgîitoare. Și cele cîteva luni cît urma să mai dureze războiul din Africa — John Offer era convins că n-are cum să țină mai mult — avea să le petreacă la umbra ocrotitoare a palmierilor grațioși. Are să inventeze el o explicație cît se poate de plauzibilă a prezenței lor acolo, de asta nu se îndoia nici o clipă, așa că pînă la urmă hotărî că la Siwa trebuie să se ducă.

Bineînțeles că era nevoie să le spună și oamenilor cum stau lucrurile, așa că îi adună în cortul unde mîncau de obicei, ca să le vorbească. Uitîndu-se la ei cum ședeau aplecați peste mesele grosolane de scînduri întinse pe pari în atitudini cît se poate de puțin militare, fumînd fericiți ca și cînd n-ar fi avut nici un fel de grijă pe lumea asta, se gîndi că în viața lui nu mai văzuse asemenea adunătură de tîlhari și haimanale. Alcătuiau o ceată aleasă pe sprînceană de autentici pușcăriași, și adevărul era că tocmai în pușcărie aveau să sfîrșească, dacă el n-o să le poarte de grijă...

Și cu toate astea, John Offer îi iubea din tot sufletul pe unii dintre ei. Cîțiva îi erau devotați, o știa bine, și pentru aceștia avea și el tot devotamentul. Nu era însă un sentimental și nu-și făcea nici un fel de iluzii despre mulți dintre acei dezertori din armată. Cîțiva dintre ei constituiau un fel de otravă, factori primejdioși de dezagregare, și dacă s-ar fi putut scăpa de prezența lor, ar fi făcut-o bucuros. Sibrett, Dodge și Skipper — ăștia erau cei mai înrăiți.

Dintre toți, Sibrett îi era cel mai nesuferit. Fără să fie deosebit de inteligent, dispunea de o viclenie care îl făcea să fie primejdios. Avea o înfățișare foarte dezagreabilă și nu făcea nici cel mai mic efort pentru a arăta altfel — pe scurt, un om totdeauna încruntat și batjocoritor, cu dinții înnegriți de nicotină, care nu prea stăruia cu spălatul și despre care toată lumea credea că nu stă mult pe gînduri cînd îi cade ceva de făcut la stînga. Dar asta era

situaţia, trebuia să se descurce cum o ştii şi cu el şi cu cei de teapa lui.

— Oameni buni, am cam intrat la încurcătură. Astfel îşi începu căpitanul Offer cuvîntarea şi nu găsi cu cale să-şi piardă timpul îndemnîndu-i să-şi ţină gura. Socotea că se învăţaseră minte în privinţa asta, după cele ce păţiseră într-o altă împrejurare nu mult prea diferită.

La auzul acestor cuvinte toţi tăcură şi ciuliră urechile. Cînd eşti fugar, totdeauna iei aminte la cel mai mic semn de primejdie şi nici unul dintre ei n-ar fi fost defel dispus să mai calce pe la Glasshouse.

— În ce mă priveşte, cu toate că prefer Siwa, aş putea să mai pierd mult şi bine vremea pe la Kufra, dar nu trebuie să uităm că războiul e în toi. Făcu semn cu capul spre îndepărtatul ţărm al Mediteranei. După cum bine ştiţi, războaiele se află sub porunca ştabilor cei mari şi mie ştăbimea asta nu mi-a stat niciodată la inimă, dar unuia dintre ei i-a intrat în cap să vină în inspecţie la Kufra peste vreo cîteva zile.

Îşi dădu seama că oamenii nu pricepeau mare lucru, aşa că mai insistă pe aceeaşi temă :

— Tare mi-e teamă că asta ne sileşte s-o ştergem cît mai repede de la Kufra. Îi pot îmbrobodi pe cei de acelaşi grad cu mine, dar să nu ne îmbătăm cu apă rece şi să nu ne închipuim că aş putea să duc de nas un general de brigadă. Generalii nu ştiu de glumă, *ar putea* să-mi pună cine ştie ce întrebări încuietoare şi-atunci... Nu continuă, însă ridică semnificativ din umeri.

— Să ştiţi, oameni buni, că domnul căpitan din L R.D.G. i-a intrat în cap cum c-am fi porniţi într-o misiune ultrasecretă avînd drept sarcină să-i venim de hac lui Rommel chiar în cartierul lui general de la Derna. În momentul acela toţi începură să strige. Offer continuă : Şi-a făcut toate planurile pornind de la ideea că şi noi o să străbatem deşertul împreună cu el. Dar spînzurat să fiu dacă mă duc eu undeva prin apropierea lui Rommel. Nu asta vom face, ci de îndată ce ajungem dincolo de trecătoarea Quattara, am să găsesc vreun pretext ca s-o

luam înspre Siwa, unde în cîteva zile trebuie să se afle aliații. Așa stăteau lucrurile, indiferent dacă le venea să creadă sau nu.

Le explică mai amănunțit că era în curs un uriaș efort de a-i împinge pe nemți îndărăt de-a lungul coastei pînă dincolo de Benghazi și în același timp de a recuceri oazele ocupate de inamic în deșertul libian. Pe urmă le spuse că toți trebuie să se pregătească de plecare împreună cu oamenii din L.R.D.G., peste două zile.

Bineînțeles, vestea a fost primită în diverse feluri. Unii dintre cei mai comozi, cum era și Offer, bombăniră la gîndul că iar o să înceapă chinul din deșert, dar spre mirarea sa, cei mai mulți păreau să se bucure că în sfîrșit pleacă de acolo.

— Vă place truda și chinul, proștilor, le spuse Offer acestora. Nu v-ajunge ce-ați pățit pe Marea de Nisip ?

S-ar fi zis că nu. Erau cu toții tineri și neastîmpărați, iar cele cîteva zile petrecute la Kufra fuseseră de ajuns ca să-și refacă puterile și pe urmă să îndure cu greu plictiseala. Se împlinea profeția făcută de sergentul major O'Keefe în urmă cu vreo cîteva zile și anume că de îndată ce omul s-a deprins cu viața în deșert, totdeauna are să-i ducă dorul.

„Mi se pare destul de ciudat" își spuse Offer, dar pe urmă își dădu seama că nici pe el nu-l supăra chiar așa de rău plecarea, mai ales dacă avea să se încheie la gingașele izvoare de la Siwa. În orice caz, faptelor de bravură le pusese definitiv capăt.

*

Plecară din Kufra două zile mai tîrziu, chiar cînd soarele stătea să apună. Pentru cei din L.R.D.G. drumul de ocol pe la sud de Marea de Nisip nu punea nici un fel de probleme, iar călătoria din timpul nopții era infinit mai lesnicioasă decît cea de ziua. Dealtfel cea mai mare parte din noapte era luminată de lună, terenul se menținea tare și deci înaintau cu mult spor. La un ceas după ce se crăpa

de ziuă făceau popas şi aşezau tabără. Urma gustarea de dimineaţă şi fiecare primea cîte o porţie zdravănă de ceai fierbinte şi bine îndulcit, apoi întindeau prelatele între camioane şi toţi, în afară de santinele, se culcau şi încercau să aţipească, mai ales cînd dogoarea era în toi. Cei din Ceata de la Glasshouse socoteau că e căldura prea mare, dar drumul nu-i deosebit de greu.

Mai mîncau odată înspre sfîrşitul după-amiezii şi pe urmă porneau iar la drum înainte de lăsarea amurgului. Şi aşa ţinu drumul cel lung, zi după zi, iar din pricină că erau împreună cu cei din L.R.D.G., totul li se părea aproape lesnicios şi comod. În orice caz, se vedea limpede că oamenii din Ceata de la Glasshouse sînt ostaşi de nădejde şi căliţi de greutăţile drumului în deşert, căci după străbaterea Mării de Nisip totul li se părea un fel de jucărie.

Jucăria asta îşi cam pierdu farmecul atunci cînd începură să se apropie de trecătoarea dintre Marea de Nisip şi valea Quattara. Avură de înfruntat cîteva cumplite furtuni de nisip. O zi întreagă nu fură în stare să facă un pas înainte şi trebuiseră să stea ghemuiţi ca vai de ei sub prelate şi cu păturile pe cap, ca să-şi apere feţele împotriva nisipului. Ziua următoare începuse bine, dar către amiază vîntul porni din nou să mugească şi să-i împroaşte cu nisip, aşa că se văzură siliţi să facă iarăşi popas. A doua zi lucrurile se petrecură la fel ca în cea precedentă. Asta îi scotea pe toţi din fire, punîndu-le nervii la grele încercări, şi ca urmare avură loc unele incidente — bineînţeles cu cei de la Glasshouse.

După cea de a treia zi de furtuni, în răstimp de o jumătate de oră, vîntul se domoli cu totul, nisipul se aşeză pe întinsul pustiului, descoperind cerul de un albastru strălucitor şi atunci căpitanul Leslie se îndreptă spre locul unde Offer stătea de vorbă cu O'Keefe şi cu Weybright.

Leslie se uită în ochii lui Offer şi îi făcu semn cu capul, iar Offer înţelese că e vorba despre o invitaţie la un schimb confidenţial de cuvinte. Numaidecît îşi dădu seama că se întîmplase ceva neplăcut. Se traseră amîndoi ceva

mai la o parte de ceilalți și atunci Leslie începu să vorbească, avînd în glas o notă de evidentă indignare :

— Ascultă, bătrîne, îmi dau seama că oamenii tăi nu stau prea bine cu disciplina — nu crezi ?

John îl privi drept în ochi și zise :

— Hai, Les, spune-mi ce s-a întîmplat.

Și căpitanul Leslie, ai cărui oameni erau vestiți pentru lipsa lor de disciplină rigidă, vorbi deschis. În ultimele zile se petrecuseră unele incidente pe care nu voia să le prezinte în amănunt, dar care îl nemulțumiseră pe ofițerul din L.R.D.G. În urmă cu cîteva minute, însă, avusese loc un fapt ce nu mai putea fi trecut cu vederea.

— Sînt oamenii tăi, John, și nu vreau să mă amestec, dar am socotit că se cuvine să știi.

— Foarte bine ai făcut. Disciplina trebuie păstrată, fiindcă altminteri ne transformăm într-o adunătură de haimanale. Offer rosti cuvintele cu toată convingerea și asta avu darul să-l mai îmbuneze pe ofițerul furios. Ce Dumnezeu au făcut derbedeii ăștia ai mei de te-au supărat așa de rău ?

Căpitanul Leslie zise, clocotind de indignare :

— Acum cîteva minute, unul dintre oamenii tăi mi-a spus să mă duc dracului !

— Ce vorbești ? ! Extraordinar ! De data asta Offer nu mai juca teatru. Ce imbecil s-o fi găsit să caute gîlceavă cu cei din L.R.D.G. ? Chestiunea asta trebuie curmată fără întîrziere. Căpitanul Leslie era un ofițer atît de blînd și de omenos încît oricine și-ar fi dorit să servească în subordinea lui și o asemenea măgărie nu putea fi tolerată.

Se întîmplase să-i ceară unuia din Ceata de la Glasshouse să ridice o lădiță pe jumătate îngropată de furtuna de nisip și s-o urce în camion, ca nu cumva s-o uite acolo la plecare.

— Era o lădiță cu materiale de prim ajutor și cîteva scule. Mai întîi de toate n-ar fi trebuit să fie dată jos din camion.

Leslie mai adăugă apoi că n-are nici cel mai mic motiv de plîngere în ce îi priveşte pe cei mai mulţi dintre oamenii lui Offer şi toate necazurile le-a avut mereu cu aceiaşi cîţiva indivizi. Spuse de asemenea că atunci cînd derbedeul din subordinea lui Offer i-a răspuns cu atîta nerușinare, cei din jurul lui au izbucnit în rîsete ce nu arătau veselie, ci dorinţa de a-l jigni pe ofiţer. Într-un cuvînt, astea erau lucrurile care îl indignaseră pe Leslie şi îl făcuseră să vină şi să protesteze în faţa lui Offer.

John Offer îşi scutură cu mîna praful de pe şort şi îi răspunse lui Leslie :

— Am şi nişte derbedei tare înrăiţi, Les, înrăiţi cumplit de tot. Sînt obligat să înghit multe din partea lor, dar o astfel de purtare nu poate fi tolerată. Te rog să-mi spui care anume e vinovatul, ca să-l pun imediat la punct.

Era ferm hotărît s-o facă. Ştia el şi fără să-i mai spună Leslie cine făcuse măgăria şi că atunci cînd eşti dezertor evadat din puşcărie trebuie să-ţi vezi liniştit de necazurile tale, nu să cauţi cu lumînarea cine ştie ce belea. În sinea sa, era cu adevărat furios. Pentru numele lui Dumnezeu, el îşi pierdea jumătate din timp ca să-i îmbuneze şi să se facă iubit de ceilalţi, iar acum venea un ticălos oarecare ca să-i ridice pe toţi în cap !

Leslie zise făcînd semn înspre un camion :

— Acum stau cu ochii pe noi. Ştiu despre ce vorbim.

Derbedeii erau cu toţii strînşi laolaltă. Busker şi Cruiser şedeau sprijiniţi de camion, Sibrett aşezat pe scara acestuia, Skipper în picioare lîngă el şi tot pe acolo se afla şi mătăhălosul de Dodge. Veşnic aceeaşi şleahtă de zurbagii ticăloşi, deşi cu Busker şi Cruiser n-ar fi fost greu să te înţelegi, dacă nu s-ar fi lăsat conduşi de nemernicul Sibrett.

— Les, mă duc să pun lucrurile la punct, zise Offer clătinînd amărît din cap. Aştia sînt nişte huligani nerușinaţi. Pleavă, gunoi. Ai să vezi, cu toţii au s-o sfîrşească la Glasshouse.

Se îndreptă spre ei, cu pas hotărît. Cei din grup îl văzură și rînjetele li se lățiră și mai mult pe chip. Erau puși pe harță, cu nervii aţîţaţi de zilele cu furtună și gata să izbucnească ; Offer își dădu seama, dar nici el nu se afla într-o stare de spirit favorabilă îngăduinței. Dealtminteri, cînd e vorba de asemenea haidamaci, îngăduința nu te poate duce nicăieri.

Offer se opri în fața lor și rămase neclintit, puțin aplecat și cu capul întins înainte, iar cîteva clipe nu rosti nici un cuvînt. Omului îi vine greu să rînjească mult timp — nu trecu multă vreme și rînjetele deveniră incomode și începură să se șteargă. Offer le lăsă tot timpul. De fapt fu de ajuns un singur minut de deplină tăcere, iar la capătul acestui minut rînjetele dispăruseră cu totul, deși asta nu-i făcea să aibă o înfățișare mai plăcută. Căpitanul Offer cîștigase prima repriză.

Acum își îndreptă privirea spre Sibrett, care ședea pe scara Chevroletului și sugea din țigară. Sibrett nici nu se gîndi să se ridice în picioare dinaintea comandantului său. Offer își plimbă asupra lui privirile pătrunzătoare. Niciodată nu trebuie să te opui unui grup întreg, îl auzise el odată spunînd pe un sergent instructor de la O.C.T.U. [1] Alege unul singur dintre ei și zdrobește-l. Pe urmă, cu ceilalți are să-ți fie foarte ușor.

Offer îl alese pe Sibrett. De la distanță, căpitanul Leslie vedea buzele lui Offer mișcîndu-se și își spuse, enervat : „E prea moale, Offer ăsta. Cu huligani de teapa lor nu faci nimic dacă te porți cu blîndețe și încerci cu vorba bună. Ăștia trebuie luați tare !“ Era dezamăgit. Bunul și blîndul John nu era în stare să se descurce cu asemenea haimanale...

Bunul și blîndul John spunea, foarte stăpîn pe sine :

— Soldat Sibrett, dacă îți închipui că-ți poți îngădui să stai în fund cînd vorbesc cu tine, atunci să știi că faci o greșeală care s-ar putea să te doară al dracului.

[1] *Officers' Candidates Training Unit* — Școala pregătitoare de ofițeri.

Scoală-te în picioare, că de nu, îți rup fălcile acelea împuțite cum i le-am rupt și lui McTone la Siwa.

Desăvîrșitul calm cu care Offer își rostea cuvintele făcea ca amenințarea să sune mult mai cumplit decît dacă ar fi fost răcnită. Dar poate că tot atîta spaimă inspira și felul cum își trăgea pe îndelete mîinile din buzunarele șortului, exact la fel cum făcuse atunci la Siwa — scenă adînc întipărită în mintea tuturora. Acum se lovea încet cu pumnul drept în palma stîngă — acel pumn drept care țîșnise atunci brusc prin aer și dintr-o singură lovitură sfărîmase falca lui McTone, boxer profesionist.

Numai că atunci, își spunea Offer, avusese pe mînă boxul de oțel despre care nimeni nu știa nimic. De data asta însă nu avea decît pielea moale și oasele firave și dacă i-ar fi prins cacialmaua, ticălosul de Sibrett n-ar fi avut mare lucru de suferit. Dar, în schimb, Offer ar fi avut. Ar fi fost un om definitiv lichidat în ochii tuturor acestor derbedei. Ar fi ajuns pe de-a-ntregul la cheremul lui Sibrett.

Cu toate acestea, Offer știa că nu așa se vor petrece lucrurile. Cunoștea oamenii și limitele lor și își dădea seama că își poate îngădui cacialmaua față de un cap de gîscă de teapa lui Sibrett, oricît de ticălos s-ar fi arătat el.

Cu Busker și Cruiser treaba ar fi stat altfel. Dacă l-ar fi amenințat pe oricare dintre acești circari că-i sfărîmă falca, ar fi sărit imediat la bătaie și într-o secundă Offer s-ar fi trezit la pămînt. Sibrett însă avea o minte întortocheată, capabilă să prindă repede într-o anumită situație ce are de cîștigat sau ce primejdie îl pîndește. Nu uitase deloc chipul teribil în care acest căpitan mărunțel îi venise de hac unei matahale ca McTone.

— E nevoie să-ți aduc eu aminte, continuă Offer cu glas abia șoptit, că sînt maestru în arta aceea japoneză numită... Trebui să-și încordeze mintea. Care naiba erau cuvintele inventate de el atunci ? — *Hui țui !* Zdrobirea fălcii !

Ce mai cacialma pusese la cale atunci, în dimineața aceea cînd se afla în crîngul de palmieri de la Siwa ! Și

acum o folosea din nou. Cu toată încrîncenarea ce i se citea pe chip, de fapt în sinea sa John Offer rîdea. Doamne-dumnezeule, uite-i că înghit iarăși aceeași găluşcă.

Sibrett o înghiţea. Îndoiala începuse să i se strecoare în suflet. Offer o citi pe chipul acela antipatic ce se pleca spre pămînt. Lui Sibrett îi pierise toată încrederea în sine. McTone o luase înfiorător pe coajă și Sibrett își dădu brusc seama ce îl aşteaptă şi nu era de loc dispus să riște ca fiara asta să se repeadă la el și să-i zdrobească și lui maxilarul. Își pierdu repede cumpătul și în chip instinctiv luă poziţie de drepţi. În chip surprinzător, printr-un fel de gest reflex, și ceilalţi făcură același lucru. Offer, însă, nu se potoli :

— Nu eşti numai ticălos, eşti şi tîmpit. Toţi sînteţi o adunătură de derbedei împuţiţi !

Puţini ofiţeri din forţele armate ale majestăţii sale britanice s-ar fi putut gîndi vreodată să se adreseze așa unor O.R.[1], numai că John Offer nici nu era de fapt ofiţer și nu-și putea menţine autoritatea decît prin tăria personalităţii sale... și printr-o nimicitoare lovitură în maxilarul unui om, ispravă într-adevăr impresionantă.

— Să nu mai îndrăzniţi vreodată să ieșiţi din cuvîntul căpitanului Leslie ! Aţi auzit ? — strigă atunci cu voce tăioasă. Și în cele din urmă : *Ticăloşilor și împuţiţilor ! Treceţi imediat în camioane !*

Pus cu botul pe labe, Sibrett se întoarse și începu să se cațere în camion. Dodge și Skipper cel cu faţa boţită se luară numaidecît după ei. Matahalele de Busker și Cruiser, oameni cu reacţii mai încete, îi urmară după jumătate de secundă. Amîndoi erau obișnuiţi ca alţii să gîndească pentru ei și dacă Sibrett ori ceilalţi s-ar fi împotrivit, fără îndoială că ei li s-ar fi alăturat. În ciuda încrederii ce o avusese, Offer scoase un oftat de ușurare cînd îi văzu pe cei doi circari cu membre ca de cauciuc cățărîndu-se ultimii în Chevrolet.

Other Ranks — Corpul soldaţilor și gradelor inferioare.

Căpitanul John Offer se întoarse agale la un Leslie plin de admiraţie, dar şi de mirare. Îi spuse cu glasul său plăcut :

— Les, băiatule, te asigur că n-o să mai ai necazuri cu lichelele mele.

— Trebuie să recunosc că te-ai descurcat bine, John. Nici oamenii mei nu sînt îngeri, dar ai tăi... răspunse Leslie.

— Ei, n-a fost mare lucru. Şi pe urmă Offer, vechi ipocrit fiind, spuse ca şi cum ar fi vrut mult să se scuze : Mi-e teamă că n-am respectat chiar întru totul litera regulamentului. Ştii, Les, de fapt a trebuit să recurg la înjurături ! şi lăsă ochii în jos, ca şi cum s-ar fi ruşinat de purtarea lui nemilitărească.

Leslie izbucni în rîs şi plecă să-i spună şi sergentului despre cele întîmplate :

— Ştii, sergent, domnul căpitan Offer şi-a înjurat oamenii nedisciplinaţi !

Întîmplarea a devenit pe urmă una dintre legendele cele mai răspîndite privitoare la L.R.D.G. şi multă vreme ofiţerii şi subofiţerii, cînd aveau de-a face cu o abatere mai măruntă, îi spuneau vinovatului cu glas cît mai dulce:

— Fii bun şi fă aşa cum îţi spun eu, c-altminteri să ştii că te-njur.

În orice caz, toată lumea era de acord : Căpitanul Offer se dovedea a fi cum nu se poate mai iscusit şi într-adevăr ştia să se poarte cu cei mai înrăiţi oameni din trupele neregulate care hoinăreau prin deşert.

Detaşamentul din L.R.D.G. avea mare bătaie de cap cu receptarea mesajelor radio, mai ales în acele cîteva zile cu furtuni de nisip. Toţi erau dornici să ştie ce se mai petrece pe coastă, unde se dădeau mari bătălii, iar Offer ar fi vrut neapărat să afle cine era acum stăpîn la Siwa. N-ar fi fost deloc dispus să se ducă la Siwa cu speranţa că oaza se găseşte în mîinile aliaţilor şi să se trezească din-

tr-odată că el și oamenii lui au devenit ținte pentru armele nemților.

Bunul căpitan Leslie, cu barba lui neagră acum veșnic cenușie din pricina prafului, de cînd pătrunseseră iarăși în deșertul libian, era grozav de preocupat de succesul misiunii lui Offer.

— Tare aș vrea să aflăm mai multe vești, spunea el de nenumărate ori, realmente foarte îngrijorat, deși nu de propria soartă. Rolul lui în deșert era simplu și îl jucase deseori — să conducă unde trebuia noul detașament însărcinat cu „pînda la șosea" și îndărăt la Kufra pe cei care urmau să fie schimbați.

— Ce îngrozitor ar fi pentru tine, John, dacă l-ar scoate ai noștri pe Rommel din Derna, înainte de-a apuca tu să ajungi acolo.

John Offer recunoștea solemn că îi era groază și măcar să se gîndească la asemenea prespectivă.

— Toate strădaniile tale ar însemna doar o pierdere de timp. Arăta cu un gest întinderea nemărginită a deșertului. Trebuie că ești teribil de nerăbdător, bătrîne, iar bătrînul răspundea că el, Leslie, nici nu poate bănui ce se petrece în sufletul său.

Ar fi fost cu neputință ca lui John Offer să-i pese mai puțin de cele ce se petreceau pe coastă; tot ce aștepta el erau vești de la Siwa. Indiferent cu ce s-ar fi ocupat garnizoana de acolo, era limpede că păstrau tăcere totală și nu transmiteau absolut nimic prin radio.

— Înseamnă că ai noștri încă n-au ajuns acolo, tălmăcea căpitanul Leslie, abătut.

„Ar face bine să se grăbească, fiindcă noi n-o să mai stăm mult împreună cu tine, amice", își spunea Offer, dar se ferea să dea glas acestor gînduri. Cînd convoiul lor de vehicule ajunse la ieșirea din trecătoare, Offer deveni cu adevărat tare nerăbdător. De ce dracu nu transmiteau cei de la Kufra nici o veste despre Siwa! Dacă aveau să se conducă după planul său, în ziua următoare trebuia să născocească un pretext și să se despartă de cei din L.R.D.G.

Offer îi spusese lui Leslie că ultima oară cînd fuseseră în Siwa, germanii trimiseseră patrule de-a lungul trecătorii.

— După cîte spuneau arabii, era vorba de două vehicule de patrulare care supravegheau trecătoarea. Ar cam trebui să fim cu ochii în patru, să nu dăm peste ei.

Căpitanul Leslie încuviinţă dînd din cap şi zise :

— Dacă sînt *Kubelwagen*[1]-uri am face bine să stăm cît mai departe de ele.

Cei din L.R.D.G. puteau să atace orice inamic dacă primeau ordin, dar politica lor de bază era să nu înceapă niciodată o luptă, dacă o puteau evita. Rolul lor în purtarea războiului era mult prea important ca să-şi poată permite să se risipească în încăierări mărunte şi ceea ce nu trebuia cu nici un chip să se întîmple era să fie abăţuţi de la îndeplinirea misiunilor prin avarierea preţioaselor vehicule din dotare sau prin rănirea ori uciderea personalului atît de bine instruit şi antrenat.

Furtuna de nisip stîrnită atunci cînd pătrunseseră în trecătoare le dădea un ajutor preţios, căci dacă s-ar fi întîmplat să dea peste patrula nemţească, ar fi putut dispărea grabnic la adăpostul perdelei dese de nisip. Numai că furtuna nu ţinea toată vremea şi în perioadele de liniște trebuiau să înainteze cu toată grija.

În cele din urmă, căpitanul Leslie hotărî că nu existau nici un fel de vehicule de patrulare, dar îşi continuau totuşi drumul cu luare-aminte.

— S-ar zice că vehiculele acelea s-au săturat pînă peste cap de patrulare după ce ai izbutit tu să ieşi pe uşa din dos, John.

Foarte posibil, îşi spuse Offer, dar tot aşa de bine s-ar fi putut ca nemţii să le retragă, avînd mare nevoie de ele la Siwa. Oare însemna că începuse atacul împotriva garnizoanei germane de acolo ? Gîndul acesta constituia o alinare în perioadele cumplite cînd vîntul se abătea cu

[1] Care armate uşoare.

furie asupra lor și-i lovea din toate părțile cu nisip care le rodea pielea, intra în ochi și le înfunda nările silindu-i să respire pe gură și să piardă astfel și mai multă din umezeala atît de trebuitoare în asemenea condiții.

De-o vreme călătoreau în timpul zilei, după cum la fel continuau să înainteze uneori și noaptea — totul după cum se prezentau împrejurările. Dacă terenul nu le punea probleme deosebite, își vedeau de drum și după căderea nopții, însă cîteodată, cînd nu era lună, sau se abătea furtuna, ori terenul devenea prea periculos ca să te poți descurca pe întuneric, nu mergea decît ziua.

Trecătoarea bîntuită de furtuni au străbătu-o la lumina zilei și cam în amurg au făcut tabără de noapte, deoarece starea vremii nu le-ar fi îngăduit aventurarea pe întuneric. Dar odată cu căderea nopții se potoli și furtuna, deși Leslie prorocise cu tristețe că îi mai așteptau multe zile grele și de-acum încolo. Se găseau tocmai în vremea *khamsin*[1]-ului, cînd se știe că furtunile pot să se tot stîrnească vreme de cincizeci de zile.

În seara aceea, pe la ceasurile opt, radiotelegrafistul L.R.D.G. își întinse antenele și încercă să vîneze cîteva noutăți. Nu se aștepta să poată intra în legătură cu Kufre fiindcă în vremea din urmă avusese recepție proastă, dar datorită cine știe căror toane ale condițiilor atmosferice, în noaptea aceea recepția se dovedi deosebit de lesnicioasă și radiotelegrafistul prinse o serie de mesaje special destinate lor.

Unul dintre ele anunța că S.A.S. atacase oaza Siwa și repurtase un succes deplin.

Toată lumea se bucură nespus de vestea asta, dar nimeni n-ar fi putut să-l întreacă pe John Offer. Inima lui înălță osanele în clipa cînd Leslie îi aduse vestea, fiindcă în ultimele zile Siwa fusese sursa tuturor necazurilor lui

[1] Prescurtare de la arabul *rih al-khamsin* — vîntul de cincizeci (de zile). Bate prin regiunile de Sud ale Egiptului, venind dinspre Sahara.

Offer. Dacă oaza se afla acum în mîinile aliaţilor, însemna c-a terminat cu toate grijile. Tot ce-i mai rămînea de făcut era să găsească un pretext cît de cît plauzibil şi să se despartă de cei din L.R.D.G., pornind către Siwa şi toate desfătările ei atît de depărtate de cîmpurile de bătaie. Dar ce istorie să mai scornească, şi încă una care să poată fi luată în serios de căpitanul Leslie ?

Ce-i drept, John Offer avea o minte inventivă, numai că împrejurările actuale parcă făceau să-i sece imaginaţia. Idei după idei i se perindau prin minte, dar pe toate le îndepărta, una după alta. „Nu ţine", îşi spunea de fiecare dată. Un om ca Leslie, uns cu toate alifiile, nu înghite orice parascovenie.

Astfel de gînduri se fugăreau prin mintea lui Offer în noaptea aceea cînd şedea împreună cu Leslie, sprijiniţi de roata unui camion de-al celor din L.R.D.G. Ce dracu are să-i spună lui Leslie. Cu cît mai tîrziu avea să fie înfăţişat acel pretext, cu atît mai convingător se cuvenea să fie. John Offer, de felul său om vesel şi totdeauna optimist, era cam abătut în seara aceea, dar s-ar fi zis că Leslie nu observă nimic neobişnuit în purtarea lui. Cînd se apuca Offer să joace teatru, o făcea cu mare măiestrie.

Vorbeau despre *Shepheard's,* despre *Groppi's* şi alte încîntătoare locante din Cairo, un subiect mai toată vremea aflat la ordinea zilei printre oamenii aceştia izolaţi în mijlocul pustietăţilor, unde nu prea aveau nici la ce se gîndi nici despre ce vorbi. Offer participa din plin la discuţie, în timp ce gîndurile îi roiau în jurul propriilor necazuri.

Din cînd în cînd, radiotelegrafistul grupului L.R.D.G. venea şi prezenta mesajele recepţionate. Unele dintre acestea erau adresate altor patrule din L.R.D.G., restul fiind informaţii generale despre mersul războiului. Se vorbea despre o mare bătălie în jurul Bardiei şi despre alungarea forţelor Axei dincolo de Tebruk şi Gazala.

— Faine veşti, spuse bucuros căpitanul Leslie. Ar trebui să te grăbeşti, John, altminteri îţi zboară păsărica din cuib. Ajunsese să fie atît de convins că Rommel este ţinta

misiunii lui Offer încît fără să-și dea seama vorbea acum pe față despre treaba asta.

— Da, răspunse Offer și felul cum rostea acest unic cuvînt putea să însemne absolut orice.

Nu mult după aceea, radiotelegrafistul veni cu un alt mesaj. I se comunica lui Leslie să țină cît mai strîns îi stătea în putință legătura cu baza, deoarece s-ar putea ca „pînda la șosea" să fie împinsă la vreun punct de pe coastă aflat mai spre vest, dincolo de Agheila.

— Asta înseamnă că după socotelile lor o să ajungem pînă dincolo de Derna și chiar la Benghazi, spuse Leslie cu multă satisfacție. Radiotelegrafistul se afla încă acolo și îl întrebă : Altceva ?

— Cred că nimic pentru noi, *sir*. Transmit aproape fără întrerupere un mesaj probabil foarte important „Cîinele viclean poposește la alt copac. Întoarcere la bază".

Radiotelegrafistul se uita plin de speranță la căpitanul Leslie. Noapte de noapte mișunau prin văzduh misterioase mesaje radio adresate numeroaselor grupe de gherilă și agenților prieteni aflați pe întinderea deșertului. Era totdeauna pasionant să le asculți și să te minunezi ce înțeles or fi avînd. „Cîinele viclean" părea, în orice caz, deosebit de interesant.

— „Cîinele viclean poposește la alt copac", murmură Leslie. Da, bine adus din condei. Cine naiba o fi Cîinele viclean ?

Pe John Offer, însă, a doua parte a mesajului îl făcu să tresară. „Întoarcere la bază." Tocmai de un asemenea ordin avea el nevoie.

Imaginația lui Offer se puse frenetic în mișcare. În fracțiunea aceea de secundă făcu chiar și ore suplimentare.

— Cîinele viclean ? făcu el parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ești bun să mai repeți odată mesajul ăsta ? Cîștiga astfel încă o secundă sau cam așa ceva, în care să se poată gîndi. Radiotelegrafistul repetă încă odată mesajul.

— Vai, dumnezeule ! Offer plesni din degete ca semn de bine simulată exasperare. Căpitanul Leslie îl privi surprins. Cîinele viclean ! rosti el cu un glas ce exprima încă şi mai profundă exasperare. Cîinele viclean !, şi de fiece dată cînd repeta cuvintele dădea frîu liber imaginaţiei sale debordante pentru a pune ordine în gînduri. Exclamă cu emfază :

— Ei, eu sînt Cîinele viclean ! În orice caz, misiunea noastră poartă numele de „Operaţiunea Cîinele viclean".

— Cîinele viclean ? zise Leslie plesnind şi el din degete. Rommel e cîinele viclean, nu ? Părea cum nu se poate mai încîntat de sine pentru faptul că ghicise corect totul, încă de la Kufra.

Offer se ridică în picioare, ca şi cînd necazul i-ar fi fos prea mare ca să-l poată îndura stînd jos.

— Of, fir-ar ea a dracului de treabă ! Să faci atîta drum şi pe urmă să ţi se spună că totul a căzut baltă ! După cît se poate înţelege, Rommel a întins-o de la Derna şi acum mi se dă ordin să mă întorc la bază ! Îţi poţi da seama ce e în sufletul meu ?

Căpitanul Leslie putea ; în orice caz, asta afirma.

— Ce să-i faci, aşa e la război. Te rog să mă crezi că şi mie îmi pare rău, s-ajungi aşa de aproape de ţintă şi pe urmă Cîinele viclean să treacă la alt copac. Îi plăcea mesajul, şi spuse că cineva era înzestrat cu simţul umorului, acolo, la Marele Cartier General din Cairo.

— Ei, acuma totul s-a dus pe apa sîmbetei ! suspină Offer.

Şi Siwa, adorabila Siwa, căzută în mîinile Aliaţilor. Îi venea tare greu să-şi menţină aspectul acela deprimat, şi asta numai din pricina bucuriei ce-i clocotea în suflet. Mesajul acela nu putea fi mai dibaci ticluit nici dacă i-ar fi fost special adresat lui. Se întreba cine o fi „Cîinele viclean" cel adevărat, cine o primi mesajul şi ce anume avea să facă în urma lui. Îndrăcită coincidenţă ar mai fi dacă Rommel *este* într-adevăr „Cîinele viclean" şi dacă existenţa pe întinsul Saharei a unei formaţii cu misiunea

de a-l asasina pe feldmareşal ar fi o realitate, iar mesajul vine acum să-i bage beţe în roate.

Îl privi pe căpitanul Leslie şi îi spuse :

— Mi-e teamă, bătrîne, că de acum încolo drumurile noastre se despart. Dar să mă spînzuri şi tot n-aş mai fi dispus să fac calc întoarsă pînă la Kufra — dealtminteri nici n-ar avea vreun rost.

— Aşa-i... Şi încotro ai să te duci ? Spre Mersa ? Mersa era punctul cel mai apropiat de pe coastă.

— Poate, dar ceva mai tîrziu. Siwa e la cale de o zi şi ceva. Cred că mai întîi acolo o să încercăm s-ajungem. Izvoare cristaline şi verdeaţă umbroasă — se gîndea Offer. Poate că la Siwa are să mi se încredinţeze o nouă misiune. Ce simplu şi frumos se aranjau toate. În clipa următoare, însă, Offer se întreba dacă n-ar fi făcut mai bine să nici nu pomenească despre Siwa.

Se despărţiră curînd după revărsatul zorilor, cînd vîntul şi începuse să sufle a semn rău şi făcîndu-le viaţa grea. Se schimbară nenumărate strîngeri de mînă, două sticle de rom fură trecute din om în om, apoi căpitanul Leslie porni la drum, ţinînd-o tot către nord-vest, înspre Derna. El nu primise ordin să-şi modifice planurile.

Offer şi cei din Ceata de la Glasshouse îi priviră o vreme cum se îndepărtează, ascunşi de perdeaua prafului, apoi se întoarseră la camioanele lor. Pe cînd trecea pe lîngă ele, Offer băgă de seamă că unul dintre cei cărora le venise rîndul să conducă în dimineaţă aceea era soldatul Sibrett. Fără să ştie de ce, ar fi vrut ca nu acesta să fi fost la rînd. Un gînd ciudat, sau poate o presimţire.

Înainte de plecare le dădu ultimele instrucţiuni :

— O să mergem pe furtuna asta şi după cîte se arată o s-avem mult de furcă. Era silit să strige ca să se poată face auzit. Pentru numele lui Dumnezeu, să menţineţi permanent contactul unii cu ceilalţi. Dacă se rătăceşte cineva pe-o vreme ca asta, atunci a dat de dracu.

În frunte avea să meargă O'Keefe, singurul care ştia cum se cuvine să navighezi pe valurile de nisip ale deşertului.

Se uită la camionul lui O'Keefe, condus de Walker, și-l văzu cum o ia din loc înfruntînd vîntul șuierător, apoi se urcă și el în camion și se luă după ceilalți. Venise rîndul lui Weybright să conducă. Fără parbrize, călătoria asta pînă la Siwa n-avea să se dovedească deloc floare la ureche.

Vremea se înrăutățea din ce în ce și tot mai des se vedeau siliți să oprească mașinile, ca să nu se piardă unii de alții. De mai multe ori Offer fu pe punctul de a ordona popas și de a face tabără pînă la trecerea furtunii, numai că toată lumea era nerăbdătoare s-ajungă odată la Siwa și dealtminteri nimeni n-ar fi putut spune cît avea să mai dureze furtuna. Atîta vreme cît puteau să vadă măcar la doi pași, aveau să înainteze.

Se iveau totuși răstimpuri cînd vîntul contenea cu totul, iar oamenii de la Glasshouse își spuneau bucuroși: „Gata. A stat vîntul. Siwa, acu sosim la tine!" Dar de fiecare dată cerul senin se întuneca din nou și o altă dezlănțuire de vînt se abătea hăulind pe întinsul deșertului. Deosebit de greu le venea atunci; furtuna de nisip nu sufla cu destulă furie ca să justifice oprirea în loc, dar cu o vizibilitate redusă la treizeci-patruzeci de yarzi nu puteau decît să se tîrască asemenea melcului. Avură de înfruntat și un vîrtej stîrnit în vălmășagul furtunii și numai gîndul la Siwa îi mai susținea să înainteze pe astfel de vreme cîinească.

Trecură două ceasuri. Opriră puțin ca să bea ceva cald, învrednicindu-se cu chiu cu vai să întrețină focurile în vetrele lor speciale, împotriva îndîrjirii vîntului. Din nou furtuna se potoli și vreme de cîteva minute avură vedere deschisă pe mile întregi în toate direcțiile. Curînd după aceea, valurile de nisip se rostogoliră iarăși asupra lor, dar pînă să se întîmple așa, se folosiră de prilej, săriră în camioane și străbătură cu viteză o milă întreagă mai înainte de a-și relua mersul de melc...

În camionul nr. 3, Jimmy Wilborn, flăcău înzestrat cu deosebit talent la spargerea caselor de bani, strigă din-

tr-odată, chiar în clipa cînd norul de praf se abătea iar asupra lor :

— Hehei ! Se zărește Siwa !

Nici Offer și nici sergentul său major n-ar fi putut fi de acord cu asemenea afirmație, afară doar de cazul cînd drumul stabilit de O'Keefe ar fi luat-o dintr-odată cu totul razna. Pînă la Siwa mai aveau încă de mers multe ceasuri prin deșert ; Chiar și în zilele cele mai limpezi ar fi fost cu neputință ca Wilborn să vadă palmierii aceia atît de îndepărtați.

Voioși nevoie mare și neștiutori de eroarea geografică pe care o comiseseră, oamenii din Chevroletul nr. 3 ajunseseră în culmea fericirii. Prin urmare Siwa se afla mai aproape decît crezuseră ei. În curînd aveau să dea peste vegetație în stare să-i apere de cel mai cumplit *khamsin* și, oricum, acolo cu siguranță c-au să fie și corturi, iar în jurul ochiurilor de apă au s-o ducă infinit mai bine decît pe întinsul fierbinte al deșertului.

Dar *ceva* tot văzuse Jimmy Wilborn și nu era vorba nici de o fata morgana, și nici de vreo născocire a imaginației lui înfierbîntate. Se vedea o linie întunecată întinsă de-a lungul crestei unei coline înalte situate în fața lor, ceva mai la nord.

Sergentul major O'Keefe porni într-acolo, deși nu se dumirise despre ce e vorba. Vîntul se stîrni din nou și vizibilitatea deveni foarte proastă, dar continuară să se tîrască mai departe, cît de repede puteau. Trudindu-se să răzbată cu privirea prin norii de praf, Offer îl văzu într-un răstimp mai potolit pe O'Keefe înaintînd cu toată viteza, și-atunci Weybright acceleră și se ținu după el. Pe urmă Chevroletul lui O'Keefe dispăru în norul de nisip care îl învălui în cîteva secunde.

Ceva luminos și scînteietor țîșni din mai multe puncte pe dinaintea ochilor lui Offer. Apoi, cu zgomot puternic, Chevroletul primi o lovitură laterală. Parcă cineva începuse să bată nebunește cu ciocanul în acoperișul cabinei și aproape în același timp izbucni o explozie și rezervorul de benzină sări în aer ; mai înainte ca Offer să-și dea

seama ce se întîmplă, camionul ardea cu furie. Weybright răcni :

— Nemţii ! Sări !

Îl îmbrînci pe Offer afară din cabină şi sări şi el prin portiera cea mai apropiată. Căzură amîndoi în nisip şi fură izbiţi de mirosul benzinei aprinse, iar căldura cumplită le pîrlea părul.

Amîndoi se rostogoliră cît mai departe de vîlvătaie, pe urmă porniră cît mai aplecaţi să înoate prin nisip ca să se depărteze. Offer avu un moment impresia că şi alţi oameni se rostogolesc şi după aceea o iau la fugă. Văzu deasemenea proiectile trasoare dansînd în jurul camionului lor şi fugi de acolo aşa fel ca să plaseze epava Chevroletului între el şi inamicul nevăzut. Îl pierdu pe Weybright în norii de praf, dar dădû iarăşi de el şi amîndoi o luară la fugă.

O scurtă contenire a vîntului şi putură vedea mai bine. Offer, îngrozit, fiindcă n-avea nici un fel de apărare împotriva furtunii de nisip, se întoarse cu spatele. Pe linia coamei unei coline se vedeau siluetele unei coloane de vehicule. Mai multe dintre ele deschiseseră foc de mitralieră asupra şi în jurul camionului cuprins de flăcări.

Cînd se întoarse în loc, Offer nu mai dădu cu ochii de Weybright ; valurile de praf se rostogoleau în momentul acela atît de dense încît Offer ar fi putut — cum spune zicala — să-şi vîre degetele în ochi. Continuă să se împleticească, împiedicîndu-se de smocuri de iarbă şi apucîndu-se cu mîna de mărăcini ţepoşi. Nu avea în minte decît un singur gînd : acela de a face ca distanţa dintre el şi cei care se străduiau să-i omoare să devină cît mai mare.

Auzi apropiindu-se duduit de camion. Totul se petrecu în cîteva secunde. Din învălmăşeala de praf se ivi deodată un Chevrolet şi după felul cum mergea îşi dădu seama că şoferul, cuprins de panică, încerca din răsputeri să scape din ploaia de gloanţe.

Offer făcu semne disperate ca să fie luat în camion. I se păru că aude cum se domolesc bătăile motorului, ca şi

cum s-ar fi supus frînei. Cabina ajunse în dreptul lui. Offer îl recunoscu pe șofer. Era soldatul Sibrett.

Șoferul se trudi să vadă afară, cu ochii pe jumătate închiși ca să se apere de nisip. Offer se afla la cinci yarzi de el și nu încăpea îndoială că Sibrett îl recunoscuse. Dar nu se opri, ci acceleră și întoarse puțin capul ca să-l mai vadă pe Offer, iar căpitanul deslușì un rînjet pe chipul lui, un rînjet dezgustător, un rînjet încărcat de triumf răutăcios, apoi Chevroletul dispăru în norii de praf.

John Offer se opri în loc, cutremurat de cele petrecute în ultimele cîteva clipe. Sibrett îl văzuse, îl recunoscuse și se mulțumise să treacă pe lîngă el. „Ticălosul !" își spuse Offer în sinea sa. „Nemernicul și bestia !" Sibrett îi plătea poliţele ; totuși, se gîndea Offer, deși n-ar fi putut spune că îl iubea pe Sibrett cu o iotă mai mult decît își iubea Sibrett comandantul, el, Offer, în asemenea împrejurări, ar fi oprit fără o clipă de ezitare și l-ar fi luat pe celălalt.

Cîteva secunde mai tîrziu auzi din nou duduit de motor, dar de data asta atît de departe că abia putu să-i întrevadă silueta ca pe ceva neclar tocmai la capătul extrem al vizibilității și fără îndoială că șoferul n-avea cum să-l zărească prin norii aceia.

Dintr-odată John Offer își dădu seama că se află singur în deșert, absolut singur, dacă nu-i poate găsi pe Weybright și pe ceilalți. Totul se petrecuse cu asemenea rapiditate încît nu era încă în stare să-și reorienteze gîndurile, ci stătea pe loc și se întreba ce-i rămîne de făcut.

Hotărî în cele din urmă că trebuie să meargă vîrtos și să ajungă, după cîte credea el, cît mai departe de creasta unde se afla inamicul. Nu știa încotro merge și nici la ce i-ar putea folosi mersul ăsta. Fără hrană și fără apă, chiar dacă izbutea să nu mai dea ochi cu inamicul, șansele de scăpare rămîneau cu totul infime. Totuși omul continuă să meargă atunci cînd știe că dacă nu face așa, va începe să fie din nou vînat cu focuri de pușcă și de mitralieră.

Vîntul se mai potoli, nisipul porni să se așeze. Și numaidecît, așa cum se întîmplase de atîtea ori, văzduhul se limpezi și atunci putu să vadă clar pînă la cîteva sute de yarzi împrejur.

O privelişte deprimantă. Art Weybright se afla în vreo optzeci de yarzi depărtare, dar în rest nu se vedea nici ţipenie de om. Se mai zăreau cîteva mogîldeţe zăcînd în jurul Chevroletului care încă mai ardea cu furie și Offer înţelese că oamenii lui nu avuseseră grijă să păstreze camionul între ei și mitraliere atunci cînd fugiseră. Nu se mai vedea nici un alt Chevrolet, ceea ce însemna că cel puţin restul Cetei reuşise să scape.

Numai că pe coasta colinei cenușii și acoperite din loc în loc cu smocuri de iarbă săracă se vedeau coborînd zeci de vehicule militare de toate felurile. Situaţia era cu adevărat deznădăjduită. Weybright venea către el, împleticindu-se în nisip. Offer răcni cît putu de tare :

— Ridică mîinile deasupra capului !

Își puse și el mîinile pe creștet și se întoarse cu faţa înspre maşinile ce se apropiau. Weybright stătu pe loc și ridică mîinile.

Era o coloană germană. Cîteva rapide vehicule de recunoaştere se îndreptară cu mare viteză înspre ei, iar mătăhăloasele transportoare de infanterişti înaintau hurducăindu-se ceva mai în urmă și mai încet. Offer, împietrit în totală nemişcare, se aştepta din clipă în clipă să fie împuşcat, dar aşa ceva nu se întîmplă. Unul dintre carele de recunoaşere se duse drept la locul unde stătea Weybright, iar celălalt se opri lîngă Offer. În cîteva clipe căpitanul Offer se trezi înconjurat de tot soiul de maşini și motoare ce făceau un zgomot infernal ; din maşini coborîră mulţime de ostaşi în K.D.[1]-uri ce băteau în verde, nuanţa aceasta fiind singura deosebire dintre ţinuta de deşert germană și cea a aliaţilor.

John Offer era un bărbat care ştia să-și stăpînească foarte bine emoţiile. Dealtminteri, încă pe vremea cînd

[1] *Khaki drill* — uniformă de campanie de culoare kaki.

mai ducea viață de civil, colegii spuneau că John niciodată nu-și pierde firea și nimeni n-ar izbuti vreodată să-l scoată din pasul său.

În momentele acelea, însă, înconjurat fiind de sute de tineri germani cu înfățișare bătăioasă și toți încărcați de arme pe care păreau a fi gata să le folosească, John Offer află ce înseamnă groaza și poate că lăsă să i se vadă și pe chip ceva din acest simțământ. Era cu totul uluit de propria-i situație. Nici în cele mai înfricoșătoare coșmaruri nu visase vreodată că are să cadă prizonier. Năucit de iuțeala evenimentelor, nu mai era în stare decît să stea înțepenit, cu mîinile deasupra capului, și să transpire de frică.

Un *Oberst* — colonel adică — se dădu jos dintr-un car de recunoaștere și veni înspre ei. La început, Offer crezu că e Rommel în persoană, dar pe urmă își spuse că, la fel ca și chinezii, toți nemții de grad înalt seamănă între ei. Era un bărbat voinic și — cu cizmele lui înalte pînă la genunchi și prinse cu șireturi — călca într-un fel ce sugera forță neîndurătoare. Se îndreptă direct spre Offer, urmat de un cîrd de ofițeri mai mici în grad. Offer văzu de aproape un chip dur și niște ochi pătrunzători și cenușii deasupra unor pomeți proeminenți. Îi pieri tot curajul. *Oberst*-ul arăta formidabil.

— Știi germana ? întrebă cu glas aspru și într-o englezească destul de aproximativă.

Offer se smulse din teama paralizantă ce-l cuprinsese. Răspunse cu grabă :

— Nu. Îmi pare rău, nici măcar o vorbă.

Apoi, ca să-și mascheze zăpăceala și spaima, dădu să se întoarcă spre Weybright, adus alături de el, și era gata să spună : „Dar șoferul meu știe. Vorbește curent în germană.“ Tăcu însă. Weybright nu scotea nici o vorbă. Foarte bine, n-o să spună nici el nimic. Se întreba însă din ce pricină Weybright nu se grăbea să folosească un asemenea prilej de a intra cît de cît pe sub pielea lor, fiindu-le de folos ca tălmaci.

Imediat în spatele colonelului stătea un căpitan voinic și fioros la înfățișare. Offer îl observă fiindcă din toată atitudinea lui și din felul cum se uita cu ochii abia mijiți la prizonierii britanci, se degaja o ură crîncenă.

Colonelul zise :

— Bine. Cum te cheamă ? Ești căpitan, *ja* [1] ?

— Am gradul de căpitan. Numele, John Offer. Căpitanul John Offer. Astea erau toate informațiile pe care se cuvenea ca un prizonier să le dea inamicului.

În clipa aceea căpitanul cel voinic păși înainte. Offer citi pe chipul uscățiv și ars de soare o ură nemărginită. Mirat, îl auzi că spune deodată :

— Ești Glasshouse, *ja* ?

Căpitanul Kurt Braunschweig își vedea visul cu ochii. John Offer căzuse în mîinile lui.

La oaza Siwa, doar cu douăzeci și patru de ceasuri mai înainte, comandantul garnizoanei germane, *Oberst* Franz Schiller, primise ordin de marș. Un mesaj de la cartierul general al lui Afrikakorps de la Derna vorbea despre o ofensivă aliată de-a lungul coastei mediteraneene și despre faptul că armatele Axei erau nevoite să se retragă. Formațiunea care ocupa oaza Siwa nu mai putea rămîne pe loc, pentru că înaintarea inamicului amenința să-i taie retragerea.

Erau aproape gata de plecare, cînd o formație mixtă aliată, cuprinzînd elemente din Forțele Franceze Libere și S.A.S., apăru pe neașteptate la orizont și se pregătea de atac. Comandantul german luă hotărîrea înțeleaptă de a nu se angaja în luptă — ce rost ar fi avut să te bați pentru o oază pe care oricum urma s-o părăsești ? — și dispuse o retragere organizată, reducîndu-și astfel pierderile la minimum.

[1] Da (germ.)

La adăpostul întunericului, colonelul izbuti să-și retragă toate forțele din oază și porni înspre est, ca să ajungă la drumul caravanelor către Mersa. Avea sub comanda sa forțe puternice și nu se temea că ar putea fi înfrînt în vreo luptă în deșert, așa că la două ore după ce părăsise Siwa, dădu ordin de popas pentru noapte.

A doua zi dimineața porniră din nou la drum. Era o zi infernală și înaintarea în coloană le era mult stînjenită de furtuna de nisip. În cele din urmă colonelul Schiller ajunse și el la exasperare și ordonă popas, cu gîndul de a rămîne pe loc pînă ce vremea avea să se îmbunătățească. Așezară tabăra pe coasta mai adăpostită de vînt a unei coline, iar în unul din momentele de ameliorare a vizibilității, santinelele raportară că se văd cinci camioane îndreptîndu-se spre ei. Imediat se dădu alarma și oamenii trecură la posturile lor de luptă.

Furtuna se stîrni încă odată, ascunzînd vederii cele cinci camioane. Colonelul nu făcu prostia de a porni în urmărirea lor — asta ar fi putut duce la catastrofă pentru oamenii săi, fiindcă foarte lesne s-ar fi răzlețit unii de alții. Se mulțumi să stea pe loc, cu ochii protejați de ochelarii de praf, așteptînd și nădăjduind ca detașamentul acela neînsemnat să-și continue drumul și să vină destul de aproape pentru ca oamenii săi să poată intra în acțiune.

Căpitanul Braunschweig veni să se consulte cu superiorul său. Amîndoi căzură de acord : camioanele nu puteau fi decît inamice ; patrule germane sau italiene n-aveau ce să caute atît de departe de coastă. Și amîndoi se arătară încîntați la gîndul că vor avea prilejul de a nimici o formație aliată de gherilă, fiind și asta un soi de consolare pentru alungarea din oaza Siwa, petrecută abia cu o zi înainte.

Așa că așteptară și se rugară într-o nemțească fără cusur ca inamicul să le cadă în labă ; și s-ar zice că adresantul rugăciunilor s-a dovedit milos în ziua aceea — pentru nemți cel puțin.

Cu greu s-ar fi putut ca lucrurile să se petreacă mai prielnic pentru colonelul Schiller. Veni din nou un moment cînd vîntul se mai potoli, văzduhul se limpezi puţin, şi la depărtare de două sute de yarzi — poate chiar mai puţin — zăriră trecînd convoiul de camioane.

Colonelul avu impresia că unul sau mai multe camioane apucaseră să treacă — nu distinsese decît nişte vagi siluete prin densele perdele de nisip care repede le acoperiseră — dar acum vedea limpede cum unul dintre ele înainta greoi prin nisip.

Numaidecît se deschise foc asupra lui, iar *Spandaus*-urile şi celelaltee tipuri de mitraliere numai cu greu ar fi putut să nu-şi atingă ţinta, de la o asemenea distanţă. Aproape imediat avură dovada că nimeriseră în plin, dovadă depusă de explozia rezervorului de benzină. Zăriră cîteva siluete sărind din camion, cîteva dintre ele pe la spatele camionului, oferind astfel bine instruiţilor săi mitraliori ţinte uşor de atins. Colonelul văzu cum siluetele acelea încremenesc în loc, doar după cîţiva paşi.

Fuseseră, însă, cinci camioane. Încă unul se ivi din norul de praf, dar acesta abia putu fi zărit o clipă şi apoi iar dispăru, parcă azvîrlit în lături de cel cuprins de flăcări. Altceva nu mai văzură din detaşamentul lui Offer.

Succesul îl făcea pe colonel mai îngăduitor. Oricum, în ziua aceea nu era pornit pe uciderі şi considera drept rară şi plăcută distracţie un camion inamic venit să se ofere ca ţintă bravilor săi mitraliori. Mitraliorii îşi făcuseră pe deplin datoria, aşa că ordonă să li se transmită felicitări.

Împreună cu căpitanul se urcară în *Kubelwagen*-urile lor şi se îndreptară către camionul cuprins de flăcări, urmaţi fiind de întreaga formaţie. Erau cadavre de cercetat pentru a vedea dacă nu cumva poartă asupra lor vreun secret militar minor, după cum s-ar fi putut ca flăcările să nu mistuie complet camionul şi să cruţe ceva demn de a fi salvat.

Furtuna de nisip din nou le întunecă vederea, dar după cîteva minute, cînd încă nu apucaseră să ajungă în

preajma camionului incendiat, iarăși se potoli. Germanii văzură pe întinsul deșertului două siluete singuratice și care păreau să se afle la mare distanță una de cealaltă. Totuși, amîndoi în același timp ridicară mîinile deasupra capului.

Colonelul răcni la oamenii săi și ordinul îi opri chiar în clipa cînd își încordau degetele ca să apese pe trăgaci. Nici Offer și nici Weybright n-au știut că rămăseseră încă în viață datorită unei fracțiune de secundă — acelui firișor de timp ce desparte ordinul de a nu trage și zvîcnirea degetelor ce ar fi dezlănțuit o ploaie de foc.

După aceea carele de recunoștință trecură în viteză pe lîngă camionul incendiat — de îndată ce ajunseră acolo, își dădură cu toții seama că nimic nu mai putea fi salvat — și-i înconjurară pe cei doi britanici complet uluiți și înghețați de spaimă. Colonelul își săltă ochelarii de praf deasupra cozorocului, coborî din mașină și se îndreptă către cei doi. Văzu imediat că avea în fața sa un *Panzergrenadier* și un *Hauptamann* din armata britanică.

La fel cum Offer încerca să aprecieze personalitatea colonelului, și colonelul se trudea să înțeleagă ce fel de om este John Offer. Soldatul de rînd nu conta. Văzu că are în fața sa un om nu prea înalt de statură, un om cu nasul turtit, după cîte s-ar fi zis de pe urma unui accident, și cu toate astea, în ciuda aparenței lui de individ trecut prin ciur și prin dîrmon, i se păru că are de-a face cu o fire blîndă, un biet flăcău de treabă care se joacă de-a soldații. Fiind militar de meserie, colonelul disprețuia pe orice ostaș amator, din orice armată, cu toate că de fiecare dată feldmareșul Rommel îi avertizase să nu subaprecieze soldatul amator britanic.

Colonelul Schiller vorbea puțin englezește, întrucît, asemenea multor ofițeri din armata lui Hitler, primise ordin să petreacă o vacanță în Regatul Unit[1], mai înainte de izbucnirea inevitabilului război dintre cele două națiuni. Colonelul avusese grijă să dea o raită și prin Franța

[1] Denumirea oficială a Marii Britanii (United Kingdom, prescurtat : U.K.).

și Țările de Jos, de fiecare dată însemnîndu-și în minte orice amănunte ce s-ar fi putut dovedi de folos în cazul cînd s-ar fi ivit prilejul ca respectivele țări să fie ocupate.

Înainte de toate, nefiind prea sigur de englezeasca lui, întrebă dacă vreunul dintre ei știe nemțește. Cum răspunsul fu din ambele părți negativ, colonelul formulă prima întrebare pusă în mod obișnuit :

— Cum te cheamă ?

— După ce căpitanul britanic declarase că e John Offer, colonelul fusese surprins de reacția căpitanului. La auzul acelor cuvinte, Braunschweig ieșise în față, tremurînd de furie, după cîte își putea ușor da seama, ceea ce îl făcu să fie și mai nedumerit.

— Ești Glasshouse John, *ja ?*

Colonelul își reveni imediat și se întoarse brusc înspre căpitan, după care îl întrebă pe nemțește :

— Ce-i cu povestea asta ? Îl cunoști cumva ?

Urmă o scurtă clătinare a capului, ochii lui Braunschweig, ațintiți asupra căpitanului britanic, continuînd să ardă de ură. Răspunsul fu dat tot în germană.

Deși auzea cuvintele nemțești cu sunet aspru, Offer nu înțelegea boacă din ce anume se spunea, dar putu să observa reacția pricinuită de cuvintele voinicului căpitan în atitudinea colonelului și a celor aflați destul de aproape ca să poată auzi. De unde pînă atunci nemții păruseră să aibă o atitudine aproape politicoasă și indiferentă față de prizonieri, acum toți păreau să fie deosebit de nervoși. Toate privirile se ațintiră asupra lui Offer, încărcate de aceeași ură ca și ale lui Braunschweig. Offer le simțea mînia stîrnită ca din senin și era pur și simplu consternat.

Chipul colonelului căpătase o expresie amenințătoare. Mînia i se vădea atît de limpede pe față, încît Offer avu convingerea că o să fie lichidat pe loc, impresie aproape confirmată în clipa cînd colonelul își rezemă mîna pe tocul pistolului. Cei doi ofițeri germani continuau să discute

între ei, schimbînd fraze scurte și tăioase cu privire la persoana lui Offer.

În momentul acela nici nu mai observau că furtuna de nisip din nou se dezlănțuise. Atenția le era de-a întregul captivată, cu furie, de amintirea acelei teribile tragedii petrecute la Lacul de Nisip. Și iată că se întîmplase ca vinovatul s-ajungă în mîinile lor, și amîndoi erau ferm hotărîți să facă totul pentru ca ofițerul britanic să-și ispășească din plin crima comisă împotriva unor bravi soldați germani.

Colonelul ordonă cu glas răstit :

— Luați-i sub pază ! Oamenii ăștia nu trebuie cu nici un preț să ne scape. Trebuie duși pînă la Agheila, unde îi vom da pe mîna S.S.-iștilor pentru judecată.

La fel cu cei mai mulți ofițeri germani, Schiller îi ura pe cei din S.S., sălbatica armată particulară a lui Hitler, dar acum i se părea că au ajuns să fie și aceia buni la ceva. Dacă acest Glasshouse John — cum îi spunea Braunschweig — era dat pe mîna celor din S.S., atunci au să aibă ei grijă să-și ispășească nelegiuirea în cel mai cumplit mod ce putea fi imaginat. În orice caz, Glasshouse John se dădea drept ofițer și asta, în ochii colonelului, apărea ca o altă crimă cu totul de neiertat. Spune toate astea înainte de a se duce să cerceteze camionul cuprins de flăcări și soldații răpuși din jurul lui.

Cam cu un minut înainte de a fi percheziționat și încătușat, Weybright prezentă un fel de traducere a vorbelor căpitanului :

— *Sir,* auzi Offer glasul stins de lîngă el și avu impresia că celălalt vorbește cu gura închisă, fără să miște buzele, așa că înțelepciunea îl îndemnă să nu-și miște capul. Is porniți rău împotriva noastră. Știu că sîntem dezertori și că dumneavoastră nu sînteți căpitan de-adevărat.

— Atunci ce-au așteptat de nu ne-au împușcat pe loc ? Offer vorbi tot fără să clintească buzele și fără să-și miște capul spre Weybright.

— V-aduceţi aminte de Lacul de Nisip ? V-aduceţi aminte că am deschis focul asupra lor pe cînd încercau să-l treacă ? Unii dintre ostaşii nemţi s-au scufundat în nisipul mişcător şi n-au putut fi salvaţi fiindcă i-aţi ţintuit pe toţi la pămînt cu foc de mitralieră. Căpitanul neamţ jură că aţi făcut-o dindains şi chiar aţi tras asupra celor înămoliţi în nisip.

Offer ar fi vrut să spună : „Nu-i adevărat. Pe căldura aceea înnebunitoare şi prin aerul înfierbîntat de-abia puteam vedea încotro tragem." Nici vorbă, habar n-avuseseră că existau oameni împotmoliţi în nisipul mişcător, altminteri, dac-ar fi bănuit, mai mult ca sigur că ar fi slăbit focul, oricît de fără sens ar fi părut un asemenea fapt în condiţii de război.

Pe urmă Weybright spuse tot în şoaptă stinsă cîte ceva despre perspectiva de a fi daţi pe mînă S.S.-iştilor cînd aveau să ajungă la Agheila. În clipa aceea un tînăr locotenent, răcni cu glas spart :

— Gura ! N-aveţi voie să vorbiţi !

Aşa că tăcură şi în minutele acelea, stînd cu capul în piept ca să se apere împotriva nisipului azvîrlit de vînt, Offer cunoscu adîncurile cele mai de nepătruns ale fricii. Oricum, era destul de rău să cazi prizonier, dar vestea că avea să fie dat pe mîinile spăimîntătoarelor formaţii S.S. ale lui Hitler făcea să-i îngheţe sufletul de groază. Fu cuprins de o înfricoşare cumplită şi cercetă înfrigurat împrejurimile ca să găsească vreo soluţie salvatoare, dar nu exista nici una. Erau înconjuraţi de o mulţime de ostaşi tineri, cu înfăţişare antipatică, toţi înarmaţi pînă în dinţi şi gata să folosească uneltele morţii.

Şi-atunci John Offer, Offer cel care niciodată nu se pierdea cu firea, îşi adună toate puterile şi îşi sili mintea să judece cu cumpănire — asta însemnînd că se lepăda de frică.

„Trebuie să scăpăm ; cu orice preţ trebuie să n-ajungem pe mîinile S.S.-iştilor." Dar cum şi cînd ? Răspunse mai întîi la prima parte a întrebării. „Acum trebuie să se întîmple treaba asta, repede." De îndată ce ar fi pă-

răsit deșertul și ar fi ajuns în spatele liniilor Axei, scăparea ar fi fost de neconceput. Acum — dar în ce fel ? Și dacă ar fugi din mîinile nemților acum și aici, pe întinsul deșertului bîntuit de furtună, cîtă vreme ar fi putut supraviețui fără apă ?

Gîndurile lui Offer se concentrară o clipă asupra acestei întrebări. Să fugi din captivitate doar ca să mori de sete în chinuri cumplite pe întinsul pustiului nu i se părea o perspectivă mult mai îmbietoare decît aceea de a muri de pe urma torturilor la care i-ar fi supus odioșii S.S.-iști. Încă de pe acum îi era sete și ar fi fost în stare să bea un bidon întreg de apă, ca să stingă arsurile ce-i pîrjoleau gura uscată din pricina fircii. Unii dintre ostașii nemți sorbeau cu desfătare din bidoanele lor.

La o vreme, Offer se gîndi : „Îl cunosc pe O'Keefe. Cred că știu cum are să procedeze".

S-ar fi putut ca O'Keefe să nu-și fi dat seama că fuseseră atacați, dar în nici un caz nu putea merge multă vreme fără să se oprească, fiindcă oamenii din camioanele de la coada convoiului începeau să strige de îndată ce pierdeau contactul cu cei din față. Poate că cei din camionul lui Sibrett ori din cele următoare, care nu putuseră să nu vadă camionul lui incendiat, prinseseră din urmă camionul lui O'Keefe și îi raportaseră despre cele întîmplate. Într-un asemenea caz, ce avea să facă un om cu scaun la cap, cum era O'Keefe ?

„Are să se depărteze pînă la o distanță destul de mare, ca să fie cît mai ferit de primejdie, o milă sau poate chiar două. si pe urmă are să stea în loc și să aștepte potolirea furtunii." Cînd furtuna s-ar fi potolit, așa cum se întîmpla de obicei după cîteva ceasuri; avea să se întoarcă la locul unde se petrecuse atacul, ca să-i culeagă pe eventualii supraviețuitori. Fără îndoială că se vor întoarce să verifice dacă sînt morți și atunci să-i îngroape, în cazul cînd asta n-o făcuseră nemții.

Prin urmare, dacă era vorba de fugă, ea trebuia încercată acum și aici, ca să poată fi culeși de O'Keefe atunci cînd condițiile deveneau ceva mai prielnice.

— Uite-i că se întorc, îl auzi pe Weybright şoptind, dar auzi şi locotenentul care numaidecît răcni :

— Gura ! Nici o vorbă !

Colonelul şi căpitanul se întorceau de la rămăşiţele camionului. Tocmai atunci se apropie de prizonieri un *Feldwebel* [1] cu un bidon de apă. Era limpede că după socoteala lui trebuia să li se dea şi prizoierilor puţină apă, iar locotenentul nu avea nimic împotrivă, dar se dovedi că împotrivă e căpitanul cel voinic. Acesta îl văzu pe ostaşul german cum oferă apă prizonierilor şi numaidecît răcni o poruncă, iar atunci neamţul făcu imediat stînga-împrejur, luînd cu el şi bidonul de apă.

Offer îşi linse buzele care păreau acum încă şi mai uscate. Oare chinul prin sete să fie o parte din pedeapsa ce li se cuvenea ? Bine, atunci cu atît mai mult trebuiau să fugă neîntîrziat.

Căpitanul rosti alt ordin şi acelaşi *Feldwebel* se apropie de ei şi cu un capăt de funie subţire, dar tare, legă încheietura dreaptă a lui Offer de cea stîngă a lui Weybright. Faptul îl îngrijoră teribil pe Offer. Încătuşaţi în felul ăsta, cum ar mai putea să-şi coordoneze mişcările ca să scape cu fuga ? Şi, neavînd posilibitatea să vorbească, fie şi în şoaptă, cum ar mai fi putut pune la cale un plan comun ? Totuşi — Dumnezeule-doamne — îşi spunea Offer cu disperare, ceva trebuie făcut, acum ori niciodată !

Colonelul dădu un ordin care îi făcu pe toţi să alerge spre maşini. Se părea că *Feldwebe*-ul fusese însărcinat cu paza prizonierilor, şi după felul cum asculta, stînd smirnă, dispoziţiile căpitanului care vorbea foarte răstit, Offer înţelese cam ce i se spunea ; că e vai de capul lui dacă îi lasă pe prizonieri să scape.

„Vai de capul lui are să fie“, îşi spuse Offer cu ardoare. Ce putea să-i facă, bietul om avea ghinion. Era păcat de el, dacă te gîndeai că avusese de gînd să le dea apă.

[1] Plutonier (germ.)

Prizonierii fură urcați într-un uriaș transportor de trupe, lucru nu prea lesne de făcut de vreme ce erau legați unul de altul, dar în cele din urmă izbutiră. Astfel, se treziră în transportor, la mare înălțime față de pămînt. Pe amîndouă laturile camionului se aflau bănci de stinghii, astfel că panzergrenadirii stăteau față în față, avînd între ei un morman de raniţe rînduite la mijloc. *Feldwebe*-ul se așeză chiar în fața lor — ca să-i poată supraveghea cît mai bine, se gîndi Offer. Pe amîndouă băncile, soldații nemți stăteau unul lîngă altul și față în față, aproape în poziție de drepți și cu armele între genunchi, gata să intre imediat în acțiune.

Furtuna se dezlănțuise din nou cu toată furia, însă colonelul era tare grăbit să ajungă la camarazii lui de pe coastă și să scape odată din iadul deșertului, așa încît coloana se puse imediat în mișcare.

De cum se urniră din loc, pe Offer îl cuprinse iarăși panica. Chiar așa încet cum mergeau, dacă într-un ceas nu izbutea să scape din mîinile nemților, însemna că pierde orice șansă de a-l mai găsi pe O'Keefe.

„*Acum* trebuie făcut ceva !“ își spunea Offer într-una. și se gîndi că poate încordarea i se citea pe față, fiindcă *Feldwebe*-ul se uita la el cu mare atenție. „*Acum. acum sau niciodată !*“ Dar în ce fel ? Doamne, oare nu-l socotea toată lumea om plin de imaginație ?!

Pe urmă își spuse că de fapt panica îi paralizează mințile, așa că din nou făcu un efort să-și potolească nervii încordați la culme, se liniști și se concentră pe de-a întregul asupra situației lor prezente. Concluzia la care ajunse se bizuia pe logica cea mai simplă.

„Ca să scăpăm liberi pe întinsul deșertului, trebuie neapărat să părăsim camionul ăsta. Ceea ce înseamnă că n-avem altceva de făcut decît să sărim din el mai înainte de a-și putea cineva da seama ce-avem de gînd să facem.“

De îndată ce ar fi atins nisipul, ar fi avut șanse — puține, ce-i drept — de a scăpa de ploaia de gloanțe, acoperiți fiind de furtuna ce era în toi, putînd în orice clipă

să oblige coloana la facerea unui popas. Prin urmare, își spuse Offer, încercarea trebuia făcută atunci cînd norul de praf era cît mai dens și reducea vizibilitatea la cel mult douăzeci sau treizeci de yarzi.

Transportorul se hurduca, pe teren tare și denivelat, iar Offer își spuse : „Acum e momentul". Dintr-un camion care topăia într-una nimeni nu putea să țintească așa cum se cuvine. De asemenea, felul cum erau așezați infanteriștii germani venea tot în avantajul prizonierilor, dacă ar fi încercat să scape. Ostașii așezați în fața sa, prin urmare și *Feldwebel*-ul, n-ar fi putut deschide imediat focul din pricina camarazilor așezați pe latura opusă și de fapt toți soldații, indiferent pe ce parte se aflau, trebuiau mai întîi să se scoale în picioare și să facă o întoarcere înainte de a deschide focul. Ținînd seama de terenul accidentat și de poziția incomodă a infanteriștilor germani, Offer socoti că s-ar putea să li se ofere șansa cîtorva secunde, în cursul cărora să se poată ascunde în dosul perdelelor de praf, mai înainte ca nemții să poată deschide focul.

Nisipul pătrundea înăuntrul transportorului și toți soldați stăteau cu capetele plecate, ca să se apere de biciuirea firișoarelor înțepătoare mînate de vînt. Vizibilitatea era teribil de proastă, dar coloana continua totuși să înainteze în formație strînsă, păstrînd între mașini distanță de cel mult cinci yarzi. Offer nu credea că merg cu viteză mai mare de opt sau cel mult zece mile pe oră, lucru care iarăși venea în ajutorul lor.

„Bine, își spuse el, numai că nu sîntem încă pe întinsul deșertului. *Cum facem să ieșim din camion ?*" Fir-ar să fie, mare pacoste era funia asta care le înlănțuia încheieturile mîinilor ! Unde mai pui că nici nu putea să-i șoptească lui Weybright ce planuri pusese la cale.

Probabil că străbătuseră aproape o milă cînd Offer întrevăzu deodată o cale de scăpare. Totuși mai zăbovi puțin, pînă cînd se întîmplă ca odată cu ajungerea pe un teren foarte accidentat să se întețească și furia furtunii care parcă bîntuia mai cumplit decît bîntuise vreodată. John Offer trecu imediat la acțiune.

Sări brusc în picioare, trăgîndu-l după ei și pe uluitul Weybright. În aceeași secundă începu să răcnească și să arate într-un loc unde s-ar fi zis că se întîmplase ceva îngrozitor :

— Ia uitați-vă !

Infanteriștii nemți tresăriră, înălțară capetele și se uitară cu încordare încotro arăta degetul prizonierului. Offer își smuci brațul, brațul acela înlănțuit de al lui Weybright. Îl smuci cu forță disperată pe sub bărbia lui Weybright, aruncîndu-se în același timp, afară din camion. Amîndoi se prăvăliră cu capul în jos și picioarele în sus. După toate legile probabilității ar fi urmat ca măcar unul dintre ei să-și frîngă gîtul, dar nisipul era foarte afînat și nici unul nu păți nimic.

De îndată ce atinseră pămîntul, Offer îl prinse în brațe pe Weybright și amîndoi se rostogoliră cu furie de cîteva ori, apoi Offer sări în picioare trăgînd și mîna lui Weybright care, înțelegînd acum ce se petrece, se ridică și el și unul lîngă celălalt o luară la fugă. Zece pași erau de ajuns ca să nu mai poată fi văzuți din transportor. Pe urmă Offer se trînti cu fața la pămînt și Weybright, neputînd face nimic după voia lui, se întinse alături. Respira zgomotos și cu greutate, lăsînd să se vadă că izbitura de sub bărbie nu rămăsese fără urmări. Auzeau gloanțele șuierînd pe deasupra lor. Nemții trăgeau orbește, la nimereală.

După puțin, Offer începu să meargă în patru labe, cît putea mai repede. Îi venea destul de greu, așa cum era legat de Weybright, dar pînă la urmă și acesta prinse cadența, mișcau mîinile odată și înaintară destul de iute.

Își dădeau seama că merg în josul unei pante și, după vreun minut sau două, Offer se ridică în picioare. Auzeau gloanțele șuierînd pe deasupra lor, dar în momentul acela se găseau la adăpostul pantei, așa că o luară la fugă.

Acum Offer coti și continuă fuga împotriva vîntului. Nu era modul cel mai lesnicios de a înainta, dar prezenta un avantaj — fără îndoială că nemții săriseră din camioane și se luaseră după ei, deși prea departe nu se pu-

teau duce ca nu cumva să se rătăcească ; iar dacă se luau pe urmele lor, vîntul potrivnic i-ar fi stînjenit în folosirea armelor. În afară de asta, vîntul le slujea și de busolă. În timpul cînd mergeau înspre Siwa, furtuna le bătuse drept în față ; prin urmare, mergînd împotriva vîntului, însemna că de fapt își continuă drumul și dacă aveau puțin noroc se puteau întîmpla să dea peste O'Keefe și ai săi.

Alergarea era teribil de obositoare, căci nisipul le reținea picioarele și deseori se împiedicau de smocuri de iarbă uscată. Nu putură fugi decît vreo cincizeci de yarzi, după care începură să înainteze împleticindu-se, fără cine știe ce spor.

În spatele lor se auzea un adevărat vacarm. Glasuri aspre răcneau cît puteau de tare și din nou izbucni o ploaie de gloanțe trase la nimereală de arme automate. Atunci se trîntiră iarăși la pămînt, continuînd însă să se tîrîie cu disperare cît mai repede le stătea în putință. Teama lor cea mare era ca furtuna să nu fie întreruptă de una dintre perioadele acelea de acalmie și astfel dușmanii să aibă putința de a-i vedea. Dacă i-ar fi zărit la oarecare distanță de mașini, prea departe ca să mai poată spera să-i prindă, nu încăpea nici o îndoială că nemții ar fi început să tragă asupra lor și atunci știau bine că nu le mai rămînea vreo nădejde de scăpare.

Gîfîiau din greu, tîrîndu-se cu obrajii biciuiți de nisipul mînat de vînt și plămînii parcă gata să plesnească de frică și din pricina respirației grăbite. Cît de anevoie și încet înaintau și cît de aproape li se părea locul de unde se auzeau glasurile răstite și țăcănitul armelor automate ! În fiece clipă ascultau cu încordare șuieratul vîntului, convinși fiind că bate din ce în ce mai slab și că văzduhul începe să se limpezească. Pentru prima oară în viața lui, John Offer se ruga lui Dumnezeu să întețească și mai mult cumplitul *khamsin*.

În cele din urmă nu mai fură în stare nici să se tîrască și amîndoi rămaseră întinși cu fața la pămînt și dureri ascuțite le săgetau piepturile ce se zbăteau să tragă cu

zgomot aerul încărcat de praf. Weybright căzu cel dintîi, mătăhălosul și greoiul Weybright, care nu era făcut pentru fugă, și în cădere îl trase și pe Offer după el. Nici Offer n-ar fi mai putut merge multă vreme. Totuși, ei stătu nemișcat doar cîteva secunde, apoi se ridică într-un cot și începu să meștercască la nodul funiei care îi înlănțuia încheieturile mîinii de cea a lui Weybright. Se trudi destulă vreme, dar în cele din urmă reuși să se elibereze și funia rămase prinsă de mîna lui Weybright. În vremea asta se mai odihniseră și prinseseră puteri, așa că porniră din nou să se tîrască în patru labe.

— Să nu ne rătăcim unul de altul, izbuti Offer să spună cu glas sacadat. Trebuie să fim împreună.

Încă se mai auzeau vocile aspre și din cînd în cînd rafale de arme automate ce păreau să fie la fel de apropiate. Pe semne că nemții se țin după urmele lor. În cazul acesta, mersul incomod în patru labe nu prea slujea la mare lucru ; nemții veneau în fugă și aveau să-i ajungă din urmă. De teama asta, chiar cu riscul de a fi împușcat, Offer se ridică în picioare și porni la fugă. Weybright făcu și el același lucru.

Fugiră ce fugiră, apoi iar merseră la pas, iar fugă, iar pas și furtuna continua să bîntuie, oferindu-le acoperire. În cele din urmă își dădură seama că nu mai aud vorbe nemțești și nici focuri de armă. În locul acestora se auziră zgomote de motoare ambalate și de mașini grele ce se pun în mișcare. Era de mirare cît de bine se auzeau sunetele, deși vîntul hăulea cu putere.

— Stai mai încet, spuse gîfîit Offer, ducîndu-și mîna la coaste, unde îl înțepa un junghi îngrozitor. Au renunțat la vînătoare. Auzi ? O iau din loc.

Totuși nu prea erau convinși de interpretarea asta dată zgomotelor. S-ar putea să nu fie decît un vicleșug de-al nemților, se gîndi Offer, numai o parte din ei să simuleze plecarea și alții să continue pe tăcute urmărirea. Așa că își văzură mai departe de drum tot cu frica-n sîn și mereu uitîndu-se înapoi peste umăr și așteptîndu-se ca norul de praf să se destrame și să scoată la iveală nemți gata să tabere asupra lor.

Merseră înainte și acum parcă era mai ușor, își recăpătară respirația normală și se liniștiră, ba chiar le venea din ce în ce mai mult să izbucnească în rîs. Doamne-dumnezeule, își spunea Offer întruna, va să zică am făcut-o și pe asta ! Am șters-o de sub ochii nemților !

Peste un sfert de oră erau încredințați că de acum se află în deplină siguranță. Nu se mai auzea nici zgomot de camioane pornite din loc, nici zvon de glasuri și nici împușcături. Mamă, mamă, crapă maţele-n ei de ciudă, își spunea Offer abia reținîndu-și rîsul cînd se gîndea cît de furioși trebuie să fie nemții. Să le scape prizonierii din mînă la așa de scurtă vreme după ce fuseseră înhățați ! Treaba asta de bună seamă că-i făcea pe *Oberst* și pe *Hauptmann* — mai ales pe *Hauptmann* — să turbeze de furie. Vai de capul nenorocitului de *Feldwebel*, dar fericirea a doi oameni face mai mult decît necazul unuia singur.

Acum, cînd frica aceea paralizantă trecuse, Offer începu să se gîndească la ce aveau de făcut. Tot mai era încredințat că sergentul său major nu va pleca de prin locurile acelea pînă nu află ce s-a întîmplat cu cel de-al doilea camion. Asta însemna că are să aștepte pe undeva pînă s-o mai potoli furtuna ca să se poată convinge că inamicul nu stă la pîndă pregătindu-i o ambuscadă, și abia pe urmă să înceapă căutarea.

După ce s-o convinge pe deplin că nu-l paște nici o primejdie, are să se întoarcă la Chevroletul mistuit de flăcări, dar mai mult de atît nu era probabil să facă. Poate o să zăbovească puțin acolo, ca să îngroape morții, și o să cerceteze împrejurimile să vadă dacă mai e vreo urmă de ființă omenească. În cazul cînd nu vedea nimic, avea să-și reia drumul spre Siwa. Ar fi fost o tragedie dacă el și cu Weybright s-ar fi aflat atunci ascunși în vreo cută a terenului ori prea departe ca să poată fi observați. Prea departe ? Offer își mobiliză încă o dată toate puterile și se lepădă de temerile care prea deseori îl copleșiseră în ceasurile din urmă. După cîte credea el, nu se aflau la mai mult de o milă de locul unde se găsea scheletul

Chevroletului. Dar s-ar fi putut să se înșele. Să fie două mile ? Ori poate mai mult ? Era foarte greu de apreciat corect, cînd în întreagă perioada asta gîndurile i se concentrară doar asupra găsirii unei soluții salvatoare.

Offer se opri în loc. Era silit să strige aproape în gura mare ca să se facă auzit :

— Trebuie să găsim neapărat Chevroletul !

Nu era bine să stea pe loc și să aștepte potolirea furtunii. Și în nici un caz nu puteau înfrunta riscul de a nu fi găsiți cînd sergentul major O'Keefe avea să se întoarcă să-i caute. Weybright, ai cărui ochelari cu ramă metalică trecuseră cu bine prin atîtea grele încercări, zise :

— Da' cum naiba să dăm de el, cînd abia poți vedea la doi pași ?

— Trebuie să căutăm urmele de cauciucuri ale coloanei nemțești.

Continuară deci să meargă sub bătaia vîntului, fiindcă undeva înspre dreapta lor trebuiau să se afle dîrele lăsate de camioanele nemțești.

Înaintau cu trudă. După o vreme, neizbutind să dea de urmele coloanei, începură să-i cuprindă îndoielile. S-ar fi putut ca nisipul purtat de vînt să fi și acoperit dîrele, iar ei să fi trecut peste ele fără să-și dea seama. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci puteau să ajungă la multe mile depărtare de Chevrolet.

Gîndul acesta era îngrozitor, îi teroriza, iar în cele din urmă se opriră în loc, neștiind ce să mai facă. Li se părea că de ore întregi colindă prin pustiu, însă ceasurile le arătau că e vorba doar de douăzeci de minute. Offer chiar spuse :

— Ei, ce ne facem acum ? Îi era atît de sete încît se gîndi că poate tot mai bine ar fi fost la S.S.-iști decît să ai de îndurat asemenea chinuri, și trebui să facă eforturi extraordinare ca să nu se lase cuprins de panică.

— Dumneavoastră hotărîți, *sir* răspunse Weybright, foarte simplu. Era un compliment măgulitor, dar Offer ar fi renunțat la el cu multă bucurie. Existau asemenea momente cînd ar fi fost fericit ca nu el ci altcineva să aibă sarcina de a lua hotărîrile.

— Bine ! Asta le plăcea oamenilor la căpitanul John Offer. Cînd ajungeau la strîmtoare, totdeauna izbutea să fie la înălţimea situaţiei. La fel se întîmplă şi acum : Uite ce-o să facem. Mai mergem încă cinci minute în aceeaşi direcţie. Dacă în aceste cinci minute nu dăm peste urmele nemţilor, ne aşezăm frumuşel pe nisip şi ne hrănim cu speranţa că furtuna are să se potolească foarte curînd.

Weybright se declară de acord şi spuse că nici nu prea vede ce altceva ar putea să facă. Aşa că iar o luară la drum, cu capetele în piept, ca să se ferească de vîntul încărcat cu nisip care îi bombarda cu o ploaie de proiectile ascuţite ca nişte ace. Înaintau la fel de trudnic şi parcă la ficcare pas se mai topea încă o fărîmă din nădejdea lor de scăpare, în mintea lui Offer stăruind cu încăpăţînare vechea zicală cu ţigara şi focul [1].

Trecură cinci minute şi urmele mult căutate tot nu se arătară. Atunci Offer trişă puţin, fără să-i spună nimic lui Weybright „Hai să-i mai dăm un minut" — îşi spuse în sinea sa, şi încă un minut luptară cu vîntul. La sfîrşitul acestuia, văzînd că tot n-au dat peste urme, Offer trişă încă o dată şi decise să mai adauge unul, acum fiind însă ferm hotărît să se ţină de vorbă întocmai.

— Da' lungi sînt cinci minutele ăstea ! strigă Weybright.

— Mai avem cincisprezece secunde, spuse Offer după ce se uită la ceas.

Şi merseră înainte. Offer se uită din nou la ceas. Trecuseră şi ultimele cincisprezece secunde. Deprimat şi mort de obsoeală, se opri în loc. Nu mai avea nici un rost să continue. Atunci Weybright zise cu glas plin de mirare :

— Ehei, ia uite-le !

Şi într-adevăr dăduseră peste ele, nu încăpea nici o îndoială. Se vedeau desluşit. Exact în ultima secundă ajunseseră la cîţiva yarzi de dîrele lăsate de camioane.

[1] Aluzie la zicala englezească „*To jump out of the frying-pan into the fire*" (Sări din tigaie şi cazi în foc), echivalentă cu cea românească : „Să cazi din lac în puţ".

— Vai, Doamne-dumnezeule ! oftă adînc Ofer și pentru a doua oară în ultima jumătate de oră simți cum îl năpădește bucuria. Deodată, uitînd de sete și de toate năpastele aduse de vînt, se simțeau fericiți ca și cînd s-ar fi aflat în deplină siguranță. Dîrele acelea îi vor duce îndărăt la Chevrolet. O'Keefe trebuia să vină și el acolo de îndată ce s-o potoli furtuna. Era un gînd cum nu se poate mai plăcut și acum porniră la drum cu pas domol, iar vîntul tot se înverșuna împotriva capetelor proptite în piept și le umplea părul de nisip.

Pînă la urmă ajunseră și la Chevrolet. Acolo găsiră și cadavrele a patru dintre oamenii lui Offer. Le luară plăcuțele de identificare și căutară prin buzunarele lor lucruri mai de valoare, dar în afară de ceva mărunțiș nu găsiră nimic ce ar fi putut fi prilej de mîngîiere pentru inimile zdrobite ale celor de acasă. Foștii întemnițați de la Glasshouse nu prea au obiceiul să adune asemenea bunuri.

Îi îngropară, treabă care se dovedi destul de lesnicioasă, deși trebuiră să sape doar cu mîinile goale șanțuri în care să așeze trupurile. Totuși era îngrozitor, fiindcă doar cu cîteva ceasuri în urmă oamenii aceștia fuseseră camarazii lor. Asemenea îndeletnicire punea capăt oricărei urme de voie bună, așa că răsuflară ușurați cînd isprăviră și se putură retrage ceva mai departe de rămășițele încă fumegînde ale Chevroletului.

— Și-acu ce facem ? întrebă Weybright.

— Stăm frumușel culcați și așteptăm cu răbdare să se potolească furtuna. Să sperăm că presupunerile mele se adeveresc, că sergentul major O'Keefe vine să vadă ce s-a întîmplat și dă peste noi.

— Si dacă nu vine ?

— Atunci am încurcat-o rău de tot, bineînțeles. Știau bine amîndoi că fără apă n-aveau nici o șansă să ajungă pe jos pînă la Siwa. Da' vine el, ai să vezi.

Încrederea lui Offer începu să se cam risipească atunci cînd văzu că ceasurile trec unul după altul și furtuna nici

gînd n-are să se potolească. Înspre sfîrşitul după-amiezii setea îi chinuia aşa de cumplit încît practic nici nu mai erau în stare să vorbească, deznădejdea pusese cu totul stăpînire pe ei, amîndoi ar fi dorit să moară odată şi ştiau că sfîrşitul nu mai e departe. Vîntul deveinse o simplă suflare fierbinte care făcea să li se usuce carnea pe oase şi îi potopea cu un şuvoi continuu de particule ce le izbeau dureros pielea neacoperită. Totuşi, discutară puţin între ei, în momentele acelea de la început, cînd după ce săpaseră o scobitură în nisip se vîrîseră amîndoi în ea ca să stea ghemuiţi acolo. Weybright începu cu vorbele :

— Data viitoare cînd o să vreţi să mă pocniţi în beregată, o să fiţi bun să mă anunţaţi şi pe mine ? Şi-acuma mă doare, fir-ar a dracului !

— Chiar aşa am să fac data viitoare, ţi-o promit. Poate că şi nemţii ar fi bucuroşi dacă le-aş spune dinainte ce anume pun la cale.

Discutară astfel la întîmplare cîteva minute şi Weybright nu mai contenea să ridice în slăvi iscusinţa lui Offer :

— Credeam că ne-am dus pe copcă, *sir*. Nici măcar nu visam c-o să scăpăm din mîinile lor. Şi cînd au mai şi spus c-or să ne dea pe mîna S.S.-ului, atunci — mamă-Doamne — chiar că mi-a îngheţat sîngele-n vine !

— Da' n-ai spus că tu ştii nemţeşte. Offer îşi aducea aminte că lucrul ăsta îl mirase, atunci. De ce ?

— V-am mai mărturisit odată că tata a fost german din naştere. Offer încuviinţă din cap. Tatăl lui Weybright căzuse prizonier în primul război mondial şi fusese adus în Anglia pentru toată durata războiului. După război nu se mai întorsese în ţara lui şi se însurase cu o englezoaică. Din pricina asta unii pot să mă socotească neamţ şi am auzit că nemţii sînt şi mai neîndurători cînd le cade în mînă cîte unul ca mine. Zic că de ce ne-am ridicat împotriva propriei noastre *Vaterland* [1], cum spun ei. În orice caz, mi-am zis că nu-i nici o afacere să le atrag atenţia asupra mea.

[1] Patrie (germ.)

— Și s-a potrivit al dracului de bine.

— S-a potrivit, încuviință Weybright. Dacă n-ar fi înțeles ce vorbeau nemții și că aveau de gînd să-i predea S.S.-ului, poate c-ar fi stat liniștiți în prizonierat, fără să știe ce-i așteaptă.

După asta aproape că n-au mai scos nici o vorbă și au rămas ghemuiți în scobitura din nisip, cu brațele ridicate deasupra capetelor, pîrjoliți de sete și rugîndu-se fierbinte să se mai potolească furtuna, așa cum se întîmpla de multe ori în cursul zilei. Dar furtuna nu conteni nici o clipă și pînă la urmă se lăsă noaptea, iar atunci știură că chinurile lor aveau să mai dureze cel puțin zece ceasuri, pînă la ivirea zorilor.

În lungile ceasuri de întuneric care treceau atît de încet, suferințele trupurilor deshidratate sporiră încă. Știau că n-o s-o mai poată duce mult. La un anume ceas din noapte. Offer se trezi din picoteală și își dădu seama că în sfîrșit vîntul contenise. Asta s-ar fi cuvenit să-l bucure, dar era mult prea sleit de puteri ca să poată încerca și alt simțămînt în afară de disperare. Vîntul contenise. Ei și ? Adesea se întîmpla ca *khamsin*-ul să se potolească noaptea doar ca să înceapă cu și mai multă furie la cele dintîi raze de lumină. Liniștea asta nu putea decît să-i păcălească și în nici un caz nu era dispus să se bucure degeaba. Pe măsură ce treceau ceasurile, deznădejdea punea tot mai mult stăpînire pe el și atunci își dădu seama că O'Keffe n-are să se întoarcă. Și el și Weybright se aflau singuri și părăsiți pe întinsul pustiului. Mai bine o moarte grabnică decît să înduri la nesfîrșit chinurile astea cumplite, dar cum poate omul să-și pună capăt zilelor cu mîna goală ?

Așa îi umblau prin cap crîmpeie de gînduri în intervalele dintre scurtele dar binefăcătoarele momente de atipeală care aduceau mai mult a delir. O geană de lumină cenușie începu să mijească dinspre răsărit. *Și încă o dată vîntul își dezlănțui mugetul pe deasupra deșertului.*

Weybright deschise și el ochii și spuse în șoaptă :

— Am visat că făceam ceai.

Nu era lipsit de haz mătăhălosul și greoiul Weybright. Offer nu mai avea putere să vorbească, dar își spuse în gînd : „Parcă simt și eu miros de ceai". Mirosul tare și acrișor al ceaiului fiert, în pustiu pe pirostrii. Auzise și el că celor care mor de sete li se pare că văd fîntîni îmbietoare și izvoare cristaline, pe cînd el, englez get-beget pînă în ultima clipă a vieții, visa ceai pus la fiert.

Lumina creștea cu iuțeală — cenușie, pe urmă galbenă, apoi portocalie și în sfîrșit roșie aprinsă și arzătoare de îndată ce primele raze se revărsau peste marginea zării. Vîntul se întețea din ce în ce și praful începuse curînd să se înalțe. Offer nici nu mai încercă să se ridice în picioare. I se părea că nu mai are destule puteri. Unde să-ți dai sufletul — în scobitura asta !

Tot la ceai dulce și fierbinte se gîndea și-închipuirea îi era atît de aprinsă, încît simțea în nări mirosul. Asta îl făcu să geamă și în sfîrșit să se ridice în capul oaselor, apoi în patru labe și pînă la urmă să se înalțe în picioare, clătinindu-se, pe fundul scobiturii. Privi în jur și la nici optzeci de yarzi depărtare văzu patru camioane — Chevroleturi — și pe O'Keefe împreună cu oamenii lui luîndu-și gustarea de dimineață.

*

După o scurtă vreme de odihnă și o perioadă de bucurie dezlănțuită, timp în care băuseră cîtă apă putură înghiți trupurile lor uscate și lacome ca buretele, Offer spuse :

— Vreau să vorbesc cu soldatul Sibrett.

Sergentul major O'Keefe se bucurase nespus cînd dăduse cu ochii de ei, dealtminteri ca și toți ceilalți. Cînd fusese iarăși în stare să vorbească ceva mai cu ușurință, căpitanul Offer spusese :

— Ajunsesem să cred că v-ați văzut de drum mai departe.

O'Keffe răspunse :

— Nu știam nici noi ce anume ar fi mai bine de făcut. Oamenii își închipuiseră că dacă cei din camionul lui Of-

fer nu fuseseră toți uciși, în mod sigur fuseseră luați prizonieri. Aproape c-am dat cu banul dacă să ne vedem de drum ori să mai zăbovim pe aici, încheie sergentul major.

Dar nu plecase și rămăsese pe loc. Sergentul major O'Keffe se dovedea om și jumătate, chiar dacă era în stare să-și iasă din minți cînd dădea cu ochii de vreunul din Poliția Militară.

— Plecăm înspre Siwa de îndată ce ești gata, sergent major, ordonă Offer. Dar mai înainte vroia să stea de vorbă cu Sibrett.

Îl aduseră pe Sibrett și după felul cum umbla și cum ținea capul în pămînt se vedea limpede că se simte cu musca pe căciulă. Se opri în fața căpitanului și Offer era gata să-l lovească, atît de tare îl înfuriase purtarea omului ăsta.

Totuși, se stăpîni. O'Keefe stătea alături și se uita la amîndoi. Offer vorbi :

— N-ai vrut să oprești și să mă iei și pe mine !

Sibrett făcu ochii cît cepele, prefăcîndu-se a fi nespus de surprins, dar fără a avea curajul să se uite în ochii lui Offer.

— Eu,*sir* ? N-am vrut să opresc ? Nu înțeleg nimic, nu știu ce vreți să spuneți.

— Ba înțelegi, soldat Sibrett. Știi foarte bine, ce vreau să spun. Ai fi avut putința să mă iei și pe mine după ce nemții mi-au incendiat camionul. Ai trecut pe la cîțiva pași de mine, dar n-ai vrut să oprești. Era convins că și ceilalți de teapa lui Sibrett, care călătoreau totdeauna împreună, trebuiau să-și fi dat seama de ce se întîmplase atunci.

— Eu de așa ceva habar n-am, răspunse Sibrett străduindu-se să pună în glas cît mai adîncă indignare. Nici măcar nu v-am zărit.

Offer înțelegea că-și pierde vremea. Formula o acuzație deosebit de gravă, dar nesprijinită de nici o dovadă. Pentru Sibrett era suficient să stăruie în declarația că nici nu-l zărise prin preajma Chevroletului incendiat și căpi-

tanul său nu i-ar fi putut face nimic. Şi era evident : Sibrett n-avea să recunoască niciodată că îl lăsase pe John Offer la discreţia nemţilor.

Aşa încît căpitanul Offer spuse cu voce aspră :

— Treaba asta n-am s-o uit niciodată !

Sibrett făcu stînga-mprejur. Ce-l irita mai mult decît toate era uşorul zîmbet de triumf de pe faţa ticălosului. Sibrett îşi dădu seama că învinsese. „Îi vin eu de hac nemernicului !“ îşi spuse Offer şi cu toate că ar fi de presupus ca un ofiţer să nu poată ajunge niciodată la o asemenea hotărîre, astfel de lucruri se întîmplă nu chiar de puţine ori. Pentru ticăloşia comisă, Glasshouse John era gata să bage cuţitul în Sibrett de îndată ce s-ar fi ivit prilejul.

Nu se mai osteni să-i explice uluitului sergent major ce anume se ascundea în spatele acestei scurte convorbiri cu Sibrett. Timpul nu trebuia irosit căci vîntul — fir-ar el să fie ! — se înteţea din ce în ce şi cu cît mai iute ar fi pornit cu toţii spre Siwa, cu atît mai bine ar fi fost pentru ei.

Pînă la urmă ziua se dovedi nu deosebit de vrăjmaşă şi înainte de lăsarea nopţii pătrunseră în oaza binecunoscută, unde de-abia aşteptau să azvîrle hainele de pe ei şi să se bălăcească prin ochiurile de apă proaspătă de printre clădirile cam dărăpănate de pe urma atît de recentei ocupaţii nemţeşti.

Acolo rămaseră aproape o lună încheiată, şi în cea dintîi săptămînă toţi declarară într-un singur glas că pentru nimic în lume n-ar mai accepta să plece dintr-un asemenea colţ de rai. În cea de-adoua, încă era bine, dar cam începeau să sufere de plictiseală. În a treia, căpitanul Offer îsi dădu foarte bine seama că trebuie să întreprindă ceva, fiindcă altminteri or s-ajungă toţi nişte bieţi burtă-verzi arşi de soare — cel puţin asta era părerea exprimată de soldatul Charley Crockshank.

John Offer făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a-i ţine pe oameni împreună la Siwa şi pentru a le mai do-

moli neastîmpărul, dar numai la trei săptămîni după ce cu chiu cu vai ajunseseră la oază, împrejurările îi obligară să-și strîngă în grabă calabalîcul și s-o ia din loc. Aproape în aceeași zi, căpitanului Kurt Braunschweig i se încredință o misiune care avea toate șansele să-l aducă din nou față în față cu căpitanul Offer.

* * *

La Cairo se găsea un general-maior foarte diferit de imaginea ștabilor celor mari făurită și propagată îndeobște de ofițeri subalterni invidioși. Omul acesta era un tip deosebit de isteț, totdeauna dornic să afle amănunte și mai ales să cunoască adevărul adevărat. Pe mîna lui căzuse chestiunea cu acel misterios G G.C.U., chestiune bizară ce începuse să-l cam calce pe nervi.

— E pur și simplu o uriașă gogomănie, spuse el într-o zi în fața statului său major.

În cursul celui de-al doilea război mondial, generalii începuseră să vorbească la fel ca toți oamenii, ceea ce constituia un progres apreciabil în comparație cu flecăreala afectuată a ștabilor de pe vremea celui dintîi. Generalul nostru nu pierdea niciodată ocazia de a-și condimenta vorbirea cu expresiile folosite curent de cei aflați în subordinea sa, amănunt ce avea darul de a-l face foarte iubit.

— Uite că deodată răsare ca din pămînt un soi de formație ce bîntuie prin deșert și repurtează succese deosebite ca formație de gherilă — dacă e să dăm crezare rapoartelor trimise — iar noi habar nu avem despre cine e vorba. Nu e admisibil ca asemenea lucru să se petreacă într-o armată demnă de acest nume.

Întregul stat major se văzu nevoit să fie de acord. Se străduiseră din toate puterile să afle de ce unitate depindea acel așa-numit G.G.C.U. — și, la urma urmei, ce însemnau inițialele astea ? întreba tot mai insistent gene-

ralul — dar s-ar fi zis că nimeni nu-şi dăduse destulă osteneală ca să afle.

— Poate că n-or fi britanici. Ideea asta fu avansată de un căpitan de stat major cu numele de Tansley. Nu m-aş mira să aflăm că sînt francezi de-ai lui De Gaulle, polonezi sau chiar greci.

Ipoteza fu examinată şi după aceea părăsită.

— Cei din L.R.D.G. ar fi menţionat în raport că e vorba de nişte străini, fu argumentul hotărîtor.

— Sigur, bineînţeles. Cei din L.R.D.G., flăcăii ăştia ca din filmele de capă şi spadă, i-au întîlnit şi trebuie să ştie mai multe despre G.G.C.U.

Generalul stătu pe gînduri cîteva clipe. Avea îndoielile lui cu privire la rapoartele G.G.C.U. în legătură cu operaţiile desfăşurate împotriva inamicului. Ceva suna fals în rapoartele astea, dar mărturiile formaţiei L.R.D.G. din Kufra confirmau cel puţin una din afirmaţiile lor — era neîndoielnic că izbutiseră să elibereze din ghearele nemţilor patru prizonieri L.R.D.G. şi să-i şi treacă peste Întinsa Mare de Nisip.

— Kufra, exclamă generalul, plesnind din degete. Obişnuia să recurgă deseori la gestul acesta, fiindcă chiar de la începutul carierii observase că e un gest care sugerează energie. Şi se adresă căpitanului Tansley : De-acolo o să aflăm noi ceva despre oamenii ăştia. Roger, te urci în primul avion care pleacă la Kufra şi faci acolo toate cercetările. Da ?

— Am înţeles, *sir,* răspunse Tansley, foarte bucuros că i se iveşte prilejul unei asemenea călătorii, şi două zile mai tîrziu era pasager în avionul Bombay şi ateriza cu bine la Kufra.

Acolo avu o lungă şi plină de surprize discuţie cu un căpitan din L.R.D.G. care se aflase şi el la Kufra cînd cei din G.G.C.U. răsăriseră ca din senin. Da, îl cunoscuse pe ofiţerul comandant al formaţiei cu numele ăsta.

— Cine e ?

— Căpitanul John Offer. Un om şi jumătate.

Căpitanul Tansley lua note.

— Băiat de ispravă ?

— Extrordinar. Doar rareori poți întîlni asemenea om. Acest comandant de patrulă din L.R.D.G. rămăsese cu o impresie excelentă despre John Offer. Îmi aduc aminte că era teribil de pornit împotriva nemților. N-a putut să stea prea mult aici, la Kufra, fiindcă era în misiune.

— Știi cumva ce anume soi de misiune ?

Comandantul de patrulă clătină din cap. Pe urmă zise:

— Tony Leslie s-ar putea totuși să știe. Tansley îl privi întrebător. Căpitanul Leslie, unul dintre comandanții noștri de patrulă. A plecat odată cu oamenii lui Offer. Leslie s-a dus să schimbe un detașament de „pîndă la șosea".

— Și unde-o fi acum ? Aș vrea să vorbesc cu el.

Căpitanul din L.R.D.G. trebui să se consulte cu radiotelegrafistul lor, iar după aceea se întoarse cu răspunsul :

— După ultimele date, Leslie se îndreptă către Derna. Acum ar trebui să se găsească foarte aproape de țintă.

Tansley îl întrebă pe radiotelegrafist :

— Poți lua contact cu el prin radio ?

Radiotelegrafistul încuviință din cap :

— Da, *sir*. După cîte îmi dau seama, avem condiții foarte bune și urmează să luăm legătura cu domnul căpitan astă seară, la opt.

— La opt sînt aici. Te rog să-mi faci legătura cu dînsul.

Condițiile atmosferice se arătau foarte prielnice în seara aceea, așa că radiotelegrafistul stabili ușor legătura cu căpitanul Leslie și avu loc un deosebit de interesant schimb de mesaje. Da, Offer mersese împreună cu el înspre nord, dar se despărțiseră în momentul cînd misiunea lui Offer fusese contramandată.

— Aha ! făcu Tansley, străduindu-se să nu-și arate uimirea și scrise imediat un alt mesaj :

— Știți în ce fel de misiune pornise Offer ?

Apoi aștepta cu nerăbdare ca radiotelegrafistul din depărtare să bată răspunsul care nu întîrzie :

— Da. Se îndrepta spre Derna unde trebuia să facă ceva în legătură cu Rommel. Nu știu sigur dacă să-l omoare ori să-l răpească.

Lui Tansley nu-i venea să creadă, era complet uluit. La G.H.Q nu se știa nimic despre o asemenea operație. Trimise alt mesaj :

— Cine a contramandat misiunea ? Unde s-a primit ordinul ?

— Nu știu nimic. Dincolo de trecătoarea Quattara, Offer a primit prin radio un mesaj care ordona contramandarea operației. Offer părea tare amărît din pricina asta.

Urmă alt mesaj :

— La despărțire, v-a spus încotro are de gînd să se îndrepte ?

Răspunsul :

— Spre Siwa. Și fără să fie întrebat, bărbosul comandant de patrulă din L.R.D.G. adăugă : excepțional ofițer pentru deșert, Offer.

— S-ar zice că toată lumea îl apreciază pe căpitanul John Offer, spuse căpitanul Tansley, întorcîndu-se către celălalt ofițer din L.R.D.G. aflat alături de el. Excepțional, nu ?

— Într-adevăr excepțional. Se părea că în rîndul ofițerilor din L.R.D.G. exista un consens general în a-l elogia pe John Offer, iar asta însemna că trecuse cu brio cel mai greu examen posibil. Nici nu s-ar fi putut altfel, continuă ofițerul. Niciodată în viața mea n-am mai întîlnit asemenea adunătură de oameni duri.

— Păreau duri și scandalagii ?

— V-am spus că de cînd sînt n-am mai văzut astfel de indivizi. O asemenea declarație, în deșert, însemna mare lucru. Dar Offer îi ținea în mînă ca pe niște mieluși.

Tansley se ridică zicînd :

— Foarte interesant. Da — gîndi Tansley — interesant, dar și neplăcut. O operație pusă la cale împotriva persoanei lui Rommel fără știrea celor de la Cairo ? Continuă : Aș vrea să-l cunosc și eu pe omul ăsta. Înseamnă că mă așteaptă un zbor pînă la Siwa.

Dar mai întîi trebuia să se întoarcă la Cairo, fiindcă altminteri îi sărea mustarul generalului. Tansley rîse în sinea lui . Bătrînului oricum avea să-i sară mustarul, cînd o afla noutățile. Rommel... Doamne-dumnezeule !

— Cum, se duceau să-i vină de hac lui Rommel ? Generalului nu-i venea să-și creadă auzului. Ce fel de vorbă-i asta, cine le-a încredințat o asemenea misiune ? Se pune la cale o treabă atît de importantă cum e un asasinat și noi nu știm nimic ? Nu putem îngădui să-i treacă oricui prin cap că poate da o fugă și să împuște generali inamici. Gîndul ăsta îl îngrozea pe general. Trebuie neapărat să aflăm ce se ascunde în spatele unei asemenea năzdrăvănii.

Pentru început, luară legătura cu Evidența și cerură date privitoare la toți ofițerii care ar purta numele de John Offer. Evidența raportă că în Orientul Mijlociu nu exista nici un ofițer cu numele ăsta.

Generalul-maior își ieșea din ce în ce mai mult din sărite : „Fir-ar să fie, cum e cu putință așa ceva ? Există o formație armată care bîntuie prin deșert și noi nu știm despre cine e vorba, iar ofițerul ei comandant nu figurează în evidențele noastre".

Se adresară atunci Evidenței Ministerului de Război de la Londra, de unde aflară că în întreaga armată britanică nu există decît trei ofițeri cu numele Offer, dar pe nici unul dintre ei nu-l cheamă John. Numai unul singur avea gradul de căpitan și se trudea din greu pentru cîștigarea războiului lucrînd în cadrul serviciilor poștale ale armatei.

Generalul se săturase pînă în gît de toată istoria asta. Îi spuse căpitanului Tansley :

— Chiar dacă se află la Siwa, marțafoiul ăsta de Offer nu răspunde la mesajele noastre radio. Ia-l pe nepregătite. De îndată ce pleacă un avion înspre Siwa, te urci în el. Ai înțeles ?

— Înțeles, domnule general.

Peste numai cîteva zile un avion își lua zborul spre oaza cea îndepărtată, iar la bordul lui se afla și căpitanul Tansley. Avea să fie un zbor prin multele goluri de aer de

deasupra deşertului. dar pe căpitan amănuntul acesta îl lăsa rece. Nu se gîndea decît la faptul că în curînd urma să dea ochii cu acea formaţie de gherilă care părea să nu aibă nici un fel de statut militar legal.

Bărboiul negru al căpitanului Leslie apăru într-o bună dimineaţă la Siwa, în zori, la capătul unei întregi nopţi petrecute în marş. Pe John Offer îl găsi la popotă, unde sta liniştit şi sorbea cuminte din pahar. Se simpatizau mult unul pe altul şi amîndoi fură bucuroşi să se reîntîlnească, aşa că se aşezară şi începură a depăna la istorii.

Nu trecu mult totuşi şi Leslie îi spuse, pe neaşteptate :

— John, să ştii că cei de la Cairo sînt foarte interesaţi de soarta ta.

— Zău ? Offer se arătă nespus de mirat şi mirarea lui era reală, deşi nu chiar atît de mare pe cît lăsa el să se vadă. Avea impresia că plasa începe să se strîngă în jurul lor, fiindcă în ultimele două nopţi cei de la Cairo încercaseră prin radio să intre în legătură cu el, chemîndu-l special, cu indicarea expresă a gradului şi numelui. Va să zică îi aflaseră şi numele, îşi spusese în clipa cînd Weybright venise discret şi-i dăduse de veste. Îl cam neliniştea faptul ăsta şi-l şi nedumerea, fiindcă nu pricepea deloc cum de izbutiseră pînă la urmă să dea de el.

— Foarte interesaţi. G.H.Q. de la Cairo a discutat cu mine acum vreo două-trei seri. Se arătau dornici să afle mai multe despre tine.

Va să zică asta era explicaţia.

— Şi le-ai spus ?

— Sigur, bineînţeles că le-am spus. De ce le-aş fi ascuns ceva ? Căpitanul Leslie îl privea mirat la culme pe ofiţerul acesta de soarta căruia cei de la Cairo păreau atît de interesaţi. John, erai *într-adevăr* plecat în misiune ca să-l iei de guler pe Rommel. nu ?

— Păi doar te aflai de față cînd acțiunea a fost contramandată. Radiotelegrafistul tău a recepționat mesajul, ce, nu-ți mai aduci aminte ?

— Ba da. Lucrurile păreau perfect clarificate. John, s-ar zice că la Cairo nimeni nu știe nimic despre soarta ta. Nu crezi c-ar trebui să faci ceva în privința asta ?

— Sigur că da. Nu înțeleg ce i-o fi apucat de-mi poartă atîta grijă. La noapte am să vorbesc cu ei prin radio.

— Sînt convins c-au să aprecieze cum se cuvine dovada asta de disciplină. Căpitanul Leslie își aminti ceva și adăugă : Dealtminteri, cei de la Cairo oricum au să trimită cu avionul un ofițer de stat major să ia legătura cu tine. Zilele astea trebuie să sosească. Veștile din urmă le aflase Leslie dintr-un mesaj în care i se spunea ce se mai petrece pe la Kufra.

— Aștia pierd timpul de pomană, zise John Offer ridicîndu-se lenevos de pe scaun. N-aveau decît să mă întrebe și le-aș fi dat toate informațiile.

Vorbele asta îl nedumeriră tare de tot pe Leslie. Cum adică ? Cei de la Cairo nu încercaseră să stabilească legătura prin radio cu Offer ?

— Ne vedem mai tîrziu, Tony, încheie Offer conversația.

Ajuns din nou îndărăt la El Agheila, în golful Benghazi, feldmareșalul Rommel nu prea era în apele lui. Liniile de comunicație ale forțelor aflate sub comanda sa se dovediseră mult prea lungi, și în condițiile în care jumătate din materialele ce îi erau trimise via Italia se pierdeau pe drum nimicite de R.A.F. [1] și de *Royal Navy* [2], nu

[1] *Royal Air Force* — Forțele aeriene regale, denumirea oficială a aviației militare britanice.

[2] Marina regală, denumirea oficială a flotei de război britanice.

mai putuse face față atacurilor aliate de dincolo de Sollum. Și Rommel nu era un general care să accepte cu inimă ușoară retragerea.

Încă un lucru îl înfuria. Lucrul acesta erau acțiunile S.A.S.-ului britanic, care efectiv îl scoteau din fire. Niște bande care aveau neruşinata îndrăzneală de a acționa mult în spatele liniilor frontului german, pricinuind pierderi forte grele, în special aviației sale. De nenumărate ori formațiuni din S.A.S. veniseră de pe întinsul deșertului, la adăpostul nopții, și îi atacaseră aerodromurile. Numai în ultimele zece zile incendiaseră șaizeci de avioane prețioase pe trei dintre pistele sale de aterizare cu greu încropite în deșert. Asta echivala cu milioane de mărci transformate în fum și cu pierderea unor mijloace de luptă de prima mînă, tocmai în momentul cînd avea cea mai mare nevoie de ele. Nu se mulțumiseră numai cu atît, ci organizaseră numeroase ambuscade împotriva transporturilor de provizii, atacaseră ateliere de reparații izolate sau poziții, tot izolate, de amplasare a apărării antiaeriene, ajungînd astfel la punctul cînd Rommel nu-și mai putea permite să sufere pierderi atît de grele.

— Trebuie să punem capăt activității acestor formații, spuse Rommel, adresîndu-se unui grup de ofițeri. Ne pricinuiesc pierderi mai teribile decît o poate face o întreagă divizie inamică în cursul unei bătălii. Prea multă vreme le-am îngăduit să-și facă de cap. Ei sînt stăpînii deșertului și nu noi. După ce-și duc la capăt acțiunile atît de dăunătoare pentru forțele noastre, se retrag în deșert și pînă acum nu i-am urmărit cu suficientă energie.

Domnilor, situația trebuie fundamental schimbată. De acum încolo, aceste formații trebuie urmărite cu toată forța de care dispunem — și pînă la capăt. Cu orice preț, trebuie să le arătăm că nu-și pot îngădui să atace aerodromurile și coloanele noastre de aprovizionare, iar după aceea să fugă nepedepsiți. Trebuie urmăriți pînă cînd sînt ajunși din urmă și lichidați fără cruțare.

Începînd cu următorul atac al formațiilor S.A.S., toate forțele disponibile din *Luftwaffe*[1] vor intra imediat în acțiune cu misiunea de a face orice pentru a-i descoperi pe fugari. Oricum, o activitate aeriană intensă le va stînjeni mult posibilitățile de manevrare în deșert, silindu-i să rămînă imobilizați în ascunzători pe tot întinsul zilei.

În același timp, voi trece la organizarea unui grup operativ special ce va avea misiunea de a-i urmări pe acești bandiți. Acest grup va fi aeropurtat, la nevoie, în regiunile unde se vor semnala acțiuni ale formațiilor S.A.S. În cazul cînd descoperă asemenea formațiuni inamice, forțele aeriene le vor semnala grupului operativ, care va intra imediat în acțiune. Dacă așa ceva nu se va întîmpla, grupul special va trebui să ia contact cu formațiile inamice luîndu-se după urmele lăsate de acestea în deșert. Într-un fel sau altul, asemenea formații trebuie nimicite pentru a da o lecție și altor eventuali amatori de astfel de isprăvi.

Era limpede că feldmareșalul Rommel luase o hotărîre de nestrămutat. Un ofițer de stat major fu însărcinat cu organizarea grupului operativ special. Acest ofițer, un colonel, căută din capul locului pe cineva cu experiență în ce privește condițiile de viață și de ducere a războiului în deșert, dar își dădu repede seama că dispune de foarte puțini asemenea oameni. În cele din urmă se opri la un căpitan de infanterie care de curînd pătrunsese în Sahara mai adînc decît orice alt ofițer german. Căpitanul acesta părea deosebit de dornic să pornească în urmărirea acelor formații inamice parcă alcătuite din năluci, ca și cum ar fi avut o socoteală de încheiat cu ei și le-ar fi purtat o ură deosebit de aprinsă. Era un bărbat înalt, voinic și cu înfățișare impozantă, așa încît colonelul de stat major socotea că făcuse o alegere fericită.

Astfel ajunse *Hauptmann* Braunschweig comandant al grupului operativ de pedepsire. În curs de o săptămînă recrută voluntarii de care avea nevoie și fu dotat cu tot

[1] Aviația militară hitleristă.

echipamentul necesar. Apoi își stabili postul de comandă la un aerodrom de la sud de Agheila și așteptă ca șoricelul să intre tiptil în capcană.

*

Cu pas domol, căpitanul John Offer ieși de la popota ofițerilor sub soarele dogoritor al acelei dimineți luminoase și trebuia să-și folosească întreaga stăpînire de sine ca să n-o ia la fugă și să-și adune oamenii.

„Am rupt cuiul !“ își spunea în sinea sa, cu nervii încordați la culme. „Fir-ar a dracului de treabă, nu mai putem rămîne aici !“ Continua să meargă fără a da la iveală nici cel mai slab semn de grabă și se îndrepta către locul unde era încartiruită Ceata de la Glasshouse, mintea fiindu-i tot timpul torturată doar de un singur gînd : „Unde dracu, ne-am putea duce ?“ Sahara se cam micșorase. De valea Nilului nici vorbă nu putea fi. De la Kufra trebuiseră să fugă și ar fi fost foarte riscant să reapară acolo, iar acum se dovedea că nici la Siwa nu mai pot rămîne. Ce-i drept, mai existau și alte oaze, cum ar fi fost Kharga sau Farafra, dar acestea erau foarte deseori vizitate de formații din S.A.S., L.R.D.G. și alți rătăcitori prin pustie.

Offer nu-și făcea iluzii în privința viitorului. Cînd el și oamenii săi aveau s-o șteargă de la Siwa, după cum în mod sigur urma să se întîmple, se va stîrni o zarvă teribilă. Oamenii de treabă nu spală putina cînd prind de veste că Marele Cartier General de la Cairo vrea să stea de vorbă cu ei.

De îndată ce ajunse la locul de încartiruire, se îndreptă direct spre cortul lui. Ordonanța și șoferul său, căruia toată lumea îi zicea Mutră-de-rodie, din pricina gurii mari pline cu dinți mărunței, se afla acolo și meșterea ceva la o tunică de-a lui Offer. Mare figură era și „Mutriță“ ăsta ! Totuși, stătuseră împreună în aceeași celulă de la Sharafim, și asta crease între ei o legătură trainică.

— Dă fuga și cheamă-l pe sergentul major, îi spuse Offer.

Mutriță plecă în pas alergător. Numaidecît fața prelungă, roșie și asudată a sergentului major Angus O'Keefe apăru în cort.

— M-ați chemat, *sir* ?

— Da, fir-ar să fie. Dacă nu scoți acum din mînecă o soluție de retragere, ne-am dus pe copcă, s-a zis cu noi !

O'Keefe ascultă întreaga poveste. „Va să zică o luăm din loc !" Gîndul ăsta îl bucura. Își arătă mulțumirea printr-un zîmbet larg ce scoase la vedere strungăreața mare lăsată de dintele lipsă. Sergentul major O'Keefe făcea parte din tagma acelor oameni cam trăsniți care iubesc deșertul și le place să se chinuie pe întinderile lui ori de cîte ori au prilejul.

— Dacă nu plecăm, prietene, repede și degrabă, ne trezim la Glasshouse.

— Păi atunci să ne topim, *sir*.

Veșnic nesupusul deținut O'Keefe nu era deloc dispus să se întoarcă la temuta Glasshouse, dacă exista cea mai mică șansă de scăpare. Cu două prilejuri, imposibil de uitat vreodată, zbirii de la Glasshouse îl făcuseră să trăiască zile cumplite în celulele de pedeapsă de acolo.

— Un ofițer de stat major de la Cairo se pregătește să vină pînă aici doar ca să stea puțin de vorbă cu mine. Poate cădea în orice moment și trebuie să nu ne găsească aici cînd o sosi. Întrebarea e : de-aici încotro ne ducem ?

În chestiunile astea O'Keefe era un adevărat expert. Pînă atunci niciodată nu rămăsese de căruță. Offer întinse harta pe o ladă de ceai care-i servea drept birou și așteptă cu încredere.

— Egiptul nu intră în discuție. În partea asta a Libiei nu mai putem rămîne. Atunci — înseamnă că în momentul de față numai în locul ăsta ne putem duce.

Degetul sergentului major se propti pe un punct al hărții. Offer se uită într-acolo și i se păru că e vorba de un loc de pe coastă în apropiere de Circe. Dar cînd

O'Keefe ridică degetul, Offer își dădu seama că acoperise cuvintele Jebel el Akhdar.

Jebel ? se gîndi Offer. Jebel înseamnă munte, nu-i așa ? Ținutului aceluia toată lumea îi spunea doar Jebel. Iar Akhdar înseamnă, în arabă, „verde".

— Azi dimineață s-a spus la radio că trupele aliate au pătruns ieri în Benghazi, iar Rommel s-a retras pe vechile lui linii întărite de la Agheila. Asta înseamnă că Jebelul e în mîinile noastre, așa că putem trage o fugă pînă acolo în toată siguranța.

Se părea că totul e în regulă.

— Și cum e pe-acolo, pe la Jebel ?

— E frumos. Prin unele locuri poți să crezi c-ai ajuns îndărăt acasă, în Anglia. Sînt munți înalți și noaptea e destul de frig ca să trebuiască să faci focul. Cîteva sătulețe, mulți pomi roditori și sumedenie de izvoare și pîrîiașe.

— După cîte spui tu, pare să fie un loc la fel de ospitalier ca și Siwa.

O'Keefe clătină din cap. Era om al deșertului și cu toate că descrisese atît de frumos locurile acelea, pentru el nu puteau fi la fel de ispititoare ca Sahara.

— O să fim în spatele liniilor noastre, sergent major. Offer se gîndea de unde au să ia ei hrana și echipamentul ce aveau să le facă trebuință.

Sergentul major nu luă în seamă întrebarea, ca și cum nici n-ar fi meritat să capete răspuns, și spuse repezit :

— Lăsați-o baltă cu de-al de astea. Depozitele avansate de alimente nu sînt cine știe ce păzite. Ne putem servi de-acolo fără multă bătaie de cap.

John Offer era convins acum. Dealtminteri, ce altă soluție mai puteau găsi în situația dată ? Ori la Jebel, ori nicăieri altundeva.

— Adună oamenii. Avem de discutat.

Așa că oamenii fură chemați din locurile unde ședeau la odihnă și se strînseră la un loc, unii încă uzi fiindcă stătuseră lungiți în undele răcoritoare ale vreunui ochi de apă. Offer le explică foarte atent în ce situație se aflau

și hotărîrea lui de a porni la drum către munții aceia îndepărtați. Toți părură a fi în culmea entuziasmului. Pentru firile acestea veșnic neastîmpărate, mișcarea era la fel de necesară ca și intervalele cînd stăteau la umbră și nu aveau absolut nimic de făcut. Probabil că mai mult decît orice îi ispitea gîndul că aveau să petreacă zile răcoroase pe coastele muntelui.

— Va să zică toți sunteți de acord ? Răspunsul fu un cor de încuviințări. Bine. Înainte de a începe să ne strîngem lucrurile și s-o ștergem de aici, mai are cineva de pus vreo întrebare ?

Da, avea. Soldatul Charley Crookshank, unul dintre cei cîțiva foști boxeri care împodobeau ceata lor. Offer se întrebase dacă nu cumva exista vreo legătură și vreo explicație convingătoare a faptului că atît de mulți boxeri ajung la pîrnaie.

— *Sir*, n-am putea și noi încerca să dăm lovitura la un aerodrom ori la vreo coloană de aprovizionare, așa cum fac cei din S.A.S. ?

Offer înțelese că vecinii lor din oază, oameni din temutul S.A.S., petrecuseră ceasuri întregi la cîte o bere și le povestiră despre isprăvile lor din spatele liniilor inamice. Era limpede că cei din ceata lui fuseseră adînc impresionați de poveștile lor și ardeau de nerăbdare să se ia la întrecere cu lăudăroșii ăștia din S.A.S.

Offer suspină din adînc. Năzdrăvanii lui așteptau cu înfrigurare să pornească în acțiune, fără ca măcar o clipă să-i treacă vreunuia prin minte că s-ar putea cumva întîmpla să fie grav rănit, mînat cu turma într-un lagăr de prizonieri ori chiar ucis. Venise timpul să le vorbească pe față despre ce îi așteaptă.

— Vreau să vă spun deschis cum stau lucrurile. De acum încolo vom fi hăituiți chiar de ai noștri, dar să nu vă leganați cumva cu iluzia că a cădea în mîinile inamicului ar însemna să stai binișor la adăpost pe toată durata războiului.

Pentru prima oară le vorbi deschis despre situaţia specială în care se aflau — aceea de ţintă nr. 1 a urii întregului Afrikakorps :

— Nemţii sînt convinşi că ne-am purtat bestial atunci, pe Lacul de Nisip. Dacă cineva dintre noi cade în ghearele lor, atunci doar bunul Dumnezeu îi mai poate veni în ajutor şi Dumnezeu nu prea are cine ştie ce trecere la S.S.-işti, de asta vă pot asigura. Ei, acum mai vreţi să organizăm cine ştie ce isprăvi ?

Offer ar fi fost dispus să pornească la acţiune, dacă oamenii i-ar fi cerut să-i conducă, dar cu oricît entuziasm ar fi privit el războiul de gherilă, înflăcărarea îi era imediat potolită de amintirea vremii cînd căzuse în mîinile inamicului. Şi acum se mai trezea din visuri îngrozitoare în care se făcea că e torturat de S.S.-işti, deşi chipurile bestiale ce i se arătau erau cele ale zbirilor de la Glasshouse din Sharafim.

Ezitarea a durat foarte puţin, apoi năzdrăvanii lui strigară într-un glas că fără îndoială doresc să pornească la acţiune. Offer îi privi cu căldură şi simpatie :

— Nătărăilor ! Bine, treceţi la facerea bagajelor. Pornim în graba mare.

Oamenii dădură toţi fuga să-şi strîngă cele cîteva lucrușoare ce alcătuiau întregul lor avut. Bidoanele fură umplute cu apă şi benzină şi toate bunurile existente în aprovizionarea lor fură rînduite în camioane. O'Keefe ciupi de ici de colo lucrurile care îl interesau şi izbutea să le facă la stînga, apoi veni la volanul unui Dodge de trei tone, chiar camionul reparat de secţia M.T.[1] a nemţilor după ce formaţiile L.R.D.G. evacuaseră Siwa, cu cel puţin şase săptămîni în urmă. O adevărată comoară era camionul ăsta, deşi mai încet şi mai greu manevrabil decît Chevrōletele. Le dădea oamenilor lui Offer posibilitatea de a călători mai puţin înghesuiţi, un lucru demn de luat în seamă cînd aveau de cărat şi foarte mult echipament şi aprovizionare.

[1] *Mechanized Transport* — Transporturi mecanizate.

Părăsiră Siwa pe tăcute, cu mare grijă să nu se bage de seamă că ei o șterg, la vremea cînd cei din S.A.S. și alții își făceau siesta, și se purtau de parcă s-ar fi dus la petrecere, așteptînd cu înfrigurare încercările unei noi raite prin deșert, oricît de crîncene aveau să se dovedească ele.

Cînd căpitanul Leslie se trezi dintr-un foarte întremător somn, fu nespus de mirat să afle că Offer și ai lui se repeziseră pe neașteptate să-și strîngă corturile și să plece.

— Unde s-a dus ? întrebă el, nevenindu-i să creadă că o asemenea întîmplare e de domeniul posibilului.

— Îmi vine sa cred că misiunea lui a redevenit pe neașteptate actuală, deși nu tot la Derna, spuse un ofițer din S.A.S. care îl întîlnise pe Offer, chiar în momentul plecării, iar Glasshouse John îi îndrugase ceva cam confuz și amestecat în legătură cu plecarea.

Leslie deschise gura pregătindu-se să spună. „Da' ce-o să facă mahărul ăla de la Cairo, care se pregătește să vină încoace tocmai ca să stea de vorbă cu el ?" Avu însă grijă să și-o închidă la timp. Ce-i trebuia lui să se amestece între G.H.Q. și misiunile speciale ultrasecrete ? În armată, regula' că nu se cuvine să te amesteci unde nu-ți fierbe oala își dovedise de multă vreme temeinicia, dar avea senzația că în lucrurile astea e totuși ceva cît se poate de ciudat.

*

Veselia Cetei de la Glasshouse continuă și după ce, plecînd din umbroasele cotloane ale oazei, ajunseră sub bătaia arzătoarelor raze de soare. La toate celelalte, veneau să se adauge și veștile captate de Weybright la radio în seara dinainte. Portul Benghazi era acum deschis pentru vasele aliaților, se spunea, iar întăririle și aprovizionarea curgeau gîrlă în oraș.

Seara, stînd la taifas cu prilejul ultimei căni de ceai din ziua aceea, toată lumea era de acord că e vorba de în-

ceputul sfîrşitului forţelor Axei din Africa de nord. John Offer însuşi — deşi el s-ar fi cuvenit să judece lucrurile mai temeinic — era de aceeaşi părere şi făcu şi el pronosticuri privitoare la cît ar fi putut să mai dureze războiul din deşert. El credea, totuşi, că va mai ţine încă vreo şase luni, pe cîtă vreme ceilalţi considerau că e vorba doar de două-trei săptămîni.

Cîteva nopţi la rînd merseră noaptea, la lumina lunii, făcînd popas în timpul zilei, dar după ce ajunseră pe un teren foarte accidentat, unde aveai nevoie de lumină clară ca să te poţi descurca fără riscuri, începură din nou să înainteze numai ziua.

În cele din urmă veni şi ceasul cînd la marginea cea mai depărtată a zării se ivi o dungă albă.

— Îs nori, spuse O'Keefe, care mai fusese prin locurile acelea. Acolo-i coasta, şi probabil că plouă.

Pe măsură ce înaintau cu spor înspre nord, li se părea că albul acela suie tot mai mult în înaltul cerului şi îşi dădură seama că sînt într-adevăr nori de ploaie. În starea în care se aflau ei, aproape scorojiţi, după lungul drum pe întinsul pustiului, priveliştea îi umplea de bucurie. Începură să visese cu ochii deschişi şi nu vorbeau decît despre desfătarea de a sta în picioare, gol puşcă, lăsînd apa rece a ploii să curgă în valuri peste tine.

În seara aceea aşezară tabără undeva la răsărit de Agedabia, de unde nu mai aveau decît vreo sută de mile pînă la Jebel. O'Keefe era încredinţat că distanţa asta aveau s-o străbată în două zile, deşi parcă-şi aducea aminte că în faţa lor se afla şi o porţiune de teren foarte anevoios.

De fapt, însă, mintea sergentului major O'Keefe rumega alte gînduri. Despre ele îi vorbi căpitanului său chiar în seara aceea. Aduse vorba foarte pe ocolite şi trebui să treacă destulă vreme pînă ce John Offer, cu mintea lui ageră, să-şi dea seama că urmăreşte să ajungă la un lucru anume.

— Chestia asta cu Benghazi e o veste de zile mari. Offer recunoscu deschis că aşa este. O'Keefe sorbi din

cană cît mai pe îndelete, apoi continuă : E grozav la Benghazi. Oraș mare, foarte civilizat. De acum înainte vorbi cu însuflețire : La tot pasul întîlnești magazine mari și dichisite, bulevarde largi cît toate zilele. Sînt și niște baruri de mai mare dragul și să vedeți dumneavoastră cum arată fufele italience ! Mamă, ce mai muieri ! Nicăieri în lume nu mi-a fost dat să văd fufe mai trăsnitoare !

Și îi trase înainte lăudînd de mama focului deliciile ce le erau rezervate de orașul Benghazi și de nemaipomenitele sale femei, pînă cînd, în cele din urmă, lui Offer îi căzu fisa și atunci îi aruncă priviri destul de severe. Nemaiștiind ce să născocească, O'Keefe tăcu o vreme și, plin de speranță, rămase în așteptare.

Offer i-o spuse-n față :

— Unde vrei s-ajungi, sergent major ? Vorbește deschis.

Intimidat, O'Keefe ezită un moment, după care mărturisi ce avea pe suflet :

— Haideți să mergem la Jebel trecînd prin Benghazi. O noapte petrecută la Benghazi are să le prindă tare bine băieților. Ce ziceți, *sir* ? Numai o noapte. O să fim în deplină siguranță, că tot orașul foșcăie de soldați din Armata a Opta [1] și nimeni n-o să aibă vreme să-și bată capul cu noi.

— Asta-i adevărat, recunoscu Offer și Benghazi dintr-odată deveni pentru el o irezistibilă ispită. Întîi și întîi, era mai aproape decît Jebel. La Benghazi poate ar reuși să găsească un pat într-un hotel și astfel să se bucure de deliciile unei băi și ale unor cearceafuri curate și răcoroase. O'Keefe avea dreptate : nimeni nu și-ar fi pierdut vremea să-i ia în seamă pe haidamacii lui. Fără nici o îndoială că prin oraș mișunau zeci de mii de ostași care probabil nu arătau mult mai bine decît cei din ceata lui. Da, puteau face un scurt popas la Benghazi.

[1] Denumirea oficială a forțelor britanice angajate în ostilitățile din Africa de Nord.

— Bătrîne,cred c-ai avut o idee grozavă. O noapte în oraş, la Benghazi, nu ne poate dăuna cu nimic. Apoi, cu glas mai aspru : Da' numai o noapte — atît !

Sergentul său major se declară cu entuziasm întru totul de acord şi fugi numaidecît să ducă oamenilor vestea cea mare. Offer auzi corul de glasuri răguşite salutîtnd cu frenezie noutatea, iar pe urmă hărmălaia în care se întreceau să spună dinainte cum anume se va desfăta fiecare în acea noapte fermecată petrecută la Benghazi. Îşi spuse în gînd : „O să le cam iasă untul femeilor pîn-or ajunge să-i sature pe derbedeii ăştia".

Schimbarea planurilor aducea după sine şi o modificare de itinerar. O'Keefe trase pe hartă o linie care îi arăta lui Offer unde anume trebuiau să ajungă la coastă, undeva aproape de un cătun arab cu numele de Soluch.

— De-aici e şosea pe cinste pe malurile golfului şi-odată ieşiţi la ea, ajungem la Benghazi cît ai zice peşte.

Trecuse binişor de amiază şi ei se aflau încă la mare distanţă de coastă — la cel puţin douăzeci de mile — fiindcă dăduseră peste o întindere de teren plină de rîpe şi văioage şi de nenumărate ori fuseseră siliţi s-o ia îndărăt ca să caute cale de trecere. Li se rupea inima.

Mai rămînea totuşi ceva îmbucurător : se apropiau de ploaie. Mormanul de nori de deasupra coastei se îngroşase mereu şi acum acoperea tot cerul înspre nord, iar din cînd în cînd se întîmpla ca un norişor răzleţ să ajungă destul de departe deasupra pustnicului ca să le poată stropi trupurile goale cu cîte o bură trecătoare.

În cele din urmă, cam pe la ceasurile patru, ajunseră în locuri unde ploua fără contenire. Ploua cu găleata şi o vreme ca asta le plăcu grozav. După un timp, însă, nu le mai plăcu chiar atît de tare, fiindcă începuseră să dîrdîie, le amorţeau buricele degetelor şi toate lucrurile din camioane erau leoarcă de apă. În noaptea aceea nimeni n-avea să se simtă prea bine sub pătură.

Cel mai rău dintre toate era că pămîntul roşiatic se transformase în nămol şi camioanele alunecău sau începeau să patineze cu roţile în gol. Totuşi, scăpaseră de

rîpe și văioage și de bine de rău izbuteau să-și continue drumul. Dar ce rost avea să meargă mai departe, începu Offer să se întrebe, dacă ploaia nu dădea nici un semn că are de gînd să se oprească ? Hotărî că de se întîmplă cumva să dea de vreun adăpost — o peșteră, de pildă — atunci să nu meargă mai departe în ziua aceea. Ducă-se dracului locantele de la Benghazi — o noapte, puteau să mai aștepte.

Acum mergeau avînd grijă în primul rînd să se uite după vreun adăpost, dar nu se ivea nimic. Îi mai necăjea și ploaia care parcă le întindea un văl dinaintea ochilor ca să nu poată vedea la mai mult de cincizeci de yarzi. Asta nu-i împiedica să-și continue drumul, dar îi împiedeca să vadă vreo peșteră.

Către căderea nopții, pe toți începură să-i ia grijile. Terenul rămînea mereu întins ca-n palmă, așa că nici vorbă nu putea fi să-și găsească undeva vreun ascunziș. Toți se săturaseră de înaintarea asta monotonă, sufereau de frig și li se făcuse foame, dar nu dădeau peste nici un loc prielnic pentru popas. N-aveau încotro și trebuiau să meargă tot înainte prin nămolul roșiatic, iar lui Offer nu-i surîdea de fel perspectiva de a așeza tabără pe întuneric.

În cele din urmă monotonia întinsului neted luă sfîrșit. O uriașă mogîldeață întunecată începu să se contureze printre pînzele ploii către dreapta lor și parcă începea să se zărească și o alta, ceva mai departe. Offer crezu că e vorba de o îngrămădire de stînci. Gîndindu-se că acolo ar fi avut mai multe șanse de a găsi ceva potrivit cu nevoile lor, îi spuse artileristului Wilborn, aflat atunci la volan, să schimbe direcția.

Camionul o luă puțin spre dreapta și aproape imediat mogîldeața căpătă contururi precise. Era un avion.

— Doamne-dumnezeule, *sir !* exclamă Wilborn. Ia uitați-vă !

Nici Offer nu era, însă, mai puțin uluit. Dăduseră prin urmare peste un bombardier și celelalte camioane veneau după ei. Speranța explodă în inimile tuturor. Dă-

duseră la nimereală peste un aerodrom aliat şi adăpostul dimpreună cu haleala îi aşteptau gata pregătite...

Wilborn vorbi din nou, dar de data asta cu glas sugrumat :

Doamne-dumnezeule... svastica !

Nici nu mai era nevoie s-o spună cu glas tare. Căpitanul Offer o văzuse şi el zugrăvită pe coada avionului aflat acolo, după cum zărise şi crucea germană de pe fuselaj. Auzea din spate glasurile nerăbdătoare şi pline de bucurie ale oamenilor. Deschise portiera şi le strigă :

— Gura, nătărăilor ! Vreţi să murim cu toţii aicea ?

Săracii, erau de fapt nişte neştiutori rătăciţi într-o lume cuprinsă de vîltorile războiului. Auziseră la radio că armatele Axei sînt urmărite de-a lungul coastei, aflaseră despre ocuparea oraşului Benghazi şi despre faptul că Rommel îşi stabilise cartierul general la El Agheila. Inexperienţa ajutată de flăcările speranţelor îi făcuseră să creadă că liniile germane se află acum la Agheila. Nici Offer şi nici sergentul său major nu avuseseră în vedere că generalii moderni au obiceiul să dirijeze operaţiile rămînînd departe în spatele frontului. Ce-i drept, unii generali de mîna întîi, cum era Rommel, se duceau şi direct pe front ca să conducă bătăliile din chiar locurile unde era focul mai crîncen, dar şi în asemenea cazuri, de îndată ce lucrurile se decideau într-un fel sau altul, se întorceau grabnic în locurile unde statele lor majore luau toate măsurile pentru asigurarea aprovizionării şi reechipării unităţilor angajate în luptă.

John Offer şi-ar fi putut găsi o justificare în faptul că el fusese instruit şi promovat ofiţer la *Royal Army Service Corps*[1], unde generalii din vremurile noastre şi năravurile lor nu prea se bucurau de atenţie. Ceva mai tîrziu, cu puţin noroc şi cu ajutorul unei discuţii confidenţiale, ajunsese ofiţer însărcinat cu festivităţile în regiunea Ierusalimului, ceea ce iarăşi îl făcuse să rămînă străin de amănuntele ducerii războiului. Totuşi, era un

[1] Serviciile auxiliare ale armatei.

om deștept și s-ar fi cuvenit să nu judece lucrurile cu atîta ușurință.

Sergentul major O'Keefe avea mai multă experiență de front, dar strict limitată — operațiunile de gherilă întreprinse de oamenii din L.R.D.G. Asta, însă, nu prea-i dădea posibilitatea să știe, oricît de major ar fi fost, cum anume lucrează ofițerii neluptători din statele majore aflate departe în spatele frontului, unde nu trebuiau să se teamă că au să fie ajunși din urmă și luați prizonieri de către inamic. Generalii aveau nevoie să se sfătuiască deseori cu asemenea ofițeri și cartierele generale se aflau totdeauna acolo unde se găseau și ei.

Zile întregi merseseră în spatele liniilor inamice, dar din fericire fără s-o știe. Nici chiar acum nu se aflau pe linia frontului inamic, care se găsea atunci la vreo zece mile mai la vest de Benghazi. Orbecăind în neștiință, ajunseseră la un aerodrom improvizat în deșert, unul dintre cele cîteva aflate prin locurile acelea, și numai vălurile ploii ce nu mai contenea îl împiedicase pe inamic să-i vadă.

Era vorba de un aerodrom italian, dar pe el se găseau cîteva *Ju 88* [1] și personalul german redus la număr necesar pentru întreținerea lor. Ofițerul comandant al acestui așa-zis aerodrom ca vai de capul lui cunoștea perfect toate amănuntele privitoare la S.A.S. și raidurile nimicitoare împotriva unor asemenea aerodromuri, dar nu prea le lua în serios. Cei din S.A.S. obișnuiau de regulă să atace aerodromurile aflate mult în spatele frontului și ofițerul italian își făcea probabil socoteala că, aflîndu-se foarte aproape de front, e, într-un fel, mai protejat.

De fapt, singura lui teamă era să nu fie surprins de armatele aliate în cazul cînd acestea aveau să facă din nou o rapidă manevră de înaintare. Ca urmare, își dispusese gărzile în cuiburi de mitralieră bine întărite pe latura

[1] Junkers 88, avion german cunoscut și sub numele de Stuka.

dinspre Benghazi a aerodromului, lăsînd celelalte laturi fără gardă stabilă și bine întărită. Se mulțumise cu pază mobilă, alcătuită din doi soldați italieni puși să patruleze continuu pe marginile pistei de aterizare. În noaptea aceea amîndoi se retrăseseră în cortul corpului de gardă, unde împreună cu veselul comandant al gărzii se îndeletniceau cu o sticlă de Chianti, siguri fiind că nu-i nimeni nebun să vină și să se lege de avioanele de pe aerodromul lor pe-o asemenea ploaie cu bășici.

La un sfert de milă de aerodrom, un uluit grup de comando își aduna vehiculele unul lîngă celălalt. Nu mai rămînea mult pînă la căderea nopții, dar lumina era încă destul de limpede și cu toții se uitau mirați la bombardierul german cu aspect înfricoșător. Fiecare avea mîna încleștată pe armă, ridicase piedica și stătea gata să pornească la acțiune.

Offer fu singurul care coborî din camion. Rămase pe loc, cu șuvoaiele de apă curgîndu-i pe trup, și tocmai se pregătea să spună, neștiind nici el cum să procedeze într-o astfel de situație cu totul neașteptată : „Ei, acuma ce dracu facem ?", cînd o șoaptă răgușită se auzi dinspre unul dintre camioane și îi puse exact aceeași întrebare.

Răspunsul lui Offer fu unul foarte simplu :

— Dumnezeu știe !

Tot în șoaptă, aceeași voce răgușită continuă :

— Haideți să-i învățăm minte pe împuțiții ăștia !

Din toate camioanele izbucniră glasuri încurajatoare. John Offer nu izbutea de fel să înțeleagă aprigă pornire a derbedeilor săi împotriva inamicului. Din nou se arătau grozav de nerăbdători să năvălească asupra dușmanului, deși nu încăpea îndoială că în felul acesta atrăgeau asupra lor mînia lui neiertătoare.

Hotărîrea fu luată fulgerător. John Offer își spuse : „Ce-o fi tatii i-o fi și mamei". Probabil că oricum aveau să aibă de furcă încercînd să se furișeze pe acolo, fie că încercau fie că nu încercau să atace prin surprindere avioanele astea.

— E-n regulă ! În seara asta ne cîștigăm pîinea cu sudoarea frunții !

Dar dacă se hotărau să atace aerodromul, trebuiau să se gîndească mai întîi cu grijă ce aveau de făcut. În aceeași clipă cercetă cu atenție lumina zilei. Ar fi avut nevoie de vreo douăzeci de minute răgaz să poată fugi de la fața locului, fiindcă după aceea întunericul le-ar fi sărit într-ajutor. Din ce se gîndea mai mult, își dădea tot mai bine seama că în cazul cînd ar fi pus la cale dinainte o aseasemenea isprvă, n-ar fi putut alege un moment mai potrivit sau o vreme mai prielnică. „Bafta ageamiului" — își spuse Offer. Imediat se adresă celorlalți :

— Operația trebuie să dureze cel mult trei minute. Încă de la început țintiți în rezervoarele de benzină. Asta era principala regulă respectată de cei din S.A.S. Chiar dacă nu iau foc imediat, nu pierdeți vremea. Cînd mă vedeți că mă întorc și o iau la fugă, veniți după mine, ați înțeles ? Cel mai important lucru e să nu ne răzlețim unii de alții. Ai ceva de spus, sergent major ?

O'Keefe avea, într-adevăr, ceva de spus. Asemenea ispravă era treaba la care se pricepea el cel mai bine.

— Imediat după aceea ar trebui să ne îndreptăm direct înspre deșert, *sir*. Dacă o ținem înainte în aceeași direcție, riscăm să dăm peste posturi inamice. Ploaia asta vine dinspre mare. Dacă avem grijă să ne bată totdeauna din spate, înseamnă că mergem bine, înspre inima deșertului. După ce se lasă întunericul putem aprinde și farurile — pe-o vreme ca asta nu se țin ei mult timp pe urmele noastre.

Sergentul major lăsa impresia că vorbește despre cine știe ce fleacuri. Toți ceilalți se simțeau îmbărbătați de nepăsarea lui și acum nimeni nu mai mormăia de ciudă că n-are să petreacă noaptea aceea la Benghazi. Întreagă ziua următoare n-aveau altceva de făcut decît să dea ocol punctelor ocupate de inamic și să se strecoare în Benghazi.

Poate și din pricină că ciuliseră cu atîta încordare urechile la cele povestite de oamenii din S.A.S. — experți în materie — își începură acțiunea ca niște adevărați veterani. Camionul lui Offer se afla în frunte. În spate, pre-

latele fuseseră luate de pe mitraliere. Cînd ajunse la treizeci de yarzi distanţă de Junkersuri, mitraliera de pe camionul lui Offer deschise foc susţinut.

Liniştea serii fu brusc sfîşiată de zgomotul infernal al armelor cu tragere rapidă. Zgomotul era atît de puternic încît îţi lua auzul şi te izbea parcă din toate părţile, dar dacă acesta era efectul produs asupra trăgătorilor, nu e greu de închipuit ce efect avea asupra inamicului ascuns pe undeva sub ploaia neîntreruptă.

Căpitanul Offer scoase capul pe geam şi urmării în voie trasorul care se înfipse în pîntecele avionului. Dar focul totuşi nu izbucni. Nu era nimic, în urma sa se aflau alţi trăgători gata să-l împroaşte cu gloanţe şi poate că ei aveau să nimerească în rezervorul de benzină. Offer continuă înaintarea, un alt Junkers îşi arătă silueta, mitraliera intră din nou în funcţiune şi din nou incendiul nu izbucni. Auzea în spatele său foc continuu de mitraliere şi aproape imediat lumina înşelătoare a amurgului începu să se limpezească. Primul Junkers reacţionă la trasorul unui alt mitralior şi într-o clipă fu cuprins de flăcări uriaşe.

John Offer auzi strigăte de bucurie şi el însuşi fu cît pe ce să salute succesul cu un strigăt, dar era îngrijorat fiindcă bănuia că de-abia de acum încolo începe greul. Artileristul Wilborn silea camionul să alerge cu toată viteza de care era capabil, aşa că săreau şi se zdruncinau de mama focului, ceea ce nu prea îl ajuta pe mitraliorul din spate să ţintească precis.

Apăru din ceaţă un al treilea avion — de data asta nu părea să fie tot un Junkers — dar Offer nici nu se gîndi să piardă vremea şi să se lămurească. Trasorul ţîşni pe ţeava armei lui şi parcă îl văzu cum sfîşie pîntecul moale al avionului şi se înfige adînc înăuntru. Trecu doar o clipă şi o lumină mare inundă împrejurimile, iar limbi uriaşe de flacără fumegîndă izbucniră din corpul avionului. Offer văzu cum interiorul fuselajului se luminează dintr-odată, se sperie şi răcni :

— Mergi drept înainte ! Cu toată viteza !

Artileristul Wilborn se lăsă cu pieptul peste volan și începură să se depărteze și mai repede de avionul cuprins de flăcări. Era și timpul. Avionul explodă. Suflul exploziei zgudui camionul și îi aruncă pe cei din spate în toate prăţile.

Parcă într-o singură clipă împrejurimile deveniră numai zgomot și lumină. O nouă explozie, și unul dintre avioanele pe lîngă care trecuseră sări în aer. Flăcările se înălţau acum la sute de picioare deasupra pămîntului, încununate de fum negru de benzină. Simţeau curentul puternic provocat de flăcările uriașe care sorbeau aerul înspre ele și abia îndurau fierbinţeala cumplită ce le pîrlea bărbile și sprîncenele și trăgeau pe nări mirosul părului ce aproape le luase foc pe capete.

Porniseră la această acţiune de sabotaj împinși de nerăbdare și cu oarecare ușurinţă, fără îndoială sub impulsul momentului, dar nici unul dintre ei nu se aşteptase să obţină asemenea rezultate. Pentru cei mai mulţi, fuseseră cele mai uluitoare clipe din existenţa de pînă atunci și era un adevărat miracol că nici unul dintre ei nu-și pierduse acolo viaţa.

Camionul lui Offer descrise un cerc larg ca să scape din raza dogorii, însoţit de o ploaie de sfărămături de avion arzînde, aruncate de forţa exploziilor. În spate, oamenii se vedeau siliţi să le azvîrle cît mai repede din camion, fără să ia seama la flăcări, ca nu cumva să ia foc și camionul lor.

Aerodromul se transformase acum într-o mare de lumînă. Era atît de puternică, încît în ciuda ploii și a vălurilor ei, puteau zări alte siluete de avioane. Fără ordin, din proprie inițiativă, Wilborn răsuci volanul și astfel sili camionul să alerge pe o linie paralelă cu șirul de bombardiere. În același timp, avu grijă să se menţină la distanţă suficient de mare de avioanele care urmau să fie obiectul viitoarelor salve de mitralieră.

Tot fără să aştepte ordin, mitraliorii lui Offer deschiseră focul asupra unui al patrulea bombardier și trasorul

se înfipse în pîntecele lui, deşi fără rezultate grabnice şi la fel de spectaculoase. Bombardierul luă foc, totuşi, şi nimeni nu se îndoia că focul avea să se întindă şi să-l mistuie, iar la urma urmelor asta conta.

Căpitanul Offer se aplecă afară din cabină şi se uită în urmă. Văzu că şi celelalte camioane ocoleau locul incendiului şi veneau la şir în urma lui, împroşcînd cu ploaie de gloanţe tot ce vedeau, indiferent dacă ardea sau nu ardea. Offer numără avioanele rămase în urmă şi văzu că patru erau în flăcări. Unul dintre ele explodă chiar cînd se uita el într-acolo şi avu ocazia să admire jocul de artificii al sfărîmăturilor aprinse, azvîrlite în înaltul cerului.

Se întoarse apoi şi privi înainte. Alt avion. Mitralierele, însă, tăceau — probabil vreo defecţiune uşor de reparat. Dar n-avea importanţă, or să se îngrijească de el ceilalţi — îşi spuse Offer. Mitralierele rămîneau tot mute cînd trecură duduind pe lîngă alte două aparate aşezate unul lîngă altul, de data asta tot bombardiere, dar prinseră din nou glas trăgînd asupra celei de a opta victime, care totuşi se încăpăţînă să nu ia foc.

A noua fu repede cuprinsă de flăcări. Mitraliorii din celelalte camioane îşi făceau şi ei din plin datoria.

Corturi. Conturate destul de vag în lumina răspîndită de avioanele cuprinse de vîlvătăi şi Offer desluşi siluete alergînd care încotro, iar atunci înţelese că era timpul să se retragă. Încă o privire aruncată în urmă îi arătă că toate cele nouă avioane fuseseră cuprinse de flăcări. De fapt numai opt ardeau, dar şi cel de al nouălea nu mai era bun de nimic. Însemna că lucraseră cu spor — dacă aveau să scape cu pielea negăurită.

De undeva dintre corturi se trăgea asupra lor.

— Fă la stînga ! La stînga ! strigă Offer şi Wilborn smuci voinicește volanul şi se depărtară de cel de al nouălea avion, trecînd la adăpostul celorlalte aparate aflate pe aerodrom. Offer văzu că şi restul camioanelor se ţine după el, trecînd în mare viteză pe lîngă avioanele incendiate. Probabil că-i pîrjoleşte dogoarea, îşi spuse Offer,

și încă n-au scăpat de primejdie. Într-adevăr, imediat în urma ultimului camion din coloană, încă un bombardier sări în aer.

Își continuară goana, mergînd aproape în linie dreaptă pe întinsul neted al deșertului, străduindu-se din răsputeri să se depărteze cît mai mult de aerodromul inamic. Italienii rămași în urmă izbutiseră să pună mîna pe o mitralieră și gloanțe trasoare începură să zboare neliniștitor de aproape de camionul lui Offer, dar peste cîteva secunde mitraliera inamică încetă să mai tragă. Probabil că vreo altă mitralieră îi venise de hac.

Își continuară goana cu toată viteza pe care o puteau atinge camioanele și pe măsură ce se îndepărtau, lumina răspîndită de flăcări se împuțina. Pe cît se puternică era lumina lăsată în urmă, pe atît de compactă părea întunecimea în care se afundau. Offer văzu lumina unor faruri venind pe aproape de camionul lui și ghici că O'Keefe hotărîse să înfrunte primejdia de a goni alături de ei. Wilborn schimbă viteza fără să scoată o vorbă. Obiectivul lor principal era acum acela de a se îndepărta cît mai mult, fiindcă foarte curînd regiunea unde se aflau avea să se dovedească nu prea sănătoasă.

Își continuară astfel goana prin întunecime și se vedea limpede că pe măsură ce se îndepărtau de coastă, ploaia devenea din ce în ce mai domolă.

Merseră întins toată noaptea și se opriră numai de nevoie, da două ori, pentru pene de cauciuc și în mai multe rînduri ca să remorcheze vreun camion ghinionist, împotmolit în nămol. Peirdură însă o mulțime de timp cu ocolirea locurilor pe unde ar fi fost cu neputință să treacă.

Pînă la urmă, pe la două dimineața, scăpară definitiv de ploaie și pătrunseră pe locuri care, se vedea bine, nu mai cunoscuseră de mult ce înseamnă umezeala. Cerul se înseninâ, lăsînd stelele să strălucească în voie, semn că în sfîrșit ajunseseră din nou acasă la ei, adică pe întinsul scorojit al deșertului.

În zori, Offer făcu socoteala că se aflau la vreo treizeci sau patruzeci de mile de aerodrom. Puțin înainte de ră-

săritul soarelui dădu ordine de oprire şi atunci oamenii lui, înfrigurați şi morți de oboseală, coborîră greoi din camioane şi aprinseră focurile.

O'Keefe, se prezentă imediat în faţa căpitanului. Offer ştia că vine pretextînd c-ar vrea să primească ordine, dar în realitate ca să-i dea sfaturi. Aşa că îl întrebă de-a dreptul :

— Ei, şi-acum ce facem ?

Se aşezară alături pe pămîntul rece şi se uitară la soarele care se înălţa încet deasupra zării. Primele raze calde fură întîmpinate ca o adevărată binecuvîntare. În sfîrşit, simţeau că pot să se odihnească şi nu mai era mult pînă să se simtă într-adevăr bine. Sergentul major spuse la o vreme :

— Cel mai potrivit lucru ar fi să stăm pitiţi undeva pe timpul zilei.

— Crezi c-au să trimită avioane să ne caute ?

— De asta sînt mai mult decît sigur, *sir*. Oricum, n-ar avea nici un rost să riscăm. Şi-aşa sîntem frînţi de oboseală şi o perioadă de repaos nu ne-ar prinde rău deloc.

Offer încuviinţă din cap :

— Tare mi-ar fi plăcut să ne putem depărta şi mai mult de aerodrom, îţi spun drept. Au să-i cam apuce toţi dracii de dimineaţă cînd or vedea ce-am lăsat în urma noastră.

Offer era încă uluit de cît de lesne merseseră lucrurile. Nu-i venea să creadă că o mînă de oameni şi cu atît de puţine strădanii pot realiza doar în cîteva minute asemenea ispravă. Toată noaptea îi stăruiseră în minte incendiile acelea fantastice, dogoarea şi zgomotul asurzitor produs de avioanele care explodau aruncînd pînă în înaltul cerului sfărîmături cuprinse de flăcări. E-atît de uşor să distrugi — dar ce altceva înseamnă războiul ?

— În timpul nopţii, zgîlţîit în toate părţile, John Offer cugetase îndelung şi adînc asupra situaţiei, iar urmarea fu că îl chemă pe Weybright la el.

— Dacă izbuteşti, cît timp stăm aici, transmite un mesaj. Dacă nu acum, măcar în cursul nopţii. Şi imediat dictă următorul cuprins al mesajului : „Acţiune cu deplin succes împotriva unui aerodrom inamic SE[1] Soluch. 9 bombardiere distruse la sol".

Apoi, fără cea mai mică ezitare, indică semnătura : „Căpitan John Offer, o/c[2] G.G.C.U."

Niciodată n-a înţeles prea bine de ce procedase aşa. Probabil că fără să-şi dea seama încerca să-şi adune la activ o serie de fapte ce ar fi pledat în favoarea lui, dacă ar fi avut vreodată ghinionul să fie înhăţat şi judecat pentru dezertare şi multe alte încălcări ale regulamentelor militare. N-avea de unde şti cînd s-ar fi putut ivi prilejul să foloseşti astfel de isprăvi pentru a-ţi uşura situaţia.

După un scurt popas pentru o gustare alcătuită din ceai şi hrană rece, avînd din nou deasupra capului ceru ca de sticlă micul convoi porni din nou la drum, dar nu înaintă prea mult. După cel mult o milă de drum, sergentul major. O'Keefe zări teren pietros şi conduse coloana într-acolo. De-acum nu mai era nevoie să şteargă urmele ; nu lăsau după ei nici un semn. Mai merseră hurducîndu-se din greu încă vreo două mile, apoi dădură de un teren cu neputinţă de străbătut, fiindcă era tot numai rîpe şi steiuri de stîncă. Nici n-ar fi putut să-şi dorească ceva mai prielnic. Peste cinci minute, după ce îşi acoperiseră camioanele cu plase de camuflaj, nimeni nu i-ar fi putut observa de la o distanţă mai mare de cincizeci de yarzi.

Nenumărate avioane trecură în ziua aceea pe deasupra lor, fără ca vreunul să zăbovească măcar o clipă. Dar mai tîrziu, către începutul după-amiezii, un avion italian de recunoaştere păru a fi foarte interesat de locul unde se aflau ei. Nu izbutea să-i vadă, însă se întîrti mult pe acolo, mai întîi la oarecare distanţă, apoi mai mult pe aproape şi părînd că vrea să cerceteze cu atenţie terenul.

[1] *South-East* — la sud-est de...
[2] *Officer Commanding* — Ofiţer comandant al...

— Caută urmele noastre, zise nepăsător O'Keefe, urmărind de sub plasă circuitul pe care se învîrtea mereu avionul. Nu-i nimic, n-are ce să vadă.

În cele din urmă, avionul se îndepărtă și dispăru. Pe la patru după-amiază, O'Keefe propuse să pornească și ei, cu orice risc, ca să se mai poată folosi de ceva din lumina zilei. Terenul era pe acolo prea păcătos ca să încerci să-l străbați noaptea. În afară de asta, avea convingerea că alte avioane de recunoaștere n-au să mai vină în căutarea lor.

— Aștia se lasă repede păguboși, repetă O'Keefe e o vorbă pe care obișnuia s-o spună deseori.

Și astfel, convoiul, încă stăpînit de bucuria succesului avut în noaptea trecută și atras de perspectiva desfătărilor care îi așteptau în orașul apropiat porni să ocolească înspre nord pînă fură convinși că au depășit punctele de rezistență inamică, apoi cotiră înspre vest, către coastă și către Benghazi.

*

Primul semnal de intrare în acțiune a Grupului Operativ Special de Pedepsire comandat de căpitanul Braunchweig veni deci de la Soluch, în seara aceea ploioasă. Și se dovedi o experiență descurajatoare.

Căpitanul își puse oamenii în stare de alarmă și porni în cea mai mare viteză pe șoseaua de pe coastă, cu direcția Soluch. Pe marginile golfului șoseaua era în foarte bună stare, însă nu se putea înainta cu mare viteză din cauza aglomerației create de trupele germane și italiene ce se retrăgeau înspre Agheila. Ploaia aceea cu găleata nu le venea nici ea în ajutor, iar în multe puncte șoseaua era inundată și poliția militară germană trimitea vehiculele pe căi de ocolire groaznic de noroioase pe unde aproape toate camioanele se împotmoleau.

Grupul Operativ ajunse la aerodromul de lîngă Soluch abia după miezul nopții, și asta doar fiindcă se conduseseră după focurile care încă ardeau. Ploaia se mai domolise și în cele din urmă conteni cu totul, lăsînd pentru cîteva ceasuri cerul oglindă și dîndu-le speranța că vor

putea trimite avioane de recunoaștere îndată ce se va crăpa de ziuă.

Totuși, spre marele necaz al germanilor, în revărsat de zori din nou se năpustiră dinspre mare nori grei care potopiră cîmpia de pe întinsul coastei. Pe asemenea vreme n-avea nici un rost să trimită avioane de recunoaștere, i se spuse căpitanului Braunschweig, fiindcă n-aveau cum să facă observații exacte la sol. Astfel încît căpitanul și grupul său se văzură nevoiți să lîncezească pe lîngă niște corturi prăpădite și pline de mirosul efectelor îmbuibate de apă, să piardă acolo ceasuri la rînd fără să poată lua nici o măsură de urmărire a inamicului.

Pentru Braunschweig situația era deosebit de neplăcută. Dorea din tot sufletul ca prima sa ieșire în misiune să fie cît se poate de spectaculoasă, și iată-l stînd țintuit aici ca o curcă plouată. Mai exista o pricină a nerăbdării lui cu greu ascunse, ce se arăta din cînd în cînd prin bruște izbucniri de furie în tot cursul acelor ceasuri de ploaie necurmată. În afară de căpitanul Braunschweig, nimeni nu se îndoia barem o clipă că este vorba de o ispravă a celor din S.A.S ; doar căpitanul rămînea convins în adîncul sufletului său că nimeni altul decît pseudo-căpitanul cu chipul stîlcit, John Offer, nu poate fi tartorul responsabil de o asemenea lovitură. Dealtminteri și mai tîrziu, în toate misiunile la îndeplinirea cărora avea să pornească niciodată nu-i pierise din cap această idee fixă — pretutindeni i se părea că vede mîna acelui individ întîlnit cîndva prin apropiere de Siwa, și niciodată nu se gîndea la cei din S.A.S.

Ura acerbă împotriva acelui om pe care îl luaseră cîndva prizonier, dar izbutise aproape imediat să-i păcălească și să le scape, devenise un fel de obsesie a căpitanului Braunschweig. N-avea să-și găsească astîmpăr pînă nu va pune mîna pe criminalul vinovat de oribila moarte a oamenilor săi înghițiți de nisipurile mișcătoare își repeta mereu în sinea sa și furia îi sporea continuu în vreme ce ploaia îl țintuia locului, reducîndu-l la neputință în

preajma acelei piste de aterizare transformate în lac de nămol.

Nu mult după trecerea amiezii, norii se risipiră pe neașteptate și soarele începu să-și reverse dogoarea. Numaidecît în jurul pistei de aterizare se iscă o activitate febrilă. Toate avioanele disponibile porniră în căutarea urmelor lăsate de sabotori. Pe aerodrom nu rămaseră decît oamenii care așteptau, cu mai multă sau mai puțină nerăbdare, vești despre cei căutați cu atîta îndîrjire, dar ceasurile treceau unul după altul, și nimic nu venea.

Și dintr-odată se iscă agitație. Comandantul stației de transmisiuni, un italian foarte arătos, îi înmînă lui Braunschweig un mesaj, spunîndu-i :

— *Her Hauptmann,* unul dintre piloții noștri au identificat urme pe întinsul deșertului. S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu cei care ne-au atacat în seara trecută, dar pilotul continuă să le cerceteze cu atenție.

Fără întîrziere fixară pe hartă pozițiile, în vreme ce oamenii de sub comanda lui Braunschweig se și urcau în camioane. Coloana se puse imediat în mișcare, străduindu-se să înainteze cu toată viteza și să mențină permanent legătura prin radio cu aerodromul. Peste zece minute primiră un mesaj descurajator. Urmele se pierdeau pe un teren pietros. Pilotul continua să cerceteze atent împrejurimile, dar nu prea era optimist. Raporta că din nefericire configurația terenului oferea condiții ideale de camuflaj pentru inamic și o verificare detaliată n-ar fi putut fi făcută decît la sol.

Amănuntul acesta dădu mari speranțe Grupului Operativ și ca urmare își continuă cu toată viteza zgomotoasa înaintare pe întinsul deșertului. Le trebui cîtva timp pînă să dea de urmele camioanelor, iar de îndată ce le văzură, inima căpitanului Braunschweig începu să bată mai cu putere. Nu mai încăpea îndoială că era vorba de camioane britanice. Se aflau deci pe urmele ticăloșilor care atacaseră aerodromul și încă o dată în mintea lui Braunschweig apăru figura lui John Offer și simți cum furia îi clocotește în piept.

Mînă înainte coloana cu toată viteza de care erau în stare, numai că imensele transportoare se dovedeau greoaie și nu le îngăduiau să înainteze după cum ar fi vrut. Dar chiar și așa, nu mult mai tîrziu de ceasurile patru după-amiază, ajunseră la locul unde începea terenul pietros și urmele britanicilor nu se mai arătau, dar însemna că au încă destulă vreme ca să caute cu de-amănuntul. Privind pe întinsul terenului acela accidentat, Braunschweig își spuse cu furie : „Sînt pe-aici, pe aici pe undeva trebuie să fie. Îi găsesc eu".

Numai că nu izbuti să dea de ei. Nu mai găsiră nici un fel de urme lăsate de mașini, deși panzergrenadirii coborîți din camioane stabiliră un loc unde fără îndoiala făcuseră popas chiar în ziua aceea. Acum, însă, erau de mult plecați.

Neastîmpărul lui O'Keefe îi ajutase să scape doar cu ceva mai mult de un ceas înainte. Voioși nevoie mare și cu totul neștiutori de primejdia care îi pîndise, năzdrăvanii din Ceata de la Glasshouse își continuau drumul prin noapte.

La căderea întunericului, Braunschweig ordonă încetarea căutărilor. A doua zi se întoarseră la El Agheila și acolo un căpitan adînc mîcinat de furie întocmi un raport îndeajuns de interesant ca să merite a fi înaintat feld-mareșalului Rommel.

„S.A.S.-ul ori alte formații autoare ale atacului n-au să poată dispune întotdeauna de o ploaie abundentă în stare să le ascundă mișcările și retragerea în deșert după îndeplinirea acțiunii. Dar este limpede că pentru a putea lupta cu succes împotriva unor formații inamice atît de puternice și iscusite, Grupul Operativ Special de Pedepsire trebuie să dispună de maximă mobilitate. Îmi îngădui deci să propun ca el să fie redus numericește, fără ca prin aceasta să-i scadă puterea de foc, și mai ales să fie dotat cu propriile-i mijloace de transport aerian pînă la locul unde vor fi descoperite urmele."

Braunschweig trecea apoi la descrierea amănunțită a însușirilor personalului și dotării de care avea nevoie. După opinia lui, greoaiele transportoare de infanterie se

dovedeau a nu fi bune la nimic. Ştia că Marele Cartier dispune de un număr de *Kubelwagen*-uri şi cerea să fie dotat cu şase asemenea vehicule. Se hotărîse să aleagă *Kubelwagen*-uri (produse de uzinele Volkswagen) pentru că erau excelente vehicule de patrulare, cu blindaj capabil să reziste focului mitralierelor uşoare, şi deosebit de rezistente. Puteau să meargă cu peste cincizeci de mile pe oră, erau înzestrate cu duble mitraliere şi puteau fi uşor îmbarcate pe un Ju 52[1]. Braunschweig expunea calcule detaliate şi ajungea la concluzia că pentru operaţiuni la mică distanţă — pînă la o sută de mile — două aparte Ju 52 ar fi fost suficiente pentru asigurarea mobilităţii Grupului Operativ.

Furios din pricina pierderii celor nouă avioane deosebit de preţioase pentru el în acele momente, Rommel îi acordă căpitanului Braunschweig tot ce ceruse. *Kubelwagen*-urile solicitate se aflară la dispoziţia lui în mai puţin de un ceas şi două avioane Ju 52 primiră imediat ordin să treacă sub comanda căpitanului Braunschweig de îndată ce acesta va considera necesar.

După ce se îndeplinirăă toate acestea, căpitanul Braunschweig aşteptă încrîncenat ca şoricelul să-şi apropie iar botişorul de capcană. Era pe deplin încredinţat că de acum încolo îndrăzneţii atacatori ai punctelor din spatele frontului aveau să regrete amarnic faptele săvîrşite pînă atunci.

Căpitanul Roger Tansley se întoarse de la Siwa la Cairo însufleţit de acea satisfacţie pe care o simt totdeauna ofiţerii tineri cînd au prilej să-şi uluiască superiorii. Se duse neîntîrziat la biroul generalului maior, unde fu întîmpinat cu un răstit :

— Ei ? Ai lămurit toate chestiile ? Vorbe rostite cu grabă şi nerăbdare, pentru ca celălalt să vadă limpede că are de-a face cu un general, deci cu un om foarte ocupat.

[1] Junkers 52, avioane de transport.

— Mi-e teamă că nu prea, *sir* spuse Tansley cu multă voioșie. Nu știu în ce fel, dar tipul a prins de veste și a șters-o de la Siwa doar cu cîteva ceasuri înainte de sosirea mea.

— Cum așa ? zise generalul făcînd ochii mari ca semn că a revenit cu picioarele pe pămînt. Ce poveste mai e și asta ? Cum adică, avem de-a face cu o armată fantomă ? Și ce înseamnă că „a prins de veste" ? De unde ? Și încotro a plecat ?

— N-a fost ceva intenționat, *sir*. N-a fost avertizat cu bună știință. Un ofițer din L.R.D.G., cu care vorbisem mai înainte, i-a spus din întîmplare lui Offer că vreau neapărat să stau de vorbă cu el. Leslie — ofițerul din L.R.D.G. — i-a pomenit despre istoria asta la vremea cînd toată lumea își făcea siesta și numai cu un ceas ori două înainte ca Offer și oamenii lui să-și ia frumușel tălpășița, iar de-atunci nu mai știe nimeni nimic de soarta lor.

Generalul se uită lung la căpitanul Tansley și parcă nu-i venea să-și creadă urechilor. După o vreme, se sculă în picioare și spuse iritat :

— Asta întrece orice închipuire ! Ce-o fi în capul trăsnitului ăluia ? Își închipuie că poate cutreiera prin deșert fără știrea autorităților militare ? !

— De asta nu putem fi siguri, *sir*. Pînă în cele din urmă s-ar putea să aflăm că e pornit într-o misiune ultrasecretă încredințată de cine știe cine...

— Termină cu de-al de astea, Roger. Am verificat la toate unitățile și la toate formațiile și nimeni nu știe de Offer și de ai lui. După cîte am eu impresia, omul lucrează de capul său și duce războiul așa cum i se năzare. Orice-ar fi, asemenea lucruri nu pot fi îngăduite. Pentru nimic în lume nu putem admite o gogomănie ca asta ! Unde-am ajunge, dacă fiecare s-ar purta la război după cum îl duce pe el capul ? Ce-ai vrea s-ajungem, generali fără armată ?

În felul său, avea și acest general maior oarecare simț al umorului. Adevărul era că începea și el să vadă latura

com.că a întregii povești și se gîndea că ar putea-o folosi ca un excepțional subiect de baliverne la popotă. Totuși, asta nu-i putea face să renunțe la dorința de a-l pune odată pentru totdeauna la locul său pe acest misterios căpitan John Offer.

— La ce anume vă gîndiți, domnule general?

— Poate că n-ar fi rău să încercăm o altfel de tactică. Realitatea e că nu ne putem ține după urma fiecărui ofițer cu numele de John Offer...

— S-ar putea prea bine ca ăsta să nu fie numele lui adevărat, *sir*.

— Pentru moment, fiindcă nu avem altă soluție, să presupunem că e numele adevărat. Să începem din nou cercetările, dar lărgindu-le încă și mai mult sfera de cuprindere. Vreau să fie cercetată situația fiecărui om cu numele de Offer, fie John, fie oricum altfel, care figurează în evidențele armatelor din Orientul Mijlociu. Treci la treabă, băiete, fără întîrziere și fără nici o ezitare, iar mîine aștept să văd ce ai de raportat.

În felul acesta generalul îi acorda lui Tansley un termen cu neputință de respectat — asemenea obiceiuri fiind și una din pricinile pentru care ajunsese general — însă Tansley își întinse cercetările pe răstimp de două zile. Transmisese în primul rînd un mesaj către toate unitățile din subordine și în același timp se adresă Evidenței. Mesajele trimise unităților în subordine avură drept rezultat cel mai rapid și mai neașteptat răspuns cu putință.

La H.M. *Field Prison*[1] de lîngă Canalul de Apă Dulce, comandantul închisorii, maiorul Adam Tulloch, tocmai se pregătea să dea deoparte mesajul, ca să fie îndosariat, cînd își aduse aminte că numele acela parcă îi spunea ceva. Plutonierul lui major, Fry, se găsea alături de el și încă purta pe chip amintirile ultimei răzmeriță din închisoare, petrecută cu trei luni în urmă. Tulloch îi întinse

[1] *His Majesty's Field Prison* — Închisoarea de campanie a majestății sale. Este vorba de cumplita închisoare în care fuseseră întemnițați și de unde izbutiseră să evadeze John Offer și cîțiva dintre oamenii săi.

peste birou mesajul primit. La Glasshouse lui Tulloch i se spunea Himmler și, ce-i drept, făcea tot ce era omenește posibil ca să-și merite porecla.

— Offer ? întrebă el. Nu cumva am avut noi aici cu cîtăva vreme în urmă un client cu numele ăsta ?

Fry îl ținea bine minte :

— Da, așa e. Da... unul care cam arăta a pește. Parcă actor, în viața civilă. După cît îl ducea mintea pe Fry, nu putea fi decît sau pește, sau homoxexual. Ăla care a pus la cale răzmeriţa din pavilionul de pedeapsă, nu v-aduceţi aminte ?

— Ba da. Tulloch își aducea acum bine aminte. Din chestia de atunci a cam ieșit cu mutra făcută zob. Amîndoi surîdeau foarte mulţumiţi de ei înșiși, fiindcă la Glasshouse, Dreptatea totdeauna trebuie să triumfe și Dreptatea era totdeauna de partea gardienilor. Ce dracu or fi avînd cu împuţitul ăsta ? Apoi, fără întîrziere, îl chemă la telefon pe căpitanul Tansley de la G.H.Q. din Cairo.

Tansley se arătă foarte interesat și porni imediat către Canal. După ce se prezentă comandantului închisorii, îl întrebă :

— Vă rog să-mi spuneţi absolut tot ce știţi despre acest fost deţinut al dumneavoastră — soldatul John Offer. Mai întîi — cum arată ?

Maiorul Tulloch îl chemă pe plutonierul major Fry ca să-i dea o mînă de ajutor, fiindcă acesta știa mai multe de vreme ce avea de-a face zilnic cu deţinuţii. Și împreună îi dădură căpitanului Tansley răspuns la toate întrebările.

— Cum arată ? Tulloch și Fry căzură pe gînduri. De statură mijlocie, păr negru... Dar Fry spuse că nu, nu negru, ci castaniu. Merge cu pas săltat, adăugă Fry, însă Tulloch furniză un semn distinctiv mult mai demn de atenţie : Are nasul sfărîmat, e aproape turtit. De la un accident pe care l-a suferit aici. A căzut pe scări, sau cam așa ceva.

Căpitanul Tansley își spuse : „Începe să devină interesant". Descrierea corespundea cu cea făcută de căpitanul Leslie din L.R.D.G., acolo, la Siwa. Îi întrebă pe cei doi :

— Altceva ce mai știți despre el ?

Se dovedi că nu era nevoie să recurgă la fișier, deoarece plutonierul major Fry avea memoria bună și ținea minte amănuntele. El îi răspunse căpitanului Tansley :

— În civilie a fost actor. A făcut și școala pregătitoare și a ieșit ofițer, da' a fost degradat nu mai știu bine din ce pricină parcă sustragere de bunuri ale armatei, după cîte îmi aduc aminte.

Tansley întrebă cu încordare :

— Cum adică ? Offer a fost ofițer ? Căpitan, cumva ?

Dar Fry clătină din cap :

— Nu, *sir*. Cred că locotenent a fost.

Tansley fu cam dezamăgit pînă ce îi veni în gînd : „Dacă s-a făcut cu de la sine putere ofițer, nimic nu-l împiedica să se și înalțe în grad". Acum era convins că dăduse de urma celui căutat. Mai puse o întrebare :

— Și cînd a plecat de la Sharafim, unde a fost repartizat ?

Pentru aflarea răspunsului cuvenit fu nevoie să-l cheme pe furierul de alături, să aducă registrul. Trecînd cu degetul peste pagini, maiorul Tulloch dădu de numele lui John Offer și află data eliberării. Se vedea acolo și semnătura comandantului escortei care îl dusese pe Offer la noua lui unitate. Mult mai important pentru momentul acela era că se menționase și numărul regimentului unde fusese repartizat.

Pe deplin satisfăcut, Tansley se ridică în picioare. Lucrurile se limpeziră. Ăsta era omul căutat — dacă nu cumva aveau să dea de un John Offer la unitatea unde fusese trimis.

Nu dădură. Nu fu greu de aflat că John Offer se plictisise repede de noii săi camarazi și preferase să devină A.W.O.L.[1] Căpitanul Tansley se întoarse la general cu un noian de informații. Generalul își ieși din fire și începu să strige :

— Ticălosul dracului ! Dezertează, își alcătuiește propria lui ceată de cavaleri de capă și spadă și pornește

[1] *Absent without leave* — absent fără permisie (ilegal), adică dezertor.

la război împotriva lui Rommel ! Și încă mai este și fost deținut de la Glasshouse, asta-i culmea ! După care izbucni în rîs, fiindcă situația se dovedea prea din cale afară de scandaloasă ca să poată fi privită cu gravitate.

Tansley zise :

— În orice caz, *sir*, se pare că e un ofițer deosebit de înzestrat.

— Crezi ? De, o fi căpătat ceva experiență, da'... numai două trese, totuși... Și cine a spus că e atît de înzestrat ? Generalul terminase cu rîsul.

— Toți cei care l-au cunoscut răspunse scurt Tansley Căpitanul Leslie — știți, cel din L.R.D.G. — spune că în viața lui n-a mai văzut o ceată de oameni atît de duri cum sînt cei din ceata lui Offer. Zicea că pentru nimic în lume n-ar vrea să-i aibă sub comanda sa, și totuși Offer pare să-i stăpînească pe deplin. Cum scoate un cuvînt, chiar și cel mai înrăit i se supune. Leslie îmi povestea o istorie plină de haz, cum că într-o zi l-ar fi înjurat pe unul, lucru care lui Leslie îi luase piuitul... Dar generalul nu era dispus să asculte snoave.

Pe neașteptate, primiră încă și alte informații. Generalul întrebase într-un rînd :

— De pe unde și-o fi adunat omul ăsta ceata de haidamaci ? Doar nu-s chiar puțini — sînt vreo treizeci !

Tansley avu inspirația să telefoneze în mai multe locuri, printre care și la Sharafim, unde vorbi cu maiorul Tulloch. Ce vroia el de la maior era să capete o listă a oamenilor eliberați de la Glasshouse cam în perioada cînd isprăvise Offer de ispășit pedeapsa. După ce întreaga listă fu dictată la telefon, maiorul Tulloch întrebă, ros de curiozitate :

— Da' ce-i cu toată povestea asta ? De ce vă interesează așa de mult omulețul ăsta ?

Tansley îi răspunse :

— Există un tip care se dă drept căpitanul John Offer și care și-a organizat cu de la el putere un grup de comando și duce război pe cont propriu împotriva lui Rom-

mel. Și cum noi nu sîntem de acord cu războaiele duse pe cont propriu, vrem să punem mîna pe el.

— Aha, înțeleg. făcu maiorul Tulloch, dar de fapt aveau să treacă vreo cîteva ceasuri pînă să-i cadă fisa.

În timpul ăsta, căpitanul Tansley lua legătura prin telefon cu Poliția Militară. De acolo află că mai mulți indivizi aflați pe lista foștilor deținuți de la Glasshouse erau dați și ei dezertori. Ciudat părea faptul că parcă toți intraseră deodată în pămînt. De obicei, cînd cineva dezerta pe valea Nilului, n-apuca să se bucure prea multă vreme de libertate.

— Nu-s cine știe cîte locuri unde să se poată ascunde, îi spuse cel de la Poliția Militară. Există doar cîteva baruri și taverne pe care le țineam sub strictă supraveghere.

Căpitanul Tansley se prezentă în fața generalului și își expuse ultimele teorii :

— *Sir*, după cîte cred eu, ceata lui Offer e alcătuită din foști tovarăși de detenție de la Glasshouse.

— Dacă ai să-mi mai spui multe despre omul ăsta, are să-nceapă să-mi fie drag.

Peste nu mai mult de un ceas, Tansley era din nou în stare să-i furnizeze generalului date-suplimentare.

La cîtăva vreme după ce aflase de la Tansley despre rolul jucat de Offer în ducerea războiului, maiorul Tulloch bea un păhărel la cantina subofițerilor. De obicei trecea pe acolo ca să tragă un whisky zdravăn împreună cu corpul de subofițeri, după ce aceștia îi încuiau pe deținuți în celulele unde aveau să-și petreacă noaptea. În seara de atunci îi ținea tovărășie la băut plutonierul major Fry, și în vreme ce dădeau de dușcă paharele, Tulloch îi povesti lui Fry despre Offer și ceata lui de foști deținuți de la Glasshouse.

În vreme ce îi povestea pe larg despre cele aflate, se întrerupse deodată brusc, fulgerat de un gînd care tocmai îi trecuse prin minte. Cînd începu din nou să vorbească, avea glasul sugrumat.

— Ei, fir-ar să fie a dracului, Jack, cum de nu m-am gîndit mai înainte ?

Pe bună dreptate, plutonierul major Fry întrebă mirat :

— Ce-ați spus ?

— Împuțitul ăla de Offer ! Și-a alcătuit o formație de comando. Jack, îți mai aduci aminte cum a fost la răzmeriță ? Ziua cînd fiarele acelea ne-au atacat pe neprevăzute ?

Plutonierul major Fry n-ar fi putut să uite toată viața ziua aceea. Era ziua care n-avea să se șteargă niciodată din istoria închisorii, ziua cînd o formație de comando înarmată pînă în dinți luase cu asalt închisoarea, îi asmuțise pe deținuți împotriva gardienilor, stîlciseră în bătăi pe oricine purta uniformă de paznic și pe urmă parcă se topiseră în văzduh, luînd cu ei și pe deținuții cu condamnări mai grele.

Din ziua aceea, la Sharafim nu se mai aflase absolut nimic despre formația de comando sau despre vreunul dintre evadați și nu putuseră obține nici cel mai mărunt indiciu cu privire la identitatea lor. Pentru maiorul Tulloch și oamenii din subordinea sa fusese în multe privințe o experiență dureroasă. Mulți au trebuit să fie internați în spital ; Tulloch, scoțianul de fier, încasase o bătaie soră cu moartea, dar oricît de mult suferise, avusese totuși tăria să nu se lase nici măcar zărit de vreun M.O. [1] Cu toate astea, amintirea acelei zile îngrozitoare încă îi mai amăra sufletul, fiindcă tot mai însemna o pată neagră pe memoriul său. Cu prilejul anchetei întreprinse după aceea, fusese sever admonestat pentru slăbiciunea dovedită de corpul de gardă care cedase prea ușor în fața invadatorilor.

— Ca și cînd unui om în toate mințile i s-ar fi putut năzări vreodată c-o să se găsească cineva să intre cu sila la Glasshouse, îi șușotise Tulloch plutonierului major după încheierea anchetei.

Oricum ar fi, fusese bătut măr și avusese de îndurat din partea superiorilor mustrări și reproșuri ce încă mai

[1] *Medical officer* — ofițer medic (medic militar).

făceau să-i sîngereze sufletul. Dorința lui cea mai fierbinte era ca într-o bună zi să-i aibă din nou la cheremul său pe ticăloșii aceia dimineața, cînd ieșeau la numărătoare. Fiindcă maiorul Adam Tulloch nu știuse și n-avea să știe niciodată ce e mila !

În toate acele luni care trecuseră de atunci, Tulloch trăise cu nădejdea că cineva și în vreun fel oarecare se va dovedi capabil să facă baremi unele presupuneri cu privire la identitatea răufăcătorilor. Acum, pe neașteptate, însuși maiorul Tulloch era cel care avea unele bănuieli suficient de întemeiate.

— Jack, el a fost, peștele acela pipernicit de Offer ! Tu nu-ți dai seama ?

Plutonierul major Fry își dădea foarte bine seama, mai ales că încasase și el o bătaie la fel de cruntă, așa că în clipa aceea ședea acolo lăsînd să-i curgă din gură toate cuvintele spurcate, împins de furie pînă aproape de pragul nebuniei. Doi oameni care nu știuseră niciodată ce-i îndurarea începură atunci să pună la cale ce trebuia făcut în cazul cînd ticăloșii aveau să le cadă din nou în gheare. Acum, dacă aflaseră despre cine e vorba, nu prea mai încăpea nici o îndoială că așa ceva avea să se întîmple.

Maiorul Tulloch îl cheamă la telefon pe căpitanul Tansley și îi comunică ultimele noutăți. Tansley se grăbi să raporteze generalului. Cu totul descumpănit, generalul întrebă :

— Cum ? Offer a atacat închisoarea de la Sharafim?

Tansley încuviință dînd din cap :

— Da. Și imediat s-a repezit pe urmele lui Rommel, *sir*, spuse ca și cînd din spirit sportiv ar fi vrut să pună o vorbă bună în favoarea lui Offer.

Dar generalul nu-l luă în seamă.

— Individul ăsta e primejdios. Neapărat trebuie să punem mîna pe el. Știi ce ai de făcut. Dă ordin să fie căutat pretutindeni — da' de unde naiba să începem ?

Cu multă curtenie, așa-zisul căpitan Offer îi trimise generalului adresa aproape exactă. Cînd i se prezentă mesajul, generalul exclamă :

— Ei, fir-ar să fie ! Băieții ăștia par să facă treabă, nu glumă ! Nouă avioane ! Numai să putem verifica !

Peste cîteva ceasuri, formațiile aliate de recunoaștere raportară că într-adevăr pe un aerodrom improvizat de lîngă Soluch se află opt avioane mistuite de flăcări și un al nouălea pare a fi grav avariat.

Dar mai înainte de sosirea la Cairo a acestui mesaj, generalul apucase să spună :

— Pun rămășag zece contra unu că în momentul de față ceata lui Offer se află la Benghazi și își face acolo de cap. După un atît de lung marș prin deșert, nu le mai stă gîndul decît la fufe și la bere rece, iar pentru astea Benghazi e un loc cum nu se poate mai potrivit. Ia imediat legătura cu M.P.[1]-ul, Roger ; spune-le să se concentreze asupra orașului. Ai să vezi ce repede ne cade vînatu-n plasă.

Rîdea înfundat în clipa cînd Tansley ieșea din birou și-și freca bărbia gîndindu-se cu admirație : „Ce bine-ar fi s-avem în armată mai multe detașamente cum e ăsta al lui Offer", și pentru prima dată îi dădu prin minte că poate nu tratau situația în chipul cel mai potrivit.

*

Veseli și fără să bănuiască nimic despre cursa ce li se pregătea, cei din Ceata de la Glasshouse pătrunseră în Benghazi puțin după ceasurile zece dimineața. Orașul avea o înfățișare de adevărat balsam pentru ochi hămesiți — mai ales pentru ochi care, deși deprinși cu deșertul, ard totuși de nerăbdare să mai admire și altfel de priveliști.

Arăta încîntător în ziua aceea. Nu prea se vedeau urme de bombe — adică se vedeau din plin, dar numai în port — și totul în jur părea strălucitor, plin de viață și

[1] *Military Police* — Poliția militară.

de voioşie. La început li se înfăţişară în faţa ochilor case frumoase şi bulevarde invadate de verdeaţă, dar nu peste multă vreme dădură de centrul comercial şi de baruri, cinematografe şi restaurante nespus de îmbietoare.

Pe străzi se vedea fel de fel de lume îmbrăcată civil, mulţi în costume arăbeşti, dar cel puţin tot pe-atîţia în veşminte europene, iar unele dintre siluetele astea îi făceau pe cei din spatele camioanelor să şuiere prelung şi să arunce chemări ispititoare. Printre acestea din urmă se numărau mai ales femeile îmbrăcate în rochii de vară şi dintr-astea păreau să fie cu miile — italience, franţuzoaice, grecoaice şi de multe alte neamuri adunate în oraşul cosmopolit. Fiinţe sănătoase, cu şolduri rotunde, cele mai multe cu păr bogat şi negru, dar din cînd în cînd apărea fără greş şi cîte o blondă. Bărbaţii păreau să nu se mai poată stăpîni — căci, dacă nu puneau la socoteală chipurile acoperite de văluri întîlnite prin oaze — erau primele siluete femeieşti pe care le zăreau de trei luni încoace.

John Offer şedea lîngă şofer şi privea la cele din jur cu nu mai mică înfrigurare decît oamenii lui. Poate chiar cu una mai mare. Era un om mult mai deprins cu huzururile vieţii decît bună parte din tovarăşii săi, poate şi fiindcă era binişor mai în vîrstă, şi cu toate că izbutea să facă faţă vieţii din deşert şi tuturor asprimilor ei, o făcea fără vreo desfătare deosebită. Ce bine ar fi fost să fi putut sta toată vremea la Benghazi ! Acum privea cu încîntare lumea civilizată din jur şi prin minte îi alergau aceleaşi gînduri privind posibilităţile ce i se deschideau în faţă şi aceleaşi planuri legate în primul rînd de cele ce aveau să se petreacă la aşternut.

Gălăgia făcută de oamenii lui, şuierăturile şi chemările mai mult sau mai puţin hazoase, nu-l neliniştea defel. Bineînţeles că la Benghazi erau şi civili, dar numărul lor nici nu se putea compara cu cel al militarilor din Armata a Opta. Dacă oamenii săi arătau neîngrijiţi şi nebărbieriţi, nici voioşi războinici îngrămădiţi în dimineaţa aceea pe trotuarele portului arab nu arătau mult mai bine. Împîn-

ziseră orașul cu zecile de mii, oameni aflați într-o bine meritată permisie după luni de zile de lupte crîncene. Ca și cei din Ceata de la Glasshouse, mai toți veniseră acolo s-o facă lată, să mai schimbe hrana cazonă obișnuită, să bea la bere cîtă o încăpea în ei și pe urmă, dacă aveau și un dram de noroc, să termine în tovărășia unei femei drăguțe și îndatoritoare, de preferință în altă parte decît în bordelurile arăbești.

Negustorii din Benghazi erau în culmea fericirii și îi întîmpinau cu multă bucurie pe nenumărații proaspeți mușterii cu buzunarele doldora de solda pe ultimele luni și gata să cumpele tot ce vedeau, chiar și la prețuri mult crescute ca urmare a războiului. Nici femeilor — după cîte s-ar fi zis — nu le displăcea prea mult să se vadă dintr-odată centrul de atracție al atîtor atenții, chiar dacă uneori s-ar fi putut spune că sînt prea gălăgioase.

„Nu, își spuse Jhon Offer cu toată convingerea, în îmbulzeala asta îngrozitoare nimeni n-are să-i poată observa pe cei din Ceata de la Glasshouse." După cum spusese și O'Keefer, Benghazi era un loc unde se puteau de minune ascunde fără ca nimeni să-și dea vreodată seama. Îi trecu chiar prin cap că ar putea prelungi popasul și să nu stea în oraș doar o singură noapte, dar imediat se răzgîndi și își spuse că hotărîrea dintîi trebuie să rămînă nestrămutată. Își cunoștea oamenii. Dacă ar fi zăbovit mai mult în orașul plin de tot soiul de ispite, ar fi însemnat să-și pună la prea grele încercări ceata de derbedei și fără îndoială că vreunul dintre ei ar fi dat de bucluc. S-ar putea ca și o singură noapte să se dovedească a fi prea mult.

Ajunseră într-o piață mare, unde se afla primăria. Aici parcă printre zecî de alte vehicule ale armatei și tot aici John Offer le achită soldele punînd în mîna fiecăruia cîte zece lire, mult prea de ajuns pentru un chiolhan de o singură noapte. Le atrase atenția să nu cumva să intre în vreun bucluc — vorbe-n vînt, bineînțeles — și să se afle lîngă mașini la zece dimineața a doua zi, gata să plece imediat înspre Jebel.

— Cîtă vreme om sta acolo, o să putem mai des petrece cîte o noapte la Benghazi, le făgădui John Offer, şi oamenii se împrăştiară ca potîrnichile, dornici să se înfrupte din desfările oraşului, chiar şi la ceasul acela al dimineţii.

O'Keefe rămase astfel singur cu căpitanul. Offer îi dădu sergentului majon treizeci de lire, ca un fel de răsplată pentru răspunderile rangului pe care îl purta.

— Ce zici, sergent major, ai să te descurci bine şi singur ? îl întrebă Offer.

Strungăreaţa lui O'Keefe se arătă într-un rînjet ca de lup :

— Am mai trecut eu pe-aici, sir. Dac-o fi fost fată cuminte, înseamnă că micuţa trebuie să aibă ea vreo presimţire şi-acuma se pregăteşte să mă întîmpine. Zmeoaică la pat, *sir*, zmeoaică nu alta !

— Te invidiez, sergent major !, iar acesta înălţă ochii cu modestie, ca şi cînd n-ar fi vrut să se fălească prea tare cu vreo grozavă ispravă amoroasă.

John Offer pipăi ultimele bancnote din cele 2 000 de lire, furate de la birou de plăţi al Canalului. Vezi, să fii cu ochii în patru, auzi ? Am cam rămas fără bani. O să trebuiască să facem iar o vizită la un birou de plăţi, c-altminteri nimeni n-o să mai aibă de unde-şi primi solda.

Cu asta se despărţiră. Offer porni în căutarea unui hotel. Bineînţeles, începu cu cele mai luxoase — cu vestitul Berenice — dar acolo nu izbuti să facă rost de cameră. Pînă în cele din urmă reuşi să găsească unul oarecum pe plac, mic, dar curat şi cu serviciu de mîna întîi, proprietate a unei franţuzoaice tinerele destul de ispititoare, mai ales pentru că nu punea cine ştie ce probleme, neavînd bărbat. Offer hotărî s-o dea gata cu papagalul, ceva mai tîrziu în noapte.

Deocamdată, ce-şi dorea mai mult era un duş, iar după aceea să se refacă datorită unui somn adînc de cîteva ceasuri bune între cearşafuri albe şi curate. Abia pe urmă avea să vadă în ce măsură merita Benghazi onoarea admiraţiei sale şi tare bănuia că o merita din plin.

Așa că în ceasurile toride ale după-amiezii dormi pe săturate, pe urmă făcu încă un duș, după care însăși drăguța doamnă proprietăreasă îi servi cafeaua cu cornulețe și cu unt și stătu îndelungă vreme în cadrul ușii, foarte bine dispusă, rîzînd cît o ținea gura și stîlcind de mai mare dragul limba englezească.

„Merge treaba ca pe roate", își spuse Offer îmbrăcîndu-se pe îndelete. Citise în încîntătorii ochi ai franțuzoaicei că îi sînt îndrituite toate nădejdile. Acum avea tot timpul să viziteze în tihnă orașul și să se bucure în toată voia, fără a mai fi nevoit să-și măsoare trecerea la femei cu aceea a ofițerilor din Armata a Opta.

Porni să hoinărească pe străzi, încîntat să vadă din nou reclame și firme luminate cu neon, autobuze gonind pe străzi, să asculte tonomatele ce cîntau șlagărele cele mai la modă prin cafenelele expuse aproape cu totul la vedere. Cercetă cu multă seriozitate cum arăta catedrala orașului, se mai uită prin cîteva bănci să vadă de nu cumva pe acolo ar fi mai lesne de ciupit din buzunarele Majestății Sale decît pe la niște birouri de plată, apoi se îndreptă înspre port și privi îndelung clădirile și vapoarele distruse de bombe.

În mai multe cafenele — numai dintre cele bune — sorbi lenevos citronadă cu sifon din pahare înalte și parcă mai răcoroase, ori bău excelente cafele franțuzești turnate chiar la masa lui din niște aparate foarte arătoase și strălucitoare și mîncă nenumărate prăjituri — niciodată nu mai ajungea să se satur de dulciuri ! Își petrecu ziua într-adevăr după voia inimii. Nu simțea deloc nevoia vreunei tovărășii pînă tîrziu în noapte, cînd după toate semnele, n-avea să ducă lipsă de așa ceva. Cu bună știință, nu se atinse de alcool pînă după apusul soarelui.

Odată cu căderea serii se stîrni dinspre mare și o briză ce făcea viața să pară mult mai plăcută, iar atunci se așeză să mănînce gospodărește la un restaurant excelent — ce-i drept, și cam scump — pe o vastă terasă ce dădea într-o piață străjuită de copaci. Pretutindeni împrejur, printre frunzele copacilor, se zăreau ispititoare cafenele

cu mese rînduite chiar pe trotuar şi printre care se vînzoleau nişte fete să le bei într-un pahar cu apă şi nu rareori ostaşi teribil de arătoşi. Dintr-o grădină-restaurant, aflată nu prea departe, se auzeau melodiile line intonate de o orchestră compusă doar din trei instrumente, peste care domina franţuzescul acordeon, şi care erau încununate de un glas limpede de tenor ce lăsa să se vadă că este în stare să interpreteze cîntece de dragoste în mai multe limbi.

Împăcat cu restul lumii, căpitanul John Offer îşi acordă favoarea unei excelente mese compusă din cinci feluri însoţite de un Pernod ca *apéritif*, o sticlă de excelent vin roşu localnic şi în cele din urmă un pahar de coniac menit să-i sporească şi mai mult, la plecare, voia bună.

John Offer hotărî să nu se întoarcă prea tîrziu la hotel. Avea de gînd să cumpere o sticlă de coniac şi s-o invite pe franţuzoaică la un păhărel în camera lui, şi tare mirat ar fi fost dacă, folosindu-se şi de ajutorul coniacului, în zece minute n-ar fi reuşit s-o convingă pe cucoană.

Era totuşi cam devreme să se întoarcă la hotel — doamna proprietăreasă avea să fie, bineînţeles, ocupată cu tot felul de treburi pînă mult mai tîrziu — aşa că, mai înainte de a cumpăra sticla de coniac, Offer se decise să dea o raită prin cele mai bune baruri ale oraşului.

Se îndreptă direct înspre Berenice. Barul de-acolo era ticsit de ofiţeri de toate gradele şi de multe neamuri. Femei erau foarte puţine şi ar fi preferat să se afle într-un loc cu mai puţini militari, dar luă totuşi loc la o măsuţă şi cu gîndurile aiurea comandă un whisky cu sifon care, spre surprinderea lui, îi fu adus imediat.

Cam peste un sfert de ceas, Offer văzu că în local intră un ofiţer îmbrăcat în uniforma Poliţiei Militare. Era un locotenent aflat de bună seamă în misiune, fiindcă nici măcar nu încercă să-şi scoată şapca din cap.

În bar se aflau şi ofiţeri mult mai înalţi în grad decît locotenentul, dar uniforma Poliţiei Militare îi impresionă vizibil pe absolut toţi. Mulţi îl urmăriră atent cu privirea, dar cît mai discret, să nu se bage de seamă.

„Cu de-al de-ăștia nimeni nu vrea să aibă de-a face", își zise Offer în sinea lui. Oriunde apărea vreunul din M.P., toți păreau adînc cufundați în gînduri.

Uniforma îl ridica pe tînărul locotenent mai presus de ceilalți ; n-avea nevoie să fie obedient față de nimeni și deci nu era. Offer îl urmări cu privirea cum trece cu pași rari prin toată încăperea și privește drept în față pe fiecare, fără să-i pese măcar de tresărirea unora mai înalți în grad. Dintr-o dată John Offer își dădu seama că ofițerul acela căuta cu deosebită luare-aminte pe cineva anume și își spuse că tare bine ar fi făcut să nimerească în alt bar. Acum era prea tîrziu ca să plece, și cu nervii extrem de încordați îl urmări pe locotenentul care dădea roată barului.

La un moment dat ajunse la masa lui și se opri. Offer văzu un chip de pe care orice urmă de simțămînt omenesc părea să fi fost ștearsă — un chip cu totul imposibil, masca oficială a meseriei locotenentului. Ochii cenușii și pătrunzători îl scrutau cu atenție. Continuară să-l privească neclintiți cam o jumătate de minut, atît de stăruitor încît John Offer simți cum ceilalți încep să se întoarcă spre el și să-l cerceteze pe furiș.

În mod obișnuit și-ar fi păstrat pe deplin firea și, cu un gest amabil, ar fi spus foarte vesel : „Luați loc. Sînteți invitatul meu. Ce vreți să beți ?" Dar de data asta ochii aceia cu priviri neîndurătoare, chipul fără nici o expresie și uniforma ca scoasă din cutie aveau asupra organelor lui de vorbire un efect paralizant. Nu fu în stare decît să rămînă nemișcat și să se uite drept în ochii locotenentului, știind că arată ca un vinovat... vinovat de ce ?

Lovitura veni pe neașteptate :

— Domnul căpitan Offer ?

Ca într-o fulgerare, John Offer se smulse din încremenire. Va să zică un ofițer din M.P. îi cunoaște numele ! În mintea lui parcă un clopot uriaș scotea dangăt de primejdie, dar și acum izbuti să facă față situației.

— Poftim ? întrebă făcînd din cap o mișcare bruscă ce exprima în același timp și surprindere și nedumerire. Privirile celuilalt păreau priponite de nasul lui turtit.

— Sînteți domnul căpitan John Offer. Era o declarație limpede, făcută cu toată convingerea ; locotenentul ăsta din M.P. nu umbla pe ocolite.

Offer se destinse. Juca un teatru de mare clasă :

— Îmi pare rău, bătrîne, ai greșit adresa.

Locotenentul nu se dădu bătut :

— Numele dumneavoastră ?

Tăios, rapid, ca să nu lase victimei timp de gîndire și de pus la cale cine știe ce tertipuri. Dar și Offer reacționă cu aceeași iuțeală :

— Raeburn. Robin Raeburn. În glas îi apăru deodată o notă de iritare, firească pentru cineva care începea a se plictisi de asemenea nerozii. Robin Raeburn — vechiul pseudonim sub care apăruse cîndva pe scenă. Căpitanul Robin Raeburn din Corpul Sanitar Operativ.

Locotenentul din M.P. nu era om să se lase îmbrobodit cu snoave răsuflate.

— Pot să văd și eu vreun act de identitate ?

Imediat mîna lui Offer se duse la buzunarul din stînga al tunicii. La stînga se aflau actele lui Raeburn și cele ale Grupului Sanitar Operativ (Compania de cîmp), contrafăcute foarte grijuliu la Cairo cu luni de zile înainte ; în cel din dreapta se găseau actele de identitate ale lui John Offer și ale formației *Glasshouse Gang Commando Unit*, toate acum convingător de uzate și mînjite de sudoare. Le întinse peste masă, luînd o mutră cît mai încruntată, ca să arate cît îl înfurie această umilire făcută în public. Locotenentul luă documentele Grupului Sanitar Operativ (Compania de cîmp). Grozavă fusese ideea asta a lui Offer din prima perioadă de după dezertare. După cîte știa el, nu exista nicăieri nici un fel de grup sanitar operativ, dar actele aveau ștampile bine imprimate și numele suna foarte familiar în auzul oricui. Abia după aceea, cînd Grupul Sanitar își pierduse utilitatea, Offer pusese pe picioare G.G.-

C.U.-ul și întocmise documentele necesare pentru o asemenea formație.

Chipul locotenentului nu-și schimbă în nici un fel expresia în vreme ce cerceta actele. Peste puțin le restitui spunînd doar : „Mulțumesc". Nici cea mai mică scuză pentru deranjul pricinuit ; așa se purtau totdeauna cei din M.P.

Offer puse hîrtiile la loc în buzunarul tunicii și își roti cu răceală privirile prin încăpere. Toată lumea își luă ochii de la el. Afișînd aparențele nepăsării și siguranței de sine, Offer sorbi tacticos din pahar, însă cu coada ochiului supraveghea fiece gest al locotenentului.

Acesta isprăvi cu cercetarea întregii săli, dar Offer putu să vadă că în pragul ușii, la plecare, se oprise și se mai uitase odată înspre el, lăsînd să i se citească limpede pe chip că nu e pe de-a întregul mulțumit.

„Trebuie s-o întind urgent de aici" își spuse Offer și peste cinci minute se ridică în picioare și plecă avînd grijă să iasă pe o ușă laterală, nu cumva să riște ca bănuitorul ofițer să-l aștepte la ieșire pentru a mai putea să schimbe o vorbă cu el.

Era lac de sudoare și abia se stăpînea să n-o rupă la fugă. Doamne-dumnezeule, asta încercare — să stai față în față cu un copoi care dintr-o dată îți rostește numele ! Complet nedumerit, se întreba : „Cum naiba e cu putință ?" Cum de-au fost în stare cei de la Cairo să-l dibăcească chiar în localul acela și chiar în cea dintîi noapte petrecută la Benghazi ? Avea în fața ochilor imaginea înfricoșătoare a unei mîini lungi care, fără umbră de îndurare, se întinde o mie de mile peste deșert numai pentru ca pe urmă să se aplece și să-l înhațe. Gîndul acesta îi dădea fiori și îi crea o stare de groază. I se uscase gura, dar de data asta nu era uscăciune pricinuită de dogoarea deșertului.

Trebuie să facă eforturi uriașe ca să nu se lase copleșit de panică, dar și de data asta reuși să se calmeze spunîndu-și :

„Dacă-mi pierd acum capul, n-am nimic de cîștigat", însă

în seara aceea n-avea să mai calce cu nici un preţ prin vreun alt local public.

Îşi zise în gînd : „Pentru mine, acuma, cel mai sigur loc e hotelul", numai că nici ăsta n-avea să mai fie multă vreme, dacă bănuitorul locotenent şi-o trimite oamenii să-şi bage nasul prin registrele hotelurilor. Pe viitor va trebui să se treacă sub alt nume, niciodată cu cel adevărat. Iar a doua zi trebuia cu orice preţ să fugă din Benghazi cît îl ţineau picioarele şi să stea cu toţii cuminţi la Jebel, pînă se mai linişteau lucrurile. Se ruga lui Dumnezeu ca oamenii lui să nu dea de vreun bucluc ori să-i ia gura pe dinainte şi ca a doua zi dimineaţa, la ceasurile zece, să nu fie nici un post fix de poliţie proţăpit lîngă camioanele lor din piaţa cea mare.

Dintr-un bar micuţ cumpără o sticlă de coniac bun. Cînd ajunse înapoi la hotel, îşi potolise nervii de-a binelea. Proprietăreasa cea vioaie îl întîmpină numaidecît cu zîmbet cuceritor şi încîntătoare gîngureli. S-a simţit *M'sieur*[1] bine la Benghazi ? A luat *M'sieur* masa, sau doreşte ceva de băut ?

M'sieur se arătă foarte curtenitor faţă de doamna proprietăreasă, se întrecu în complimente peste complimente şi îi spuse că mîncase excelent, dar că mult mai bine s-ar fi simţit dacă ar fi avut norocul să fie întovărăşit de cineva, fără să lase nici o umbră de îndoială asupra identităţii acelui „cineva". Doamna proprietăreasă deveni cît se poate de zglobie, începu să bată des din pleoape şi etală toate acele semnale de „vino-ncoa" pe care în anumite împrejurări atît de bine se pricep să le lanseze femeile.

Cînd Offer îi spuse că ar vrea să facă un duş şi că da, e cam însetat, se oferi imediat să facă o cafea şi — o, nu, nu face nimic, nu e nici un deranj — bineînţeles că are să i-o aducă chiar dumneaei.

Peste cincisprezece minute, cînd se auzi un discret ciocănit în uşă, John Offer era îmbăiat şi n-avea pe el decît halatul de baie. Ţinea în mînă paharul de coniac şi ce-ar fi putut fi mai firesc decît s-o poftească şi pe doamna să

[1] Domnul (fr.).

bea un păhărel ? Așa că doamna închise ușa în urma sa, băură împreună coniacul, și nu după prea multă vreme se hîrjoneau împreună în pat, uitînd cu totul de cafeaua care de mult începuse să se răcească.

o

A doua zi de dimineață, cu mult înainte de ora zece, căpitanul Offer făcu de la mare distanță o atentă recunoaștere a pieței. Nu era el omul să-și facă singur griji fără rost, așa că de îndată ce se convinse cu proprii lui ochi că pe rază de un sfert de milă în jurul primăriei nu se vede nici picior de M.P., alungă orice grijă și se duse întins la camioane să-și aștepte oamenii.

Începură să sosească încă dinainte de ora zece, cei foarte voioși mai devreme, cei cu ochii umflați și cu mersul cam împleticit din pricina mahmurelii aproape în ultimul minut. Adevărul e că au fost și unii care au cam întîrziat să se prezinte la raport, însă lui Offer îi trecuse în asemenea măsură spaima de cu o seară înainte, încît nu se sinchisi și așteptă cu răbdare.

Printre cei întîrziați se număra Sibrett, Doge, Bannister, Skipper și încă vreo cîțiva dintre cei pe care nu-i prea avea la inimă. Dacă ar fi fost vorba numai de ăștia, Offer s-ar fi simțit tentat să plece fără ei, fiindcă bucuros s-ar fi lipsit de asemenea zurbagii, dar din păcate și unii dintre oamenii de ispravă — Walker și chiar sergentul major — se numărau printre întîrziați.

În cele din urmă ieșiră din oraș avîndu-l în capul coloanei pe istovitul, dar încîntatul sergent major O'Keefe. Nu după multă vreme pătrunseră printre colinele de la poalele Jebelului și se dovedi că locurile erau chiar așa cum le descrisese O'Keefe, adică de-a dreptul încîntătoare.

Neprețuitul O'Keefe arătă că știe să se descurce foarte bine și aici. Pe vremea cînd făcea parte din L.R.D.G., trebuiseră să se ascundă cîteva săptămîni în Jebel, așa că știa multe despre locurile astea. Căpitanul Offer avea din ce în ce mai mult respect pentru cîte putea și cîte știa fos-

tul ostaş din L.R.D.G. ; fără el, grupul său de comando nici nu ar fi putut exista în deşert.

Ceasuri la rînd trecură prin văi bogate şi roditoare, acoperite cu arbori de citrice şi de rodii, cu copaci înalţi, verdeaţă viguroasă şi căsuţe noi, cochete şi albe — mult mai arătoase decît cocioabele arabilor — ridicate de *colonizzatoare*[1] italieni, şi cu toate că ar fi putut fi consideraţi drept inamici, civilii italieni îi întîmpinau cu zîmbete de voie bună. Chiar şi după ce ieşiră de pe văi şi urcară pe munţii răcoroşi şi golaşi, împrejurimile erau tot pline de verdeaţă şi de privelişti ce mîngîiau ochiul. Nu urcară multă vreme. Sergentul major găsi curînd drumeagul ce ducea către un pîlc de copaci bine întipărit în memorie, în jurul căruia vegetaţia era bogată şi un izvor susura generos — acestă fiind locul unde aveau să aşeze tabără. Cu toţii coborîră din camioane şi se uitară în jur. La înălţimea aceea, unde soarele îşi revărsa din belşug razele asupra lor, dar aerul rămînea încîntător de răcăoros, nu se putea să nu te simţi bine. Nici c-ar fi putut găsi loc de tabără mai prielnic.

Aşa că în locul acela aşezară tabăra, îndeletnicire care mai că nu cerea timp, deoarece corturi n-aveau de ridicat şi nici prea multe lucruri de rînduit. Mai tîrziu, O'Keefe le-a arătat cum să taie crengi din copaci, să le înfigă în pămînt şi să le lege vîrfurile alcătuind astfel ceva ce semăna cu o căpiţă de fîn şi pe care o puteau acoperi cu prelate sau cu muşchi ori iarbă.

— Pe-aicea plouă de rupe pămîntul, le spuse el. O să vedeţi voi ce bine au să vă prindă nişte adăposturi de astea.

Cam pe la vremea cînd sfîrşeau prînzul — jalnică masă, după bunătăţile înşirate dinainte în seara trecută — îşi dădură seama că localnicii i-au descoperit. Unul dintre ei îşi înălţă privirea, văzu trei arabi care cercetau tabăra stînd în picioare pe o înălţime din apropiere şi numaidecît se repezi să pună mîna pe armă. O'Keefe îl observă, înţelese

[1] Colonişti (ital.).

imediat despre ce este vorba, și îi smulse arma din mînă, spunîndu-i :

— Fii cuminte, amice. Cu localnicii trebuie să te împrietenești, nu să tragi cu pușca în ei.

Le făcu arabilor semne prietenești cu mîna și pe urmă porni înspre ei fluturînd deasupra capului un pachet de țigări. Îl văzură pe O'Keefe cum ajunge la ei și li se păru că e primit cu toată prietenia, iar după o vreme în care începuseră să discute mai mult prin limbajul semnelor, cei trei arabi plecară parcă în mare grabă. O'Keefe se întoarse îndărăt și arăta foarte mulțumit de sine.

— Cam peste un ceas o s-avem ouă cu zecile și fructe cîte or să încapă în noi. Le-am spus să ne facă rost și de ceva pui de găină și de azi încolo au să vină în fiecare zi să vadă ce ne mai trebuie — cîtă vreme o s-avem țigări să le dăm în schimb.

Toți s-au înveselit auzind că s-ar putea să mănînce găină proaspătă deși, din principiu, unii nu erau prea încîntați.

— Crezi că mai sîntem în siguranță, dacă arabii știu exact locul unde ne aflăm ? îl întrebă ceva mai tîrziu John Offer.

— Dacă sîntem în siguranță ? întrebă la rîndul său O'Keefe cu vădită uimire. De băștinașii ăștia guralivi trebuie să te ferești numai cînd te afli în regiuni stăpînite de inamic. Atunci se cuvine să-ți fie teamă ca nu cumva să te trădeze vreunul. Dar acum, cînd regiunea e ocupată de armatele noastre ? Dacă ne purtăm cît se poate de firesc și ne mai și împrietenim cu ei, au să-și închipuie că facem probabil niște manevre militare pe-aici prin munți și nimeni n-are să se ostenească măcar s-aducă vorba despre noi.

Totul părea cum nu se poate mai firesc. Așa că se bucurară și începură să citească fără grijă jurnalele aduse de la Benghazi. Erau numai jurnale englezești, vechi de cîteva săptămîni, dar asta nu însemna c-ar fi fost mai puțin bine venite.

Către seară, în aceeaşi zi, o mulţime de arabi, printre care de data asta se numărau şi copii, se apropiară de tabăra lor. Sergentul major O'Keefe le făcu prieteneşte semn cu mîna, şi după aceea, foarte bucuroşi, dădură năvală în tabără ca să-şi ofere produsele. Căpitanul înţelese numaidecît ce urmărea O'Keefe : să arate că totul este la vedere, astfel încît nimeni să n-aibă ce bănui.

În scurtă vreme toţi fură îndestulaţi cu fructe proaspete de toate felurile, de la pepeni pînă la struguri, iar bucătarii din tabără începură să trebăluiască de zor cu cîteva găini pentru a pregăti masa de seară. Mîncarea bună are să-i facă fericiţi pe oameni pentru o vreme, se gîndea Offer, dar cît anume va dura vremea asta ?

Îi trecea prin minte să se întoarcă în deşert şi să organizeze împotriva nemţilor un raid în stilul S.A.S.-ului. Năzdrăvanii lui erau dornici de acţiune, mai cu seamă după succesul obţinut la aeroportul de lîngă Soluch. Sigur că erau acţiuni foarte primejdioase, dar ceva oricum trebuia să facă.

Weybright venea în sus pe coastă, către coliba pe care de bine de rău şi-o încropise Offer, şi părea foarte agitat. Avea în mînă un ziar, unul londonez, se vedea bine, şi încă dintre cele importante.

— Ia uitaţi-vă puţin aici, *sir* ! spuse Weybright şi prin ochelarii cu rame metalice ochii îi scînteiau de bucurie. Toată lumea vorbeşte de noi !

Era vorba de ziarul *Observer* din Londra. Articolul care îl făcuse pe Weybright atît de bucuros avea titlul scris cu litere de-o şchioapă : FOŞTI DEŢINUŢI IAU CU ASALT O ÎNCHISOARE DIN M.E. [1] Offer tresări dintr-o dată şi continuă să citească înfrigurat :

Dînd dovadă de o nemaipomenită îndrăzneală, un mic grup de comando alcătuit, după cîte se presupune, din britanici, a luat de curînd cu asalt închisoarea militară de la Sharafim, pe Canalul de Apă Dulce, lichidînd orice rezistenţă a corpului de gardă. În foarte drastic cenzu-

[1] *Middle East* — Orientul mijlociu.

ratul cotidian de limbă engleză *Egyption Mail* — nici măcar nu se pomenește de acest incident, iar G.N.Q. de la Cairo se arată deosebit de rezervat în această privință ; s-ar părea însă că, oricît de exagerate ar fi zvonurile, una dintre cele mai cutezătoare operații de comando s-a desfășurat cu deplin succes — *împotriva* autorităților militare britanice.

După cîte se spune — și în Orientul Mijlociu e de notorietate publică — o acțiune fulgerătoare la care au participat vreo duzină de oameni mascați s-a desfășurat primele ceasuri ale dimineții, cînd corpul de gardă a fost luat prin surprindere și dezarmat, iar închisoarea devastată.

Grupul de comando, înarmat după cîte se spune cu pistoale mitralieră Thompson, și-a unit apoi forțele cu cele ale deținuților răsculați și împreună s-au răfuit cu gardienii și întreg personalul închisorii — cunoscuți sub numele generic de «zbiri»— pe care i-au maltratat în mod grav. Se spune că însuși comandantul închisorii a fost tîrît afară din birou și crîncen bătut.

Se știe că cel mai înfiorător lucru din această groaznică închisoare este așa-numitul «Loc de plimbare», o născocire ce îi face să îngălbenească chiar și pe cei mai duri dintre foștii deținuți, în clipa cînd li se pomenește de ea. Pe scurt, «Locul de plimbare» este o uriașă movilă de nisip ridicată în incinta închisorii și pe care deținuții sînt puși să o urce și cobare în fugă și cu saci de nisip în spinare. Este pe de-a întregul vorba de o tortură inumană născocită de un sadic și apoi perpetuată prin voia unor oameni de un sadism nu mai puțin bestial."

Offer fluieră ușurel cînd citi toate astea. „Groaznică închisoare"... „tortură inumană"... „născocită de un sadic", iată cîteva expresii interesante și semnificative.

Se uită repede la semnătură. „De la corespondentul nostru din Cairo, Hugh Atherton." Atherton ? Offer își încruntă sprîncenele. Numele îi era cunoscut. În vremea cît fusese ofițer cu sarcini de protocol la Ierusalim — cea mai fericită perioadă din viața lui — îi cunoscuse pe

aproape toţi ziariştii care trecuseră pe acolo. Era convins că numele lui Atherton îi spune ceva... Şi deodată îşi aduse aminte. Atherton, un tip cam bătrîior, trecut de cincizeci. Înalt, slăbănog şi veşnic pe chip cu acelaşi surîs cam dispreţuitor. Îşi amintea de el cu multă plăcere.

Offer citi mai departe, captivat de acest reportaj de unde se vedea că pentru prima oară se găseşte un om în stare să ia partea celor din Glasshouse. În legătură cu răzmeriţa, reporterul luase legătura şi cu ofiţerul comandant al închisorilor militare din Orientul Mijlociu. Cîtă osteneală trebuie să-şi fi dat generalul ca să-i astupe gura ziaristului, îşi spuse Offer, rîzînd în sinea lui. Imediat dădu, însă, peste o frază la care nu se aştepta :

„Actualmente umblă vorba că toţi deţinuţii, indiferent dacă au luat sau nu parte la răzmeriţă, au fost pedepsiţi cu încă cel puţin douăzeci de zile de închisoare."

— Ticăloşii ! mormăi Offer. Vai, Doamne, cum trebuie să se fi purtat zbirii cu deţinuţii reduşi din nou la tăcere !

Dar articolul mai cuprindea şi alte amănunte cu privire la închisorile militare, date cu totul surprinzătoare pentru Offer :

„Vorbesc în deplină cunoştinţă de cauză, citi, Offer mai departe şi din nou fluieră uşurel. În timpul primului război mondial am ispăşit şi eu o pedeapsă într-o faimoasă închisoare militară de campanie, cea mai cumplită dintre toate, aceea de la Al Sheereh, de lîngă Alexandria. Toţi deţinuţii zic la fel, dar eu nu făcusem într-adevăr nici cea mai mică greşeală..."

Un băiat de nouăsprezece ani şi o bestie de sergent dintre ostaşii cărora le venise rîndul să facă de santinelă. Era noaptea şi sergentul încerca un anumit lucru, soldatul se împotrivea din răsputeri şi — dintr-o dată — accidentul ! O zvîcnitură bruscă a capului şi marginea ascuţită a căştii lui Atherton lovise şi sfărîmase nasul agresorului. Sînge mult, rană deschisă, lucruri care nu se puteau ascunde, iar sergentul jurase că Atherton sărise pe neaştep-

tate asupra lui nu exista nici un fel de altă dovadă în afară de spusele fiecăruia.

„Cînd am ieșit de la Al Sheerch — scria mai departe în articol — eram un ostaș înrăit, uram de moarte autoritățile militare și armata în care eram chemat să slujesc."

După asemenea declarații, Atherton n-avea nici o șansă să ajungă cel mai agreat corespondent de război din Orientul Mijlociu.

„Nu afirm nici o clipă că toți cei ajunși în închisorile militare ar fi victime ale unor erori judiciare și n-ar avea nimic de-a face cu ticăloșia. Lucrul pe care vreau să-l afirm cu toată hotărîrea este că nici o națiune nu poate pretinde că se numără printre popoarele civilizate ale omenirii, dacă îngăduie ca asemenea sisteme de pedepsire să-și continue existența. Se pot găsi multe alte metode de a întări disciplina fără a zdrobi demnitatea unor astfel de flăcăi în floarea tinereții — fie ei chiar vinovați de abateri mărunte — și de a-i transforma cu forța în elemente dușmănoase față de societate.

Declar cu toată răspunderea că în închisorile militare adevărații criminali sînt acei oameni care încearcă să treacă prin greul războiului călărind pe suferințele altora — mă refer în mod deschis la «zbiri» și la mai-marii lor mergînd pînă la scaunul cel mai înalt. Nimeni n-a putut rămîne imun față de forța de desfigurare a unui asemenea sistem. Foarte mulți dintre cei cunoscuți de mine erau de fapt ultimii oameni cărora s-ar fi căzut să le fie dată puterea de a hotărî asupra soartei semenilor lor, aproape toți fiind oameni schilodiți sufletește, sadici și mult mai potriviți ca subiecte de studiu într-un azil de alienați mintali, decît ca făpturi însărcinate cu privegherea asupra evoluției și educației unor deținuți."

John Offer lăsă ziarul din mînă și se linse pe buze. Doamne-dumnezeule, asta era mare minune — un ziar care să aibă îndrăzneala de a publica astfel de lucruri — mai ales pe vreme de război. Și lumea nici n-are să-l ia în seamă — și spuse Offer — închipuindu-și că asemenea

treburi nu se pot întîmpla, totul fiind doar o gogoaşă răsuflată.

Dar în realitate se întîmplau. Şi reporterul acesta, după atîta amar de ani, nu putea să uite aşa cum şi el, Offer, n-ar fi putut vreodată uita. Îşi spuse în sinea sa :

„Tare bucuros aş fi să te mai pot întîlni cîndva, Atherton, bătrînelule.“ Nu era puţin lucru pentru cineva să scrie despre asemenea blestemăţii şi să mai şi recunoască deschis că stătuse cîndva la închisoare, fie ea şi o închisoare militară.

Două nopţi mai tîrziu, un Weybright foarte neliniştit şi chiar înfricoşat veni să-i facă o nouă supriză. Era vorba de un mesaj primit direct de la Cairo. Un mesaj transmis cu regularitate, la aceeaşi oră, în ultimele şapte zile. Nu încăpea nici o îndoială că îi era în mod deschis adresat lui Offer. Mesajul spunea :

„Către căpitanul John Offer. Sînteţi chemat de urgenţă la G.H.Q. din Cairo. Urmează a vi se încredinţa o misiune cu totul specială. Vi se garantează imunitatea şi libertatea absolută de a vă întoarce oricînd la unitatea dumneavoastră de comando. La Benghazi vi se asigură absolută prioritate la zborurile înspre Cairo.“

Semna : „Căpitan Roger Tansley“.

*

Există oarecare adevăr în zicala că cine se aseamănă se adună. Adevărul acesta se aplică tot atît de bine la generali ca şi la necuvîntătoare, iar la Cairo deseori ştabii cei mari se întîlneau nu numai pentru şedinţe, ci şi, din cînd în cînd, la reuniuni prieteneşti. Se înţelege de la sine că şi în asemenea prilejuri tot de-ale lor vorbeau, oricît de întîmplătoare ar fi fost întîlnirea, fiindcă minţile militarilor de rang înalt nu prea sînt interesate de alte treburi.

La o astfel de reuniune — nu se bea decît gin cu suc de roşii, sucuri de toate felurile sau cel mult whisky cu sifon — generalul maior se pomeni într-o bună zi că vine vorba despre Sharafim şi despre fantomaticul grup de comando al lui John Offer.

— E de necrezut, spuse unul dintre generali, tocmai cînd își ducea paharul la gură. Cineva care se face singur căpitan, pune la cale o răzmeriță la Glasshouse din Sharafim, iar după aceea pornește cu traista-n băț și umblă prin deșert pe unde-i place.

— Cu traista-n băț zici ? În chip foarte ciudat, generalul maior începuse în ultimele zile să-i cam ia apărarea lui Offer, ca și cum l-ar fi considerat protejatul său. N-aș prea spune, mai ales după cele înfăptuite pe la Kufra și pe la Siwa și dealtmeniteri ar trebui să știi că e unul dintre puținii oameni din lume care au reușit să traverseze cu bine Întinsa Mare de Nisip. Mă îndoiesc dacă înșiși beduinii au încercat vreodată să facă asemenea ispravă.

Față de alți generali, generalul nostru maior nu prea avea obiceiul să vorbească despre cele întîmplate în sectorul său de activitate ; asemenea chestiuni rămîneau strict rezervate pentru a-i lăsa cu gura căscată pe cei aflați în subordine.

— După cîte se pare, departe de-a umbla cu traista-n băț, în vremea din urmă și-a folosit timpul cu deosebit succes. A avut ciocniri cu garnizoana geamănă de la Siwa, de unde a eliberat patru prizonieri, a zădărnicit, cu pierderi destul de grele pentru inamic, planurile de urmărire ale unui detașament german — și asta chiar pe întinsul Mării de Nisip — și foarte de curînd a distrus la sol nouă bombardiere inamice, așa cum numai cei din S.A.S. sînt în stare să facă.

Generalul celălalt, ditamai general locotenent, se înverșună numaidecît, umflîndu-se în pene, cînd auzi vorbele astea :

— Nu vreau să știu ce isprăvi a făcut nefericitul tău. Mustață tunsă scurt și vorbă foarte tăioasă avea generalul: Ar trebui prins neîntîrziat și aruncat din nou în închisoare, pentru tot restul vieții !

— Întrebarea e de unde să-l luăm. Generalul maior era puțin cam iritat. Dealtminteri generalii locotenenți niciodată nu pierd ocazia să-i scoată din sărite pe generalii puțin mai mici în grad decît ei. Ultimile știri spuneau că

Offer s-ar afla în Benghazi, dar cine ar putea spune unde se află în momentul de faţă ? Poate la o mie de mile depărtare sau poate chiar aici, pe Burkha Street. Burkha Sreet era cartierul bordelurilor.

Căpitanul Tansley îi furnizase informaţia privitoare la identificarea lui Offer în Benghazi.

— Atunci de ce dracu nu l-au arestat ? răcnise generalul.

— Fiindcă ofiţerul din M.P. — un locotenent — s-a lăsat păcălit cu un nume fals şi cu nişte hîrtii contrafăcute ale unui presupus grup sanitar operativ. Locotenentului nu i-a mai ieşit din minte chestia cu acel Grup Sanitar Operativ şi a verificat la comandament. A aflat, bineînţeles, că nu există nici o asemenea unitate, s-a repezit imediat să pună mîna pe cel căutat, dar pasărea zburase din cuib.

— De unde ştii că era Offer ? Ar fi putut fi oricare alt dezertor.

Tansley zîmbi cu oarecare superioritate nu prea vădită :

— S-a legitimat cu hîrtiile unui anume Robin Raeburn.

— Ei şi, ce-i cu asta ?

— Este pseudonimul de actor al lui Offer. E limpede, nu credeţi ?

Da, era limpede.

Generalul cel umflat în pene găsi de cuviinţă să-şi pigmenteze glasul cu o doză de nerăbdare :

— Şi ce vrei să spui, adică ? Întreaga armată britanică nu e în stare să găsească un singur om ?

Generalul maior nu pierdu ocazia să i-o întoarcă, la rîndul său, făcînd pe grozavul :

— Din întîmplare, acum nu mă prea ostenesc să pun mîna pe el. În loc de asta, l-am invitat să vină să stăm puţin de vorbă.

— Bancurile îşi au şi ele rostul lor, Toby. Acuma nu e cazul, spuse puţin mustrător generalul mai mare în grad, însă de data asta cel mai mic se arătă sigur pe sine.

— Ia să ne gîndim, ce folos avem dacă îl silim pe omul ăsta să stea ascuns sau îl băgăm la pîrnaie pe toată viața? Fără să aștepte răspuns urmă mai departe : Nu sporim cu nimic eforturile noastre de război. Dar omul ăsta — și el și tîlharii din ceata lui — se pricep de minune la treburi de care avem noi nevoie. Au dovedit-o din plin. Atunci de ce nu i-am folosi ?

Ștabul cel mai mare vorbi foarte lămurit, așa fel ca mai tîrziu, dacă va fi cumva nevoie, să poată spune pe bună dreptate că el niciodată nu fusese de acord cu asemenea drăcovenii :

— N-aș putea afirma că îți dai prea bine seamă de ce anume vorbești, Toby. S-ar putea crede că, după opinia ta, o mînă de pungași și criminali ar fi în vreun fel mai folositori decît niște adevărați ostași ! Ultimele cuvinte le rosti cu voce mai răstită, doar cu un decibel mai jos de o adevărată mustrare.

— Nu mai buni decît — încuviință generalul maior — ci în loc de... Ia să ne gîndim... Asta era vorba lui obișnuită, cînd voia să capteze atenția auditoriului. S-a ivit o sarcină extrem de importantă pe care cineva trebuie neapărat s-o ducă la îndeplinire. Toată lumea zice că într-o zi două îl zvîrlim pe Rommel afară din Africa, dar noi știm că am ajuns la capătul puterilor. Liniile noastre de comunicație au devenit primejdios de lungi, în vreme ce ale lui s-au scurtat — acum el este în avantaj. Știm bine că permanent primește prin Italia întăriri în tancuri, tunuri și oameni și tot atît de bine mai știm că e doar o chestiune de timp pînă să ne gonească încă o dată din Benghazi.

Devenise chiar plictisitor ca în răstimp de cîteva luni iar să ocupi și iar să evacuezi diferite localități după ce aruncai în fîntîini toată sarea de care dispuneai, cu scopul de a face apa ne nebăut pentru cei ce aveau să vină după tine.

— Ia să ne gîndim : cît are să ne poată izgoni, dacă n-o să mai dispună de ulei și de benzină ? Cu multă îndrăzneală se uită adînc în ochi superiorului. Ca să recunoaștem ce-i al lui, generalul locotenent nu mai umbla de

data asta cu nici un fel de ascunzișuri. Mintea lui de militar trecuse imediat la o atentă evaluare a situației și își dădu seama că celălalt urmărește un plan bine stabilit.

— Dă-i drumul, ordonă el. Spune ce ai de spus.

— Rommel construiește acum la Agheila imense depozite de benzină adusă cu cisterne italiene de la Tripoli. Vreau să alcătuiesc un grup de comando căruia să-i încredințez misiunea de a ajunge la depozitele astea și de-a le arunca în aer, încheie simplu generalul maior.

Generalul mai înalt în grad spuse :

— E o idee demnă de toată atenția. Și cum te-ai gîndit să procedezi, Toby ?

— Să mă slujesc de Offer și de Ceata lui de la Glasshouse.

Urmă o pauză scurtă, în care lucrurile fură cîntărite atent și cu grijă. Apoi :

— De ce tocmai Offer ?

— Fiindcă de el ne putem lipsi fără nici o pagubă.

— Aha ! În capul generalului locotenent începuse să se facă lumină.

— Să știți, Offer ăsta e un tip cu totul fantastic. Vă spun drept că am început să-l admir. Îndrăzneala lui nu cunoaște margini și e de o inventivitate incredibilă. Și-apoi, cu toții par să se descurce nemaipomenit de bine în condițiile din pustiu. În cazul ăsta, de ce să ne mai trudim atîta să-i prindem, la ce paștele... Urmă iar o scurtă pauză. Știa că generalului mai mare în grad nu-i plac înjurăturile, de parcă o vorbă mai în doi peri ar fi putut în vreun fel micșora posibilitățile cuiva de a-l ucide pe inamic. Ce rost are să-i aruncăm să putrezească în pușcărie și să devină o povară pentru toată lumea, inclusiv pentru contribuabilul nostru britanic ? De ce să nu-i lăsăm să-și cîștige pîinea ca toți ceilalți soldați ?

— Va să zică te gîndești să-l trimiți să dea lovitura la depozitele de benzină ale lui Rommel ? Grea misiune !

— Offer ar putea fi în stare s-o îndeplinească. Omul ăsta e înzestrat cu o minte într-adevăr ascuțită.

— Să știi că sînt păzite mai strașnic decît bijuterile coroanei. Și asta însemna ceva cu totul colosal, amîndoi o

știau. Chiar dacă realizînd imposibilul ar izbuti să pătrundă acolo, de scăpat n-are cum să mai scape cu viață.

— Tocmai de asta, recunoscu deschis generalul maior, l-am ales pe Offer pentru misiunea de care vorbesc. Sînt de acord cu dumneavoastră. De ce să sacrificăm o formație S.A.S. pentru o misiune echivalentă cu sinuciderea ? În cazul cînd Offer reușește să pătrundă acolo și să-și îndeplinească misiunea iar apoi își pierde viața în încercarea de a fugi, înseamnă că și-a adus contribuția la efortul de război și n-are să mai constituie o primejdie pentru nici o închisoare militară.

Ștabul mai mare în grad spuse aproape cu căldură :

— E foarte bine, Toby. Ai judecat lucrurile foarte înțelepțește. Dar cum Dumnezeu ai să-l poți convinge să primească o asemenea misiune ?

Generalul maior vorbi cu atîta ură și înverșunare încît de data asta începu să arate a om adevărat :

— Mai întîi am să fac să-i înghețe oasele de frică, am să revărs asupra lui toate spaimele iadului ! Și după ce îl dau gata, are să se agațe de misiunea încredințată cum se agață înecatul de pai.

— Sper că izbutești, Toby. Din toată inima sper să ai dreptate. Și zici că l-ai invitat să vină la tine ?

— În ultima săptămînă i-am trimis zilnic cîte un mesaj special. I-am promis că n-are să fie arestat dacă face o călătorie pînă la Cairo și am de gînd să mă țin de cuvînt.

— N-are să vie, zise morocănos generalul cel mare. Doar spui că tipul nu e un dobitoc. Dacă nu-i, atunci ce l-ar putea face să aibă încredere în tine ?

o

John Offer deveni foarte agitat. Situația era destul de stranie : primea mereu mesaje din partea unui om de care n-auzise niciodată pînă atunci. Tocmai din pricina asta, deși instinctul parcă îi spunea că e vorba de o cursă, continua să se gîndească într-una la acel mesaj. De mult avea senzația că plasa se strînge în jurul său și acum ajunsese în situația de a se agăța și de-un fir de pai.

Îi știau numele și poate și pe al cîtorva dintre oamenii săi : felul cum locotenentul din M.P. se uitase cu atenție la toată lumea din barul hotelului Berenice dovedea că dispuneau și de o destul de amănunțită descriere a înfățișării lui. Existau clipe cînd lui Offer parcă îi trecea un sloi de gheață pe șira spinării. Își dădea seama că pînă la urmă neiertătoarea armată avea să pună mîna pe ei, iar atunci...

La primirea celui de al șaptelea semnal, nervii lui John Offer cedară, exact așa cum prorocise iscusitul general maior adresîndu-se aghiotantului său :

— Roger, băiatule, transmite-l în continuare. Pînă în cele din urmă peștele începe să crape de curiozitate și nu mai poate să nu muște din nadă.

Căpitanul Offer discută despre toate astea cu sergentul său major ; trebuia neapărat s-o facă, de vreme ce O'Keefe avea să preia comanda în timpul absenței sale. La discuție participă și Weybright care, oricum, era la curent cu starea lucrurilor.

Offer zise :

— Nu cred c-am să lipsesc mai mult de trei zile.

Cu un cinism a cărui sursă se afla în lunga lui experiență de ostaș, O'Keefe spuse deschis :

— Au să vă-nșire mațele pe funie. Asta nu-i decît o capcană.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar n-am de gînd să cad în ea ca prostul. Avea în cap un plan menit să-l pună în afară de orice primejdie. Mîine plecăm. Mă duceți pînă la aeroport. Cît lipsesc eu, nu îngăduiți nimănui să părăsească tabăra. N-avea nici o încredere în podoabele din subordinea sa.

În noaptea aceea își rase mustața. A doua zi de dimineață, înainte de a se urca în camion, îl chemă pe arabul Ward, agentul sanitar din ceata lor, și îi spuse :

— Te rog să-mi lipești pe nas o bucată zdravănă de leucoplast.

În cîteva minute, agentul își îndeplini cu îndemînare misiunea. Și astfel, cu mijloacele cele mai simple, fostul

actor izbuti să se deghizeze. Dacă se întîmpla cumva ca pe aeroportul de la Benghazi să se afle cineva dornic să dea ochi cu un căpitan mustăcios și cu nasul turtit, putea să se uite de cîte ori vrea la căpitanul ăsta ras complet și cu nasul ascuns de bandaj gros.

O'Keefe dădu glas admirației față de izbutita travestire :

— Acuma nimeni nu vă mai poate recunoaște, *sir*. Apoi dădu cu piciorul în șiștar, adăugînd : eu zic că așa sînteți mult mai arătos.

Offer se gîndise și la alte amănunte privind deghizarea care, după cîte socotea el, trebuia să fie fără cusur. Îi venise pe neașteptate o idee și îl chemase imediat pe Mutră-de-rodie, ordonanța, mare și pasionat colecționar de fel de fel de fleacuri, printre care se numărau și boxurile. Mutriță avea în colecțiile lui tot soiul de insigne și, bineînțeles, multe dintre cele care i-ar fi prins bine lui Offer. Căpitanul le folosi cu toată încrederea, așa fel ca nici să nu mai fie nevoie să-și schimbe gradul. După aceea O'Keefe, cu inima încă tare îndoită, îl conduse pînă la aeroportul intens bombardat de la Benghazi, unde își luară rămas bun, prilej pe care Offer avu plăcera să vadă cît de mult îi regretă O'Keefe plecarea.

Oricît ar fi fost de încîntat de chipul cum izbutise să se deghizeze, căpitanul Offer simți totuși un imens gol în stomac atunci cînd trebui să se strecoare prin mulțime ca să ajungă la clădirea de beton cam dărăpănată unde trebuiau să se prezinte pasagerii. Nici prin minte nu-i trecea să se înfățișeze sub numele de John Offer, căpitanul căruia i se rezervase prioritate absolută pentru zborul spre Cairo. Avea să ajungă la Cairo pe socoteala lui proprie și sub noua identitate pe care și-o asumase, iar la misteriosul căpitan Roger Tansley n-avea să se prezinte decît după ce își luase toate măsurile de siguranță. De multă vreme învățase că atunci cînd ai de-a face cu militarii, nu trebuie să fii niciodată încrezător.

Era cu ochii în patru și văzu mai mulți oameni din M.P. umblînd de colo-colo prin încăperea plină de tot felul de militari. Nu se îndoia nici o clipă că pentru el

veniseră. Ca să-l aresteze ? Probabil că nu, dacă îl vedeau că vrea să ia avionul pentru Cairo. Dar fără discuţie ca să-l urmărească pas cu pas pentru cazul cînd i-ar fi trecut prin cap să se folosească de libertatea acordată pentru a ajunge la Cairo şi acolo să-şi piardă urma în mulţime, scăpînd astfel din oraşul Benghazi, devenit dintr-o dată prea nesigur pentru el. Da, da, au să încerce să-l identifice aici şi pe urmă să nu-l mai scape din ochi.

Treaba lor, îşi spuse Offer iritat, dar n-aveau să dea de el chiar atît de dimineaţă ; apoi se destinse şi îşi luă locul în inevitabila coadă formată dinaintea unei mese improvizate pe pari şi în dosul căreia şedeau doi ofiţeri din R.A.F., piloţi amîndoi, punînd mereu întrebări şi mînuind mormane de hîrtii. Mare agitaţie pe aeroportul ăsta din Benghazi, acum, după ce din nou îşi schimbase stăpînii.

Cînd îi veni rîndul, Offer-actorul zise sigur de sine :

— Căpitanul Tansley, medic militar.

Dacă ar fi fost de faţă, Tansley ar fi rămas trăsnit. Era încă un amănunt al travestitului pus la cale în noaptea trecută. Doctorii se aflau todeauna mai presus de ceilalţi muritori ; nimărui nu i-ar fi trecut prin minte să suspecteze pe un slujitor al lui Esculap. Ca medic militar avea să fie imediat întîmpinat cu grijă şi respect, fiindcă muritorii de rînd totdeauna se înclină instinctiv în faţa ştiinţei doftoriceşti. Aşa se întîmplă şi de data asta.

Offer adoptă tonul acela sigur de sine care lasă să se vadă încă din capul locului că solicitantului nici prin cap nu-i trece că s-ar putea cumva să nu capete ce doreşte.

— Nu am ordin de servici, bătrîne, dar trebuie să ajung neapărat astăzi la Spitalul Principal de la Cairo. Acolo au să aibă loc nişte demonstraţii cu o nouă metodă de tratare a fracturilor nesudate, şi doar ştii bine cîte necazuri avem pe aici cu rănile cangrenoase.

Şi „ştii bine..." Flatează pe cineva spunîndu-i că se pricepe la cine ştie ce, şi ţi-ai asigurat imediat, toată simpatia lui. Bietul tinerel din R.A.F. n-avea nici o şansă să scape de vicleşugurile de mult verificate ale lui Offer. Nici măcar nu se gîndi să încerce obişnuitul : „Îmi pare foarte

rău, *sir*, dar nu mai avem nici măcar un singur loc liber. E o coadă de o milă întreagă de solicitanți care nu au nici măcar prioritate de ordinea a doua..."

Un doctor. Probleme medicale de cea mai mare urgență. Cangrene. N-avu încotro.

— Vă aranjez eu, dom' doctor. Știți, nu prea e cușer ce fac eu, da' pentru dumneavoastră...

— Mulțumesc foarte mult, zise Offer, avînd însă grijă să păstreze tonul unui om care nu primește decît ceea ce știa că i se cuvine. Da' poimîine trebuie să fiu neapărat îndărăt. Îmi puteți aranja ceva ? Am o mulțime de operații programate pentru poimîine.

Și totul s-a rezolvat. Pilotul era fericit că are prilejul să îndatoreze un doctor. Se uită cu milă la nasul lui acoperit de plasture.

— Înseamnă că ați luat parte și la lupte, domnule doctor, nu ?

Offer îi răspunse, șoptindu-i la ureche, în mare taină :

— Nu, slavă domnului ! Am căzut într-o nenorocită de groapă.

Asta îl făcu pe P.O.[1] să rîdă cu haz, dar un haz nu batjocoritor, ci plin de simpatie — i se păru lui Offer. De cîte ori cei mari — și doctorii erau niște mari mai mărunți — cad în nas, toată lumea se prăpădește de rîs. Ofițerul tocmai își termina orele de serviciu.

— Mai aveți un ceas de așteptat, dom' doctor. Vă rog, faceți-mi plăcerea, sînteți invitatul meu să luăm una mică la popotă.

— E cam prea devreme, protestă Offer triumfător, dar avu grijă să se lase ușor convins. La popotă avea să se afle mult mai în siguranță decît în sala aceea mare, deși acum parcă nu-i mai păsa de nimic.

La ieșire din sala zgomotoasă și cam zgîlțîită de bombe trebuiră să treacă printre o pereche de ostași în uniforma Poliției Militare, care aproape că nici nu-i luară în seamă pe cei doi. Offer și ofițerul din R.A.F., cufundați fiind într-o conversație foarte amicală. Numai că Offer, ca din

[1] *Pilot officer*, pilot cu grad de ofițer.

întîmplare şi fără să dea vreo importanţă gestului, răspunse în treacăt la salutul unuia dintre ei. După cum spusese un general maior de la G.H.Q. din Cairo, Offer avea într-adevăr tupeu.

Aşa se făcu deci că doctorul Roger Tansley se urcă în avionul de Cairo, iar tînărul ofiţer pilot raportă că nici un ofiţer cu numele de John Offer, căpitan, nu se prezentase în ziua aceea ca să folosească locul rezervat anume pentru el de cele mai înalte autorităţi ale forţelor militare din Orientul Mijlociu.

A fost o călătorie teribil de plicticoasă, aşezat pe unul dintre scaunele metalice înşirate de o parte şi de alta ale avionului de transport, faţă în faţă cu ceilalţi călători şi avînd la mijloc tot felul de bagaje cuprinzînd multe şi de toate. Li s-au oferit fiecăruia pachete cu sandvişuri şi termosuri cu ceai şi cu cafea, dar să stai patru ceasuri încheiate înţepenit în loc i se păru proaspătului căpitan Roger Tansley o treabă mult mai chinuitoare, decît traversarea Întinsei Mări de Nisip. Totuşi, în cele din urmă, aterizară pe aeroportul Heliopolis de la Cairo.

Aici, primul gînd al lui Offer fu să facă o vizită unui vechi prieten aflat în cartierul băştinaşilor — bineînţeles cu totul interzis militarilor, dar Offer niciodată nu lua în seamă semnalizatoarele de felul ăstă. Avea mai ales nevoie de noi acte de identitate. Nici vorbă nu mai putea fi să se dea din nou drept Robin Raeburn din Grupul Sanitar Operativ (Compania de intervenţie) şi cu atîţia copoi asmuţiţi pe urmele lui nu-i prea convenea nici să se înfăţişeze drept mult doritul căpitan John Offer.

Începuse să-i placă de minune corpul sanitar. Nu era rău deloc să te dai drept doctor, ba se părea că-i chiar foarte bine. Se gîndea că n-ar avea decît de cîştigat rămînînd căpitanul Roger Tansley din R.A.M.C. [1] şi se întîmplă ca prietenul lui falsificatorul să-i făgăduiască acte autentice,

[1] *Royal Army Medical Corps* — Corpul medical al armatei regale, denumire oficială a serviciilor sanitare ale armatei britanice.

livrabile peste douăzeci și patru de ore. Ca să fi mai sigur, își comandă încă două rînduri de acte de ider itate.

Nici măcar după asta, Offer nu se aventură prin preajma Marelui Cartier General de la Cairo. Petrecu o seară cît se poate de plăcută la Cairo, luînd masa — bineînțeles — la Shepheard's înconjurat numai de ștabi dintre cei mari, iar în dimineața imediat următoare îi făcu o vizită lui Hugh Atherton.

John Offer bănuia că omul lui trebuie să se găsească pe la Unitatea Purtătoare de Cuvînt a Armatei, ca civil și plătit tot de ziarul al cărui corespondent era, însă învești mîntat în uniforma verde-aurie a corespondenților de război, fiindcă ștabilor cei mari nu le plăcea să aibă de-a face cu civilii pe front. Corespondenții aceștia de război își aveau clubul lor, iar Offer știa unde anume se află. Dacă avea să dea acolo și peste Hugh Atherton — asta era altă problemă. După toate probabilitățile, Atherton se afla atunci pe la Benghazi și umbla după ceva cît mai senzațional. Dar tot foarte bine s-ar fi putut să mai zăbovească pe-aici, pe la Cairo.

Și-așa era. În ziua aceea Offer avea baftă. Atherton nu se găsea la Benghazi, fiind țintuit la pat de un acces de malarie, boală contractată în India cu un an în urmă. O zi să mai fi trecut, îi spuse Atherton, și-ar fi trebuit să-l caute pe noile cîmpuri de bătălie.

Offer îl găsi stînd foarte comod instalat într-un fotoliu de răchită, pe balconul ce dădea către bulevardul Solomon Pașa. Îl recunoscu de cum dădu cu ochii de el și își spuse că tipul arată groaznic de slăbit. Fără nici un fel de introducere, se așeză în fața lui, zîmbi și cît mai pe îndelete își scoase leucoplastul de pe nas.

Tot fără grabă, Atherton se smulse din gîndurile lui, se uită lung la Offer, încruntă din sprîncene și zise :

— A, ia te uită. Stai, cum îți zice ? Ray, sau cam așa ceva. Raymond ?

— Raeburn, spuse Offer, venindu-i în ajutor. La vremea cînd îl cunoscuse pe Atherton se slujea de pseudonimul său de actor, fiindcă și atunci John Offer era căutat peste tot de Poliția Militară, Robin Raeburn.

— Aşa... Da... mormăi Atherton cu ochii fixaţi pe însemnul de pe tunica celuilalt şi arătîndu-şi pe faţă mirarea. Habar n-aveam, Robin, că eşti doctor de meserie.

— Da' de unde. Nu sînt. Faţă de Atherton, Offer nu avea de gînd să ascundă nimic. Ăsta-i doar un travesti, bătrîne. Toţi rîioşii din M.P. din Africa mă caută de mama focului. Acum pot să-ţi spun că numele meu adevărat e Offer — John Offer.

Foarte tacticos, Atherton îşi trase picioarele slăbănoage şi se înălţă în fotoliu. Gestul lăsă să se vadă că parcă e tare obosit, dar oricum, nu trăda nici un fel de surpriză. Se vedea bine că e vorba doar de un ziarist care presimte că are să audă o poveste pasionantă.

— Da' de ce te caută ? Atherton parcă avea impresia că-şi aminteşte de un scandal în legătură cu Raeburn. Ceva cu un proces la curtea marţială, şi oare nu cumva şi atunci se ascunsese sub un nume fals ?

Actorul din el îl determina pe Offer să prezinte situaţia în mod cît mai dramatic cu putinţă :

— Îţi aminteşti de istoria aceea cu o formaţiune de comando care a dat o raită pe la Glasshouse, la Sharafim ? Nu de mult ai scris un articol privitor la chestia asta.

Atherton încuviinţă din cap. Acum ajunsese să fie teribil de încordat ; simţea din instinct că trebuie să se aştepte la o poveste mănoasă, de zile mari.

— Ei, Hugh, amice, eu sînt cel care am conceput toată operaţia asta şi am condus-o personal pe teren.

Corespondentul lui *Observer* rămase după aceea cam mult timp încremenit, uitîndu-se lung la chipul plin de zîmbet al lui Offer. Apoi, dintr-odată, începu să vorbească şi cele spuse de el erau departe de a corespunde cu poziţia oficialităţilor :

— În cazul ăsta te rog să primeşti toate felicitările mele. Tot ce-mi mai rămîne să te rog e ca într-o bună zi să faci acelaşi lucru şi la Al Sheereh.

În sfîrșit, John Offer se destinse. Își dădea seama că îl cucerise pe Atherton de partea sa. Spuse, fără urmă de patimă :

— Îngăduie-mi să-ți spun totul de-a fir a păr și să încep cu începutul.

Așa și făcu. Depănă întreaga istorie, și în felul său Offer era un om profund cinstit. Nu încercă nici o singură clipă să tragă spuza pe turta sa ori a tovarășilor săi, ci înfățișă lucrurile simplu, așa cum le vedea el. În cele din urmă se străduí să facă un rezumat al situației, din punctul lui de vedere și cu vorbele proprii.

— Am ieșit din întregul angrenaj al armatei și mi-e cu neputință să mă mai încadrez din nou în el. Nu vreau să-mi caut justificări. Am împărțit celor care aveau neapărată trebuință bunuri aflate în depozite militare — recunosc. Dar nu aveam nici o clipă impresia că aș comite un furt. N-aș fi luat nici un capăt de ață din bunurile dumitale, să zicem. Ba chiar simțeam o satisfacție grozavă cînd puteam să le dau o mînă de ajutor și o bucățică de pîine semenilor mei ajunși la ananghie. E destul de greu să te stăpînești cînd ai ocazia să facı pe grozavul. Înțelegi, Hugh ?

Artherton îi răspunse cu glas blînd :

— Bine, dar recunoști că ai făcut o greșeală. Nu crezi că greșelile trebuie plătite ?

Offer era gata să spună : „Da, dar trebuie oare să plătești un preț chiar atît de ridicat ? Merită asemenea «greșeli» să atragă după ele consecințe chiar atît de inumane ? Și la urma urmelor sînt de vreun folos armatei?“ Dar ce rost ar fi avut să-i spună asemenea lucruri lui Atherton, care oricum era din capul locului cu totul de partea lui. Se mulțumi deci să ofteze din adînc și să continue :

— Bineînțeles ! Și cu asta închise discuția și trecu de-a dreptul la adevăratul motiv care îl făcuse să-l caute pe Atherton : Hugh, am venit să-ți cer ajutorul !

— Am impresia că-ți este grozav de necesar ! Hugh Atherton știa să fie și foarte tăios.

— Cineva din G.H.Q. vrea să stea de vorbă cu mine, Glasshouse John, în legătură cu o misiune absolut excepţională. Văzu atunci că Atherton se arată vădit surprins în faţa unei asemenea mărturisiri. Am aflat printr-un mesaj radiofonic în care mi se cerea să mă prezint la ei şi mi se promitea totala imunitate în cazul cînd o fac. Numai că eu sînt un om ciudat, Hugh, un om foarte neîncrezător ; am învăţat pe propria mea piele că nu e bine să te bizui pe făgăduielile făcute în armată. Oare e vorba de vreo cursă, de o cale mai lesnicioasă pentru a mă arunca din nou în Glasshouse ? Ştiu că ar fi capabili şi de asemenea manevre.

— N-aş fi chiar sigur, îi răspunse Atherton în timp ce se uita la mesajul scris cu creionul de către Offer. Mi se pare că nu e lipsit de o notă de sinceritate.

— Şi eu tot la fel am zis. În orice caz, am venit la tine să semnez o poliţă de asigurare. Vroiam să ştii că răspund unei chemări a G.H.Q.-ului şi răspunzînd acestei chemări mă duc la ei. Dacă pe urmă se întîmplă să auzi că am fost tîrît în faţa curţii marţiale pentru o lungă listă de crime şi delicte, ori aruncat fără multă vorbă îndărăt în Glasshouse, te-aş ruga să faci tapaj în jurul acestei întîmplări.

— Crezi că ţi-ar ajuta la ceva ? întrebă Atherton, lăsînd să se vadă cît este de sceptic. N-are să fie prea tîrziu, dacă mai înainte apucă să te arunce în închisoare ?

— Altceva mai bun nu mi-a venit în minte recunoscu deschis John Offer. Oricum, dacă ştiu că presa cunoaşte situaţia, au să procedeze mai cu mănuşi.

— Cred că totul are să fie în regulă, spuse Atherton, citind încă o dată mesajul. Avem de-a face cu o situaţie într-adevăr neobişnuită, Robin...

— John...

— John. Chestia asta cu misiunea extraordinară mi se pare mie că spune foarte multe...

Pe urmă s-au sfătuit mai îndelung. De mult dorea Atherton o chestiune mai deosebită pentru ziarul al cărui corespondent era şi iată că pe neaşteptate i se ivea una. Ar fi fost foarte mulţumit dacă ar fi putut obţine un fel

de exclusivitate pentru cele ce aveau să se întîmple mai tîrziu.

— Ești tot ce-și poate visa mai frumos un adevărat ziarist, îi spuse el lui Offer. Indiferent de ce o să faci de-acum înaine, ai toți sorții să te afli în miezul unor întîmplări senzaționale. Ți-aș fi recunoscător dacă în privința asta mi-ai acorda o oarecare prioritate.

— Neapărat am s-o fac... Ce-ar fi să scriem împreună o carte ?

Om practic, Offer și întrevedea o posibilitate de a scoate bani.

— Numai că, înainte de a o publica, ar trebui să ieși de la Glasshouse, îi spuse Atherton și pe Offer îl trecură fiorii. Se despărțiră, după ce aranjară o nouă întîlnire peste patru ceasuri. Dacă Offer nu s-ar fi prezentat la întîlnire, Atherton avea să-și contramandeze zborul spre Benghazi și să înceapă cercetări asidui.

În preajma Marelui Cartier General, Offer ezită destulă vreme și privi lumea din jur cu ochii unuia care se așteaptă ca în scurtă vreme să-și piardă libertatea. Încă mai purta uniforma de căpitan, dar însemnele de medic militar nu mai erau la vedere, ci stăteau frumușel în buzunarul lui. Își spunea că nu e nevoie ca G.H.Q.-ul să știe mai mult decît se cuvine. În cele din urmă, sfidător aproape, urcă pe scările largi ale vechii clădiri și pătrunse înăuntru. Avea impresia că se află tot pe aeroportul din Benghazi, atît de multă lume intra și ieșea din încăperi, lume ștearsă, oarecare și toți cu înfățișări cam neîngrijite.

John Offer, fost pușcăriaș, dezertor din armată, îmbrăcat într-o uniformă la care nu avea drept legal, om căutat pentru nenumărate încălcări grave ale regulamentelor militare, se văzu dintr-o dată tratat la G.H.Q. ca V.I.P. [1], de îndată ce spuse cine este. Cu timpul, numele său ajunsese faimos, isprăvile probabil că îi fuseseră mult umflate cu țeava, iar împrejurările datorită cărora se

[1] *Very Important Person* — Persoană foarte de vază.

afla acum la G.H.Q. erau atît de neobişnuite încît justificau din plin curiozitatea vie a tuturor.

Ofiţeri cu rang chiar mai înalt decît cel de colonel socoteau că au de ce să iasă iute din birourile lor ce păreau aproape goale, dar să se înfăţişeze cu hîrtii menite să dovedească limpede cît de ocupaţi sînt şi să justifice graba cu care dădeau buzna în holul unde aştepta Offer. El înţelegea bine de ce se întîmplă toate astea şi rămînea complet impasibil, dar situaţia începea să-l cam calce pe nervi. Dacă n-ar fi existat aura de zvonuri şi ţesătura de întîmplări care făceau acum din el un om de vază, nici unul dintre ei nu l-ar fi învrednicit nici măcar cu o privire, ba chiar ar fi fost în stare să-l calce în picioare fără să ezite o clipă...

Tînărul şi făţosul căpitan Roger Tansley coborî în hol şi se prezentă ceremonios celui care nu de mult fusese el însuşi căpitanul Roger Tansley. Ochii ferchezuitului ofiţer străluciră ciudat cînd îşi opriră privirile asupra lui Offer.

— Trebuie să vă declar că pentru noi e o mare surpriză. Nu v-aţi folosit la Benghazi de calitatea dumneavoastră de V.I.P.

Cu toată amabilitatea de care era capabil, Offer răspunse :

— Nu. Aveţi dreptate. Prea multă lume abia aştepta să mă vadă că procedez exact aşa cum e de aşteptat.

La vorbele acestea Tansley se încruntă puţin, ca un om prins cu mîţa-n sac şi care se simte vinovat. Dar imediat zîmbetul îi reapăru pe buze, aproape la fel de degajat ca şi al lui John Offer.

— Atunci cum aţi ajuns aici ?

Vroia să-l tragă de limbă, dar Offer îşi dădu numaidecît seama.

— Călare pe cămilă. Groaznic de încet, ştiţi...

Tansley o lăsă baltă şi îl conduse către biroul generalului maior. Offer dădu acolo cu ochii de un bărbat voinic, ciolănos, cam în vîrstă — cum sînt toţi generalii — cu sprîncene stufoase şi totuşi, surprinzător, nu chiar atît de fioros pe cît s-ar fi aşteptat el. Generalul maior îi făcu

semn cu mîna să ia loc și dovedi că e pornit să se poarte cu toată curtenia, ceea ce îl surprinse foarte mult pe căpitanul Tansley, care se aștepta la cu totul altceva. Oricum însă, fiind vorba de un general, trebuia să-i moaie oasele celui din fața sa întocmind o listă a gravelor acuzații ce i se aduceau :

— Offer, trebuie să-ți mulțumesc că ai dat curs invitației mele, dar încă de la bun început lucrurile trebuie să fie limpezi. Ești un om fugit din armată — un dezertor. Te-ai făcut vinovat de numeroase încălcări ale regulamentelor militare de care într-o bună zi va trebui neapărat să dai seama. Cea mai gravă dintre ele este — de departe — asaltul organizat împotriva închisorii de la Sharafim.

Cînd auzi aceste cuvinte, lui Offer îi zvîcni inima. Cum, Dumnezeule, și pe asta o știau ? Și încă ce mai știau despre el ?

— Trebuie să-ți comunic că în momentul de față juriștii noștri cercetează cu atenție întreg dosarul, fiindcă ați recurs la arme — îți dai seama — și în timp de război o asemenea faptă constituie, probabil, înaltă trădare. Știi cum se pedepsește înalta trădare ?

Întrebarea izbucnise cu furie și pentru o clipă orice urmă de curtenie dispăru, iar privirile generalului deveniră tăioase. Pe Offer îl cuprinse o clipă deznădejdea, însă își reveni repede. Cu mult curaj îi făcu față bărbatului acela mai voinic și mai bătrîn decît el :

— Nu vreți cumva să-mi spuneți acum că m-ați invitat la dumneavoastră ca să dau socoteală în fața unei acuzații de înaltă trădare și că urmează să fiu arestat ?

Capul acela imens și acoperit de păr cărunt se clătină încet :

— Nu. Eu cînd promit cuiva imunitate, nu obișnuiesc să mă joc cu vorbe în vînt.

John Offer se liniști și nu-i rămase decît să spere că suspinul de ușurare nu fusese auzit de ceilalți.

— Atunci ce anume doriți de la mine ?

— Offer, am ajuns cu toţii într-o mare încurcătură. Prin „cu toţii" înţeleg întreaga armată britanică angajată în operaţiile din Africa de Nord. Uite, ce am să-ţi spun acum constiuie un secret militar de cea mai mare importanţă, şi aş dori să-ţi dai cuvîntul că în nici o împrejurare n-ai să-l divulgi nimănui.

Offer îşi recăpătă imediat liniştea.

— Bineînţeles, domnule general.

Generalul îşi ridică privirile pe deasupra lui Offer şi răcni :

— Roger !

Offer întoarse capul şi văzu cu mirare că în tot acest timp căpitanul Tansley stătuse foarte tăcut pe un fotoliu din spatele lui. Nu era însă nimic de mirare, căci nu s-ar fi putut ca un general să stea singur de vorbă cu un infractor vestit pentru apucăturile sale violente.

— Adă-mi hîrţoagele !

— Am înţeles, domnule general.

Hîrţoagele se dovediră a fi un morman de dosare de unde mai multe hîrtii ieşeau mult în afară. În vreme ce Tansely le întindea pe biroul imens al generalului, şeful cel mare găsi timp să-i arate altceva neobişnuitului său vizitator. Se ridică în picioare, luă un băţ de lîngă birou şi se îndreptă către o uriaşă hartă a Libiei atîrnată pe perete. Băţul lovi de mai multe ori pe un loc unde scria El Agheila, într-o cotitură imensă unde scria „Golful Benghazi" şi care înainte de sosirea britanicilor acolo purtase numele „golful Sidra".

— Offer, ştii ce anume se află aici ? întrebă generalul. Foarte grijuliu, Offer clătină din cap. Aici se găseşte Cartierul General al feldmareşalului Rommel. Aici se află baza cea mai importantă a inamicului. Şi aici trebuie să ajungi tu, *soldat* — asta fiind o foarte neplăcută menţionare a gradului inferior deţinut efectiv de Offer — şi aici trebuie să duci tu la bun sfîrşit o acţiune foarte importantă pentru ţară şi pentru rege, ca să te mai speli puţin de cîte mari păcate ai fost în stare să faci împotriva lor.

Offer nu-și pierdu de fel cumpătul. Avea o vagă impresie că începe să priceapă încotro vrea să bată, pe departe, generalul. Nota aceea de umor din glasul său trebuia reținută și folosită...

— Și ce-ați dori să aranjez eu cu Rommel ?

— Să-i distrugi depozitele de benzină. Generalul vorbea simplu, de parcă ar fi vorbit despre vremea de-afară. Se reașeză în fotoliu și desfășură pe masă un șir de fotografii aeriene mari cît toate zilele. Benzina este regele războiului din deșert. Dacă îi distrugem depozitele de benzină, e ca și cum i-am distruge tancurile. Fără benzină, o armată modernă e neputincioasă și nu mai are cum să lupte.

— Eu credeam că povestea cu Rommel se apropie de sfîrșit.

Ziarele susțineau sus și tare că în cel mult trei luni Rommel avea să fie cu totul alungat din Africa. Generalul făcu un gest care vădea iritare și continuă :

— Să nu crezi în balivernele astea. Toate rapoartele serviciilor noastre de informații vorbesc despre o continuă și masivă întărire a forțelor Axei. În orice zi s-ar putea să pornească din nou la atac și atunci va trebui să ne retragem, fie și numai pentru a ne scurta liniile de comunicație.

Se întoarse iarăși la harta de pe perete :

— Iată de ce benzina are atît de mare importanță. Aprovizionarea armatei lui Rommel se face prin Italia, Sicilia și portul Tripoli. Știu bine că între Tripoli și El Agheila sînt nu mai puțin de vreo patru sute și cincizeci de mile, dar sînt șosele foarte bune și problemele lor nici pe departe nu se pot compara cu problemele noastre de aprovizionare. Principala noastră cale de aprovizionare se întinde de-a lungul Nilului și baza se află la aproape o mie de mile depărtare. Pentru fiecare milă de deșert pe care trebuie să-ți transporți oameni, tunuri, tancuri și toate cele trebuitoare unei întregi armate este nevoie de mai multă și tot mai multă benzină. Mai mult decît atît, bineînțeles, fiecare articol din aprovizionarea noastră tre-

buie transportat dînd ocol Capului Bunei Speranţe, iar asta înseamnă încă douăsprezece mii de mile străbătute de vase care şi ele consumă benzină. Compară asta cu cele două sute de mile ale drumului prin Sicilia.

Întoarse capul şi-l privi drept în ochi pe Offer :

— Am izbutit oare să te fac să înţelegi importanţa vitală a benzinei în războiul pe care-l purtăm, ori la atît de pronunţate înclinaţii criminale se adaogă şi o oarecare slăbiciune de minte ?

Offer răspunse foarte simplu :

— Dacă n-aş fi ştiut-o mai dinainte, în mod sigur m-aţi fi convins.

Nu-l folosea pe *sir*. De vreme ce nu mai făcea parte din cadrele armatei, nu era nevoie să se poarte respectuos cu generalii.

— Ei, Roger, se pare că am făcut unele progrese. Generalul aruncă băţul pe birou, apoi se reaşează în fotoliu şi desfăşură fotografiile, zicînd : Toată benzina de care dispune Rommel trece prin Tripoli, iar de aici este transportată cu cisternele la un mare depozit de lîngă Agheila. Vino să vezi.

Fotografiile aeriene trebuie totdeauna explicate celor neiniţiaţi. Generalul se arătă îndatoritor faţă de Offer :

— Aici are Rommel un întreg sistem de rezervoare, dintre care bună parte sînt subterane şi protejate cu ziduri de beton. Le-a moştenit de la italieni, de pe vremea cînd lui Mussolini îi intrase în cap ideea unui mare imperiu în nordul Africii.

Offer vedea limpede siluetele acelea ca nişte capsule grupate cinci cîte cinci şi dispuse la întîmplare. Făcu socoteala că, în total, erau mai mult de douăzeci de rezervoare imense.

— Şi benzina depozitată aici tot nu-i este suficientă. În momentul de faţă Rommel dispune de o armată de peste o jumătate de milion de oameni, dacă-i punem la socoteală şi pe italieni. Ca să poată pune în mişcare o asemenea armată, are nevoie de încă mult mai multă benzină. Generalul arătă cu degetul alte forme de pe foto-

grafii Astea de-aici par să fie tot depozite de benzină. Improvizate, bineînțeles, butoaie de cîte patruzeci de galloane [1] și, probabil, în zeci de mii de canistre. Pe-aici, pretutindeni este numai benzină. Dacă izbutim să distrugem depozitele astea, înseamnă că inamicul nu se mai poate mișca din loc și că noi am putea dispune de răgazul necesar ca să ne consolidăm pozițiile de la Benghazi în vederea unei noi ofensive de-a lungul coastei.

Offer căzu pe gînduri și zise :

— Eu aș socoti că pentru asemenea treabă mult mai potrivite ar fi niște bombardiere.

Generalul clătină însă din cap și răspunse :

— Agheila dispune de o apărare antiaeriană de-a dreptul formidabilă și principala noastră bază de bombardiere se găsește tocmai la El Adem. Asta însemna vreo cinci sute de mile de El Agheila. *Luftwaffe* a fost masiv întărită în cursul lunii trecute și plecarea în misiune a bombardierelor noastre îi este semnalată încă de la decolare. Din clipa cînd se dă alarma, avioanele de vînătoare ale lui Rommel încep să bîzîie prin aer ca roiurile de albine. Au astfel timp suficient să se ridice la înălțime și să le vină cu ușurință de hac bombardierelor noastre. Nu, mi se dau toate asigurările că greutăți insurmontabile se ridică în fața unei operațiuni aeriene. Bineînțeles, însă, că și R.A.F. are să încerce.

— Iar dumneavoastră ați vrea ca un om — adică eu — să dea o fugă pînă acolo și să le arunce în aer. Offer îl lăsa pe general să vadă limpede că o asemenea idee i se părea de tot hazul.

— Da, vreau, iar dumneata ai s-o faci fiindcă n-ai încotro. Generalul spunea lucrurilor pe nume.

— Dar mai dispuneți de multe alte grupuri de comando, oameni fără teamă și fără prihană. De ce ne-ați ales tocmai pe noi ?

Generalul se gîndi o vreme, cumpănind răspunsul.

— Fiindcă dumneata ai dovedit că ai un stil original de lucru care mie mi s-a părut foarte interesant. Ca să

[1] Un *gallon* = 4,54 l.

poţi ajunge la depozitele astea, e nevoie de o imaginaţie dcosebit de fecundă şi nu sînt sigur că dispunem de aşa ceva, chiar printre bravele noastre formaţiuni S.A.S. Am eu o bănuială, Offer ; ceva stăruie de-o vreme în mintea mea şi îmi spune că dacă ai putea fi silit să treci la acţiune, ai scorni cine ştie ce truc şi simplu şi ingenios în stare să-ţi ofere posibilitatea de a realiza o ispravă ca asta. Nu ştiu exact ce anume a făcut să-mi răsară în minte asemenea idee — probabil e vreo trăsnaie de-a mea, dar... Ei, asta-i situaţia şi sîntem obligaţi să încercăm orice mijloace imaginabile.

„Vreţi să spuneţi că aţi discutat cu cei din S.A.S. şi v-au spus că nu e ceva de domeniul posibilului", îşi zise Offer în mintea lui. Apoi cu glas tare :

— Şi dacă izbutim totuşi să realizăm o asemenea minune, noi cu ce ne alegem ? Cu o graţiere regală pentru vina de a-i fi ciomăgit pe zbiri şi de-a fi dezertat din armată ?

Generalul se încruntă şi răspunse :

— Eu nu-ţi făgăduiesc nimic. Într-un fel tot trebuie să ispăşiţi nelegiuirile comise în armată. Dar...

„Da, gîndi Offer. Ne reduci patruzeci de ani din pedeapsă şi nu ne mai rămîn decît cincizeci de ispăşit în Glasshouse." Avea impresia că începe să priceapă.

— Nu fac nici un fel de promisiune. Îţi spun numai că v-aţi uşura foarte mult situaţia, şi dumneata şi oamenii dumitale, dacă aţi contribui ceva mai substanţial la efortul de război.

— Şi dacă nu contribuim ?

— N-o să uităm nici o singură clipă că v-am oferit o şansă şi că ne-aţi refuzat. O să vă urmărim fără cruţare. Dacă îţi închipui că după ce dezertezi poţi scăpa la infinit de pedeapsă, înseamnă că nu eşti chiar întreg la minte. Vorbea acum pe un ton dur, un ton ce nu admitea replică. Nu exagerez deloc, Offer, cînd îţi spun că probabil vom putea dovedi că te-ai făcut vinovat de înaltă trădare. În ţara noastră înalta trădare e una dintre cele mai grave crime. Nicăieri în lumea asta nu te-ai putea afla la adăpost de pedeapsă. Ai să-ţi găseşti moartea, Offer, şi dumneata

și oamenii dumitale, fiindcă o să vă hăituim fără nici o clipă de răgaz și îți declar că nu voi ezita să dau ordin ca sentința să fie executată.

Offer se uita la sprîncenele acelea stufoase și încruntate și își spunea : „Nu, n-ai ezita nici un singur moment". Moartea nu înseamnă mare lucru pentru generali, afară de cazul cînd e vorba de propria lor moarte.

Pe urmă vorbi, cu glas mult mai liniștit decît era el de fapt.

— Nu-i chiar așa de simplu ce ne propuneți dumneavoastră. Înseamnă să ieșim în plin deșert, să ne strecurăm printre gărzile lor — și îmi închipui c-or să fie gărzi, nu glumă — să ne îndeplinim misiunea în ciuda opoziției inamicului și pe urmă... Offer făcu o pauză uitîndu-se fix la chipul masiv al generalului. Apoi continuă, cu glas mult mai scăzut: Să găsim și o cale de ieșit din Agheila.

Generalul încuviință încet din cap, fără să ocolească măcar o clipă privirile pătrunzătoare ale lui Offer, care știa bine că și respectuos tăcutul Tansley îl supraveghează la fel de atent. Făcînd pauză între cuvinte, Offer spuse:

— Nimeni nu va izbuti să fugă viu de acolo, după ce ar reuși să arunce în aer depozitele.

— E una dintre pricinile pentru care prefer să te folosesc pe dumneata și oamenii dumitale, în loc să încredințez celor din S.A.S. misiunea asta extrem de importantă.

— Înțeleg. John Offer se lăsă gînditor pe spetează scaunului. Ați vorbit foarte deschis. Ne propuneți o misiune echivalentă cu sinuciderea. Nu credeți c-aș fi un nătărău dacă aș accepta-o ? N-ar fi mult mai bine pentru mine... pentru noi... să ne continuăm fuga și să ne bucurăm de viață chiar dacă viața asta ar mai dura foarte puțin ?

— S-ar putea.

— Atunci de ce vă mai pierdeți timpul ? Știați dinainte răspunsul.

Generalul se răsturnă în fotoliu şi mîna lui mare începu să se joace cu bățul aflat pe masă.

— Crezi că-l ştiu ? Şi dumneata îl ştii ?

Era om isteţ, generalul ăsta; o dovedea şi acum deşi nici unul dintre auditorii săi nu înţelegea unde vrea să ajungă. În loc să continue discuţia pe acelaşi făgaş, împinse peste masă un desen către Offer.

— Uită-te aici. Este o hartă a regiunii Agheila făcută după ultimele fotografii aeriene. După cum vezi, instalaţiile petroliere se găsesc chiar în centrul întregului sistem defensiv — atît de vital e petrolul pentru Rommel. Aici sînt — şi degetul se aşeză din nou pe hartă — şi nu mă îndoiesc că numeroase gărzi speciale stau postate în jurul lor zi şi noapte. De jur împrejurul localităţii El Agheila se întind mai multe linii defensive, fără să mai punem la socoteală bateriile antiaeriene de 88 de milimetri. Aici e o linie de fortificaţii şi se poate observa că sînt legate între ele printr-un sistem de tranşee. Ce nu izbutim să observăm pe hartă sînt barajele de sîrmă ghimpată, dar putem fi siguri că se întind pe o adîncime de cel puţin treizeci de picioare.

Ceva mai departe... — degetul descrise o nouă linie pe hartă — se află un alt dispozitiv de apărare. Dinţii balaurului. Un sistem antitanc ridicat din beton. Aici se poate vedea unde şi-au instalat bateriile de artilerie, în jurul marginilor oraşului, la fel de puternice în partea de vest ca şi în părţile celelalte. S-ar putea spune cu siguranţă că pe o rază de cinci sau chiar zece mile în jurul instalaţiilor petroliere nu-i cu putinţă să faci vreo mişcare fără să fii reperat.

Şi totuşi crezi c-ar fi cineva în stare să se strecoare pînă acolo şi s-arunce o bombă în benzina lui Rommel ? Generalul văzu că Offer se gîndeşte cu încordare şi îşi dădu seama că pînă aici avusese succes deplin. Reuşise să pună în faţa lui Offer o anumită problemă, şi cînd omul îşi pune probleme înseamnă că începe să alerge după soluţii. Generalul ştia că asta trebuia să vină de la

sine, fiindcă altminteri nici un om nu poate fi împins să caute rezolvarea unor probleme aparent insolubile.

Știi, Offer, toată istoria militară nu-i decît un lung șir de lucruri imposibil de realizat și de oameni care s-au străduit să le facă posibile și au reușit. Teoretic vorbind, o formație de infanterie n-are nici o șansă să scape din fața unei grupări de mitraliere, și totuși uneori mai scapă — într-un fel sau altul, unii reușesc să supraviețuiască. Tot teoretic, un baraj rulant de artilerie ar trebui să lichideze orice urmă de viață aflată în calea sa și totuși, cu mijloace foarte simple, de pildă săpînd tranșee cît mai înguste, izbutesc să rămînă în viață destui oameni ca să poată face prea costisitoare înaintarea inamicului.

— Vreți să spuneți că deși operația asta pare imposibilă, dumneavoastră credeți că cineva ar putea să găsească o cale de a o duce la bun sfîrșit ?

— Fără îndoială. Aș pune prinsoare că, în cazul cînd s-ar cunoaște bine amănuntele, s-ar putea găsi zeci de soluții acestei probleme. Toată chestiunea e să găsești o duzină de oameni înzestrați cu destulă imaginație ca să le poată iscodi. Eu nu cunosc decît unul singur — dumneata. Și, bineînțeles, nici de dumneata nu pot fi întru totul sigur.

— Și, pe urmă, eu pot fi sacrificat fără ca asta să însemne vreo pierdere, spuse Offer la fel de pe față. Totuși. chestiunea începea să-l pasioneze. Porni să studieze mai atent harta, urmărind cu degetul căile de acces și de ieșire și imaginîndu-și barierile așezate din loc în loc, clădirile corpurilor de gardă și cele pentru supravegherea drumurilor. Spuse : Ați uitat să pomeniți despre cîmpurile de mine. Nu sînt însemnate pe hartă, dar fără îndoială că trebuie să existe.

— Credeam că de treaba asta nu te mai îndoiești, zise generalul și Tansley aprecie cum se cuvine un umor atît de sec.

— Nici o pisică n-ar putea să se strecoare pe acolo, răspunse Offer zvîrlind de-o parte harta.

— Numai că n-am putea găsi nicăieri pisică înzestrată cu intelgența și diabolica imaginație de care ai dat dat dumneata dovadă. „Ori de uluitorul dumitale curaj", ar fi putut adăuga generalul.

Discuția continuă pe aceeași linie vreme de două ceasuri încheiate. Mereu reveneau la hărți și la fotografiile aeriene, iar cînd Offer exclamă: „Asta-i sinucidere curată !", generalul îi răspunse sec: „Dacă nu încerci să te gîndești serios la o soluție, dau ordin să fii împușcat !"

Cam în stadiul acesta ajunseră discuțiile și se părea că Offer e gata să muște din nadă, fiindcă întrebă dacă poate să ia cu el planul întocmit după fotografiile luate din avion. Generalul clătină din cap și îi răspunse că putea să-l cerceteze din nou la comandamentul de campanie de la Benghazi, dacă era interesat, fiindcă planul acesta nu se putea să lipsească de la sediul G.H.Q. Luă o hîrtie cu antet și zise:

— Dar ca să-l studiezi, trebuie să ai o anumită împuternicire — pentru o clipă ochii i se ridicară de pe hîrtia pe care scria ceva — după cum nu ți-ar prinde rău nici o dovadă scrisă că ești apărat de arestare.

Offer înțelese că generalul e hotărît să joace corect. Luă hîrtia cu antetul G.H.Q. și citi : „Căpitanul John Offer este însărcinat de mine cu o misiune specială. Ordon tutror organelor militare să nu ia nici o măsură ce l-ar putea împiedeca în îndeplinirea misiunii și să-i acorde tot sprijinul necesar." Semna însuși generalul, cît mai citeț era în stare. Adăugă verbal :

— Altfel nu am cum spune că nu trebuie să fii arestat. Dacă-mi raportezi că misiunea te interesează, iau de îndată legătură cu M.P.

După asta, generalul îl luă pe Offer într-o încăpere uriașă unde ștabii cei mari obișnuiau să se adune ca să-și bea păhărelul de dimineață și îl prezentă cu fală celorlalți, ca și cum ar fi fost un veritabil trofeu de război. Nu exista unul să nu fi auzit de John Offer și toți se arătau dornici să-l cunoască pe acest om care înscrisese

o pagină deosebită în istoria militară. „Autorul loviturii de la Sharafim" îl prezenta generalul, adăugînd și alte date cu totul inutile.

Generalul comandant spuse încruntat:

— Asta nu e o faptă cu care să te poți mîndri !

Dar generalul maior se arătă hotărît să-și ocrotească mai departe protejatul, zicînd :

— Ei, o să mai vedem noi, deocamdată nu știu ce s-ar putea spune, dar drept e că de cîte ori mă gîndesc la închisoarea aceea mă trec fiorii. Nu prea aduce a secolul douăzeci...

Offer îl privi lung. Generalul acesta era un om în stare să te uluiască de-a dreptul.

— Și colonelul Thorbury ? întrebă cineva cu vădită ironie. Thorbury fusese prins de deținuți cu prilejul răzmeriței de la Sharafim și nu-i fusese deloc moale.

— Thorbury ? întrebă generalul maior cu glas ca de gheață. Mi-ar fi greu să spun că-mi pare rău pentru ce-a pățit atunci. Niciodată nu mi-a plăcut omul ăla.

N-ar fi fost exclus ca unora dintre ofițerii subalterni să le fi plăcut Thorbury, dar pentru un om cu minte ceva mai ageră și cu spirit de observație nu era greu să vadă cu cine aveau într-adevăr de-a face. Un murmur aprobator însoți vorbele generalului maior.

N-a fost o primire prea călduroasă și lui John Offer nu i-a făcut plăcere ostilitatea aceea politicoasă față de prezența lui. Cînd părăsiră încăperea, Offer spuse :

— După ce am trecut printre ăștia, pătrunderea în El Agheila nu mi se mai pare chiar așa de primejdioasă.

— Știam că pînă la urmă ai să primești misiunea încredințată.

— Glumiți probabil !

Dar realitatea e că John Offer devenise foarte preocupat de problema ce i se punea în față, în momentul cînd ieși iarăși în bătaia soarelui arzător de la Cairo. Stătu o vreme în loc și clipi des pînă să-și obișnuiască ochii cu lumina aceea puternică și abia atunci își dădu seama sub ce presiune nervoasă se aflase în ultimele cîteva

ceasuri, oricît de mult se străduise el să facă pe grozavul. Permanent îi stăruise în minte viermele îndoielii, teama de o înşelătorie şi teama că niciodată nu va mai apuca să părăsească liber clădirea G.H.Q.-ului de la Cairo. Totuşi, iată-l acum liber pe străzile oraşului — şi simţea cum inima îi plesneşte de bucurie.

O luă către cartierele locuite de băştinaşi, dar gîndurile i se învîrteau tot în jurul gazdelor de care abia se despărţise. Ce-i drept, jucaseră cinstit, dar ce propuneau ei era ceva de-a dreptul ridicol. Cum şi-or fi putut închipui că are să se vîre într-o chestiune ca asta — să se ducă la moarte sigură ? Era prea de tot. Bineînţeles că fuseseră dinainte convinşi de refuzul lui.

Va să zică, îşi spunea în sinea lui, nu încape îndoială că au şi pus pe cineva să mă urmărească, aşa fel ca de îndată ce devine limpede că răspunsul meu e „nu", să ştie de unde anume mă pot lua ca din oală. Fraier trebuie să mă mai creadă, gîndi nu fără a face oarecare haz.

În această stare de spirit trecu pe bulevardele din centrul oraşului Cairo, arătîndu-se din ce în ce mai interesat de vitrinele magazinelor la modă. Mereu se oprea ca şi cum le-ar fi cercetat cu cea mai mare luare-aminte, dar de fiecare dată se plasa aşa fel ca să poată vedea ce anume se reflectă în ele ca în oglindă. Dacă cel pus să nu-l scape din ochi era băiat de meserie şi cît de cît priceput, atunci avea să-l urmărească de pe trotuarul celălalt. În cazul cînd ar fi fost vorba de un ageamiu, avea să se ţină la cîţiva paşi în urma lui, pe aceeaşi parte a străzii.

După ce se opri de cîteva ori şi cercetă vitrinele cu toată atenţia cuvenită, observă un tip care se ţinea mereu după coada lui. Pe acelaşi trotuar — deci ageamiu. Şi din nou se veseli în sinea sa. Flăcăul era îmbrăcat în haine civile, dar foarte pus la punct — se vedea cît de colo că e britanic. Păr blond creţ şi tuns scurt, obrajii strălucitori îmbujoraţi chiar şi sub bătaia acelui soare arzător, şi cu c

ținută atît de țeapănă că se vedea de la o poștă militarul ascuns sub haine civile.

Offer îl cercetă pe furiș, dar cu toată atenția. Tînăr, energic și fără îndoială isteț. Grad mărunt, desigur. Dar nu prea descurcăreț, cu toată înfățișarea lui inteligentă. Tipul clasic al ofițerului de carieră care n-avea să treacă de gradul de locotenent-colonel, hotărî Offer, dar nu trebuie uitat că în clipele acelea era cam pornit împotriva corpului ofițeresc britanic. Și cu toate astea, generalul maior îi stîrnise toată admirația.

După ce se convinse că într-adevăr era urmărit, Offer se îndreptă către cartierele mărginașe ale orașului, locuite de băștinași. Era cel mai simplu mijloc de a scăpa de un urmăritor, oricine ar fi fost el. Fără îndoială că flăcăul avea să se țină pe urmele lui — fiindcă, așa cum s-ar putea spune, datoria e datorie — iar Offer îl conduse acolo unde îi venea lui mai la îndemînă și abia pe urmă se hotărî să pună lucrurile la punct.

Dintr-odată, John Offer făcu dreapta-mprejur și porni cu pas iute pe strada îngustă și plină de lume. Îl văzu imediat pe urmăritor și își dădu seama că cel puțin pentru acel moment nu știa cum să se descurce în noua situație. În clipa cînd Offer se apropie de el, tînărul se prefăcu că habar n-are de nimic și că-și vede înainte de drum.

Numai că Offer se proțăpi drept în fața lui. Nu-i spuse tînărului nici un cuvînt, ci începu ca apucat să dea din brațe și să strige cît îl tinea gura puținele cuvinte arabe pe care le știa, înecate într-un noian de cuvinte englezești. De înțeles nu se putea înțelege nimic din strigătele lui. Nici nu era nevoie.

— *Mizkin !* răcnea Offer, scuturîndu-și brațele ca ieșit din min[illegible] — acesta fiind cuvîntul îndeobște folosit de cerșetorii arabi și însemnînd „îndurați-vă". Apoi *Yela ! Imși ! Igori ! Ruh !*, toate avînd drept semnificație cererea ca toată lumea să se dea cît mai repede la o parte din calea lui. Și pe urmă : „Tinerelule, mînca-te-ar mama, ce, credeai că nu te-am văzut ?" Apoi, fără pauză : *Felus*

mafis !, adică pe cea mai verde limbă soldăţească: „am rămas fără nici un ban !“ — dar pe cine interesau amănunte dintr-astea ?

Egipteanul e din fire un om totdeauna torturat de curiozitate. Dar lăsînd la o parte treaba asta, oricum, în orice colţ de lume, să vezi dintr-o dată un ofiţer britanic în uniformă sărind asupra unui uluit civil englez şi strigîndu-i că nu mai are un ban în buzunar şi trebuie să se milostivească de el, fără îndoială că ar fi atras atenţia celor din jur. Bineînţeles că aşa se petrecu şi acum. Într-o clipă, toţi civilii egipteni aflaţi pe o rază de cîteva sute de yarzi împrejur alergară cu inima la gură să vadă ce se întîmplă acolo. Imediat, cei doi englezi fură înghesuiţi într-o mare de localnici cu tichii sau fesuri pe cap, cu ochii cît cepele şi morţi de curiozitate să vadă ce se întîmplă între cei doi „domni“.

Offer citi limpede deznădejdea de pe chipul tînărului, dar fu neîndurător. Se aplecă înspre el şi îi spuse :

— Acuma, locotenente, vezi cum faci să ieşi din îmbulzeala asta şi comunică-i generalului că într-adevăr m-a dezamăgit.

Pe urmă se întoarse şi îşi croi drum prin mulţime, dar cum arăta ca un om cît se poate de vesel şi bine dispus, nimeni nu se legă de el. În schimb, cînd englezul cel bătos dădu să se ia pe urmele lui, mulţimea curioşilor îi aţinu calea şi începu să-l potopească imediat cu fel de fel de întrebări. Pînă în cele din urmă izbuti să scape din strînsoare, dar era prea tîrziu.

Cînd sărmanul locotenent ajunse să raporteze generalului cum se descurcase Offer şi izbutise să scape de sub urmărire, acesta din urmă începu să rîdă încetişor, nu prea bine dispus, şi-i spuse ofiţerului său adjutant :

— S-ar zice că omul ăsta e în stare, totuşi, să facă treaba de care avem noi atîta nevoie. E dat dracului Offer al nostru. E chiar păcat că trebuie să înfunde puşcăria... dacă nu mai rău.

Actele de identitate îi erau gata. Treabă înfăptuită cu înaltă artă. „Mă simt parcă alt om", își spuse Offer în clipa cînd ajunsese să dispună de trei identități diferite, fiecare plasată în alt buzunar. Apoi, cu deplină încredere, porni în căutarea ziaristului. Se așezară într-un colț mai ferit și acesta întrebă :

— Ia zi, despre ce fel de misiune e vorba ?

— Pînă am ajuns aici m-am tot gîndit și răsgîndit. Tare ciudată situație ! Sînt dezertor, căutat de întreaga armată a majestății sale, dar fiindcă generalul mi-a cerut să nu suflu un cuvînt, uite că nu-ți pot spune.

Atherton îi răspunse că asta îl privește personal și nu încercă deloc să-l tragă de limbă. Întrebă doar :

— Și ai de gînd s-o primești ?

Offer răspunse, clătinînd din cap :

— Nu. Dacă e vorba de sinucidere curată, nu. Mă crezi chiar așa de fraier, Hugh ?

— Dar dacă ți s-o părea că există ceva șanse de scăpare — dacă intră în joc inspirația aceea despre care zici că pomenea generalul, atunci o primești ? Da ?

— Dacă mi s-o părea că este omenește posibil să scapi cu viață — poate. Lăsa limpede să se vadă că nu vrea să-și ia nici un fel de angajament. Pe urmă se ridică în picioare și zise : Mîine plec înapoi la Benghazi.

Trebuia să-și mai cumpere un leucoplast ; pe Heliopolis și la Benghazi fără îndoială că aveau să se uite după el. Se gîndea să-și cumpere și un baston, unul dintr-acelea grele, cu îmbrăcăminte de cauciuc în vîrf, cum se dă la ieșirea din spital. Un ghemotoc de hîrtie vîrît într-una din încălțări îl putea foarte bine scuti de a o mai face pe șchiopul, dîndu-i în același timp posibilitatea să pășească mai firesc. Nici un polițist din toată lumea asta nu s-ar gîndi să se lege de un medic militar, după cîte se părea abia ieșit din spital.

— Și la Benghazi unde te-aș putea găsi ?

Offer îi dădu imediat numele acelui hotel micuț :

— Proprietăreasa hotelului e o admiratoare de-a mea, spuse el cu modesie. Din întîmplare e singura persoană din Benghazi care mă cunoaşte sub numele de Offer. Dar asta îl făcu să cadă pe gînduri. De îndată ce avea s-o întîlnească din nou trebuia s-o convingă neapărat să-l treacă în registru sub alt nume. O s-o convingă uşor, în privinţa asta Offer nu-şi făcea griji ; îi plăcuse noaptea petrecută împreună şi-i spusese că de-abia aşteaptă alte clipe la fel de desfătătoare.. Aşa că adăugă : De, franţuzoaică get-beget.

— În Libia... ? întrebă mirat ziaristul.

— E măritată cu un italian. Cînd am fugit noi în Benghazi, l-a cuprins spaima şi s-a refugiat la Tripoli, lăsînd-o pe ea să se descurce cum o şti. Şi se descurcă de mai mare dragul...

— Bagă de seamă, fii atent să nu se întoarcă italianul şi să vadă cît de bine îi încălzeşti culcuşul, îl preveni Atherton.

După care îşi luară rămas bun, amîndoi fiind foarte dornici să păstreze prietenia.

Cea de-a doua noapte petrecută de John Offer la Cairo fu cît se poate de plăcută. Ce-i drept, n-a rămas credincios întru totul noii iubite lăsate la Benghazi. Nu de alta, dar o infirmieră dintr-un spital de la Cairo avea mare slăbiciune pentru doctori, mai ales pentru cei răniţi pe cîmpul de luptă, aşa că răspunse cu entuziasm celui dintîi zîmbet îmbietor al doctorului cu plasture pe nas.

— Asta s-a întîmplat sub focul inamicului, îi spuse el cu multă modestie. Trebuia să mă duc şi să-i administrez o doză de morfină unui grav rănit de-al nostru. M-a lovit în picior nu ştiu ce dracu, tocmai cînd eram pornit la a treia ieşire de felul ăsta şi uite ce-am păţit.

Fetei i se umeziră ochii de admiraţie pentru un gest de asemenea eroism. Ce altceva ar fi putut face, sărmana, decît să-i susţină pînă la pat paşii foarte şovăitori.

— N-a fost nevoie să mergem mai departe, îi spuse Offer lui Atherton a doua zi, abia stăpînindu-şi rîsul. Şi

pe urmă îți dai seama n-a fost nevoie de multă putere de convingere. Dealtminteri, biata fată nici nu era cu gîndul la altceva. Dar i-am spus : Angela, dragostea mea cea mare, n-am decît o singură rugăminte față de tine. Dacă e să împărțim cu bucurie ultimele ceasuri pe care le mai petrec la Cairo, nu vreau să mai rostim nici o vorbă în legătură cu meseria noastră.

Fata îi făgăduise să-l asculte. Bineînțeles, atunci ar fi fost în stare să-i făgăduiască orice. Și astfel, cunoștințele de specialitate ale lui Offer nu fură de fel puse la încercare în noaptea aceea.

O'Keefe îl întîmpină pe medicul șchiop pe aeroportul de la Benghazi și se arătă foarte mirat de bastonul purtat de acesta. Află că superiorul său făcuse o călătorie fără cine știe ce peripeții, cu mulțime de polițiști care căutau un ofițer cu nasul turtit, dar că în clipa de față era atît de sigur de sine că nici nu-i mai păsa de ei.

Pe drum, sergentul major îi spuse că avuseseră oarecare bătaie de cap în tabără, cît timp fusese el plecat.

— Da, și anume cu ce ? întrebă Offer, pe cînd își scotea din gheată ghemotocul de hîrtie și cu toate că-și închipuia cam despre ce ar putea fi vorba.

— Unii dintre băieți voiau neapărat să mai petreacă o noapte la Benghazi, li se făcuse lehamite să tot stea aici în tabără. Își cam ieșiseră din fire, asta aș putea să spun.

— Zi-le pe nume. Ia s-auzim ? întrebă Offer, deși era sigur c-ar fi putut el singur da răspuns pe loc.

— Sibrett, Skipper, Dodge, Cruiser și Busker, începu O'Keefe ca și cînd ar fi intonat un fel de litanie. Dar de data asta nu-l pomeni și pe Bannister. De ticăloșii ăștia se poate lipsi fără nici o pagubă, își zicea Offer deși, la drept vorbind, pentru Cruiser și Busker parcă avea el un soi de slăbiciune. Împărțiseră la Sharafim aceeași celulă, iar lucrul acesta, oricît de firav și neconsistent ar fi părut, reprezenta totuși o legătură sufletească între el

și ceilalți — cu toate că amîndoi erau niște ticăloși fără pereche. Din păcate, trebuiseră să stea cu mîinile încrucișate în acele cîteva zile și asta îi dăduse lui Sibrett răgaz să-și cam facă de cap, dar era convins că șleahta lui poate fi fără prea mare greutate stăpînită de îndată ce aveau să înceapă necazurile.

— Și s-au dus ?

— Nu.

Asta era partea interesantă. Dintr-odată toți ceilalți se ridicaseră împotriva gălăgiosului și scandalagiului de Sibrett, strigîndu-i să-și închidă odată pliscul și să-și scoată din minte gîndul c-are să se ducă la Benghazi cîtă vreme lipsește căpitanul. Și O'Keefe adăugă :

— Toți ziceau că nici prin gînd nu le trece să-și asume riscul de a mai trece odată prin ce trecuseră. Nimeni nu uitase ce ni s-a întîmplat la Siwa din pricina lui McTone.

Era un fapt încurajator. Offer se simțea stăpîn pe situație. După toate aparențele, cei mai mulți dintre oamenii săi îi erau pe deplin credincioși.

— Dar și dumneata te-ai putea descurca bine cu ei, nu, sergent major ?

Om cinstit, O'Keefe își mărturisi deschis îndoielile :

— Sînt oameni duri, *sir*. Dacă le intră ceva în cap, nu mai stau ei să se uite la tresele de pe mîneca unuia sau altuia, spuse sergentul major bătîndu-se cu mîna peste tresele de pe mînecă. *Dumneavoastră* îi puteți ține în frîu, dar eu nu prea sînt sigur că aș izbuti să mă fac într-adevăr ascultat.

Cînd pătrunseră în tabără, chiar la căderea nopții, avură senzația că se întorceau acasă. Pretutindeni se desfășurau treburile obișnuite pentru ceasul acela : bucătarii își vedeau de-ale lor pe lîngă foc, oamenii umblau de colo colo cu gamele și oale în mîini, iar cîțiva se jucau cu proaspăta lor mascotă care — cine știe de unde — se pripășise la ei în tabără. Era vorba de un purceluș rotofei în jurul căruia se făcea mare tărăboi și s-ar fi zis că întru deplina desfătare a guițașului. Offer băgă de seamă că pe spinarea lui trandafirie fuseseră încropite niște desene cam deo-

cheate, iar drept guler i se pictaseră niște făloase galoane de sergent major.

—Păcătoșii ! zise O'Keefer, însă plin de voie bună.

Toți băieții îi zîmbeau lui Offer, arătînd că sînt într-adevăr bucuroși să-l vadă din nou în mijlocul lor, și asta îl făcu să-și dea pe loc seama că avea față de ei anumite răspunderi de la care nu i-ar fi fost cu nici un chip îngăduit să se sustragă. După masa de seară, adunați în jurul focului de tabără, fiindcă prin locurile acelea de pe înaltul munților se lăsa un frig groaznic, cu toții îl ascultară pe John Offer, în timp ce comandantul îi punea la curent cu ultimele date asupra situației. Și Offer începu astfel :

— O vreme am fost plecat din mijlocul vostru și nimeni dintre voi nu știe pe unde am umblat. Ei, aflați că m-am repezit pînă la Cairo, pe cheltuiala Majestății Sale.

Uluială generală.

— Mai mult decît atît, m-am dus acolo dînd urmare invitației unui general maior și am fost oaspetele său la Cartierul General.

Nimeni nu-l credea. Dealtminteri, cum ședea acolo, în adîncul munților, nici lui Offer nu prea-i venea să dea crezare vorbelor rostite de el însuși. Marele Cartier General... propunerea privitoare la o misiune echivalentă cu sinuciderea... și în buzunarul său un ordin ce le garanta, imunitatea pe o anumită perioadă. Și Angela — unde mai pui — Angela ! Angela cu ochii ei imenși copleșiți de adorație și cu inegalabila-i pricepere la îngrijirea celor răniți. Vai, Doamne, oare de ce nu era cu putință ca fermecătoarea Angela să-i stea la căpătîi aici, în munții aceștia încîntători !

— Vă spun adevărul, insistă Offer, încercînd astfel să pună capăt rumorii iscate printre ascultători.

Avea de gînd să le spună absolut tot, fără să le ascundă nimic în afară de faptul că asaltul asupra închisorii de la Sharafim continua încă să fie considerat un act de trădare pasibil de pedeapsa cu moartea pentru toți cei ce luaseră parte la acțiune. N-ar fi avut nici un rost să-i tulbure și cu asemenea treburi.

— Marele Cartier General a ţinut să stea de vorbă cu mine fiindcă cei de acolo aveau să-mi prezinte o propunere. Ca să vă spun pe scurt, ne consideră nişte formaţii de comando de cea mai înaltă eficienţă.

Oare ce-ar fi fost în capul celor de la G.H.Q. dacă ar fi ştiut că nu puţine dintre isprăvile puse pe seama celor din Ceata de la Glasshouse erau pur şi simplu poveşti de adormit copiii ?

— Mi-au cerut să accept o misiune care după cîte cred ei, e limpede, nici măcar cei din S.A.S. n-ar fi în stare s-o ducă la bun sfîrşit.

— Şi noi cu ce ne-am alege din treaba asta ?

Întrebarea şi-o puneau cu toţii şi era mai mult decît firească din partea unor oameni atît de neîncrezători în făgăduielile Armatei.

— Pînă la urmă chiar că nu ştiu cum o să se aleagă, le spuse Offer cu toată sinceritatea. Fără îndoială, putem fi siguri că de-om izbuti, o asemenea ispravă are să pledeze puternic în favoarea noastră, dar cît anume are să cîntărească asta pusă în balanţă cu dezertarea şi atacul împotriva Sharafimului — e cu neputinţă de spus precis.

— Oricum, ceva tot are să însemne !

Vorbise Palfreyman, fostul secretar într-un birou de avocatură. Avea glas repezit şi energic. Mai erau şi alţii asemenea lui Palfreyman, îngrijoraţi de situaţia lor şi temători de viitorul neguros care ar fi putut să însemne veşnică fugă şi fereală din faţa Poliţiei Militare. Asemenea lui gîndea, de pildă, flăcăul acela din Devonshire — Tulger — băiat tare de ispravă şi care, după sfînta dreptate şi înainte de toate, s-ar fi cuvenit să nu fie niciodată azvîrlit în Glasshouse.

— Ceva tot are să însemne, încuviinţă Offer, dîndu-şi în acelaşi timp seama că cei mai mulţi dintre oamenii aflaţi în jurul său nu erau în stare să vadă în viitor şi dincolo de ziua de mîine.

— Ce vrea să zică aia imunitate pe o anumită perioadă?

Se vedea limpede că întrebarea stăruie în mintea fiecăruia şi încă de pe acuma toţi sînt gata să primească oricît de puţin li s-ar oferi în cadrul acestui tîrg.

— Imunitate pe o anumită perioadă ? Adică o vreme n-are să se lege nimeni de noi, dacă ne angajăm să ducem la îndeplinire misiunea încredințată. Pînă atunci încă nimeni nu întrebase despre ce fel de misiune era vorba. Offer continuă : Asta înseamnă că putem așeza tabără pe aproape de Benghazi și putem s-o facem lată în fiece seară, fără ca zdrahonii din M.P. să aibă curajul să se lege de noi.

Asta chiar că le luă piuitul. Offer văzu cum dintr-odată li se luminează chipurile. Unii dintre ei nici nu și-ar fi putut dori mai mult. Să te poți așeza cu temei la un chef în lege, fără să-ți pese de nimic, și să-i poți rînji în nas oricărui împuțit de polițai căruia i s-ar năzări să se ia de tine !

— S-a făcut ! strigă în culmea fericirii Charley Crookshank cel cu fața boțită.

— Nu s-a făcut nimic ! rosti Offer cu toată hotărîrea. Nu mai încăpea îndoială că nu se luase încă nici o decizie. Ridică energic mîna, făcîndu-i astfel pe toți să tacă, și adăugă : Ce ne propun ei este departe de a fi o jucărie...

— Și ce anume vor ?

În fine, cineva formula întrebarea hotărîtoare. Bineînțeles, Weybright era cel care vorbise.

— Nu vă spun nimic ! Rosti vorbele acestea cu fermitatea de mai înainte. Cum s-ar fi putut să le vorbească despre misiunea proiectată și pe urmă să le dea drumul la chiolhanuri ? Nici nu s-ar fi sfîrșit bine cea dintîi noapte de chef și jumătate din Benghazi ar fi aflat ce se punea la cale. Deocamdată nu vă spun nici o vorbă. O să aflați totul, dar numai în cazul cînd eu hotărăsc că merită să ne înhămăm la o belea ca asta. Atunci am să vă spun totul, pînă în cele mai mici amănunte, iar în cazul cînd cuiva dintre voi ceva n-are să-i fie pe plac, va avea toată libertatea să se dea deoparte. Nu-i mai cinstit așa ?

Era cum nu se poate mai cinstit. După care le mai spuse și alte vești bune, încheind :

— Nu înseamnă însă că nu ne putem înfrupta puțin din plăcintă. Ideea asta îi venise pe cînd se afla în avionul Dakota și zbura înspre apus. Trebuie să studiez cu atenție

propunerea lor. Pentru aşa ceva am nevoie să accept invitaţia de a mă duce la comandamentul operaţional ca să cercetez hărţile şi toate informaţiile lor confidenţiale. Asta înseamnă că va trebui să mă duc la comandament în fiecare zi — şi urmă, dînd într-adevăr lovitura cea mare — lucru care nu se poate întîmpla decît cu condiţia să ni se asigure imunitatea pe o anumită perioadă. Prin urmare, pînă cînd iau eu hotărîrea, al vostru e Benghazi !

Strigăte de bucurie nestăpînită izbucniră dintr-odată şi mulţi începură să ţopăie de mama focului, căci toţi cei de faţă erau bărbaţi tineri, viguroşi şi plin de viaţă, iar acum nu mai aveau nici un motiv să nu se dezlănţuie. John Offer adăugă încă vreo cîteva cuvinte ce avură darul să stîrnească un nou val de entuziasm :

— Şi să n-aveţi nici o grijă, băieţi. Chiar dacă pînă la urmă am să refuz misiunea, o să mă îngrijesc eu ca toate cercetările astea să dureze cît mai multă vreme. S-ar putea foarte bine să ne facem de cap la Benghazi vreo cîteva săptămîni.

*

După aceea, tabăra lui Jebel avu viaţă scurtă. Ce-i drept, era frumos acolo, un adevărat colţ de rai, şi vreme de două săptămîni se bucuraseră din plin de climatul încîntător al munţilor. Dar cu toate astea, nu exista om să nu ardă de nerăbdare s-ajungă cît mai degrabă pe străzile aglomerate şi urît mirositoare ale oraşului din apropiere. Acolo se aflau femei şi soldaţii tineri sînt oricînd gata să renunţe la cele mai încîntătoare privelişti din natură dacă în schimb se pot bucura de cîteva minute petrecute în tovărăşia unei fete drăgăstoase.

Ridicară tabăra a doua zi dis-de-dimineaţă, iar cele cîteva camioane încărcate cu soldaţi tare veseli şi tare gălăgioşi care coborau pe coastele Jebelului purtau, fără urmă de îndoială, pe cei mai fericiţi războinici de pe tot întinsul Africii. De îndată ce pătrunseră în oraş, cum treceau pe lîngă vreun poliţist săreau în picioare şi înce-

peau să strige ca în copilărie : „Am zis piua ! Am zis piua !“

La sud de Benghazi se afla o vastă porțiune de teren rezervată pentru tabere și unde se putea face rost de toate cele trebuitoare — alimente, apă și chiar bere egipteană — așa că pe acolo ridicară cîteva corturi și-și așezară noul lor sălaș. John Offer plecă imediat să ia legătura cu Biroul de Informații al Comandamentului din Benghazi. Trebui să se prezinte unui colonel Easterham, al cărui nume mic era demodatul Joseph și care nu putea suferi familiarul Joe.

Easterham știa absolut totul despre Offer. Era un bărbat voinic și inteligent și îl întîmpină fără cea mai mică reținere, deși știa bine cu cine are de-a face. Offer începu:

— Am ordin să vă raportez dumneavoastră hotărîrea ce-o voi lua în legătură cu o anumită misiune. Deocamdată vă pot spune că aș vrea să-mi iau toate măsurile și să studiez, problema cît mai în profunzime. Asta nu înseamnă că îmi asum sarcina de a primi acea misiune, ci doar că vreau să o cercetez mai îndeaproape pentru a vedea dacă merită să fie luată în considerare.

— Vă declar sincer că procedați cît se poate de înțelept zise Easterham, arborînd un zîmbet de loc lipsit de căldură. Offer pricepu pe dată că avea să se înțeleagă de minune cu vlăjganul acela. Ca să vă spun drept v-aș fi considerat un mare nătărău dacă ați fi acceptat o astfel de misiune fără să analizați temeinic situația.

— O socotiți deosebit de dificilă ?

Easterham mărturisi deschis :

— Nu-mi pot închipui omul în stare s-o ducă la bun sfîrșit.

Oricum, era bine. Ceata de la Glasshouse avea în cel mai rău caz prilej să se bucure de un multdorit răgaz.

— Vă propun să cercetăm împreună toate informațiile primite în vremea din urmă de la Agheila.

Nu prea exista mare lucru în afară de fotografiile luate din avion și, bineînțeles, de rapoartele L.R.D.G. primite de la vestita și neprețuita lor „pîndă la șosea“ aflată în acel

moment undeva între Agheila şi Tripoli. Offer şi colonelul le cercetară pe fiecare în parte, le discutară îndelung, dar fără să ajungă la vreun rezultat. Se despărţiră abia în ceasurile tîrzii ale după-amiezii.

Oarecum descurajat, Offer se gîndea : „S-ar zice că nu există nici o soluţie. Totuşi, într-o bună zi am să mă duc să iscodesc eu însumi pe la Agheila, să văd dacă nu-mi vine vreo idee. În cazul ăsta am să cer să mi se dea şi nişte jeepuri."

Noile vehicule cu care fuseseră dotaţi cei din S.A.S. îl impresionaseră în mod cu totul deosebit, fiindcă pentru condiţiile din deşert erau mult mai potrivite decît camioanele. Vorbise despre asta cu colonelul, care nu-i făgăduise nimic, dar îi spusese că probabil s-ar putea aranja ceva.

Doar puţini oameni din Ceata de la Glasshouse au petrecut noaptea aceea în corturi. O'Keefe o ştersese din tabără printre cei dintîi şi se dusese s-o întîlnească pe prietena lui cea vioaie şi jucăuşă, iar Offer, de data asta căpitan de artilerie după cîte arătau insemnele uniformei, se grăbi să se ducă şi să glumească în voie cu o anume franţuzoaică, patroană de hotel. În drum agonisi şi cîteva sticle de băutură, fiindcă n-avea de ce să se grăbească prea din cale-afară, iar asemenea povară îl făcea să se simtă om cu dare de mînă şi plin de încredere în viaţă, asta fiind starea cea mai potrivită în care se cuvine să te duci la o cucoană despărţită de bărbat prin două puternice armate.

Cucoana îl întîmpină cu neprefăcută bucurie şi se grăbi să-i ducă ea însăşi cafeaua în cameră, după cum şi el nu zăbovi de fel să profite de situaţie, deşi era încă destul de devreme şi însemna că din păcate cafeaua avea iarăşi să se răcească.

Ceva mai tîrziu luă masa împreună cu cuconiţa, care se dovedi foarte pricepută la gătit, iar după aceea îi povesti pe îndelete că data trecută se aflase într-o misiune de spionaj şi lucrase sub un nume fals, adevăratul lui nume fiind Roger Tansley. Deşi se afla într-o încartiruire atît de plăcută, Offer vroia neapărat să nu se folosească

de numele lui veritabil. N-avea de unde ști cînd anume va dori din nou să găsească adăpost plăcut pentru o noapte, mai cu seamă dacă pînă atunci va trebui să reia viața de fugar. Cuconița asta franțuzoaică putea să ia sau să nu ia de bune poveștile lui — franțuzoaicele nu pot fi tot atît de ușor păcălite ca generalii maiori sau coloneii din serviciile de informații — dar atîta vreme cît simpaticul ofițer britanic făcea treabă bună și pe placul ei, puțin îi păsa cum anume îl cheamă.

În fiecare zi Offer se prezenta la Biroul de Informații al Comandamentului și tot zilnic trecea și pe la sediul Poliției Militare ca să scoată din încurcătură pe vreunul dintre oamenii săi, dacă se nimerise cumva să dea de bucluc în noaptea dinainte. De data asta se întîmplă însă ca sergentul major O'Keefe, în ciuda urii lui feroce împotriva Poliției Militare, să nu dea niciodată de necaz. Toată vremea arăta voios și bine dispus ; asta din pricină că iubita lui nu era numai nebunatică, ci și o bucătăreasă desăvîrșită.

La barăcile Poliției Militare căpitanul John Offer devenea deseori obiect de zeflemea răutăcioasă. „Iar cu unul dintre derbedeii ăia !" mormăiau cînd venea el să-l caute pe cîte un arestat care nu-și pierduse de fel voia bună, deși era de cele mai multe ori plin de umflături și vînătăi și fusese băgat la răcoare. „Ce mai e și aia imunitate pe anume perioadă ? Ce-ți fi voi, sfinții apostoli ?"

Offer se prefăcea jignit și-i punea totdeauna la punct cu vreo cîteva cuvinte magice :

— Sîntem într-o misiune cu totul specială și nu vă este îngăduit să-l reținеți.

— Bine, atunci îndepliniți-vă misiunea, spuneau de obicei polițiștii, și căraţi-vă de aici. Cu cît mai repede, cu atît mai bine !

Numai că Offer n-avea de ce să se grăbească. Povestea asta, pe măsură ce se lungea, devenea tot mai plăcută. Nici interminabilele discuții cu Easterham și alți ofițeri din serviciul de informații și contrainformații nu izbuteau să aducă vreo rază de nădejde. Zi după zi luau de la capăt aceleași chestiuni, examinau posibilitățile de acțiune, plecînd de fiecare dată de la altă ipoteză de lucru,

și mereu ajungeau la aceeași încheiere : era vorba de o sarcină cu neputință de realizat.

Pînă la urmă, colonelul Easterham se văzu obligat să declare ceea ce Offer spusese cu mult înainte :

— Nu e cu putință de alcătuit un plan cu șanse de realizare pornind doar de la fotografiile luate din avion. Trebuie neapărat întreprinsă o acțiune de recunoaștere la fața locului și pe care s-o conduci personal. Dar, după tonul cu care vorbea, se putea ghici limpede că socotea chiar și o astfel de acțiune dinainte sortită eșecului.

John Offer, omul acesta făcut pentru viață tihnită și îndestulată, nu era de fel dispus să se despartă de desfătările oferite de un oraș ca Benghazi. Cu toate acestea, nu se putea să întindă povestea la infinit, iar pe de altă parte unii de teapa neastîmpăratului O'Keefe începuseră să vorbească despre o raită prin deșert ca despre o acțiune menită să le refacă forțele. Ba se mai aflau cîte unii care începeau să se plictisească de îndeplinirea mereu și mereu a acelorași isprăvi încheiate de fiecare dată cu mahmureală și greață. Mai toți se arătau dornici de o treabă serioasă.

Astfel, cum altă soluție n-ar fi putut găsi, în afara aceleia de reîncepere a existenței de fugari, Offer ceru să i se pună la dispoziție șapte jeepuri, sperînd cu toată tăria că un asemenea lucru n-avea să se realizeze prea devreme Totuși — minunea minunilor — peste nu mai mult de patru zile fu chemat să ia în primire vehiculele cerute.

Căpitanul Offer își adună din nou toți oamenii și le spuse :

— Băieți, zilele de zaifet și huzureală s-au terminat. Cel puțin pentru o vreme. Am primit misiunea de a porni într-o incursiune în deșert. Încă nu vă pot spune care este sarcina noastră de căpetenie, ci doar că nu m-am angajat încă s-o ducem la îndeplinire și că deocamdată plecăm în recunoașterea terenului. Asta era tot ce trebuiau să știe oamenii. Continuă : Vom pătrunde totuși adînc în spatele liniilor inamice, așa că nu pornesc în misiune decît voluntari.

Nu fără o anumită nădejde se uită să vadă cum reacționează cei care îi dădeau lui bătaie de cap : Sibrett, Dodge și mai ales Skipper cel cu mutră nesuferită, dar nici unul dintre ei nu dădea semne că ar șovăi să ia parte la acțiune. Ceva mai tîrziu, Offer îl chemă deoparte pe Sibrett și îi spuse de la obraz :

— Dacă nu vreți, nu e neapărat nevoie să mergeți și voi.

Cu alte cuvinte, îi mărturisea aproape deschis că ar fi bucuros dacă cei trei ar prefera să nu ia parte la acțiune. Sibrett însă îi răspunse, cu ochi încărcați de ură :

— De ce să nu mergem ? Credeți cumva că ne e frică?

Căpitanul Offer întrerupse discuția, complet dezamăgit. Sibrett ăsta era departe de a fi prost. Probabil că judecase temeinic situația și pusese totul la cale de mai înainte. Ce s-ar fi ales de el dacă s-ar fi despărțit de grupul condus de Offer ? Cel puțin pentru o vreme, oamenii lui Offer n-aveau de înfruntat primejdia arestării. Dacă s-ar fi desprins din grupul lor, Poliția Militară l-ar fi înhățat numaidecît și pe dată s-ar fi trezit aruncat în Glasshouse, fără să se mai aștepte verdictul vreunei curți marțiale. Offer dovedise că este în stare să-i apere pe toți de ghearele apucătoare ale Poliției Militare și probabil Sibrett simțea instinctiv că rămînînd singur și bizuindu-se numai pe propriile sale resurse n-ar fi mai avut nici o șansă de scăpare. Și ce era valabil pentru Sibrett era în egală măsură valabil și pentru nesuferiții săi acoliți.

Offer nu se gîndi însă nici o clipă să scape de Cruiser și de Busker. La urma urmelor, oricît de ticăloși ar fi fost aceștia, simpla lor forță animalică s-ar fi putut dovedi la un moment dat de neprețuit. De ei aveau într-adevăr nevoie.

2

Plecară din Benghazi în zorii unei anumite zile, convoi de șapte jeepuri nou nouțe care înaintau cu o grabă de te apuca rîsul. Era altă viață, fiindcă jucăriile astea americănești cu adevărat încîntătoare puteau fi luate pe sus

dacă s-ar fi întîmplat să se împotmolească în nisip. Fuseseră concepute de minți mai mult decît ascuțite, și-ai fi putut jura că erau anume alcătuite pentru a face față condițiilor din deșert.

Franțuzoaica lui Offer se arătase cu totul de neconsolat din pricina plecării lui. Nu, nu putea să primească nici un ban de la el. (Ce bine-i cînd ești iubit, își zicea în sinea lui puștamaua.) Dar cînd anume are să se reîntoarcă? Nici nu mai putea concepe viața fără iubitul ei *Ro-geair !* Plînsese din belșug, iar la despărțire ridicase tot hotelul în picioare cu văicărelile și bocetele ei. Și niciodată vreun alt brav războinic nu fusese atît de răsfățat ca bravul nostru căpitan Offer. Dealtminteri, s-ar fi zis că și pentru cei mai mulți dintre bravii aflați în subordinea sa despărțirile nu se petrecuseră în condițiuni chiar foarte deosebite.

O'Keefe era cel care fixase itinerariul și mergea în fruntea convoiului. Ceea ce fusese cîndva o adunătură de nepricepuți în ale deșertului se dovedi de data asta a fi un grup de comando strîns unit și cum nu se poate mai bine antrenat pentru a face față tuturor vitregiilor războiului din deșert. Mai mult decît atît, în primul rînd conta faptul că păreau a fi obișnuiți cu acele condiții grele care nu cu mult înainte păreau gata să-i răpună și cărora de data asta parcă nici nu le mai acordau atenție.

Mai mult de o zi întreagă merseră de-a dreptul către sud, pătrunzînd în afundul deșertului. Pe urmă O'Keefe schimbă direcția de marș înspre vest, așa fel încît într-a treia zi le dădu veste că au ajuns în dreptul Cartierului General al lui Rommel de la El Agheila. Atunci sergentul major și căpitanul avură o consfătuire asupra unei proaspăt tipărite hărți a deșertului. După aceea hotărîră să meargă mai departe în aceeași direcție și să se apropie de Agheila venind dinspre Tripoli. Socoteau că în felul acesta micșorează riscul de a întîlni formații inamice, așa că motoarele începură iarăși să duduie și jeepurile porniră mai departe pe întinsul deșertului.

În dimineața următoare își stabiliră baza din deșert. Aleseră una dintre numeroasele văi care despicau întinderea de teren arid. Se hotărîră la acea vale anume fiindcă

prezenta marele avantaj de a fi mărginită de un perete înalt și masiv de stîncă, atît de înclinat încît la nevoie toate cele șapte jeepuri ar fi putut fi adăpostite la poalele lui. Veșnic temător de vreun atac aerian, O'Keefe spuse că nici nu și-ar fi putut imagina un loc mai prielnic. Cinci dintre jeepuri fură trase la adăpost și acoperite totuși cu plasele de camuflaj. Celelalte două aveau să-și vadă mai departe de drum.

Cînd veni vorba să aleagă echipajele, Offer își dădu seama că, fără să știe de ce, alegea tocmai veterani din Ceata de la Glasshouse. Într-adevăr, chiar că nu-și dădea seama de ce procedează așa. De pildă, erau mulți oameni mai voinici și mai ageri decît ordonanța lui transformată în șofer, Mutră-de-rodie, și cu toate astea în momentul respectiv îi spusese lui Mutriță : „Treci la volan", fără să stea o clipă pe gînduri.

Proaspătul său sergent, Eddie Walker, cel mai credincios și mai devotat dintre toți, bineînțeles că nu putea lipsi. El conducea al doilea jeep. Namilele de Cruiser și Busker urcară alături de Walker, iar Offer îi spuse lui Charley Crookshank să urce în jeepul condus de Mutriță. Mai era nevoie de încă un om pentru fiecare mașină, echipajul complet trebuind să fie alcătuit din cîte patru ostași. Cei din urmă aveau să mînuiască puștile mitraliere, și Offer alese pe Lashley australianul pentru jeepul său și pe Jimmy Wilborn pentru cel condus de Walker.

O'Keefe stăruise foarte mult în privința puștilor mitraliere Bren. De îndată ce aflase că urmează să primească jeepurile cerute, devenise neînduplecat și mereu aducea vorba despre montarea mitralierelor Bren pe ele și mereu îi spunea lui Offer :

— Ce Vickers [1] ? Ce Lewis [1] ? Astea au făcut parale pe vremea primului război mondial ! Dacă vă oferă vechituri dintr-astea, *sir* spuneți-le să și le păstreze sănătoși. De vreme ce avem jeepuri, neapărat trebuie să ne dea și cele mai bune puști mitraliere Bren, *sir*, cu nici un chip să nu primiți altceva decît puști mitraliere Bren !

[1] Tipuri de mitraliere britanice.

Pus în gardă și de sfatul acesta, căpitanul Offer refuză să fie dotat cu vechituri și pînă la urmă se întoarse triumfător la detașament, aducînd cu sine mitraliere Bren. Cu multă grijă, cu dragoste parcă, sergentul-major O'Keefe se ocupă de montarea fiecăreia în parte, iar cînd sfîrși treaba se arătă atît de fericit încît ai fi putut crede că făcuse din jeepuri niște unelte cărora nici un fel de arme inamice nu le-ar mai fi putut face vreun rău.

Cele două jeepuri merseră toată noaptea, Offer avînd intenția de a ajunge la șoseaua de pe coastă înr-un punct situat la vreo zece mile de Agheila, cum veneai dinspre Tripoli. Drumul nu fu prea greu pe cea mai mare parte a sa și nu de multe ori avură de furcă din pricina acelor obstacole neașteptate cum ar fi adînciturile greu de prevăzut pe întinderea cîmpiei dinspre coastă, sau tot atît de previzibilele mormane uriașe de stînci urîcioase.

Cu mult înainte de ivirea zorilor ajunseră să zărească șoseaua. Încă de pe cînd se aflau la mai bine de zece mile depărtare, începură să distingă lumini ce se tîrau domol pe linia zării și își dădură seama că nu sînt altceva decît faruri. Erau camuflate, bineînțeles, dar camioanele n-aveau cum circula noaptea fără nici un fel de lumină și chiar și cel mai desăvîrșit camuflaj tot lăsa să se vadă cîte ceva din razele farurilor.

Curînd după ce zăriseră acele lumini din depărtare, Offer dădu ordin de oprire. Știa de la biroul de informații că la vest de Agheila se aflau întinse mlaștini sărate și n-avea de loc chef să se împotmolească în vreuna din ele. Așa că se uitară o vreme, apoi se înfășurară, în pături fericiți că le pot folosi ca pavăză împotriva frigului pătrunzător al nopții, și dormiră atît de fără griji încît nimeni nu și-ar fi putut închipui că se aflau la mai mult de două sute de mile în spatele liniilor inamice.

Caraula din vremea zorilor îl trezi pe Offer de cum începu să se crape de ziuă. Pentru el gustarea de dimineață era gata pregătită și căpitanul o savură pe îndelete, privind cum lumina dimineții se limpezește și lumea începe din nou să-și recapete contururile cunoscute.

Poziția lor părea să fie destul de bine aleasă, fiindcă nicăieri nu se zărea vreo clădire sau vreun semn de viață. Se aflau pe o cîmpie întinsă, mărginită departe către nord-est de cîteva coline mărunte, iar între locul unde se găseau și marginile orizontului se zărea doar o pată albicioasă care nu putea să fie altceva decît El Agheila.

Offer hotărî să se îndrepte către colinele acelea mărunte — mai degrabă doar niște dune, se părea, atît de micuțe arătau — și să vadă ce șansă îi pot oferi. Oricum, nu încapea îndoială că un anume avantaj tot prezentau — se găseau cu vreo două mile mai aproape de oraș. Nu le trebui mult ca să ajungă la ele, dar rămaseră cu totul dezamăgiți, fiindcă nu era vorba decît de o întindere de teren acoperită cu ondulații cărora doar cu greu le-ai fi putut da numele de colinc. Urcînd cu grijă, Offer și Walker ajunseră pe creastă. Nu se zărea nimic de partea cealaltă. Amîndoi răsuflară ușurați și-și scoseseră binoclurile.

Își dădură însă seama că instrumentele astea nu le pot fi de vreun ajutor. Ce-i drept, le ofereau posibilitatea să vadă clădirile din Agheila surprinzător de aproape, dar Offer ar fi avut nevoie să se afle la mult mai mare înălțime, ca să poată cerceta cum trebuie terenul din împrejurimile orașului.

Necazul era că pozițiile defensive moderne sînt departe de a fi masive și ușor de observat. Altminteri, n-ar folosi la nimic, se gîndea Offer. Totul trebuia să fie ascuns în pămînt și camuflat, își zicea în vreme ce-și plimba încetișor binoclul pe întinderile cafenii ori cenușii, totdeauna pîrjolite de soare, din jurul orașului Agheila. Parcă ar fi putut distinge totuși unele semne de întăriturl. În cele din urmă avu impresia că identifică semne de cazemate ori alt fel de fortificații, dar cu greu ar fi putut fi sigur.

Sîrmă ghimpată se vedea, se vedea limpede. Atît de multă sîrmă ghimpată era întinsă în jurul orașului, încît Offer avea impresia că nici măcar un dihor n-ar fi putut trece prin ea fără să-și zdrelească blana, dacă n-ar fi

fost doar piele şi oase. Altceva aproape că nu se zărea, în afara acelor dese şi adînci întărituri de sîrmă ghimpată, dar asta parcă în chip forţat te împingea cu gîndul la masivitatea fortificaţiilor nelăsate la vedere.

Offer părăsi orice gînd de a se strecura printre firele de sîrmă ghimpată, de a ajunge astfel la depozitele de benzină aflate pe vasta întindere împrejmuită de ele şi de a le arunca în aer cu cîteva grenade de mînă, ba încă şi sub nasul gărzilor nemţeşti şi italiene care fără îndoială că mişunau pe acolo — aşa ceva ar fi fost adevărată nebunie. Bine, dar dacă a te strecura printre sîrme nu era ceva demn de luat în seamă pentru o minte întreagă, atunci cum s-ar fi putut ajunge la depozite ? Prin paraşutare ? La adăpostul întunericului nopţii ? Dar dacă te laşi acolo cu paraşuta, cum mai *ieşi* din viesparul odată stîrnit ? Offer nu era dispus să ia în consideraţie nici un soi de plan care nu ar fi prevăzut şi salvarea atacatorilor, după îndeplinirea misiunii. În orice caz, paraşutarea nu era vrednică de luat în seamă şi rămînea convins că dacă ar încerca-o, ar pleca din capul locului cu sentimentul înfrîngerii.

Toată ziua şi-o petrecură colindînd regiunea de la sud şi de la vest de Agheila. După o vreme, un anumit lucru începu să stîrnească nedumerirea lui Offer : cum se făcea că nici un binoclu aflat în depărtare nu izbutise să identifice vreo urmă de-a lor şi să-i acorde interesul cuvenit, ieşind de-a valma din oraş şi venind să vadă cam despre ce e vorba. Dacă s-ar fi întîmplat aşa — îşi spunea Offer — n-ar fi avut cu toţii altă soluţie decît s-o rupă la fugă şi să-i lase pe nemţi să scoată limba alergînd pe urmele lor, fiindcă în deşert nimeni nu s-ar fi putut măsura cu ei.

Tabăra de noapte o făcură tot pe cîmpie, cît mai departe de oraş, şi după un foarte savuros ospăţ alcătuit din conserve americane şi încheiat cu smochine tot din conserve americane — avuseseră grijă la Benghazi să se aprovizioneze cum trebuie — Offer se trase la o parte şi începu să cugete asupra situaţiei în care se găseau. Îl scotea din fire faptul că irosise o zi întreagă fără să realizeze nimic, fără să facă barem un pas înainte.

În clipele acelea Offer era cu totul descumpănit, dar nu-și da deloc seama de treaba asta. În fond, era un om preocupat înainte de toate și mai presus de orice de propriile interese. Datorită celor petrecute în viața sa, ajunsese să urască amarnic armata britanică și tot ce-ar fi avut vreo legătură cu ea, deși recunoștea că el era cel dintîi vinovat. Fiind pe deplin conștient că nu este cu nimic obligat față de uniforma pe care o purta, simțea totuși că pe undeva trișează și că ar fi un lucru murdar dacă nu s-ar sili să pună umărul la efortul de război al țării în care se născuse.

Și totuși, iată-l acum stînd cu spatele rezemat de roata unui jeep, înconjurat de întunericul din ce în ce mai adînc al nopții, cu sprîncenele încruntate ca semn de descurajare, fiindcă nu găsea o cale de a putea obține dreptul la recunoștința celor de la Cairo, distrugînd rezervoarele de petrol ale lui Rommel.

Offer era om cu minte ageră și ingenioasă, care se simțea parcă obligat să rezolve problemele ce i se iveau în cale. În povestea asta intrase cu inima ușoară, folosindu-se de ea în primul rînd ca să poată petrece după pofta inimii la Benghazi, însă cu timpul chestiunea începuse să-l preocupe și să-l intereseze din ce în ce mai mult. În clipa aceea, stînd acolo atît de aproape și totuși atît de departe de Agheila, se simțea nedreptățit, frustrat de faptul că nu poate să se apropie suficent de mult ca să poată cerceta punctele slabe ale taberei. Avea sentimentul că e învins. Rătăciseră o zi întreagă și nu izbutiseră să realizeze nimic. Mai grav decît atît, nu-și putea da seama ce anume ar fi de făcut, în afară de un eventual zbor cu un avion de vînătoare pe deasupra taberei, ca să poată studia terenul cu proprii săi ochi. Și nici asta n-ar fi fost vreo scofală, își spunea el cu dezgust. În orice caz, trebuiau să ajungă la tabără înaintînd pe teren.

Între timp, răceala din ce în ce mai pătrunzătoare a nopții îi sili pe toți să se vîre sub pături. Mintea lui Offer, obișnuită să judece cu logică strînsă, ajunse totuși la o soluție parțială a problemei care îl preocupa. De la o asemenea depărtare era absolut cu neputință să poată afla ceva. Prin

urmare trebuiau să se apropie şi mai mult de ţintă. Hotărî să se scoale şi să se ducă să cerceteze mai îndeaproape şoseaua.

*

Căpitanul Kurt Braunschweig stătea împreună cu trupele consemnate în cazărmi douăzeci şi patru de ore pe zi, şi nu s-ar putea spune că era încîntat de felul cum mergeau lucrurile. Om energic şi dornic de acţiune, primise cu satisfacţie noua lui misiune atît de promiţătoare, dar pînă acum nu se petrecuse nici un eveniment în stare să-i ofere posibilitatea de a dovedi ce poate. Britanicii se arătau uluitor de cuminţi.

Totuşi aşteptarea îşi produse efectele obişnuite. Nu era el om să păstreze multă vreme ura în suflet, şi cu toate că încă mai păstra în minte cumplitele întîmplări din regiunea nisipurilor mişcătoare, dorinţa lui de răzbunare se risipise în bună parte şi începuse să-l cam dea uitării pe Glasshouse John. Fără îndoială însă că flacăra urii avea să se aprindă din nou, dacă se întîmpla cumva să mai dea ochii cu el. Chiar acum blestema în toate felurile nevoia de a tăia frunză cîinilor aici la Agheila, cînd foarte bine s-ar fi putut să se afle pe front împreună cu tot regimentul.

Ca să mai scape de simţămîntul acela de inutilitate, uriaşul căpitan Braunschweig hotărî brusc organizarea unei teme dificile pe întinsul deşertului. Avea să-şi întărească şi să-şi pregătească oamenii pentru ca atunci cînd vor porni la hăituirea duşmanului în deşert să fie bine antrenaţi şi în excelentă condiţie fizică. Urmau să păstreze permanent legătura prin radio cu Cartierul General al lui Afrikakorps din Agheila, aşa încît dacă ar fi fost nevoie de el, în cîteva ceasuri ar fi putut porni în misiune.

*

Cele două jeepuri ale lui Offer se apropiară cu temeritate pînă la o milă distanţă de şosea şi se ascunseră cu grijă în

spatele unor tufișuri de mărăcini dintr-aceia cu țepi înfricoșători, din care obișnuiesc să mănînce cămilele. Walker veni lîngă Offer. Îi plăcea să stea împreună cu el. Și amîndoi începură să cerceteze cu binoclurile traficul intens de pe șosea.

Șoseaua fusese construită din ordinul lui Mussolini. Dictatorul italian luase hotărîrea de a construi o asemenea șosea ce se întindea de la Tunis și pînă la granița egipeană, pe distanță de o mie de mile, ca un prim pas în pregătirea edificării imperiului său african. Era o șosea excelentă, cu borne așezate la fiecare kilometru și avînd încrustate pe ele binecunoscutele mănuchiuri de nuiele cu securea la mijloc, adică fasciile, însemnul putredului și sălbaticului regim fascist. Mussolini, Broscoiul din Mlaștinile Pontine [1], plănuise s-o prelungească pînă la Nil, și chiar își procurase un cal alb acum special dresat ca să-i poarte cu fală în spinare trupul mărunt, mătăhălos și de sus pînă jos acoperit cu decorații, atunci cînd avea să-și facă intrarea triumfală în Cairo. Din nenorocire, o mică armată de britanici refuzase cu îndărătnicie să se cărăbănească din Africa, ba mai și luaseră prizonieri peste o jumătate de milion de italieni, așa încît Hitler, cu tot disprețul pentru partenerul său mai mărunțel, se văzuse silit să-l trimeată pe Rommel și al său Afrikakorps ca să-l scoată din încurcătură.

Stratul superior al șoselei, niciodată finisat cum se cuvine aici, la Agheila, începuse să se crape și să se scufunde sub povara greutății imense a vehiculelor militare ce o străbăteau mereu. Offer fu adînc impresionat de necurmatul fluviu de vehicule ce curgea aproape într-o singură direcție : către noua linie a frontului.

Lungi transportoare de tancuri se tîrau fără contenire înspre oraș, mergînd numai pe banda de pe margine, așa

[1] Mlaștinile Pontine erau o vastă regiune (cca. 1500 km²) din Latium care, deși în Antichitate fusese deosebit de mănoasă, în vremurile moderne ajunsese cu totul neproductivă și insalubră. A fost asanată în 1928, dar Mussolini a făcut în jurul acestei acțiuni un asemenea tapaj propagandistic încît și-a atras porecla batjocoritoare folosită în text.

cum le obligau cele opt mile pe oră cu care înaintau. Tunuri autopropulsate — vestitele și atît de mobilele tunuri de 88' — se vedeau zvîcnind mîndru pe lîngă tancuri. Vehicule blindate treceau în șiruri repezi, ca niște stoluri de păsări ; care de luptă treceau în goană zdrăngănind, purtătoare de mitraliere, aruncătoare de flăcări, vehicule de patrulare și altele pe care nu le putură identifica. Dar mai numeroase decît toate erau vehiculele de aprovizionare. Aproape bară în bară, goneau înainte pe șoseaua de pe coastă, camion după camion, greu încărcate cu alimente și benzină, cu muniții și oameni.

„Mare fierbere trebuie să fie acuma în port la Tripoli", se gîndi Offer. Zări deodată un convoi de cisterne petroliere ce aveau încă pe ele însemnele italiene și înaintau greoi pe șoseaua aglomerată. „Niciodată nu ne-am aflat mai aproape de benzina lui Rommel", își continuă el gîndurile.

La mare depărtare pe șoseaua cea dreaptă, către oraș, unde exista o curbă menită să ocolească niște terenuri mlăștinoase, Offer zări vag o clădire în stil de canton. Chiar folosind din plin binoclurile, din pricina depărtării foarte mari era cu neputință să spui ce anume se petrecea acolo. Puteau totuși să-și dea seama că înainte de a ajunge la canton, șirul de vehicule se întindea pe o milă sau chiar mai bine, ceea ce ar fi putut să însemne că acolo avea loc o foarte riguroasă verificare a traficului.

În cele din urmă, Offer își vîrî binoclul îndărăt în toc, zicînd :

— Ne pierdem vremea, Eddie. Nu putem afla nimic, dacă ne uităm de la o asemenea depărtare.

Ar fi fost nevoie să se apropie și mai mult. Offer privi din nou șoseaua și-și spune în gînd : „Și de ce nu ?" Chiar dacă s-ar fi aflat pe urmele lor, acesta era ultimul loc unde inamicul s-ar putea gîndi să-i caute ; și la urma urmei, nu aflaseră mai nimic. Iar o treabă scandalos de îndrăzneață trebuie totdeauna dusă pînă la capăt.

— Hai, mergem lîngă șosea !

Intenționau să se oprească doar la marginea șoselei și atît aproape de canton încît să poată vedea și în oraș, deși numai bunul Dumnezeu ar fi putut spune ce folos aveau să tragă de aici. Vorbele rostite de colonelul Easterham cu aproape trei săptămîni în urmă i se păreau în momentul acela cum nu se poate mai întemeiate. Blestemata asta de treabă era imposibil de realizat.

— O să stăm cu capota ridicată, ca și cum am fi în pană.

Asta avea să fie explicația simplă și convingătoare a faptului că trăseseră pe marginea șoselei. Ce să caute două jeepuri englezești la două sute de mile depărtare de linia frontului și de grosul armatei lor ? Nimeni n-avea vreme să le acorde lor vreo atenție. Numai în ultimul ceas Offer văzuse cîteva jeepuri britanice gonind către vest, spre Tripoli, pradă de război repusă în funcțiune de ofițeri de-ai Axei încîntați de asemenea trofee. În această privință, te lua jalea cînd vedeai cît de multe Leylanduri, Scammelluri, A.E.C.-uri, Chevroleturi și Forduri se aflau pe șosea și făceau treabă pentru fasciști. Offer văzu chiar și o stingheră cisternă petrolieră Shell, vopsită în binecunoscutul roșu și auriu, gonind cu mare viteză, acum goală, dar grăbită s-aducă benzină de la Tripoli.

Așa că cele două jeepuri înaintară țopăind pe un fel de cîmpie nu chiar așa de netedă cum arăta de departe și se îndreptară către un punct de pe șosea aflat la mai puțin de o milă depărtare de canton. În exact același moment, la Agheila căpitanul Braunschweig ordona plecarea în patrulare.

Avînd mai întîi grijă să-și scoată de pe epoleți însemnele gradului, Offer merse în chipul cel mai firesc încă și mai aproape de șosea și parcă la vreo treizeci de yarzi. Erau atît de aproape încît distingeau limpede chipurile șoferilor italieni cu brațe rotunde și îmbrăcați în tricouri de piele — căci ei conduceau cele mai multe camioane — ca si pe ale observatorilor cu uriași ochelari de praf stînd țepeni deasupra motorizatelor blindate. Era copleșitor și în primele momente se cutremurară cînd își dădură seama că se aflau doar la un pas de inamic,

că-i vedeau de aproape armele şi puterea şi îşi dădeau seama cît de numeroşi sînt, dar realizară isprava remarcabilă de a nu se lăsa nici o clipă să se observe că s-ar uita la coloanele lor.

Uriaşul Busker şi tovarăşul său de jeep, Cruiser, ridicară o capotă şi puseră mîna pe cîteva chei cu care nu făcură absolut nimic altceva decît că le mînuiră din cînd în cînd, în gol, ca să creeze impresia că ar fi nişte mecanici ce nu-şi mai văd capul de treabă. Offer nu vedea nici un motiv să nu facă totul pentru ca răstimpul petrecut acolo să fie cît mai plăcut şi-i spuse lui Walker c-au să ia o gustare. Era un lucru care nu putea să pară decît foarte firesc. Mutriţă scoase recipientul pentru făcut focul şi, ajutat fiind de Lashley, anunţă că are să facă o mîncare *pukka* şi numaidecît începu să trebăluiască de zor cu un deschizător de conserve. Chiar şi cîteva cutii de conserve americăneşti, eventual găsite mai tîrziu, nu puteau constitui nici un indiciu, fiindcă cele dintîi succese reputrtate de Rommel în Libia i-au adus pe tavă cantităţi uriaşe de alimente englezeşti şi americane. Din aceeaşi pricină, contribuabilul britanic a susţinut efortul de război al Axei cu asemenea cantităţi de cămăşi şi şorturi K.D. [1], capturate de nemţi la Tobruk, încît ai fi zis că jumătate din armata germană e îmbrăcată cu ele.

Într-o vreme cînd toată lumea era îmbrăcată în uniformă, uneori devenea greu de spus despre fiecare în uniforma cărei armate este îmbrăcat.

John Offer însuşi spori firescul situaţiei luînd în mînă o lopată şi îndreptîndu-se cu toată hotărîrea către un pîlc de mărăcini aflat la vreo patruzeci de yarzi depărtare. Dar, ajuns în dosul mărăcinilor, azvîrli lopata şi îşi scoase binoclul. Numaidecît îl îndreptă înspre canton. După un scurt moment, părăsi cantonul şi-şi mută încet privirile către ce se găsea ceva mai departe.

Pe întindere de o milă în interiorul perimetrului înconjurat de sîrmă ghimpată nu se afla nimic în afară de

[1] Vezi nota 1, pag. 92.

un loc întins acoperit cu praf și de coaja pămîntului pîrjolit de soare, deși Offer n-ar fi refuzat dacă cineva i-ar fi propus să pună prinsoare cu el că sigur acolo se aflau tranșee unde se ascundeau amplasamente camuflate de tunuri antitanc, cuiburi de mitralieră și posturi de observație ferite cu cît mai mare grijă, de unde oameni cu ocheane supraveghează atent împrejurimile și poate chiar în clipa aceea prezența lui în spatele tufișului le-a atras atenția.

Dincolo de întinderea asta de o milă, unde s-ar fi zis că nu se află nimic, se vedeau cîteva colibe sărace, obișnuitele cocioabe arăbești din jurul celor mai multe orașe, după care veneau clădirile mai arătoase, pătrate, albe și italienești la înfățișare, așa cum stăteau sub dogoarea soarelui. Erau ridicate pe o coastă de colină și se desfășurau șir după șir, deși în chip neregulat, iar Offer își spuse că asta reprezintă un imens avantaj pentru el. Însemna că depozitele de benzină nu se aflau în nici un caz în oraș.

Binoclul său reveni la suprafața de teren și la șoseaua dintre canton și primele clădiri. Aici s-ar fi părut că se petrece ceva nou, fiindcă văzu cum coloana de mașini se desparte, unele mergînd înainte către Agheila, altele — cele puțin toate vehiculele de luptă — apucînd într-o direcție perpendiculară pe șosea. Prin urmare era sigur că taberele militare se aflau pe la marginile orașului.

Ceva îi atrase atenția către locul unde șoselele se despărțeau. Mai întîi veni o cisternă de benzină care o apucă la dreapta. După ce cisterna trecu, văzu un indicator înalt acoperit cu felurite indicații. Asta îl interesă și se apucă să le cerceteze pe fiecare și fără întîrziere îi sări în ochi cuvîntul OLIO. Petrol, de asta era absolut sigur. Offer învățase italienește în tinerețea lui, pe cînd dorea să ajungă cîntăreț de operă. Nădejdea îi fusese spulberată de pierderea vocii de adolescent, foarte admirată la corul bisericesc. Acum mai rămăsese foarte puțin din italieneasca lui, însă *Olio* e un cuvînt greu de uitat.

Sub OLIO se afla un alt cuvînt, scris tot cu litere mari. Părea să fie DEPOSITO, și își spuse în sinea sa : „Pun rămășag că asta înseamnă depozit". Depozit de petrol. Trebuie să mai fie și alte indicatoare, ghici el, menite să marcheze prin tabere drumul către depozitul de benzină.

„Tot ce-mi rămîne de făcut e să urmez indicatoarele." Parcă ar fi fost vorba de stația de metrou din piața Piccadilly. Da, însă mai înainte de asta era nevoie să treacă de garda de la canton, și s-ar putea foarte bine să mai fie și altele pe șoseaua către taberele militare.

Apoi începu să cerceteze cu atenție cantonul. Garda era alcătuită din nemți. Binoclul i-i aducea atît de aproape încît le vedea buzele mișcîndu-se cînd înălțau capetele și vorbeau cu șoferii din cabinele înalte. Lucrau cu foarte, foarte multă strășnicie, examinau cu toată atenția documentele înainte de a le înapoia, toate vehiculele fiind obligate să se oprească, chiar cele de comandament cu aspect deosebit de impunător. Singurele exceptate erau cisternele de petrol. Acestora doar li se făcea semn cu mîna să treacă în cît mai mare grabă.

Căpitanul Braunschweig și formația lui de *Kubelwagens*, acele atît de manevrabile odrasle ale uzinelor Volkswagen, apărură în lentilele binoclului lui Offer chiar în clipa cînd se hotărîse să se întoarcă la jeepurile lui. Grupul Operativ German din Deșert fu oprit la canton, vigilența fiind la fel de strașnică față de vehiculele ce ieșeau din oraș ca și față de cele ce pătrundeau în el. Avea să treacă ceva timp pînă cînd căpitanul neamț să ajungă în dreptul jeepurilor ocupate de cei din Ceata de la Glasshouse.

Offer se întoarse la marginea șoselei călcînd prin nisipul afînat și fierbinte. Se simțea obosit, parcă sfîrșit de dogoarea soarelui venită după frigul crîncen al nopții, iar mușchii parcă își pierduseră orice vigoare. Recunoștea simptomele. Era descurajat, strivit sub povara unei puternice impresii de eșec și eforturi zadarnice. Nu făcea altceva decît să-și piardă vremea aici și tînjea s-ajungă cît mai degrabă înapoi la Benghazi.

Se gîndea cu jind la balcoanele umbroase, la mesele așezate afară la răcoare, la zîmbitorii chelneri arabi purtători de pahare înalte pline cu băuturi drese cu sifon și cuburi de gheață, la forfota veselă și înmiresmatele cafele servite prin cafenelele de pe acele ispititoare străduțe înguste din cartierul comercial. Și se mai gîndea la fermecătoarea lui franțuzoaică, la graba și bucuria cu care venea alături de el în pat și la desfătările manevrelor de noapte desfășurate în moliciunea și prospețimea cearșafurilor.

„Ne pierdem vremea ca niște dobitoci, gîndi el ieșindu-și din fire. Dacă vor să ajungă la rezervoarele acelea, să folosească bombardierele." Ar fi prea costisitor și prea puțin sigur, spusese colonelul Easterham, dar îți- sărea în ochi de la distanță că nu exista altă cale de a ajunge la acele rezervoare de petrol.

Se așeză la locul lui în jeep și primi cu recunoștință o cană de ceai tare, cazon. Fiind lipsă de zahăr la Benghazi pe vremea aceea, Mutriță turnase în el jumătate dintr-o cutie de gem de zmeură. Era o adevărată aventură să bei asemenea licoare, căci trebuia să reții între dinți sîmburii de zmeură și să scuipi frunzele de ceai.

Cruiser își arătă fața mare și lătăreață pe după capota ridicată și întrebă cu glas plîngăreț :

— Cît mai stăm, *sir ?*

John Offer își scoase dintre buze mucul de țigară. Era uimitor cît de mult putea să ridice moralul cuiva reîntîlnirea cu lucruri cunoscute.

— Nu mai stăm mult. Jumătate de ceas.

Sau mai mult, dacă se întîmpla cumva să observe ceva ce i s-ar fi părut cît de cît interesant pentru el. Reluă supravegherea zgomotosului trafic ce se îndrepta către cantonul în dreptul căruia coloana părea să se fi lungit mai mult decît oricînd.

Tocmai atunci căpitanului Braunschweig i se dădea liberă trecere.

Mintea lui Offer frămînta în continuare aceleași vechi gînduri. Posibilitatea de a trece prin gardul de sîrmă ghimpată nu există nicăieri, de jur împrejurul orașului, și

oricine ar izbuti să găsească un truc pentru a trece dincolo de cantonul de gardă ar fi într-adevăr cineva. Şi cantonul era străjuit de gardă germană... ei nu-l aveau decît pe Weybright care vorbea nemţeşte, iar Offer se îndoia că nemţeasca lui ar putea trece drept autentică. Şi dacă îndoiala asta s-ar fi dovedit întemeiată ? În orice caz, ce-or fi fost hîrtiile acelea pe care le arătau şoferii ? Nu, şoseaua nu putea sluji drept cale de pătrundere în Agheila.

Patrula căpitanului Braunschweig înainta pe şosea apropiindu-se cu viteză din ce în ce mai mare de locul unde se aflau cele două jeepuri.

Pe Offer continuau să-l frămînte gîndurile : „Dacă cei din R.A.F. spun că nu pot ajunge la depozite pe calea aerului, iar eu afirm că nu se poate ajunge acolo pe-o cale de uscat, înseamnă că nu mai rămîne decît o singură soluţie".

Pe mare. Poate că, la urma urmei, marea era singura cale pe unde se putea pătrunde în Agheila. Dacă aşa stăteau lucrurile, puteau să-şi mute gîndul de la el. John Offer nu era marinar. Iată deci unde ajunsese : pus în faţa unei probleme insolubile ; dar din momentul cînd le spunea celor de la Cairo toate acestea, devenea din nou un om hăituit. Numai că de data asta se ştia cine e omul care trebuie înhăţat şi astfel laţul se strîngea în jurul lui şi alor săi, iar şansele de a rămîne în libertate apăreau drastic reduse.

Privi din nou înspre şosea. Pînă acum nu văzuse care blindate mergînd în direcţia asta, adică spre Tripoli.

În acel moment căpitanul Kurt Braunschweig trecea prin dreptul lui Offer. Avea ochii aţintiţi asupra jeepurilor şi se gîndea : „Pînă şi jeepurile americane pot avea defecţiuni tehnice". Îi plăceau mult jeepurile — pentru scurt timp condusese şi el unul — dar nu putea pricepe din ce motiv le preferaseră britanicii pentru treburile din deşert. El, ca neamţ bine instruit ce se afla, avea mult mai multă încredere în blindaje, chiar

ușoare, ca ale *Kubelwagen*-urilor, și în puterea de foc a mitralierelor.

Imediat își îndreptă atenția asupra celui aflat la volan. Braunschweig se găsea doar la patruzeci de yarzi depărtare de jeepuri. Fața celui de la volan se întoarse dintr-o dată, brusc, ca și cum s-ar fi speriat de un glas neașteptat ce răsunase alături. Lîngă jeep stătea un bărbat care avea pe cap o pălărie neozeelandeză cu boruri largi. El, Braunschweig, avusese una la fel, agonisită pe undeva pe la Sidi Resegh, dar nu fusese dispus s-o poarte, așa cum făceau mulți camarazi de-ai săi, deși i se spusese că e plăcută la pipăit și ține răcoare la cap. Braunschweig o păstra ca amintire și avea de gînd s-o atîrne în biroul lui de-acasă, după ce Wehrmacht-ul avea să cucerească victoria finală.

Braunschweig văzu pentru o clipă fața celui aflat la volanul jeepului.

Cineva întrebă :

— Ce faceți voi aici ?

Întrebarea venea de la depărtare de un yard și fusese rostită într-o englezească nu chiar londoneză. Surpriza provocată de acel glas străin îl făcu pe John Offer să tresară și să se întoarcă brusc, într-o clipă. Îi sărise inima tocmai în gură, iar gura îi devenise într-o fracțiune de secundă la fel de uscată ca deșertul libian întins în spatele său. Cruiser auzi și el glasul și apăru de după capota ridicată și cu pumnii strînși, gata să intre în acțiune, iar Walker, cum stătea rezemat de jeep, se întoarse deodată dînd să pună mîna pe pistolul mitralieră.

John Offer își dădu seama că are în fața sa un tip cu o față uscățivă și bronzată peste care se înălța o pălărie neozeelandeză. Tipul avea ochi cenușii și îl privea cu multă voioșie.

— Stați domol, vorbi acesta ușor sfrăgănat. Sînt din L.R.D.G. N-aveți nimic de băut, băieți ?

Le trebuiră cîteva secunde ca să-și revină de pe urma șocului. Ca și cum nici nu i-ar fi păsat de ce se petrece în lume, un camion Fiat venise pînă în spatele lor. Și

cu aceeaşi nepăsare neozeelandezul se strecurase tiptil acolo unde stătea Offer, cu întreaga atenţie concentrată asupra forfotei de la canton. Mutriță aduse ceai. Tovarășul neozeelandezului, avînd pe cap boneta ţuguiată a celor din Afrikakorps, veni şi el într-acolo. Făceau parte dintr-o patrulă L.R.D.G. neozeelandeză aflată în misiune de „pînda la şosea" într-un punct situat la douăzeci de mile de acolo, înspre Tripoli.

John Offer avea de pus două întrebări care îi exprimau uimirea. Cea dintîi era :

— Ce naiba căutaţi aici ?

Căci umblau ca la plimbare, în plină zi, la cam o milă depărtare de Cartierul General al lui Rommel.

Neozeelandezul ridică din umeri :

— Ne-am zis că treaba asta are să ne priască.

Mai tîrziu spuse că rareori se întîmpla să-şi asume astfel de riscuri, dar voiseră să cerceteze ce se mai întîmplă prin preajma oraşului, şi dacă nu cumva apar lucruri noi — cum ar fi noi poziţii anti-tanc, de pildă — ce-ar fi trebuit raportate la Cairo. Nu stau la pîndă doar ca să vadă ce se întîmplă pe şoseaua de la Tripoli, cîteodată mai pleacă şi în recunoaştere.

— Şi cum v-aţi dat seama că sîntem din armata britanică ? Oare după jeepuri ? Poate totuşi după uniforme, cu toate că astăzi le poartă şi foarte mulţi ostaşi din trupele Axei ?

Neozeelandezul ridică iarăşi din umeri :

— N-aş putea să spun. Dar se vedea de la o poştă.

S-ar fi putut să fie ceva din felul cum stăteau aşezaţi ori se mişcau, sau poate după gesturi. Era un lucru nedefinibil, dar imediat sesizabil de către unul din aceeaşi tagmă.

Căpitanul Braunschweig mînase mai departe fiindcă tot ce văzuse nu era decît un chip ce se întorsese repede într-o parte. Dacă n-ar fi intervenit marea surpriză provocată tocmai la timp de întrebarea neozeelandezului, căpitanul Braunschweig şi John Offer s-ar fi trezit deodată că se uită unul la altul de la patruzeci de yarzi depărtare.

și Kurt Braunschweig l-ar fi recunoscut pe Offer din prima clipă.

După ce înaintară cinci mile pe șosea, *Kubelwagens*-urile o părăsiră și o luară pe întinsul deșertului. Deși nu avea intenția să se depărteze prea mult de Cartierul General al Afrikakorps-ului, căpitanul Braunschweig dorea totuși să-și supună formația unui cît mai minuțios exercițiu în pustiu. Aveau să meargă paralel cu șoseaua de pe coastă, le spuse el celor doi *Feldwebel*-i ai săi, cam vreo sută de kilometri, apoi aveau să se întoarcă pe un traseu paralel cu primul, dar împins mai adînc în deșert. Urmau să facă marșuri forțate, atît de zi cît și de noapte. Trebuia să fie ceva cît mai asemănător cu adevăratele acțiuni de luptă.

**

Neozeelandezul n-avea de spus multe lucruri interesante pentru ceilalți. Pînda la șosea era groaznic de plictisitoare, îi încredință el, dar teribil de importantă, mai ales în momentul de față, cînd curg întruna convoaiele de aprovizionare ale lui Rommel. Raportul trimis în fiecare noapte la Cairo de către „pînda la șosea" trebuie să fie un fel de mană cerească pentru planificatorii de la Comandamentul Orientului Mijlociu.

El nu vedea pentru nimeni nici o umbră de șansă de a putea pătrunde în Agheila, îi spuse lui Offer, cînd acesta îl întrebă. Și altminteri ce se mai întîmplă pe șoseaua dinspre Tripoli ? întrebă atunci Offer. După cîte înțelegea, nu putea scoate nimic folositor pentru misiunea lui. La vreo treizeci de mile de acolo se afla un fel de așezare inamică, un Punct de Regie — așa o numeau cei din „pînda la șosea". Adică un post unde mașinile erau alimentate și unde oamenii se aprovizionau ori chiar făceau acolo uneori popas de noapte. Nu părea a fi ceva prea ispititor, și Offer nu vedea de ce ajutor ar putea fi aceștia la împlinirea planurilor lui. Planurile lui ? N-avea nici un fel de plan, se gîndi, și fu surprins cît de mult îl necăjea treaba asta, ca și cum el însuși ar fi

dorit acum să pătrundă dincolo de gardul de sîrmă ghimpată.

— Da' ce te interesează dacă se poate pătrunde în Agheila ? întrebă neozeelandezul, şi în aceeaşi răsuflare adăugă : da' nu mă priveşte ; nici nu te-ntreb. Apoi rosti un singur cuvînt : Petrol.

— Îmi pare bine că nu m-ai întrebat, zise Offer. S-ar fi putut să mă pui în încurcătură. Deştepţi băieţi, L.R.D.G.-iştii ăştia, îşi spuse Offer în gînd.

Nu după mult se despărţiră, căci neozeelandezul îl preveni pe Offer că nu e bine să zăbovească prea mult, fiindcă exista pe şosea o patrulă italiană despre care nu puteai şti cînd anume trece şi care putea să devină bănuitoare. Aşa că Offer părăsi şi el locurile acelea, mergînd iarăşi ferit printre dune, ajungînd din ce în ce mai aproape de perimetrul îngrădit, de data asta pe teren accidentat şi fără să mai afle ceva ce i-ar fi putut fi de folos.

A doua zi tot pe acolo hoinăriră şi din nou fiecare ceas trecu fără să aducă nimic de folos, adevărată pierdere de vreme, şi Offer îşi dădu seama că cel puţin tot aşa de bine ar face dacă s-ar întoarce la O'Keefe şi cei rămaşi împreună cu el. Totuşi, parcă ceva îl îndemna să mai zăbovească amărîndu-se pe acolo, ca şoarecele care se tot învîrte în jurul caşcavalului fără a îndrăzni să-şi împingă nasul prea aproape.

Hotărî ca ziua următoare să fie ultima petrecută de ei acolo, veste întîmpinată cu strigăte aproape zeflemitoare la cina din seara aceea. Şi de data asta îşi asumă riscul de a parca în apropiere de şosea şi iarăşi cercetă cantonul, oraşul de dincolo şi întinderea scorojită dintre ele. Şi din nou totul părea a fi pierdere de vreme. Fără documente, niciodată şi cu nici un chip n-ar putea să-i păcălească pe cei de la canton, şi chiar dacă li s-ar face rost de acte, oare era nemţeasca lui Weybright destul de bună ca să-i poată trece dincolo de straja acelor cerberi atît de aprigi ?

— Ei, ducă-se dracului toată istoria asta, spuse în cele din urmă, deşi de bună voia lui zăbovise atîta, pînă

se făcuse tîrziu după-amiaza. E-o tîmpenie să tot stăm și să tăiem frunză la cîini. Haideți, așezăm tabără de noapte și cum ne sculăm mîine dimineață o întindem îndărăt la băieți.

După aceea aveau să se întoarcă la Benghazi și să petreacă o vreme cum nu s-a mai văzut petrecere pe lumea asta, iar pe urmă Offer trebuia să se ducă la Easterham și să raporteze că dăduse greș. Atunci avea să se încheie temporara lor imunitate. Începea o nouă rătăcire prin deșert. Nu s-ar fi putut spune că îi aștepta chiar cel mai strălucit viitor.

Așa că se depărtară puțin de șosea și așezară tabără pentru noapte.

*

Căpitanul Braunschweig își supusese oamenii la eforturi extenuante. Străbătuseră cu imense greutăți vreo trei sute de kilometri epuizanți, căutînd dinadins terenurile cele mai dificile pentru a pune la încercare atît oamenii, cît și mașinile și atît unii cît și celelalte reușiseră cu bine. O parte a acestui exercițiu se desfășurase în perioadele cele mai fierbinți ale zilei ; alteori înaintaseră pe întuneric, în nopți friguroase, și nimeni n-ar fi putut spune care anume parte fusese mai cumplită.

În cele din urmă, în drumul spre est, coloana de *Kubelwagens* dăduse peste urmele foarte lămurite ale jeepurilor lui Offer. Trecuseră însă peste ele fără să le poată observa, fiindcă asta se întîmplase în cursul unuia dintre marșurile de noapte.

*

Pentru oamenii lui Offer a fost o cină veselă. Dimineața aveau să se afle alături de cei rămași cu O'Keefe. Peste două zile, ochii le vor luci din nou la Benghazi. Acolo să te ții băutură și să te ții fete, își spuneau toți unul altuia ; uitaseră cît de mult se plictiseseră de băutură și de fete și cum ei înșiși — aibă-i Dumnezeu în pază —

căutaseră scăparea de plictíseală într-o raită pe întinsul deşertului. Acum deşertul devenise plictisitor, iar Benghazi păcatul cel dulce şi plin de ispite.

Numai Offer nu ştia ce-i voia bună. Încă nu îl apăsau grijile în ce priveşte viitorul, cel de după Benghazi, dar era abătut fiindcă nu-i plăcea să accepte insuccesul. Ştia că amărăciunea avea să-l ţină sub stăpînire zile întregi, pentru că aşa fusese el alcătuit, şi chiar şi acum gîndurile i se întorceau mereu la Agheila şi la sistemul ei defensiv de nepătruns, la cantonul de acolo în faţa căruia aşteptau răbdătoare şiruri lungi de vehicule.

Se înfăşură în pătură şi prin somn i se arătară nesfîrşite coloane cu materiale de război alé Axei — tunuri şi tancuri, şi camioane, şi cisterne... Cisterne. O cisternă Shell apărea gonind pe marginea orizontului gîndurilor sale din acea noapte. Era goală cisterna şi mergea ca limba clopotului.

Şi cînd se sculă a doua zi dimineaţa, ştia cum are să poată pătrunde în oraş...

O'Keefe fu grozav de bucuros să-i vadă întorcîndu-se cu bine. Avusese necazuri. În lipsa comandantului, aşteptarea nu fusese o jucărie. Se aflau într-o vale uscată, pe o întindere scrijelită de alte văi uscate, pe unde nu exista nici cel mai firav firişor de iarbă, nici măcar un tufiş de mărăcinele cămilei, nimic nu putuse supravieţui în asemenea uscăciune. Pentru ce-i lăsaţi pe loc, viaţa fusese cum nu se poate mai vitregă ; chiar şi străbaterea deşertului se dovedea floare la ureche pe lîngă viaţa de aici.

N-aveau mai nimic de făcut. Cîte un om şedea la un punct de observaţie vreme de numai un ceas, şi cum erau atît de mulţi, nu le venea fiecăruia rîndul decît o singură dată pe zi. În restul timpului hoinăreau prin valea cea uscată, fără riscul de a se putea rătăci, fiindcă n-aveau unde, aşa că marea parte a timpului şi-o petreceau la umbra malului înalt, stînd întinşi pe spate şi încercînd să-şi amorţească mintea, pentru ca timpul să treacă fără ca ei să-l mai ia în seamă. Toţi încercaseră vicleşugul ăsta, dar nici unuia nu-i izbutise.

Chiar întins la umbră, îți era prea cald și credeai că-ți ieși din minți. Puținul aer care circula prin văile astea era supraîncălzit. Praful nu se mai așeza niciodată, nici el, chiar în zilele cînd, după cîte s-ar fi zis, nu bătea vîntul. Oricît ai fi stat întins pe jos ca să scapi de el, tot nu izbuteai să faci nimic, fiindcă se înălța singur și-ți pătrundea în nări, iar Weybright zicea că are un miros care îi dădea senzația că-i curge sînge din nas. Nu era nimic de făcut, și omul nu se simte bine cînd se vede neputincios.

Mulți dintre ei ar fi tratat situația cu acea ciudată filosofie a îndelung-răbdătorului servitor britanic, dar în mai orice adunătură de oameni se găsește totdeauna cîte un plîngăcios și un astfel de ins creează tensiune între ceilalți.

Chiar a doua zi după plecarea grupului condus de Offer, Sibrett începuse să se jelúiască față de sergentul major. Pentru Sibrett nu exista situație de care să nu se poată plînge. „Și cît mai stăm să ne chinuim aici, don' sergent ?" fusese plîngerea lui cea dintîi. Apoi devenise cu fiecare zi tot mai nesuferit.

Cel mai grav lucru era că semăna îndoiala în cugetul camarazilor săi, treabă pe care nici un ostaș de ispravă n-ar fi în stare s-o facă vreodată. Începuse să se certe cu cei care îi stăteau împotrivă, tema principală fiind motivul pentru care așteptau acolo. Cine putea să garanteze că ceata plecată cu Offer nu fusese demult nimicită de nemți ? Dacă așa stăteau lucrurile, era limpede că își pierd vremea de pomană în blestemata asta de gaură și că ar trebui să plece neîntîrziat. Ba mai mult, dacă nemții sau italienii au pus laba pe Offer, fără îndoială că aveau să se ia pe urmele jeepurilor lui, și ce mutră de idioți ar face dacă dintr-odată s-ar trezi cu nemții și italienii năpustindu-se asupra lor în valea asta nenorocită. Căuta să creeze impresia că în orice caz el niciodată nu avusese prea mare încredere în iscusința lui Offer de a se feri de primejdii.

„Împuțită situație" era îndelung repetata expresie a îngrijorării lui și cîțiva dintre oameni își declarară indignarea împotriva lui Sibrett, care o ținea lanț cu ipotezele

sale pesimiste. Unii, care în mod normal ar fi fost capabili să înfrunte plictiseala, își pierdură cumpătul din pricina lui și nu mai erau în stare să se stăpînească. Ba cu timpul, din cauza asta, pe măsură ce zilele treceau și Offer nu se mai întorcea, oamenii aceștia mai slabi din fire se alăturară și ei lui Sibrett și începură să-și dea pe față neliniștea.

Pînă la urmă, sergentul-major se răsti la ei :

— Hai, să v-auzim ! Ce-aveți de zis ? Vă văicăriți. le spuse pe ton iritat, dar nu faceți nici o propunere clară și fermă de acțiune, potrivită pentru situația noastră. Vreți cumva să spuneți că a venit vremea să plecăm și pe căpitan să-l părăsim ca niște lași, lăsîndu-l în voia sorții ?

Bineînțeles că asta voiau, dar omul nu arată pe față astfel de gînduri murdare. Caută să le strecoare în mintea unuia mai mare decît el, sperînd că acesta va acționa în locul lui. Însă mai marele, întruchipat în cazul acesta de un foarte devotat sergent-major, le spuse scurt :

— Nu ne mișcăm de-aici fără el, așa că să terminați cu văicărelile. Dealtminteri, ce înseamnă cinci zile ?

— E mult prea mult pentru o acțiune de recunoaștere. spuse Sibrett, continuînd cu alte comentarii agresive și fără să se stăpînească. Nici nu încape îndoială că i s-a întîmplat ceva, e destul de prostănac ca să se bage singur la apă.

— Taci din gură, îi răspunse sergentul major. Mîine are să sosească, sînt gata să pariez.

Știa că Offer are apă și hrană doar pentru o singură săptămînă. Dacă trăia și era liber, n-avea să mai întîrzie mult.

De fapt, John Offer sosi în mijlocul lor la mai puțin de două ceasuri după răsăritul soarelui. În cel dintîi moment prielnic avu o discuție însuflețită cu sergentul major. Începu prin a-i spune că ținta misiunii lor era nimicirea rezervelor de petrol ale lui Rommel, iar sarcina lui aceea de a întocmi un plan care să nu însemne curată sinucidere.

— După cum știi și dumneata, sergent-major, cînd este vorba de asemenea operații, orice idee care nu e absurd de simplă nu face două parale. Trebuie să iscodești un plan

atît de ridicol în totala lui simplicitate, încît să-ți vină să-ți dai picioare în fund că nu te-ai gîndit la el mai devreme. În ce mă privește, dacă planul ar avea oricît de mici complicații, nu l-aș lua în seamă nici măcar o clipă. Sînt hotărît să ies din isprava asta cu pielea neciupită.

Ideea privind mijlocul de a pătrunde în Agheila fără a trezi nici un fel de bănuieli luase naștere în mintea lui Offer în chip inconștient încă de cînd, ajuns în spatele tufișului de mărăcini, lăsase jos lopata și își îndreptase binoclul către cantonul de gardă al nemților. Cu toate astea, trebuiseră să vină visurile dintr-o noapte pentru a aduce ideea în cercul conștiinței.

— Gîndul la fapte eroice despre strecurarea tîrîș printre firele de sîrmă ghimpată poți să-l dai uitării. Locurile pe unde nu se află posturi de apărare și mitraliere, fii sigur că sînt înțesate cu mine. În cazul cînd dăm la o parte ipoteza unei debarcări și pe cea a unei lansări cu parașutele, nu ne rămîne decît șoseaua, dacă vrem să pătrundem în Agheila. Am dreptate ?

— Aveți, încuviință O'Keefe, care ajunsese acum să aibă atîta încredere în posibilitățile bărbatului mai scund decît el, încît asculta cu luare-aminte, fiind dinainte convins că Offer găsise soluția.

— Dacă vrem să trecem de cantonul de gardă de pe șosea — și Offer îi spuse cît de severi și vigilenți se arătau gardienii — n-o s-o putem face decît prin șiretenie ; totuși, va trebui ca lucrurile să se petreacă în văzul tuturor, fiindcă avem nevoie de cel puțin un vehicul, și cum facem să trecem prin postul de control ?

În legătură cu această problemă dăduse roade marea forță creatoare a imaginației lui Offer. Undeva într-un colț al minții lui stătea în așteptare o amintire. Un lung șir de vehicule militare, strîns acolo pentru verificarea și controlul efectuat de garda de la canton, și o cisternă încărcată, căreia i se făcea semn să treacă mai repede.

— Cisternele sînt singurele vehicule care trec pe la canton fără a fi obligate să prezinte vreo hîrtie. Aș pune prinsoare că și la ieșire lucrurile se petrec la fel.

Cisternele erau totdeauna teribil de grăbite. Offer își amintea de felul cum cisterna aceea Shell trecuse cu mare viteză pe șosea înspre Tripoli, gonită de permanenta foame a armatei, care avea stringentă nevoie ca benzina să fie transportată de la tancurile petroliere din Tripoli la depozitele de la Agheila.

Ochii sergentului major străluceau. Își mărturisi admirația :

— Pe Dumnezeul meu, *sir*, aveți o idee formidabilă ! Și gîndul îi sări numaidecît la perspectivele practice. Tot ce vă trebuie acum e o cisternă și sîntem ca și în Agheila. Pentru el, om instruit în cadrul L.R.D.G.-ului, șterpelirea unei cisterne era un simplu joc de copii.

Odată pătrunși înăuntrul terenului îngrădit cu sîrmă ghimpată, aveau să dea de indicatoare în stare să-i îndrume pe calea cea mai lesnicioasă direct la ținta lor — depozitul de benzină. Cum aveau să iasă de acolo ?

— Dacă apucăm o cisternă goală, s-ar putea să ne strecurăm pe la canton fără nici un fel de probleme.

Cînd Offer le comunică oamenilor că acceptase misiunea, se arătară cu toții de acord cu planul ; plictiseala și lipsurile îi făcuseră din nou nerăbdători, așa că poate nici unul dintre ei nu se gîndi la primejdiile ce le aveau de înfruntat aceia care urmau să pătrundă pînă la depozite.

În realitate, faptul acesta dădea naștere unor probleme și stîrnea multe animozități printre oameni. Toată lumea cerea cu glas tare și cu hotărîre să fie alături de Offer cînd avea să treacă prin întăriturile de la Agheila, însă el nu dorea să fie însoțit la isprava asta decît de încă trei. Stabilise că îi vor trebui două cisterne, una încărcată cu benzină și alta goală, dar și aceasta din urmă trebuia ca la intrare să pară încărcată. I-ar trebui deci patru oameni, cu el cu tot : un șofer și însoțitorul pe fiecare cisternă. Mai avea însă nevoie și de alt personal care să-i ducă și să-i aducă îndărăt cu jeepurile, iar asta însemna încă doi oameni pentru fiecare dintre cele două jeepuri. Opt cu totul, exact atîția cît fuseseră și în proaspăta misiune de recunoaștere. Unul dintre ei trebuia să fie Tiffy Jones cu lada sa de scule.

Căpitanul Offer n-avea să folosească de data asta aceleași echipaje. Weybright cu nemțeasca lui urma să-l însoțească pe el și să conducă cisterna încărcată.

— Sergent-major, mi-ar conveni ca dumneata să conduci cisterna cea goală.

O'Keefe fu în culmea fericirii. Dacă n-ar fi luat parte la acțiunea asta, ar fi fost un om amărît și umilit. O'Keefe-ii de pe lumea asta, gîndi Offer, sînt puțin cam țîcniți : veșnic în goană după primejdii și aventură, oricît de vecine cu moartea ar fi acestea. Dar voia să-l aibă pe O'Keefe pentru cea de-a doua cisternă fiindcă îi trebuia un om cu reacții rapide și pe care să se poată întru totul bizui. Hotărî că Tiffy Jones ar fi cel mai potrivit însoțitor al lui O'Keefe.

Două jeepuri aveau să-i ducă pînă la Punctul de Regie, unde urmau să organizeze șterpelirea cisternelor. Offer ordonă :

— Busker, Cruiser, Lashley, Mutriță, voi veniți cu jeepurile.

Erau deci doi șoferi și doi mitraliori de elită, iar Busker și Cruiser dispuneau de alte calificări foarte importante pentru acțiuni de noapte.

Cînd aflară că mulți vor rămîne în afara expediției, izbucniră porteste îndîrjite din partea unora și numeroase întrebări de tipul : „Noi de ce să nu pornim la acțiune, *sir* ? Pe ăștia i-ați luat și la ultima ieșire.“ Excepție făceau Weybright și Tiffy.

— Fiindcă îi socotesc oamenii cei mai potriviți pentru această misiune, răspunse Offer cu fermitate. Terminați odată cucerturile astea idioate. Știți bine că nu puteți merge cu toții. Este neapărat necesar ca la acțiune să participe cît mai puțini oameni, patru să treacă la treabă și patru să ne aștepte și să ne aducă înapoi după ce ne-am terminat misiunea. Vom acționa în noaptea asta, și dacă avem un dram de noroc s-ar putea să plecăm de aici, din valea asta, mîine înainte de revărsatul zorilor.

După ce se dădură ultimele dispoziții, sergentul Walker, vizibil nefericit, raportă căpitanului Offer, pe un ton sfîșietor :

— Eu nu merg cu dumneavoastră de data asta, *sir* ?

— N-am loc pentru tine, Eddie. Îmi pare rău.

— Şi mă lăsaţi pe mine comandant aici ? Cu toţi nemernicii ăştia.

Sergentul, destul de sărac în idei menite să impună disciplina, era pur şi simplu înspăimîntat de perspectiva asta. Adevărul e că nici John Offer nu socotea ideea prea fericită, dar pe O'Keefe trebuia să-l ia cu sine, aşa că Walker se cuvenea să comande tabăra.

— Nu-i vorba decît de cîteva ceasuri.

— Au să scoată sufletul din mine !

— Atunci înfige-te-n ei, zise Offer scos din fire. La ce-s bune galoanele alea de sergent ?

— Mai întîi că eu niciodată nu le-am dorit. Dumneavoastră m-aţi îndemnat.

Expresia de pe chipul lui Walker arăta limpede cît de amarnic regretă slăbiciunea avută în ziua de-atunci, în crîngul de palmieri de la Siwa.

Offer n-avu altceva de făcut decît să-l lase să bombănească şi pe urmă cu toţii se apucară de pregătirile pentru atacul din noaptea aceea. Cele două jeepuri ale lui Offer fură revizuite şi realimentate cu cea mai mare grijă, iar cele două Bren-uri montate pe jeepuri verificate şi unse cu toată atenţia. După aceea nu mai avură nimic de făcut decît să lenevească în căldura greu de suportat şi să aştepte apropierea asfinţitului.

Jeepurile căpitanului Offer porniră la drum în josul văii cînd era încă vreun ceas pînă la lăsarea întunericului.

— Dacă ne-ajută norocul — îi spuse el lui Walker şi celorlalţi care rămîneau pe loc şi-erau roşi de invidie — o să ne auziţi întorcîndu-ne cu puţin înainte de miezul nopţii.

Asta însemna că după ce aveau să se întoarcă le mai rămîneau cîteva ceasuri bune din noapte, iar dacă cei lăsaţi pe loc ar fi fost cu toţii gata de plecare în acel moment, se puteau sluji cu foarte mare folos de ceasurile de întunecime rămase pînă în faptul zilei.

Cînd noaptea începu să se lase cu iuțeală asupra pustiului, jeepurile lui Offer ajunseseră în locuri de unde puteau zări șoseaua. Peste încă o jumătate de ceas, se aflau chiar lîngă ea. Și acum, cu deplină încredere în ei înșiși, sigur că n-avea cine le sta în față, cotiră către vest și vreme de o oră goniră paralel cu șoseaua spre Tripoli, pînă la locul unde neozeelandezul le spusese că se află Punctul de Regie al inamicului.

Părea un oraș în miniatură. Cîteva micuțe clădiri pătrate parcă s-ar fi retras la marginea celor mai uriașe parcaje de mașini văzute de Offer vreodată și cu o întreagă pădure de corturi înșiruite în jurul lor. Între șosea și acele clădiri stăteau parcate, toate soiurile de vehicule ce pot fi folosite de o armată modernă. Offer văzu sute, dacă nu mii de vehicule, atît din cele pe șenile, cît și din cele pe roți. Necontenit soseau convoaie de camioane și își găseau loc de parcare și în același ritm alte vehicule plecau și o luau spre est, către Agheila. Peste toate acestea stăruia în aer mirosul greu al gazelor emanate din motoare supraîncălzite, împănat însă și cu miros pătrunzător de bucate gătite.

În noaptea asta Offer reduse din riscuri oprind jeepurile în adîncul-întunecimii, la mai mult de două sute de yarzi de locurile mai umblate. Purta din nou bluză fără însemnele gradului și astfel îmbrăcați ca să nu bată la ochi, plecară în recunoașterea imensului parc de mașini.

Căutau cisterne potrivite, și în cîteva minute își dădură seama că avea să fie treabă destul de ușoară. Un mare număr de astfel de vehicule stăteau parcate mai mult sau mai puțin laolaltă, ca și cum șoferilor le-ar fi făcut plăcere să se adune unii cu alții la asemenea popasuri. Bineînțeles că erau și dispersate, ca măsură de prevedere împotriva atacurilor aeriene, ceea ce venea în ajutorul lui Offer. Nu prezenta importanță nici mărunta problemă de a ști care cisternă e goală și care e plină. N-aveai decît să ciocănești în ea. Offer și Weybright rămaseră în întuneric, să vadă ce se petrece. De cîte ori sosea cîte o cisternă, fie încărcată, fie goală, șoferul și ajutorul, după cîte putea Offer să observe, totdeauna italieni, și cei mai mulți îm-

brăcaţi în mantalele lor lungi şi groase, ca să se apere de frigul nopţilor, coborau şi se îndreptau spre clădiri. De obicei aveau în mîini gamele ori căni şi farfuri, deci era limpede că pentru cei mai mulţi dintre ei asta era şi o haltă cu prilejul căreia luau masa.

La întoarcere, italienii se arătau deseori foarte bine dispuşi, ca şi cum la masă se bucuraseră şi de sticla lor de *vino ;* cîteodată îşi vedeau imediat de drum, alteori cisternele erau duse pentru alimentare la şirurile de pompe de benzină şi motorină rînduite, sub lumini camuflate, pe o latură a parcajului.

Cînd Offer socoti că au aflat destule despre felul cum merg acolo lucrurile, se întoarseră la locul unde ceilalţi stăteau ghemuiţi în jeepuri, loc foarte greu de dibuit din pricina întunericului. Stătură cîteva minute împreună, cîtă vreme Offer le spuse ce aflaseră şi revizuind încă o dată planul de desfăşurare a acţiunii, apoi din nou porniră la drum. De data asta toţi cei patru care aveau să ia cisternele — Weybright, Tiffy Jones şi O'Keefe, dimpreună cu Offer — pătrunseră pe furiş în terenul de parcaj, împreună cu huidumele de Cruiser şi Busker.

Offer cugetase îndelung asupra următoarei etape a planului. La început avusese de gînd să pună mîna pe cisterne cît mai potrivite nevoilor lui şi pe urmă pur şi simplu să pornească la drum, dar cîntărind mai bine lucrurile părăsise ideea asta. Dacă ar fi făcut aşa, şoferii ar fi dat alarma de îndată ce-ar fi văzut că cisternele dispăruseră. Iar dacă aşa s-ar fi întîmplat, Offer s-ar fi putut foarte bine trezi cu şoseaua blocată pentru toate cisternele, dacă nu şi pentru alte vehicule.

Cu tot regretul, dar şi şoferii şi însoţitorii italieni trebuiau lichidaţi, pentru a fi reduşi la tăcere. Aici se găsea explicaţia prezenţei celor doi specialişti, Busker şi Cruiser.

Şi astfel, şase britani pătrunseră în parcajul cisternelor şi pe întuneric îşi aleseră vehiculele. Era treabă uşoară. Nici un şofer nu scotea cheia din contact. Ce nevoie aveau ? Aleseră în linişte. Una încărcată cu petrol, cealaltă goală. Îi puse pe toţi ceilalţi să stea de pază, în timp

ce Tiffy deschise traista lui de scule și scoase din ea un burghiu pentru metale. Începu să dea găuri în linie pe partea inferioară a furtunului foarte gros, făcut din metal flexibil, prin care era pompată benzina.

Operația fu de două ori întreruptă de șoferi și însoțitorii lor, care se întorceau de la masă, dar din fericire nici unul dintre ei nu veni să ia vreuna dintre cisternele alese de Offer. În cele din urmă, Tiffy Jones veni la căpitan și îi spuse în șoaptă că a terminat treaba ; dăduse destule găuri pentru atingerea scopului urmărit. Acum deci, membrii grupului de comando al Cetei de la Glasshouse stăteau adunați laolaltă, greu de distins prin întuneric, și așteptau.

Cincisprezece minute mai tîrziu, primul grup de doi italieni se apropie de cisterna cea încărcată. Discutau între ei ca și cum s-ar fi certat de mama focului și făceau o gălăgie de mai mare dragul. După ce se asigurară că aceștia erau șoferul și însoțitorul cisternei alese de ei, Offer dădu semnalul și oamenii lui se apropiară tiptil.

Șoferul tocmai se săltă în cabină, cînd simți un pistol îndesîndu-i-se tare în gură și se văzu aruncat la pămînt. Italianul, înnebunit de groază, se trezi înconjurat de oameni pe care abia îi distingea pe întuneric și care toți purtau arme în mîini.

Însoțitorul se așeză la locul lui și tocmai se întorcea ca să închidă portiera, cînd John Offer îi înfipse un pistol sub bărbie și îi spuse cu glas scăzut : *Un silenzio di tomba, signore per favore* [1]. Rostit cu glas blînd, abia șoptit, dar susținut și de pistolul acela înfipt sub bărbie, era un ordin cum nu se poate mai convingător.

Mîna cît o lopată a lui Busker se întinse pînă dincolo de Offer și îl săltă de pe locul său pe însoțitorul care tremura ca varga.

— S-a făcut, ai voștri sînt, le spuse Offer celor doi, iar Busker și Cruiser se pierdură în întunericul dens, împreună cu nenorocosul șofer și cu însoțitorul acestuia.

Înainte de întoarcerea celor plecați, apărură celălalt șofer și însoțitorul lui. Offer și oamenii săi îi înhățară pe

[1] tăcere de mormînt, domnule, vă rog foarte mult (it.)

amîndoi de îndată ce-i văzură că încep să urineze pe roata din spate a cisternei. Era ultima oară cînd mai făceau treaba asta. De îndată ce Busker şi Cruiser, cei doi „duri", se întoarseră păşind cu greu prin întuneric, Offer le dădu în grijă şi pe noii prizonieri.

— Ne vedem la locul ştiut, le spuse Offer celor doi luptători de circ. Asta însemna pe aproape de locul în care Offer fusese speriat de neozeelandezul din L.R.D.G. Acolo, ceva mai tîrziu, urmau să părăsească cisterna cea goală şi să treacă la jeepurile care îi vor aştepta ascunse la marginea şoselei. Asta, bineînţeles, în cazul cînd aveau să scape cu viaţă.

Căpitanul Offer îi văzu pe Busker şi pe Cruiser cum pleacă ducînd al doilea lot de prizonieri. Amîndoi aveau în mîini cuţite, dar şi pistoale-mitralieră. Nu era deloc o treabă pe care i-ar fi plăcut s-o facă, dar după cîte se părea, huidumele lui nu treceau prin nici un fel de emoţii.

Offer se urcă în cabină, iar greoiul neîndemînatecul Weybright se căţără şi el şi se aşeză în partea stîngă a cabinei.[1] Aprinse farurile camuflate. La o mică distanţă văzură alte faruri aprinzîndu-se şi astfel ştiură că Tiffy Jones şi sergentul major erau şi ei gata de plecare.

După aceea, Offer observă alte trei cisterne ce se pregăteau şi ele să străbată terenul de parcare, îndreptîndu-se către şosea, iar atunci îi spuse lui Weybright să stea puţin pe loc şi să-i lase pe aceia s-o ia înainte. Cei din faţă trecură peste o mică porţiune de teren înclinat şi dădură în şosea ; după aceea Weybright porni pe urma lor, fără grabă. O'Keefe avea să încheie convoiul.

Pe şosea, Weybright acceleră ca să se ţină cît mai aproape de celelalte cisterne, şi fără îndoială că Tiffy Jones venea şi el imediat în spate. Offer îşi dădea seama că numărul mai mare de cisterne îi sporea siguranţa şi

[1] Pentru cititorul britanic, amănuntul este demn de menţionat şi îşi are semnificaţia sa. Întrucît în Marea Britanie pe drumurile publice se circulă pe partea stîngă, autovehiculele au volanul plasat la dreapta. Prin urmare, dînd acest amănunt, autorul vrea să-i atragă atenţia cititorului că pe continent se circulă altfel, iar volanele sînt plasate la stînga.

în orice caz rezolva astfel problemele din interiorul perimetrului îngrădit. Nu mai era cazul să-și facă griji gîndindu-se că s-ar putea să lipsească pe undeva indicatoarele de pe șosea și astfel să se rătăcească pe cine știe unde, departe de depozitul de benzină. Tot ce le rămînea de făcut era să urmărească atent luminile din spate ale cisternei de dinaintea lor.

Weybright se uită în oglindă și zise :

— E-n regulă, sergentul major vine după noi.

Offer se uită la luminile roșii ale cisternei din față și spuse :

— Ai cumva senzația că toate astea nu se petrec aievea, că nu se întîmplă cu adevărat ?

Weybright era singrul om din comandoul său căruia i-ar fi spus asemenea lucruri. Weybright rîse și-i răspunse :

— Sigur că nu se petrec aievea. E doar un vis pe care îl visăm împreună. Nu ne aflăm pe pămînt stăpînit de inamic, îndrepîndu-ne către însuși sanctuarul său, ca să ne punem acolo în primejdie viețile într-o acțiune riscantă și în mod limpede sinucigașă. Vă rog să mă iertați că mă îndoiesc de priceperea dumneavoastră de organizator, *sir*.

Continuă să rîdă și Offer izbucni și el în rîs. Weybright începea să se deprindă cu sistemul de control al mașinii și nu se mai purta chiar atît de brutal cu comenzile. Adăugă :

— Sînt unul dintre cei mai mari lași din lume. Dacă ce am spus adineaori ar fi adevărat, aș trece printr-o mie de morți înainte de a o întîlni pe cea de pe urmă.

Offer zise :

— Dar cel mai mare fricos din lume nu ești. Ăla eu sînt. Și nu știu cum s-a făcut de am ajuns aici, dar asta-i situația, și o să mergem înainte.

Văzute din inima deșertului, departe de această aglomerată șosea dinspre Tripoli, toate amănuntele planului apăreau excesiv de simple și promițătoare. Nu se poate întîmpla nimic rău, dacă urmăm îndeaproape planul, își

spusese dîndu-şi singur asigurări, dar acum, cînd trecuseră la executare şi cantonul se afla doar cu cîteva sute de yarzi mai departe, zvîcnetele cumplite ale inimii îi spuneau lui Offer că toată acea siguranţă nu fusese decît o pojghiţă de la suprafaţă.

Cisternele de dinainte începură să încetinească. Merseseră pe lîngă maşini militare staţionate şi înşiruite în lunga coloană al cărei capăt se afla desigur la barieră. Weybright apăsă din nou cam brutal pe pedale. Acum parcă se tîrau.

Dintr-o dată, căpitanul Offer deveni foarte, foarte alarmat şi în minte începu să-i sune acel clopot vestitor de primejdie. Pînă atunci toate cisternele trecuseră în goană pe la barieră ; în noaptea asta de ce erau oprite ? Încă înaintau cu pas de melc, spre deosebire de camioanele şi vehiculele blindate de pe dreapta, care nu numai că staţionau, dar lăsau impresia că aşteaptă acolo de oarecare vreme.

Se vedeau oameni stînd în picioare departe de vehiculele lor, dincolo de şosea, siluete vagi în întunecimea străpunsă doar de lumina stelelor, părînd cocoşate şi vizibil nerăbdătoare. Privind pe şosea, Offer putea să vadă în cabinele şoferilor, şi chipuri apatice se întorceau şi-l priveau la rîndul lor. Din cînd în cînd chipurile acelea căscau şi unii şoferi îşi culcaseră frunţile pe braţele aşezate peste volan, ca şi cum ar fi vrut să fure cîteva clipe de somn

La un moment dat şi coloana cisternelor se opri. Offer spuse în şoaptă grăbită : „Am dat-o dracului.“ Simţea limpede tensiunea ce radia dinspre tovarăşul său.

Pe urmă un vehicul veni din urmă şi trecu pe lîngă ei, apoi altul şi iar altul şi iar altul. Patru cu totul, lunecînd aproape fără zgomot prin mijlocul şoselei. Uitîndu-se pe fereastra dinspre Weybright, Offer văzu siluete cu cască urcate pe motociclete — motociclete cu ataş, după cum îşi dădu seama, cu ataşul plasat aiurea [1], aspect straniu pentru ochii lui de englez. Nu ştia din ce pricină, dar motocicletele astea cu ataş din dotarea Wehrmacht-ului

[1] Vezi nota 1 pag. 250.

i se păreau totdeauna foarte amenințătoare, și de cîte ori le vedea, simțea cum îl străbate un fior de teamă.

Motocicliștii își încetiniră înaintarea și Offer presupuse că era vorba de o patrulă de control a șoselei, poate cea despre care le vorbise neozeelandezul, dar nu se putea fiindcă asta era nemțească, nu italiană. Încordarea lui Offer începu să cedeze. Apoi reveni și mai copleșitoare, mult mai copleșitoare, dintr-odată aproape de nesuportat.

Ultimul motociclist din patrulă ambalase zgomotos și viră scurt în mijlocul șoselei. Făcea cale întoarsă. Instinctiv, Offer știu că la ei are să vină. Într-adevăr, veni. Offer văzu un chip și o cască de forma unei găleți pentru cărbuni apărînd pe partea lui Weybright, chiar la nivelul ferestrei. Trebuie că se înălțase pe pedalele pe care își sprijinea picioarele. Neamțul vorbi, și glasul îi suna aspru, mînios și teribil de neplăcut.

*

Sentinela de pe vale nu-și făcuse datoria așa cum trebuie. În ceasul următor plecării lui Offer, în loc să supravegheze atent întinderile de jur împrejur, se uitase doar după jeepurile care se depărtau și le urmărise cum apăreau din vreme în vreme cînd ieșeau pe cîte o creastă și deveneau din ce în ce mai mici pe măsură ce se depărtau. Ca să-și mai omoare plictisul, sentinela încercă să vadă pînă unde poate el urmări jeepurile și chiar după ce le pierdu din ochi, încă se mai uită o vreme tot către nord, vreo cîteva minute, și abia după aceea hotărî că nu mai are nici o șansă să le revadă.

Abia acum își aruncă privirile și în alte direcții. Soarele ajunsese pe linia zării și arunca umbre prelungi și întunecate. Arșița zilei începea să se potolească, dar căldura încă era chinuitoare pentru cel silt să stea cocoțat la postul de observație.

Ochii îi rătăciră peste întinderile pustietății. Deodată observă mișcare. O coloană de blindate înainta dinspre sud.

— Doamne-dumnezeule ! exclamă cuprins de groază şi începu să coboare nebuneşte pe malul abrupt, dar îşi dădea seama că e prea tîrziu.

*

Braunschweig scosese untul din ei în ziua aceea, fiindcă era ultima petrecută în pustiu. Încă o noapte în tabără pe întinsul deşertului, iar după asta aveau să se reîntoarcă la toate bucuriile, atîtea cîte putea oferi Agheila. Căpitanul era un bun soldat şi îşi făcea conştiincios datoria, oricare ar fi fost condiţiile, dar n-ar fi putut spune că în cazul cînd ar fi avut de ales, ar fi optat pentru deliciile deşertului.

În această ultimă zi, Braunschweig căutase dinadins locurile mai dificile, astfel că fiecare oră fusese una de muncă încordată, săpături, remorcări şi împingeri, iar grelele *Kubelwagens* nu erau la fel de lesne de urnit din loc ca vehiculele de patrulare lipsite de blindaj, se gîndea căpitanul. Poate că britanicii aveau dreptate să aleagă vehiculele luînd în primul rînd în seamă posibilităţile acestora de a străbate cu cît mai mare viteză terenurile dificile. Poate că blindajul nu era lucrul cel mai însemnat. Spera că chestiunea asta va fi cît mai curînd studiată cu atenţie.

Erau acum o patrulă extenuată, dar şi către sfîrşitul după-amiezii, cînd muşchii istoviţi şi dureroşi parcă ţipau cerînd odihnă, Braunschweig nu îngăduia să se slăbească ritmul şi aşa avea să fie pînă la lăsatul serii. Şi tocmai cu puţin înaintea serii patrula lui Braunschweig dădu peste dîre de pneuri care le întretăiau calea.

Orice urmă de oboseală pieri ca prin farmec. Căpitanul şi *Feldwebel*-ul săriră imediat din maşini. Fără să aştepte ordin, *Kubelwagen*-urile manevrară astfel ca să acopere toate direcţiile, cu mitrariele gata să intre în acţiune în cazul cînd inamicul s-ar fi aflat pe aproape.

Braunschweig măsură din ochi lărgimea urmelor şi inima îi tresări de bucurie. Nici un vehicul din dotarea armatelor Axei nu lăsa dîre atît de apropiate unele de al-

tele. La fel, urmele foarte clare ale pneurilor arătau că nu e vorba nici de cauciucuri germane, nici de unele italiene. Deasemenea, urmele erau proaspete, știa fiindcă doar cu zece zile în urmă bîntuise pe acolo o puternică furtună de nisip. Privirile căpitanului se înălțară mergînd de-a lungul urmelor. Se îndreptau direct înspre nord. Stătu și socoti. Dacă își continuau drumul în aceeași direcție, ajungeau la șoseaua Tripoli undeva la vest de Agheila. Se gîndi că în felul acesta se confirmă părerea lui că este vorba de niște invadatori pe teritoriul Axei și nu despre vreo formație dotată cu jeepuri de captură. Orice formație care s-ar reîntoarce la Agheila — și în ce altă direcție s-ar fi putut îndrepta în zona asta a deșertului ? — fără îndoială că ar lua-o direct către oraș și n-ar pierde timpul ca să iasă la șosea într-un punct situat la vest. Bineînțeles, s-ar fi putut să vină și dinspre Agheila, plecați cu vreo misiune în deșert... Oricum ar fi, nu-i rămînea de făcut decît un singur lucru. Să se ia după urme și să încerce a se apropia de cei care le lăsaseră.

Braunschweig era atît de bucuros de descoperirea făcută încît se întoarse în fugă la mașină, fără să mai simtă vreo urmă de oboseală. Dădu un ordin scurt șoferului și *Kubelwagen*-ul vira ca să pornească pe urmele jeepurilor.

Cinci minute mai tîrziu, nu mai aveau după ce urme să se ia. Vicleanul sergent-major O'Keefe avusese grijă să meargă pe teren tare înainte de a ajunge la tabăra lor de pe vale, așa că nici un fel de urme nu duceau într-acolo.

Bucuria lui Braunschweig se topea pe măsură ce mașinile lui cercetau împrejurările și nu izbuteau să regăsească nici o rămășiță de urmă. Ceva tot găsiră : urme pe o mică porțiune de pămînt moale și cenușiu, dar dincolo de ea, acolo unde lua sfîrșit terenul pietros și începea un labirint de văi săpate de ape și mărginite de înalte maluri stîncoase, le pierdură cu desăvîrșire.

Buimăcit, Braunschweig privi în jurul său, ațintindu-și ochii mai stăruitor peste umbrele prelungi. Acum oboseala de dinainte îl copleșea din nou. Peste cîteva minute, nu se va mai vedea nimic. Și atunci Braunschweig luă o decizie. La mai puțin de o jumătate de milă de locul unde un

îngrijorat sergent Walker şi patrula comandată de el stăteau lîngă mitralierele gata să deschidă focul de sub adăpostul peretelui de stîncă înclinat — ordonă să se aşeze tabăra de noapte.

Totodată, transmise prin radio un mesaj de avertizare către Cartierul General al lui Rommel : „Indicii patrulă inamică operînd în regiunea Agheila."

Cu sufletul la gură, Offer privi pe lîngă Weybright chipul dur şi încreţit al neamţului. Ce spunea ? Cum de-i simţise ?

Weybright începu să vorbească şi se manifesta cu aceeaşi agresivitate ca şi neamţul. Pe urmă deschise portiera şi ieşi afară, lăsîndu-l în urmă pe Offer uluit şi speriat, însă cu mîna pe revolver.

Dar Weybright nu făcu altceva decît să se ducă în faţa cisternei şi să meşterească ceva la unul dintre faruri, apoi se întoarse şi se căţără la loc, iar motociclistul ambală, dădu roată împrejur şi se luă după camarazii săi, retrăgîndu-se pe mijlocul şoselei.

Offer întrebă :

— Fir-ar să fie, ce-a fost toată povestea asta ? Încă nu reuşea să se liniştească.

— E o patrulă pentru şosea, una specială trimisă în misiune doar noaptea asta. A venit numai ca să-mi spună că husa unuia dintre faruri s-a strîmbat. „Asta-i împotriva regulamentului — mi-a zis — şi vezi de fă ceva imediat, c-altminteri dai de bucluc !"

— Asta a fost tot ?

Cisterna din faţa lor începu din nou să se tîrască.

— N-a fost tot, răspunse Weybright încruntat, băgînd în viteză şi pornind cu oarecare stîngăcie. L-am întrebat ce se întîmplă, adică de ce sînt cisternele ţinute la coadă şi ce-i cu patrula lor specială. Ştiţi ce mi-a spus, *sir* ?

Offer răspunse :

— Pot să suport orice veste proastă. Zi-i mai departe.

Pînă şi din cel mai simplu, cel mai inteligent şi mai bine întocmit plan se poate alege praful. Vedea faţa mare

a lui Weybright ca pe o pată rotundă și cenușie în întunericul cabinei și lumina slabă venită cine știe de unde sticlind din cînd în cînd pe ochelarii cu rame de oțel. Și dinspre fața aceea veniră cuvinte care avură darul să-l uluiască pe Offer :

— Nemții știu că sîntem aici, *sir*.

— Știu că *noi* sîntem aici ? După glasul lui Offer, se vedea bine că nu-i vine să creadă.

— Din pricina asta a fost trimisă în misiune patrula specială. Zicea că un detașament de vreo jumătate de duzină de jeepuri britanice se află pe undeva prin împrejurimi și e alarmă generală pentru găsirea lor. M-a întrebat dacă n-am văzut cumva vreo patrulă de jeepuri pătrunzînd pe șosea. I-am spus că nu.

Offer își recăpătă graiul :

— De unde dracu' pot să știe că sîntem aici ?

Nu putea găsi nici o altă explicație decît aceea că cineva îi observase în ziua cînd stătuseră pe marginea șoselei dinspre Tripoli. Dar nici asta nu stătea în picioare — nemții căutau o jumătate de duzină de jeepuri, iar în ziua aceea nu fuseseră decît două la un loc. Înaintau cu încetineală. Weybright întrebă în șoaptă :

— Acum ce facem, *sir* ? O luăm la sănătoasa ?

Nici vorbă nu putea fi. Jeepurile n-aveau să fie decît peste un ceas la locul de unde să-i poată lua. În afară de asta, cum s-ar fi putut să părăsească două cisterne prinse într-un convoi în mișcare ; ba mai mult, ce s-ar întîmpla dacă ar încerca să iasă din coloană și să pornească îndărăt ? Patrula aceea ar veni numaidecît să vadă ce se petrece și a doua oară s-ar putea să nimerească peste cisterna lui O'Keefe, iar el nu știa o boabă nici nemțește și nici italienește.

Gîndurile agere ale lui Offer se străduiau să fie la înălțimea acestei situații îngrijorătoare.

— Ce-i cu îngrămădeala aceea la barieră ? Îl percheziționează pe fiecare în parte ?

Weybright clătină din cap. Cisternele dinaintea lor începeau să ia viteză.

— Cu puţin în urmă s-a produs o tamponare şi unul dintre camioane a luat foc. Aşa că şoseaua s-a blocat şi au ţinut în loc pe toată lumea. Acuma se pare că e cale liberă.

Cît de simple erau lucrurile. De ce dracu', totuşi, trebuia ca tocmai în noaptea asta vreun neamţ sau vreun italian să facă un accident ?

Offer zise, recăpătîndu-şi dintr-o dată întreaga hotărîre :

— Intrăm înăuntru, Art. Ne ţinem de planul nostru. E-n regulă ?

Ce altceva ar fi avut de făcut ? Totuşi, John Offer ar fi vrut să se afle la multe, cît mai multe mile de Agheila în momentul acela.

— E-n regulă, răspunse Weybright fără entuziasm.

Se apropiau de barieră, o bară cilindrică vopsită în fîşii roşii şi albe, înălţată în faţa unei gherete de scîndură. Intrarea era scăldată în lumină. De fapt se vedeau acolo o mulţime de locuri luminate, dar toate luminile ar fi fost stinse, dacă s-ar fi anunţat un raid aerian, Offer o ştia prea bine. La lumină văzură un foarte fălos neamţ stînd la punctul de control — echivalentul german al poliţiei militare britanice. Din fericire toată atenţia le era îndreptată către alte vehicule şi nu către cisternele care acum treceau prin barieră cu viteză destul de mărişoară.

Pătrunseseră dincolo de întăriturile oraşului El Agheila. Inamicul n-avea decît să ştie despre patrulele lor din vecinătate, cu toate că Offer nu-şi putea imagina cum naiba aflaseră, dar important era că nu ştiau nimic despre cei patru britanici care deschiseseră porţile cetăţii prin cel mai simplu dintre vicleşuguri.

Cotitura. Cisternele de dinainte apucară la dreapta. Weybright se luă după ele. O privire în oglindă îi spuse că O'Keefe se ţinea scai după ei. Indicatoare erau cu nemiluita. şi fără prea mare greutate izbuteau să-l distingă pe OLIO DEPOSITO, deşi ţinîndu-se după celelalte cisterne nu mai aveau nevoie de ajutorul indicatoarelor.

Aproape două mile merseră pe o excelentă şosea nouă de beton şi pe măsură ce înaintau îşi dădeau seama că se

apropie de o lumină mare. Dintr-odată ieșiră în plină lumină și în fața lor văzură instalațiile petroliere.

Ajunseseră.

Încordarea, o încordare vie și dureroasă puse din nou stăpînire pe ei. De frică, li se uscaseră gurile. Peste cîteva minute avea să sosească momentul marii încercării. Dacă lucrurile mergeau prost, însemna că s-ar putea să mai aibă doar cîteva clipe de trăit.

Șoseaua se lărgea în fața unei uriașe perdele de beton. Pe la unul din capete trecea o gigantică conductă care fără îndoială ducea la uriașele rezervoare ale depozitului. Offer observă cisternele din față descriind fiecare cîte un semicerc și apoi dînd îndărăt pînă lîngă conductă. Văzu că însoțitorii sar numaidecît jos din cabine, trag furtunele și apoi le conectează la conductă. Însemna că ăsta e rolul lui. Îi explică și lui Weybright cum stau lucrurile, deși acesta trebuia să se concentreze asupra manevrelor pe care le avea de executat cisterna. De fapt, rutina unor astfel de operații și exemplul celorlalte trei cisterne de dinaintea lor le dictau ce anume trebuie să facă.

Weybright manevră zgomotoasa cisternă pe o curbă scurtă. Oprire. Se angajă în marșarier și Weybright se aplecă afară din cabină în timp ce se apropia de conductă.

Înainte de a coborî, Offer cercetă la iuțeală locul. Se vedeau în fund niște clădiri, dar destul de departe și s-ar fi putut să nu aibă legătură cu depozitul. Mult mai aproape însă, se afla un șopron de scînură unde se părea că șoferii sau însoțitorii lor se duceau să raporteze. Pretutindeni era lumină deosebit de puternică și Offer văzu diverse sliuete prinprejur — de fapt, prea mulți oameni în uniformă. Unii erau sentinele în post, cu armele atîrnate pe umăr. Alții erau muncitori la depozit, oameni care duceau cîte un petic de hîrtie, totdeauna grăbiți și totdeauna dîndu-și importanță.

John Offer își pipăi pentru ultima oară, ca să se asigure, buzunarele umflate și coborî.

— Avem la dispoziție vreo două minute, îi spuse Offer în grabă lui Weybright. Ai face bine să cobori numaidecît.

După ce-şi vor fi terminat ei treaba, n-avea să mai fie nici o cisternă de condus. Weybright încuviinţă din cap. Parcă îi pierise graiul, se gîndi Offer, aşa de alb se făcuse la faţă. Dar Webright era totdeauna gata să se afle acolo unde i se spunea că e nevoie de el. Offer avea mare încredere în acest flăcău pe jumătate neamţ.

Offer trase afară furtunul de legătură. Se pricepea să facă treaba asta, fiindcă învăţase în zile de mult trecute, cînd se afla în Armata Teritorială. [1]. Văzu şi unde trebuia să facă legătura şi era un sistem rapid, bazat pe un soi de baionetă pe care o vîrai înăuntru, o răsuceai în semicerc şi totul era gata. Îi dădu lui Weybright semnalul convenit şi acesta porni pompa. După care Offer se trase în lături cu mare iuţeală.

Cisterna cea goală era condusă de Tiffy Jones şi Offer îi zări faţa atunci cînd se aplecă din cabină ca să tragă cisterna la conductă. Spre marea lui uimire, Tiffy zîmbea. Cum Dumnezeu poate cineva să zîmbească în asemenea momente ? se gîndi Offer. Pe urmă se apropie şi văzu că nu e vorba de un zîmbet adevărat ; era o simplă grimasă, fără urmă de veselie.

Cisterna cea goală se opri. O'Keefe avea să se dea jos şi avea să facă toate gesturile necesare pentru legătură. Offer spuse cu glas scăzut :

— Cînd dau parola, Tiffy, o iei din loc. În orice clipă...

Mirosul de benzină devenise foarte puternic. De bună seamă că furtunul curgea din plin prin găurile făcute de Tiffy Jones şi platforma de beton era încă fierbinte de pe urma arşiţei din timpul zilei, aşa că benzina se evapora aproape de îndată ce o atingea. Doamne, ce duhoare ! Îngrozitor...

Offer văzu un soldat neamţ cu capul gol şi cu un vraf de hîrtii în mînă. Păru mai întîi să stea pe gînduri, apoi se întoarse către furtunul care curgea şi din toată atitudinea lui se vedea că adulmecă aerul.

În momentul acela Weybright coborî şi se apropie de Offer. Căpitanul tocmai scosese ceva dintr-unul din bu-

[1] Aici armata din metropolă.

zunarele umflate. Neamțul porni către ei, aproape în fugă, și pe urmă începu să strige.

— Zice că n-am făcut legătura cum trebuie și se scurge benzina, traduse Weybright în grabă. Zice că să oprim numaidecît pompa — fiindcă altminteri o să izbucnească un incendiu.

— O să izbucnească incendiu, conveni Offer. O să plesnească ! Făcu un semn energic cu capul înspre cisterna goală. Spune-i lui O'Keefe. Am să număr pînă la zece.

Prin urmare or să aibă doar zece secunde ca să se depărteze pînă la o distanță care să-i scoată în afara primejdiei !

Weybright se cățără în cisterna goală, alături de Tiffy. Avea să fie cam îngrămădeală în cabină, fiindcă erau patru. Offer îl auzi cum îl cheamă pe O'Keefe. Neamțul devenise agitat și speriat și fugea acum înspre cisternă. Offer se uită dincolo de el și văzu că strigătele lui atrăseseră și altora atenția. Cineva ieșise din șopron, stătea acolo și privea la cele ce se petreceau. Fir-ar să fie, planul lui nu presupunea prezența nici unui martor la cele ce mai avea de făcut.

John Offer trase cuiul bombei Mills pe care o ținea în mînă și o trimise de-a rostogolul pînă sub cisternă. O scoase și pe a doua din buzunar, o amorsă și o trimise după prima. Erau niște bombe speciale, cu explozie întîrziată, pregătite de Tiffy Jones anume pentru acțiunea lor și reglate să explodeze la zece secunde și nu la patru, cum explodau cele obișnuite.

Cisterna cea goală se puse în mișcare părăsindu-și în urmă furtunul. Nemțul care alerga îl văzu și păru a-și da seama că ceva serios se petrece acolo, ceva grav, fiindcă se opri, se întoarse pe jumătate și începu să răcnească înspre șopron. O sentinelă veni în goană apărînd de undeva din umbră. Probabil că toată lumea era cam nervoasă în noaptea asta, căci fuseseră preveniți să fie atenți fiindcă sabotori britanici se infiltraseră în regiune.

John Offer ajunse din urmă cisterna în mișcare și fu tras de Weybright în cabina ticsită. Număra : „... trei... patru... cinci...“

Cineva striga cîl îl ținu răr unchii și Offer distinse cuvîntul *„Halt !“*, dar Tiffy dădu drumul tobei de eșapament făcînd o gălăgie îngrozitoare. Două alte cisterne care veneau spre depozit virară brusc la dreapta și Tiffy auzi cîteva frumoase cuvinte italienești.

„șase... șapte...“

Offer asuda de frică, întrebîndu-se înciudat de ce nu ceruse ca bombele să fie reglate pentru douăzeci de secunde ? În zece secunde, cu o mașină cu accelerație atît de lentă nu se putea face mai nimic. În momentul exploziei vor fi și ei aruncați în aer.

„...opt... nouă...“

Și pe urmă izbucni. Două explozii înmănunchiate în una singură. Imediat după aceea, o bubuitură ca de tunet formidabil — asta trebuia să fie explozia vaporilor de benzină. Apoi o explozie atît de violentă încît toți cei din cabină avură senzația că nu mai sînt întregi. Cisterna lăsată în urmă era un stîlp de flăcări duduitoare. Luminile electrice deveniseră cu totul inutile, fiindcă strălucirea flăcărilor ilumina aproape ca ziua.

Imediat după explozie veni un val năprasnic de aer fierbinte dinspre infernul în care se aflase cisterna lor. După teribila explozie din urmă, începu să plouă cu sfărîmături, frînturi de cisternă cădeau peste ei și peste șoseaua de beton din fața lor.

Cisterna în care se aflau continua să gonească. Gîndul ăsta stăpînea mintea lui Offer. În ultimele două secunde piciorul lui Tiffy Jones nu se clintise de pe acceleratorul apăsat la maximum. Acum treceau pe lîngă perdea și ieșeau în șoseaua liberă. Offer se întoarse ca să privească în urmă. Un rîu larg de foc venea dinspre perdeaua de beton și se îndrepta spre ei. Venea cu o viteză de necrezut. Dacă ajungea din urmă cisterna goală, avea să sară în aer,

și ea, fiindcă orice cisternă goală e plină cu vapori de benzină.

— Mai repede, mai repede ! zorea Offer aproape urlînd, dar cisterna nu putea fi făcută să-și sporească viteza.

După aceea ieșiră în șosea și flăcările rămaseră în urmă, iar Offer se gîndi că izbutiseră cel puțin să provoace oarecari pagube rezervoarelor de benzină ale lui Rommel. Oare valul de flăcări va ajunge la rezervoarele depozitului și le va face și pe ele să explodeze ? Obiectivul misiunii lor de sabotaj erau rezervoarele depozitului, nu să dea foc unei cisterne în perimetrul depozitului. John Offer înălța rugi cerului, implorînd ca în cazul cînd și rezervoarele aveau să explodeze, să le mai lase răgaz măcar două minute...

Explozia cea mare se produse totuși doar cu un minut mai tîrziu. Atunci se aflau probabil la o jumătate de milă de rezervoare, dar suflul izbi atît de puternic cisterna goală încît simțiră că sînt săltați în aer și înaintează cîteva secunde fără să poată controla mașina. Pe urmă Tiffy o luă iarăși în stăpînire și o readuse pe șosea, după care își continuară goana depărtîndu-se de dogoarea, de lumină și clocotul uriașelor flăcări de benzină. Sirenele începură să sune asurzitor în toate părțile. Vacarmul era teribil, înfricoșător.

Răscrucea. Doar cîteva sute de yarzi pînă la barieră. Încordarea continua, dar voioșia începea să li se strecoare în suflet. Izbutiseră, ajunseseră la benzina lui Rommel. Încă cinci minute și aveau să se afle în jeepuri și să zburde pe întinsul deșertului.

În fața lor se ivi cantonul. Nimeni nu putea fi mirat văzînd cum o cisternă goală încearcă să se îndepărteze de locul incendiului cît mai repede îi stătea în putință. S-ar fi putut ca vreunul să încerce să-i oprească pentru a-i întreba ce anume se întîmplase la depozitul de benzină. Offer își regăsi graiul și îi spuse lui Weybright :

— Fii pregătit, dacă încearcă să ne oprească la barieră.

Cînd ajunseră acolo, văzură că bariera cu benzi albe şi roşii era *lăsată*. Speriat pentru moment de obstacolul ce li se ridica în cale, Offer îşi spuse : „Cineva a telefonat şi i-a prevenit despre existenţa noastră". Asta putea fi explicaţia, ori era o chestiune de rutină şi în cazul cînd se ivea vreo bănuială de sabotaj se stopa la ieşire întregul trafic.

Tiffy văzu bariera şi zbieră, cuprins de panică :

— Ce facem, *sir* ?

— Izbeşte-n porcăria aia ! răspunse Offer. Parcă ce altceva ar fi avut de făcut ?

Garda stătea adunată buluc dincolo de barieră. Împreună cu ea se aflau acolo şoferi şi alţi ostaşi de la lungul şir de vehicule care încă se întindea cît vedeai cu ochii pe partea dreaptă a şoselei, toţi privind încordaţi infernul din depărtare. În faţa lui Offer se ivi imaginea neplăcută a unei mulţimi de oameni care se despărţi în două în clipa cînd ei sfărîmară bariera, semnalînd astfel întregului şir de maşini oprite pe şosea, prezenţa inamicului.

Luminile erau încă aprinse pretutindeni în canton. Văzură foarte desluşit chipurile oamenilor din faţa lor şi îşi dădură seama cît de iute li se schimba expresia. Mai întîi se uitaseră spre uriaşul incendiu, apoi cisterna care se apropia le acoperi vederea. Offer zări chipuri uluite, ia peste o clopă, cînd cisterna se apropie fără să reducă din viteză, pe chipuri se ivi neliniştea, după aceea frica, urmată de o învălmăşeală indescriptibilă, fiecare căutînd să se dea cît mai repede în lături din faţa bolidului.

Izbiră bariera puternic prinsă în stîlpi de beton. Cisterna păru să stea pe loc, pe urmă stîlpii căzură la pămînt şi cisterna îşi continuă goana ducînd în faţa roţilor, pe distanţă de cîţiva yarzi, drugul cilindric cu benzi roşii şi albe, mai înainte ca acesta să zboare într-o parte, rete-

zînd ca o coasă prin mulțimea ce se îngrămădea ca să se tragă deoparte.

În față aveau șirul de vehicule parcate pe două rînduri. Cîteva cisterne staționau pe banda de pe mijlocul șoselei. Nimeni nu mai dormea în vreo mașină, nici vorbă nu putea fi, în vacarmul acela și la puternica lumină portocalie răspîndită de incendiu.

Încă o explozie uriașă în urma lor și, chiar la distanța aceea, cîteva secunde mai tîrziu, simțiră izbitura puternică a suflului de aer fierbinte. De la volan, Tiffy Jones strigă de bucurie, dar nimeni nu-i ținu isonul. Se aflau încă în mare primejdie. Offer era convins că garda de la canton, rămasă în urmă, trage asupra lor. Corpul mare al cisternei le era pavăză sigură, dar ce s-ar întîmpla dacă gloanțele loveau vreun cauciuc, sau dacă cei care alarmați, stăteau pe lîngă mașini, ar fi deschis focul cînd cisterna trecea prin dreptul lor.

Numai că soldații Axei, toți ieșiți pe partea stîngă a mașinilor, nu-și dădeau seama despre ce e vorba decît atunci cînd era prea tîrziu. Atenția acestora era atrasă către uriașele flăcări neastîmpărate de deasupra depozitului, de urletul sirenelor și de tunetul exploziilor, așa că o cisternă goală care fugea de acolo cu cea mai mare viteză nu li se părea deloc ceva demn de atenție. Abia după trecerea cisternei își dădeau seama că garda de la canton trage după ea, iar cînd se năpusteau să pună mîna pe arme, de cele mai multe ori era prea tîrziu.

Nu totdeauna. Cisterna cea goală depăși cu zgomot ultimele mașini din șirul de pe șosea. Peste o jumătate de milă aveau să dea de jeepuri. N-avea să fie treabă ușoară, își spunea Offer, pe un asemenea întuneric. Totuși, putea să-i mulțumească lui Dumnezeu că era întuneric. Chiar în clipa de față, nu încăpea îndoială că unele vehicule porniseră în urmărirea lor și lumina n-ar fi putut decît să vină în sprijinul inamicului.

Deodată se auzi un zgomot îngrijorător, o pocnitură puternică, și cisterna începu să se împleticească pe șosea. Tiffy îi restabili direcția și strigă :

— Fir-ar a dracului ! S-a spart un cauciuc !

Un glonte își atinse ținta. Cui i-ar fi putut trece prin minte să oprească și să schimbe roata ? Cisterna goni înainte. Cînd Offer socoti că au ajuns la locul de întîlnire, strigă :

— Ia-o-nspre stînga !

Jeepurile trebuiau să se afle pe partea de sud a șoselei. Tiffy răsuci volanul și țîșni de-a latul șoselei, prin fața șoferului năucit al unui camion uriaș. Deșertul, teren accidentat și întuneric beznă, zgîlțîituri violente din pricina vitezei. Toți căutau cu priviri înfrigurate să zărească jeepurile, dar nici unul nu izbuti. Începu să-i cuprindă panica. Dumnezeule mare, dar dacă n-or fi aici !

Cisterna se izbi de ceva foarte rezistent. Se opri aproape cu totul, aruncîndu-i pe toți înainte, în contact dureros cu interiorul metalic al cabinei, apoi săltă în sus numai cu una dintre roțile din față și se opri, aproape pe punctul de a se răsturna.

— Ieșiți ! strigă Offer, și toți săriră afară din cabină și pe teren solid. Cisterna goală își jucase rolul și nu le mai putea fi de nici un folos.

De îndată ce atinseră pămîntul, începură să se uite înnebuniți împrejur. Strălucirea aceea gigantică dinspre răsărit, urletele sirenelor sugerînd dezlănțuirea tuturor puterilor iadului, vehicule cu farurile aproape necamuflate gonind pe șosea dinspre cantonul de gardă. Întunecime de jur împrejurul lor și nici urmă de jeep.

Offer o luă la fugă, fiindcă nu se putea să rămînă aici, atît de aproape de șoseaua spre Tripoli. „Fir-ar ea să fie de treabă !, își spunea în sinea lui. Terminaseră în chip fericit toată isprava, pătrunseseră în gura leului și ieșiseră cu bine de acolo, aranjaseră frumos de tot depozitele de benzină ale lui Rommel, și-acum uite că blestematele de jeepuri nu sînt aici...

Niște motoare începură să duduie înfundat, în apropiere și tulburător de puternic. Niște faruri se aprinseră, camuflate dar părînd orbitor de luminoase sub străluci-

rea slabă a stelelor. Și un glas — australian, se vedea cît de colo, dar vesel și atît de binevenit :

— Pe-aici, băieți, pe-aici !

Jeepurile fuseseră acolo toată vremea, atît de aproape ! Se întoarseră înspre ele plini de recunoștință, se împleticiră împiedecîndu-se pe terenul accidentat, și repede le găsiră. De pe șosea, vechiculele de urmărire zăriră luminile farurilor și deschiseră asupra lor foc de mitralieră. Într-o clipă, Lashley le stinse. Se urcară cu toții în mare grabă Jeepurile porniră cu toată viteza, ca să se depărteze cît mai mult de mitraliori, dar chinuindu-i cumplit pe oameni din pricina terenului accidentat.

Primejdia nu era chiar atît de mare. Cunoșteau regiunea din vizitele anterioare și mai peste tot era teren accidentat, însă fără gropi mari și stînci periculoase. Așa că merseră orbește tot înainte, bizuindu-se și pe noroc. Viteza a doua și zece sau cincisprezece mile pe oră, dar Offer ar fi fost dispus să țină prinsoare că nici un vehicul de urmărire nu va veni pe întuneric și cu viteza asta pe urmele lor. Cu fiecare minut ajungeau tot mai aproape de locuri sigure. Mulțumeau cerului că luna nu răsărea atît de devreme.

Căpitanul Offer socotise că vor avea nevoie de două sau trei ceasuri ca să găsească drumul îndărăt către vale. Înainte de toate astea crezuse că nimeni nu-i va urmări și deci se vor putea sluji de faruri. Ei, își zicea ascultînd zgomotele din urmă, s-ar părea că încă de pe acum renunțaseră la urmărire. Nu se mai auzeau împușcături, iar farurile acelor vehicule rămîneau din ce în ce mai în urmă.

Într-un anumit moment, Cruiser, cu mintea lui cea împiedicată, propuse :

— Haideți să punem Bren-urile pe ei, sir !

Și să-și trădeze poziția din deșert !

— Nu fi nătărău, Cruiser, îl sfătui Offer.

Merseră înainte, hurducîndu-se într-una și fiece învîrtitură a roților îi ducea tot mai departe de primejdie. După ce merseră așa aproape o jumătate de oră, fiind mai liniștiți acum și dîndu-și seama că n-avea nici un

sens să forţeze norocul cu viteza aceea exagerată, Offer hotărî că puteau folosi farurile. În felul acesta înaintau mult mai repede şi toţi se simţeau voioşi şi foarte mulţumiţi de ce izbutiseră să facă în noaptea aceea. Dar numai la cîteva minute după ce începuseră să folosească farurile, auziră huruitul unui avion care se apropia zburînd la mică înălţime.

— Stinge, zise Offer resemnat, şi luminile farurilor dispărură.

Avionul părea să zboare chiar pe deasupra lor. Şi deodată, lumea aceea a deşertului trecu de la întunericul de nepătruns la o strălucire asemănătoare cu aceea a amiezii. Avionul lansase o paraşută luminoasă.

Amîndouă jeepurile opriră în aceeaşi secundă. Parcă se simţeau goi, stînd acolo în lumina albă şi strălucitoare, expuşi vederii tuturor. Singura lor apărare era să rămînă neclintiţi ; dacă s-ar fi mişcat, ar fi atras atenţia.

Offer îşi scoase binoclul şi se uită în urmă. Văzu vehicule mişcîndu-se cam pe locul unde trebuia să se afle şoseaua. Care blindate. Le văzu desfăşurîndu-se, rînduindu-se pe o linie cît mai lungă şi îşi dădu seama că porneau în deşert, ca să-l cerceteze cu de-amănuntul. După isprava din noaptea asta, Rommel n-avea de gînd să le lase îndrăzneţilor sabotori vreo şansă de scăpare.

Offer lăsă binoclul şi le spuse celorlalţi ce văzuse. Cel de-al doilea jeep se tîrîse încetişor lîngă celălalt, aşa încît acum se aflau cu toţii laolaltă şi se puteau sfătui. Căpitanul spuse :

— Cînd paraşuta se stinge, aprindeţi farurile şi căutaţi să ajungem cît mai departe cu putinţă. Luminile de poziţie fuseseră deconectate, aşa că n-aveau cum să-i trădeze.

După o vreme, lumina paraşutei se împuţină cu totul. Atunci zvîcniră înainte, mergînd iarăşi cu viteză apreciabilă şi făcînd progrese însemnate. Pe urmă auziră avionul întorcîndu-se şi atunci stinseră farurile. O altă paraşută fu lansată şi din nou se văzură nevoiţi să oprească.

Aceste manevre tactice continuară fără oprire, în toiul nopţii. Uneori erau lansate paraşute luminoase una la oa-

recare timp după alta și pentru lungi răstimpuri grupul de comando nu putea decît să stea pe loc și să spere că un alt răstimp de întuneric are să urmeze cît mai curînd. Era un joc de-a șoarecele și pisica. Atîta vreme cît paraşutele luminau deșertul, șoarecele trebuia să se ghemuiască pe loc și să aștepte întunericul, în vreme ce pisica — asta însemnînd carele blindate — înainta fără oprire pe întinsul deșertului apropiindu-se de el... fără a-l vedea, totuși, iar asta o știa fiindcă altminteri ar fi început să vîjîie trasoarele.

Pe cîtă vreme, în răstimpurile de întuneric, șoarecele pornea înainte și se folosea de faruri ca să poată merge cu toată viteza, pînă cînd blestematul de avion se reîntorcea ; în vremea asta era rîndul pisicii să se oprească și să aștepte venirea luminii ca să-și poată relua înaintarea.

Jocul încetinea teribil înaintarea grupului de comando. Cu trecerea timpului, devenea evident că nu vor putea ajunge la tabăra din vale decît binișor după miezul nopții ; apoi, pe măsură ce orele se scurgeau, începură să-și dea seama că s-ar putea ca și în zori să se afle tot pe drum, iar acest gînd le pricinuia multă neliniște.

Pe lîngă neliniște, Offer mai încerca și un simțămînt de descurajare, fiindcă după ce își îndepliniseră în chip atît de strălucit misiunea aveau de înfruntat marele ghinion de a risca să fie lichidați, cînd s-ar fi cuvenit să iasă veseli și bucuroși de pe teritoriul ocupat de inamic.

Mătăhălosul și isteţul Weybright fu acela care le împrosptătă speranțele. Abia într-un tîrziu, spuse dus pe gînduri :

— Mie-mi vine să cred că s-ar putea să scăpăm repede de ei. Văd că paraşutele cad mereu în spatele nostru.

Cînd se gîndiră la amănuntul ăsta, își dădură seama că după cîte s-ar fi părut avionul își lansa paraşutele mereu deasupra aceleeași suprafeţe de teren aflat destul de aproape de șosea, o suprafață suficient de întinsă, ce-i drept, totuși ei izbutiseră să ajungă în afara cercului de strălucire maximă a paraşutelor.

— Probabil că ne cred încă tot acolo.

La exprimarea gîndului ăsta, Offer sări în sus de bucurie. Dacă nu atrăseseră în nici un fel atenţia pînă atunci, poate să într-un răstimp destul de scurt ar putea ieşi cu totul în afara razei de luminozitate a paraşutelor. Îl trecură fiorii. Se întîmplase în cursul nopţii ca în mai multe rînduri carele blindate să pară a fi ajuns îngrijorător de aproape.

Se uită la ceas. Patru şi jumătate. Vai, Dumnezeule, abia mai aveau timp să ajungă înainte de revărsarea zorilor. Iar atunci, lucrul cel mai înţelept ar fi fost să rămînă toată ziua ascunşi la adăpostul malului înclinat. Dacă ar umbla pe întinsul deşertului la lumina zilei, n-ar avea nici o şansă să scape de atenţiile avioanelor pornite în căutarea lor. Păcat, totuşi, că nu puteau să se depărteze cît mai mult de Agheila, fiindcă şansele lor de a scăpa de ameninţarea avioanelor sporeau imens cu fiecare milă cu care izbuteau să se depărteze de coastă.

Privi din nou paraşuta luminoasă. Va trebui să înfruntăm riscul, hotărî el, şi spuse, cu vigoare :

— Bine, foloseşte farurile. Stinge-le dacă auzi cumva vreun zgomot de avion.

Acum mergeau mai repede, fără să ia în seamă lumina paraşutelor şi se părea că Art Weybright avusese dreptate. Probabil că nemţii nu înaintau decît pînă acolo unde aveau vizibilitate bună şi în curînd Offer îşi dădu sema că scăpaseră de urmăritori. Totuşi, de două ori trebuiră să recurgă la lungi opriri din pricina unor avioane care îi survolau, ceea ce îi făcea să tremure de nerăbdare, fiindcă zorile şi începură să coloreze cerul pe zarea dinspre răsărit.

În cele din urmă ajunseră la coasta de unde începea regiunea de văi şi stînci erodate. Zgomotul motoarelor suprasolicitate părea să devină şi mai puternic la suişul coastei, dar erau încredinţaţi că în nici un caz nu putea fi auzit de inamicul lăsat în urmă.

După o vreme, Offer dădu ordin de popas și motoarele fură oprite. Ajunseseră pe culmea coastei și Offer voia să urce cu piciorul pe înălțimea cea mai apropiată, pentru a încerca să stabilească unde se află tabăra lor de sub peretele înclinat. Credinciosul O'Keefe porni să urce alături de el, prin întunericul friguros, și spuse cu multă voioșie.

— Eu zic că le-am tras clapa, *sir !*

La mai puțin de o milă depărtare, o sentinelă germană auzise zgomotul jeepurilor care se apropiau și numaidecît își trezise comandantul. Căpitanul Braunschweig ordonă numaidecît deșteptarea, după care dădu program de voie pînă la ivirea zorilor. Zgomotele păreau să indice că vehiculele înaintează direct înspre tabăra germană.

Căpitanul nu avea nici o îndoială că e vorba de vehicule inamice, căci în afră de patrula sa nu vedea nici un motiv pentru care vreo formațiune de-a Axei s-ar afla prin împrejurimi.

Înainte de miezul nopții, căpitanul fusese trezit din ațipeală de către *Feldwebel,* care îi raporta că înspre nord se vede o lumină mare și portocalie. Toți oamenii lui Braunchweig își arătară curiozitatea și se sculară ca să vadă acea stălucire îndepărtată. Cu toți fură de acord că era un incediu și încă unul teribil de mare. Citeodată lumina căpăta strălucire deosebită, iar la mult timp după aceea se auzea un zgomot care aducea a explozie.

Că pitanul știa că e vorba de Agheila. Un asemenea incendiu nu putea să aibă loc decît la un mare depozit de carburanți, și în mintea lui Braunschweig se ivi imediat ideea de sabotaj. La urma urmei văzuse acele proaspete urme ale unei patrule inamice prin apropierea orașului și nu era greu să facă legătura cu marele, deși îndepărtatul, infern. Ceva mai tîrziu, cerul fu acoperit de un alt soi de strălucire, de data asta de un alb mult mai puternic, iar acum știură cu toții că e vorba de parașute luminoase. Asta

din nou nu putea să însemne altceva decît căutarea inamicului pe întinsul deşertului, ceea ce confirma bănuielile lui dinainte cu privire la sabotaj.

Acum patrula germană auzea apropiindu-se zgomotul motoarelor şi căpitanul se bucura din toată inima, fiindcă era limpede că sabotorii se întorceau de la Agheila pe aceeaşi cale pe care se duseseră. Oamenii lui stăteau tăcuţi la posturile lor, cu armele în poziţie de tragere şi îl priveau de jos, fiindcă se urcase pe o ridicătură a terenului şi aştepta să se lumineze mai bine.

Nu peste mult timp, zgomotul motoarelor se împuţină şi pe urmă se stinse cu totul. Căpitanul avu o strîngere de inimă. Oare se ascunseseră undeva ? Intraseră în pămînt ? Dacă da, detaşamentul lui nu va pierde multă vreme pînă să-i scoată din ascunzătoare.

2

În noaptea aceea, în tabăra de pe vale nimeni nu închisese ochii. Gîndul că inamicul se afla nu departe dincolo de peretele de stîncă înclinat alunga orice posibilităţi de aţipeală.

După lăsarea întunericului, ieşiră de sub adăpostul zidului, se aşezară la lărgime şi ţinură sfat. Nu ajunseră la nici o soluţie. Mai ales acum ar fi fost nevoie de o conducere energică şi Walker, omul înălţat de Offer cu sila la gradul de sergent, nu prea era potrivit pentru astfel de situaţii extreme, oricît de excelent s-ar fi dovedit în alte privinţe. Pînă la urmă luară hotărîrea care se impunea de la sine. În situaţia dată nu puteau să facă nimic, deci nu vor face nimic. Cînd va veni Offer, va lua el, în locul lor, toate hotărîrile.

Deşi n-ar mai fi fost nevoie, Walker le spuse că nu trebuie să facă nici un zgomot, fiindcă prin pustietăţile acelea orice sunet se auzea de la mare distanţă. De fapt erau cu toţii convinşi că auziseră zgomot de metal izbind în stîncă dură şi ghiciră că venea de la acea formaţie ina-

mică ce făcuse tabără neliniștitor de aproape de ei. Cu multă chibzuință, Walker rîndui un puternic cordon de sentinele, ca măsură de prevedere împotriva unui posibil atac de noapte.

Deasemenea nimeni n-avea voie să fumeze, fiindcă știau din experiență cît de departe poate ajunge mirosul fumului de țigară. Asta le pricinuia mare necaz fumătorilor înrăiți, care încercară să nu accepte interdicția, dar de această dată Walker obținu sprijinul majorității.

Veșnic nemulțumitul Sibrett și aliații lui apropiați se împotriviră dispoziției date de nehotărîtul Walker, dar acum își pierdu și el răbdarea și într-un mod ce n-ar fi fost aprobat de generalii de la Whitehall[1] le puse în vedere că în caz de insubordonare își vor primi pedeapsa.

— Aprindeți-le spuse el, și-o să vedeți cum vă înfund împuțita de țigară în puturoasele voastre de gîtlejuri și expediez după ea și dinții voștri cei împuțiți ! S-a-nțeles ?

Vorbele erau cam buruienoase, se cam repetase, dar își atinse ținta. Walker, fostul cerber al sălilor de dans, se arăta acum om bine înfipt pe picioarele lui. N-au fumat, deși au trecut prin toate chinurile pe care îndopații cu nicotină le cunosc atunci cînd sînt siliți să se abțină — și asta în nesfîrșitele ceasuri ale nopții.

Offer le spusese să-l aștepte cam pe la miezul nopții. O torță aprinsă l-ar fi putut ajuta să se orienteze direct spre ei. „O să auziți duduitul motoarelor cu mult înainte de a ajunge noi pe culme", le zisese el.

Cînd veni și trecu miezul nopții, pe urmă ceasurile două, trei, patru, patru și ceva, tensiunea din tabără deveni aproape de neîndurat, pînă ce o stare ce s-ar fi putut numi panică începu să-i ia locul. Pe măsură ce trecea timpul, toți erau din ce în ce mai convinși că formația căpitanului Offer dăduse de bucluc. Observaseră și ei strălucirea aceea portocalie ce lumina cerul în depărtare și asta îi făcuse să creadă că prietenii lor izbutiseră să ajungă pînă la benzina lui Rommel. După aceea văzuseră

[1] Sediul multor instituții guvernamentale de la Londra.

lumina albicioasă a parașutelor și înțeleseseră că pe-acolo avea loc un fel de vînătoare de oameni.

— Îi țin pe loc, țintuiți acolo în deșert, discutau oamenii între ei, de asta nu mai vin odată. N-au să mai ajungă la noi, o să vedeți. Nemții îi țin acolo, la Agheila, și cînd s-o face lumină au să dezlănțuie asupra lor nu numai cîți oameni or fi avînd la dispoziție, ci și toate avioanele. Nu mai scapă ei. Dacă și-au îndeplinit misiunea, de ce nu s-au întors pînă acum ?

O întrebare cam fără noimă. Pe la ceasurile trei aproape cu totul demoralizați de așteptarea fără sfîrșit, cîțiva dintre oameni cerură într-un glas s-o ia la sănătoasa cîtă vreme se mai puteau încă bucura de oarecare protecție din partea întunericului.

— Au să ne audă motoarele. Asta se referea, bineînțeles, la formația inamică aflată la o jumătate de milă depărtare de ei. Au să se ia pe urmele noastre. Cel care le vorbea astfel era sergentul Walker, sfîșiat între grija pentru propriile interese și loialitatea față de John Offer.

Veninos ca o viperă, Skipper se răsti :

— Cum adică ? Păi dacă nu plecăm de aici înainte de ivirea zorilor, cu siguranță c-or să pună laba pe noi.

— Dacă stăm liniștiți pe loc, avem mai multe șanse să scăpăm cu fața curată.

Sergentul Walker nu era deloc sigur de cele afirmate, dar era gata să folosească orice fel de argument pentru a-i convinge pe ceilalți să rămînă pe loc, fiindcă socotea că nu e cu putință să-și lase camarazii în voia sorții și Offer să nu-i găsească atunci cînd în sfîrșit va sosi la tabăra de pe vale.

Mulți dintre oameni fură de aceeași părere și cîteodată ajungeau să uite de prezența în preajmă a inamicului, iar în focul discuției se întîmplă să și înalțe glasul, pînă în clipa cînd Walker le ordonă să tacă din gură.

— Dacă nu facem nimic și stăm aici cu brațele încrucișate, s-ar putea foarte bine să ne trezim înconjurați și atuncea am băgat-o pe mînecă, spuse declamator Sibrett și vorbele lui îi făcură pe oameni să se simtă mai neliniș-

tiți și mai nervoși și să cerceteze mereu cu încordare valea întunecată, de parcă s-ar fi așteptat să-l și vadă pe inamic căzînd asupra lor. Dovedind multă agerime, Sibrett se declară gata să pună prinsoare că blestemații de nemți fuseseră în stare să le identifice urmele pe porțiuni de deșert asemănătoare cu aceaa care îi înconjura. Adăugă :

— Stau acum acolo în tabără fiindcă e prea întuneric ca să ne poată vedea urmele.

Ceea ce nu era chiar adevărat, dar nici prea departe de adevăr.

În cele din urmă Walker le spuse deschis că din pricina asta n-aveau totuși să plece de acolo :

— Să zicem că își fac apariția pe neașteptate, chiar după ce plecăm. Și cine dintre noi se pricepe să se orienteze în deșert ?

Se părea că în sfîrșit găsise un argument hotărîtor, dar pînă la urmă Sibrett tot se încăpățînă și spuse :

— Eu am să-mi încerc norocul. Mă pot foarte bine lua după soare ca să mă orientez, iar dac-o fi să mergem pe vreme de noapte, toți știm care-i Steaua Polară.

Fără să vrea și fără vreun efort, toți învățaseră de la sergentul lor major cîteva chițibușuri privind orientarea în deșert. Dealtminteri, se părea că nici nu se aflau prea departe de coastă. Soarele și stelele nopții aveau să-i ajute să se îndrepte mai întîi către sud-est, apoi să schimbe direcția înspre nord-est pentru ca astfel, în cele din urmă, să ajungă pe coasta Mediteranei dintr-un punct situat în spatele propriilor linii. Totuși, Walker refuză să-și schimbe hotărîrea.

Astfel că Sibrett își adună în jur adepții și foarte liniștit le spuse că-l dă în mă-sa pe Walker și știe el ce are de făcut.

— Am să pun mîna pe un păduchios de ăsta de jeep și-am s-o întind din valea asta împuțită, le declară lui Dodge și lui Skipper cel urît și cu mutră respingătoare. Sibrett era hotărît să-și apere pielea lui și nu să-i poarte

de grijă nenorocitului ăstuia de căpitan Offer. Cine merge cu mine ?

Skipper şi Dodge, totdeauna gata de orice, spuseră că-l dau dracului pe Offer şi sînt gata şi ei să spele putina : apoi îşi manevrară aşa fel armele ca să dea de înţeles cît mai limpede că sînt dispuşi să le folosească, dacă cineva s-ar gîndi să le stea în cale. Cînd îi dădură de veste şi lui Joe Bannister, unul tot de teapa lor, acesta zise şi el că îi dă pe toţi dracului şi vrea să plece şi el de acolo. De mai mulţi nu aveau nevoie, deşi ştiau bine că mai erau vreo cîţiva care abia aşteptau prilejul să-i urmeze.

— Nu spuneţi nimănui nimic, îi povăţui Sibrett, iar cei patru îşi făcură în linişte pregătirile şi aşteptară momentul cel mai potrivit.

Dar lucrurile nu se desfăşurară aşa cum ar fi dorit ei. Cele cinci jeepuri stăteau parcate bară în bară la adăpostul peretelui înclinat. Dacă voiau să plece pe neaşteptate din vale, trebuiau să ia primul jeep din mica şi înghesuita coloană. Cu inima îndoită, sergentul Walker hotărî să stea de vorbă cu cîţiva oameni chiar în jeepul acela. Se aşeză la volan trăgînd îndărăt plasa de camuflaj, iar ceilalţi se cocoţară pe capota motorului sau se sprijiniră de maşină vorbind cu toţii şi cu toţii făcînd presupuneri pesimiste privitor la şansele lor de scăpare.

— La orice oră o veni, dacă mai vine vreodată, nemţii au să-l audă. La vremea aceea oamenii aflaţi pe vale, hotărîseră că cei din preajma lor nu pot fi decît nemţi. Aveau dreptate, deşi nu dispuneau de dovezi. Vorbea soldatul Palfreyman : Ei, şi-n cazul ăsta noi ce-avem de făcut ?

În cazul cînd Offer se întorcea la tabăra de pe vale, avea să dea de veste inamicului. Dacă nu se mai arăta şi se vedeau siliţi să plece singuri, duduitul motoarelor nu putea să nu atragă imediat atenţia inamicului asupra lor şi parcă îi cuprindea tremurul cînd se gîndeau la acele *Kubelwagens*.

În cele din urmă, spre uşurarea tuturor, întunericul începu să pălească. În acel moment, sergentul Walker

trecu la acțiune, înțepenit de frig, se dădu jos din jeep.

— Haideți să tragem o ocheală de sus de pe creastă, spuse el. Stați cu capetele cît mai plecate, să nu cumva să ne zărească pe linia orizontului. Și începu să urce, foarte cu luare-aminte, fără să facă nici un zgomot. Și alții se luară după el, dar nu Sibrett și prietenii lui buni.

— Haideți, le șopti Sibrett cu glas răgușit. Acum ori niciodată, fir-ar să fie !

Porniră să se cațăre în jeep, aruncîndu-și mai întîi în el cele cîteva lucruri personale pe care le aveau, și chiar în acel moment prinseră în auz zarva făcută de jeepurile lui Offer, aflate din ce în ce mai aproape. Acum la vechile griji veneau să se adauge altele proaspete. Offer și cei plecați împreună cu el dezvăluiseră dușmanului prezența unor formații britanice în acele locuri. Oare motoarele lui Offer îi vor face pe nemți să pornească în recunoaștere și astfel să dea peste valea unde se ascundeau ei ? Peste cîteva minute avea să fie ziuă de-a binelea.

Pe urmă Offer își stinse motoarele, mai înainte chiar ca Walker și oamenii lui să urce la punctul de observație, iar după aceea și nemți și britanici n-aveau altceva de făcut decît să stea și să aștepte.

Peste cîteva minute, așteptarea luă sfîrșit și pentru unii și pentru ceilalți.

*

Sibrett se așeză la volan, dar în acele cîteva minute de încordare nu porni motorul. Dacă urmau să fugă din fața inamicului pe lumină, puteau foarte bine porni cînd lumina avea să fie destul de limpede pentru a le îngădui să iasă din vale mergînd cu toată viteza. Le spuse celorlalți :

— Dacă avem un dram de noroc, Walker are să alerge pe urmele noastre. După socoteala lui Sibrett, sergentul avea să creadă că jeepul lor fugar dezvăluise inamicului locul unde se găsea ascunzătoarea. Oricum, asta repre-

zenta un risc pe care nu putea să-l înfrunte, spunea Sibrett, convins fiind că Walker şi ceilalţi, cu nervii măcinaţi de teribila noapte de aşteptare zadarnică, vor fi cuprinşi de panică şi vor fugi şi ei.

Asta nu putea să le prindă lor decît foarte bine, le spuse rînjind celor ce-l însoţeau. Blestemaţii de nemţi au să se ia după tot ce-ar fi mişcat pe întinsul deşertului. Dar ei, Sibrett şi acoliţii, aveau să fie în fruntea tuturor, iar dacă Walker şi ai lui porneau într-adevăr pe urmele lor, atunci urmau să se afle între jeepul lui Sibrett şi nemţii porniţi după ei. În felul acesta Walker se va vedea silit să ia asupra sa greul luptei şi să joace rolul de arier-gardă a lui Sibrett, ceea ce va însemna un imens ajutor pentru el, dîndu-i posibilitatea să se desprindă de inamic şi să-şi vadă în voie de treburile sale.

Sibrett nu se gîndise nici o clipă la grupul condus de Offer. Dacă totuşi se gîndise cîteodată, asta fusese doar în momentele cînd spusese : „Dă-l în mă-sa pe Offer !“ Offer să se descurce cum l-o tăia capul şi cum o putea. Aşa cum făcea şi el, Sibrett.

Cînd socoti că lumina e în sfîrşit destul de limpede, Sibrett porni motorul. Puterea zgomotului îi făcu pe toţi să tresară, căci sunetele se rostogoleau ca o cascada în jurul pereţilor acelei mici văi.

Sibrett strigă : „Ţineţi-vă bine !“ şi ieşi pe fundul văii. Apoi începu să întindă urme pe costişe, îndreptîndu-se către est.

*

Cocoţat pe o stîncă înaltă, căpitanul Offer auzi zgomotul acela depărtat şi nu mai ştiu ce să creadă : „Ce naiba se întîmplă aici ?“ Oare Walker şi oamenii lui să se fi săturat de aşteptare şi aleseseră tocmai momentul àsta ca să iasă din ascunzătoarea de pe vale ? Ziua, pe lumină ? Aveau să fie descoperiţi cît ai bate din palme, de îndată ce Rommel îşi va înălţa avioanele în văzduh. Neapărat trebuie să-l ajungă din urmă pe Walker şi să-l aducă în-

dărăt la adăpost — dacă pentru ei se va mai putea găsi undeva vreun adăpost în următoarele douăsprezece ceasuri cît va dăinui lumina zilei — la adăpostul din vale...

Pe urmă cu toții își dădură seama că nu se auzea decît zgomotul unui singur vehicul, iar nedumerirea le spori și mai mult.

Lumina se limpezea foarte repede. Încă de pe acum se putea zări pînă la un sfert de milă depărtare pe întinsul scrijelit de forța vînturilor ; peste cîteva minute aveau să poată vedea pînă la o jumătate de milă, pe urmă pînă la o milă și apoi pînă la marginile zării.

Atunci prinseră în auz zgomotul altor motoare, încă și mai depărtate. Veneau revărsîndu-se peste coasta brăzdată și urechile experimentate ale oamenilor aflați împreună cu Offer le dădeau putința să înțeleagă limpede că nu e vorba de jeepuri.

Offer își spuse : „Doamne-dumnezeule, ăștia trebuie să fie nemți !“ Sau italieni. Orice ar fi fost, se găseau aproape de tot, doar la aproximativ o milă de grupul lui Offer, înghesuiți undeva puțin mai jos de linia orizontului și stînd chiar în calea pe unde plănuise Offer să afle scăpare în deșertul dinspre sud.

Două cete de oameni aflate la mai puțin de o milă una de cealaltă, adunate în jurul unui punct de observație, erau acum martorele unei scene care aproape că întrunea toate elemeniele pentru a părea dinainte pusă la cale.

Offer și O'Keefe ajunseră pe clinul coastei, poate la o jumătate de milă distanță către est de valea unde stăteau adăpostite jeepurile celelalte. În fața lor se afla o scobitură prelungă și uscată care probabil devenea lac pe vreme de ploaie și care se întindea pe mai multe mile către răsărit și către apus, plină toată de steiuri de stînci și bolovani mari. Din toate părțile văile veneau să se verse în această scobitură puțin adîncă, astfel că atunci cînd era plină cu apă probabil că părea împrejmuită de nenumărate fiorduri.

Şi deodată, pe scena asta pregătită de natură apăru un jeep. Şi Offer şi O'Keefe îşi scoaseră imediat binoclurile. Lumina devenise destul de clară, şi-i văzură... pe Sibrett, Bannister, Skipper şi Dodge. Jeepul înainta cu mare zgomot în viteza a doua, croindu-şi drum prin jurul bolovanilor uriaşi.

Aproape imediat după aceea o altă mişcare le atrase atenţia şi atunci binoclurile se îndreptară către un punct diametral opus. Zăriră partea de sus a unor care blindate mişcîndu-se de-a lungul unei văi puţin adînci şi imediat îşi dădură seama că valea aceea ieşea în scobitură într-un loc aflat exact pe direcţia înaintării jeepului.

Era ca un fel de întrecere — oare va izbuti jeepul să treacă de gura văii mai înainte ca maşinile blindate să-i taie calea ? Privitorii aveau să-şi dea foarte curînd seama, peste trei sau patru minute, deşi un asemenea răstimp poate părea nesfîrşit de lung pentru nişte oameni siliţi să fie martori la împlinirea sorţii altora. Acum, neliniştiţi de zgomotul ce se auzea, Busker, Cruiser şi ceilalţi se căţărară şi ei pe coastă ca să vadă ce se întîmplă.

Binoclul lui Offer se întoarse către coloana aproape ascunsă dincolo de ridicăturile şi stîncile de pe marginea văii. Acolo se întîmpla ceva. Coloana se oprise, ca şi cum ar fi dat peste un loc pe unde nu se putea trece, sau poate că una dintre maşini căzuse în pană şi bloca drumul celorlalte.

După aceea Offer observă mişcare mult mai în jos pe vale, către scobitură, şi îşi dădu seama că una dintre maşinile blindate reuşise să treacă şi înainta de una singură. Prin urmare de data asta cursa se desfăşura între un jeep care îşi croia drum pe fundul plin de bolovani al scobiturii şi o maşină blindată care cobora pe vale.

O'Keefe spuse, îngrijorat :

— Maşina aceea are să ajungă la gura văii odată cu jeepul. Şi dădu să se ridice, cu mişcări foarte grăbite.

— Unde te duci ? îl întrebă Offer cu glas bănuitor.

— Să iau un Bren. Poate izbutim să ținem carul blindat în vale și să le dăm astfel băieților noștri o șansă de scăpare.

Sibrett și Compania băieții noștri ? ! Sibrett, care îl părăsise în ghearele inamicului, acolo lîngă Siwa ?

— Stai pe loc, sergent-major !

— Să stau pe loc ? ! întrebă O'Keefe uluit, făcînd stînga-mprejur.

Fără să-și ia binoclul de la ochi, Offer răspunse :

— Da, n-o să ne dăm noi înșine de gol pentru cei de teapa lui Sibrett. Totuși, ce-or fi căutînd aici singuri ?

Își îndreptase binoclul către locul unde jeepul lui Sibrett ieșise în scobitură și-l recunoscuse. În valea aceea îi lăsaseră pe Walker și pe ceilalți. Săltă puțin binoclul și-l îndreptă către un loc mai înalt. Da, acolo se găsea postul lor de observație și putu chiar distinge niște siluete culcate la pămînt.

Offer exclamă deodată :

— Sibrett a luat-o la sănătoasa și i-a lăsat pe ceilalți să se descurce cum s-or pricepe. Foarte bine, lasă-i să-și încerce norocul împotriva carului blindat și prin asta s-ar putea să ne fie nouă de mult folos.

Încă de pe acum Offer se gîndea : „Sibrett, ticălosul, s-ar putea să rețină atenția întregii coloane blindate și să ne dea astfel posibilitatea să ne retragem de aici fără ca nemții să aibă habar de prezența noastră. Și, fără nici cea mai mică emoție, își spuse : „Sibrett, ticălosule, de tine ne putem lipsi !“ Poate avea și el prilejul să facă ceva bun în viața lui și să moară salvîndu-și astfel camarazii. Prin urmare nu era cazul nici să fie prevenit de primejdie și nici ajutat în lupta împotriva inamicului. Offer îi explică pe scurt lui O'Keefe la ce anume se gîndea, iar acesta se așeză liniștit jos și zise :

— Aveți dreptate. Să sperăm că Sibrett o să-i scoată de prin locurile astea.

Așa că rămaseră acolo să privească, fiind acum opt cu toții. Văzură jeepul ivindu-se cam la șase sute de yarzi depărtare și strecurîndu-se printre bolovanii de pe fundul

scobiturii, după cum zăreau din cînd în cînd şi carul blindat înaintînd de-a lungul văii, amîndouă vehiculele apropiindu-se cu repeziciune unul de altul. Acum şi celelalte care blindate se puseră în mişcare, semn că trecuseră de obstacolul acela necunoscut.

Jeepul păru că dădusè peste teren prielnic şi înainta cu mare viteză. Carul blindat făcu o curbă pe întinsul văii şi apoi apăru cu totul la vedere, de îndată ce ieşi în scobitură. Şi deodată cele două vehicule dădură cu ochii unul de celălalt.

Skipper, aflat la mitraliera instalată pe jeep, reacţionă cel dintîi. Văzură gloanţele trasoare, apoi auziră ecourile răpăitului de mitralieră. Din pricina salturilor jeepului gloanţele se duseră aiurea, apoi carul blindat începu să tragă, dar şi gloanţele lui trecură la fel de departe de ţintă.

Jeepul continuă să înainteze nevătămat şi ajunse la adăpostul cîtorva stînci aflate între el şi *Kubelwagen*, dar peste un minut carul blindat ieşi de-a binelea pe întinsul scobiturii şi văzu limpede jeepul care fugea cu toată viteza. Comandantul carului blindat dădu dovadă de înţelepciune. Îşi dădu seama că pe un teren aşa de accidentat nu putea să se măsoare cu jeepul cel atît de ager, şi deci nu-i rămînea decît să-l facă să se oprească înainte de a scăpa din bătaia mitralierelor.

Ordonă şoferului să oprească. Apoi trecu el însuşi la mitraliera cu dublă ţeavă. Avînd astfel o platformă de tragere stabilă, ar fi fost aproape cu neputinţă să nu nimerească, şi încă de la două sute de yarzi.

Offer şi oamenii lui observară manevra, iar Lambley rosti cu tristeţe : „S-a zis cu ei !“ şi chiar aşa a fost.

Trasoarele zburară pe deasupra scobiturii. Prea sus. Neamţul îşi corectă tirul. Trasoarele coborîră, coborîră, coborîră... în plină ţintă. Skipper, care în chip inutil trăgea cu mitraliera în urma jeepului, primi în plin o ploaie de gloanţe, şi trasoare şi simple, şi fu aruncat peste Sibrett şi peste volan. Cîteva clipe jeepul o luă ba la stînga ba la

dreapta, dar trasoarele continuau să muște din partea metalică a mașinii, apoi păru că Sibrett fusese lovit, fiindcă văzură jeepul luînd-o de-a dreptul către o stîncă mare de care păru că se face zob. Un om, aruncat afară de izbitură, se sculă în picioare cu amîndouă mîinile ridicate în aer.

Cînd sergentul major sări de jos dînd s-o pornească la vale ca să pună în funcție motoarele, Offer îi strigă :

— Așteaptă !

Voia ca toate carele blindate să pătrundă în scobitură și abia după aceea să pornească jeepurile. Le văzu cum ies unul cîte unul de pe văiugă și se iau cu toată viteza după primul *Kubelwagen*, adunîndu-se laolaltă în preajma jeepului sfărîmat și a unicului supraviețuitor.

După ce așteptă ca inamicul să se îndepărteze suficient, Offer se ridică în picioare, se întoarse către sergentul Walker și oamenii lui aflați la punctul de observație, apoi începu să le facă semne cu mîna. Peste cîteva secunde zări pe cineva care îi răspunde și atunci înțelese că stabiliseră legătura.

— Dacă are minte, îi spuse Offer lui O'Keefe, Walker va fi gata de drum cînd o să trecem noi peste costișă. Haideți, trebuie să plecăm fără cea mai mică întîrziere !

Coborîră anevoie pînă le jeepuri și porniră numaidecît. Nemții aveau să audă zgomotul și să ia imediat măsurile de rigoare, dar Offer n-avea de gînd s-ajungă la camarazii săi trecînd prin scobitură. O luară în schimb îndărăt și apoi pe o altă vale aflată la vreo jumătate de milă mai spre vest, pe unde puteau ajunge la o costișă a cărei culme se găsea chiar în spatele văii lor.

Offer nu-și făcea griji în ce privește carele blindate nemțești. Dispunea de suficient avans și se găsea pe teren tare și relativ neaccidentat, așa că agerele lor jeepuri puteau foarte bine să se distanțeze și mai mult. Aveau să se întîlnească desigur cu Walker, după care nu le mai rămînea decît să treacă dincolo de coastă și să coboare în deșert. Își dădea perfect seama că n-ar fi avut nici un rost să mai rămînă acolo. Oricine ar fi fost supraviețuitorul,

avea să vorbească, așa cum făcuse și McTone, iar nemții nu puteau zăbovi mult pînă să le descopere ascunzătoarea.

Ceea ce îl îngrijora pe Offer era perspectiva acelui lung drum prin deșert, la lumina zilei, în cursul căruia vor fi cu totul lipsiți de apărare împotriva atacurilor aeriene. Era convins că din clipă în clipă avioanele lui Rommel se vor ivi pe cer, pornite în căutarea lor. Fără îndoială că ofițerul comandant al acelei formații va comunica prin radio poziția unde se află inamicul și Lufwaffe avea să se năpustească asupra lor. Probabil că timpul ce le mai rămînea la dispoziție ca să părăsească locurile acelea trebuia măsurat în minute. Offer voia să ajungă cît mai grabnic pe teren ceva mai plat, încă înainte de intrarea în acțiune a avioanelor, căci dacă ar fi fost țintuiți pe loc prin aceste văi și coclauri pe unde pînă și jeepurile cele agere se descurcau atît de greu, n-avea să treacă, mult pînă cînd s-ar fi ivit mai lentele care blindate ca să-i șteargă odată de pe fața pămîntului.

Walker rămînea în așteptare, cu jeepurile rînduite în coloană, și motoarele pornite, gata oricînd să se alăture celorlalți în clipa cînd ar fi apărut. De îndată ce ajunse în dreptul lor, Offer le strigă :

— Dă-i drumul, Eddie ! Nu ne mai vedem capul de necazuri !

Sergentul Walker zîmbi cu gura pînă la urechi, căci parcă i se luase o piatră de moară de pe suflet cînd văzuse că de acum încolo nu-i mai revenea lui răspunderea de a lua hotărîri. Cu neclintită încredere în comandantul său, Walker intră numaidecît în coloană în urma celor două jeepuri ale lui Offer și astfel porniră spre creasta costișei.

Soarele săltă dintr-o dată deasupra orizontului și o lumină caldă îi învălui, căldură întîmpinată cu multă mulțumire după frigul nopții prin care trecuseră. Offer se simțea ca într-al nouălea cer. S-ar fi zis că de cîte ori ucideau oameni de-ai inamicului scăpau după aceea cu des-

tulă ușurință. Dacă norocul continua să le surîdă încă o vreme, aveau să ajungă la Benghazi și — Doamne-dumnezeule — ce mai seară de petrecere au să aranjeze ei cînd au să se vadă acolo !

Costișa pe care șuiau acum era îngrozitor de greu de străbătut și probabil că nici un om întreg la minte nu s-ar fi angajat pe ea cu un vehicul, dar oamenii lui Offer erau înflăcărați de speranțe și nu rareori li se întîmpla să ducă jeepurile aproape ridicîndu-le pe sus, ca să le treacă peste obstacolele cele mai dificile. Cruiser și Busker erau cu adevărat în elementul lor. Ei amîndoi arătau că sînt în stare să ridice un jeep peste orice obstacol — ca niște adevărate buldozere omenești, spuse cineva. Totodată păreau a nu ști ce e oboseala și dădeau o mînă de ajutor de cîte ori vreun vehicul ajungea la ananghie și nu mai izbutea să se urnească din loc.

Peste trei ceasuri reușiră să scape de terenurile acelea îngrozitoare și să ajungă în deșertul de dincolo, dar încă de pe acum bombardierele ajunseseră să-i recunoască și se roteau pe deasupra lor ca niște vulturi. Starea aceea de spirit dominată de simțămîntul triumfului se spulberă în cîteva minute.

Patru bombardiere îi recunoscuseră : trei Breda și un Ju88. Pe rînd, toate patru coborîră aproape în picaj către jeepuri, apoi se depărtară fără să deschidă foc de mitralieră sau să lanseze vreo bombă. Manevra părea puțin cam ciudată, dar căpitanul Offer nu o vedea în momentele acelea sub un asemenea aspect. Era mult prea preocupat de următorul lor pas, asupra căruia trebuia să ia o hotărîre.

Cînd auziseră prima dată huruitul bombardierelor, se opriseră pe o vale mică și cu pereții de stîncă în stare să le ofere un oarecare adăpost, dar Offer știa prea bine că nu pot rămîne multă vreme acolo. De bună seamă, carele blindate nu vor ezita să reia urmărirea, iar dacă Ceata de la Glasshouse n-avea să-și continue drumul, peste cîteva ore *Kubelwagen-urile* vor apărea și vor deschide foc asupra lor.

Offer se sfătui în grabă cu sergentul major O'Keefe și cu sergentul Walker. Pînă la urmă ajunseră la încheierea

că indiferent dacă mai apar sau nu avioanele, ieşirea şi goana pe întinsul deşertului trebuie cu orice preţ încercate. Ştiau că după ce trec de costişă au să dea de teren favorabil pe întindere de vreo două sute de mile, teren plat, aproape ca-n palmă, aşa că discutară ţinînd seama de asemenea detalii.

În cele din urmă, Offer dădu semnalul şi jeepurile porniră din nou să urce. Jeepul lui Offer mergea în frunte şi deschidea calea de ieşire din vale şi de înaintare către întinderile cenuşii ale deşertului. De cum ieşiră pe teren plat. acceleratoarele fură apăsate cu toată puterea. Jeepurile ţîşniră cu viteza maximă, ceea ce era ca un soi de înviorare după tîrîiala de mai înainte, apoi se răsfirară în linie lăsînd distanţă de cîte o sută de yarzi între vehicule. aşa fel ca să prezinte o ţintă cît mai dispersată în cazul cînd aveau să înceapă bombardamentele şi atacurile din văzduh. Şase jeepuri, gonind cu peste cincizeci de mile pe oră, ridicau nori groşi de praf ce rămîneau să plutească în urma lor pe mile întregi.

Toţi aşteptau ca bombardierele să se abată asupra lor din clipă în clipă. Atunci fiecare jeep trebuia să gonească făcînd largi curbe şi bruşte schimbări de direcţie, încercînd astfel să ocolească urgia bombelor. Offer se întreba dacă măcar unul dintre jeepuri avea să scape în ziua aceea, dar continua să spere, fiindcă cei din L.R.D.G. trecuseră de multe ori prin astfel de situaţii şi unii dintre ei scăpaseră cu viaţă ca să poată povesti mai tîrziu prin cîte trecuseră.

Goniră cu disperare, riscînd să dea peste stînci sau peste gropi, ceea ce din fericire nu se întîmplă, şi toţi ochii, în afară de cei ai şoferilor, stăteau aţintiţi asupra bombardierelor ce se roteau pe deasupra suprafeţei netede a deşertului, la două mii de picioare înălţime, adică în afara bătăii Bren-urilor. În orice moment puteau coborî şi se puteau porni cu înverşunare împotriva jeepurilor. Avioanele Breda dispuneau de patru mitraliere pe care să le dezlănţuie împotriva lor, iar cel de tip Ju88 ar putea încerca să-i nimicească trăgînd în ei cu tunul.

Totuși continuau să se rotească în văzduh. Jeepurile goneau nebunește peste cîmpia nemărginită și plină de praf, asemenea unei cirezi de bizoni cuprinsă de panică. Și avioanele își continuau rotirea. După ce situația rămase neschimbată timp de un sfert de oră, deși foarte nedumerit, Offer ajunse la concluzia că nemții nu aveau intenția de a-i ataca, fiindcă altminteri ar fi făcut-o de mult. Cînd își dădu seama de treaba asta, oricît de uluitoare ar fi fost situația, Offer făcu semn și celorlalți să reducă viteza și s-o ia mai domol. Reduseră cu toții viteza la patruzeci de mile pe oră, obținînd astfel mai multă siguranță și continuară să înghită milele dintre ei și Benghazi în chip cît se poate de mulțumitor.

Cu toate astea, Offer era mirat și nefericit. Privind cu bănuială avioanele care se roteau alene în cercuri largi, avea presimțirea că îi așteaptă încercări grele. Ce plan diabolic punea oare inamicul la cale ? De bună seamă știau că patrula lui e răspunzătoare de incendierea depozitului de benzină. Atunci pentru ce nu încercau să-i secere cu mitralierele sau să-i spulbere de pe fața pămîntului folosindu-se de bombe ?

La o jumătate de oră după ce descoperiseră jeepurile, avioanele plecară. Se retraseră fără a încerca măcar un singur act de ostilitate împotriva inamicului lor, și toți cei din jeepuri, deși acum înaintau foarte comod către scăparea de primejdie, se gîndeau că cele ce se petrec sînt prea de necrezut ca să poată fi de bun augur. Cineva chiar întrebă : „Ce, s-o fi terminat războiul peste noapte ?“

Trecu o vreme după ce plecaseră avioanele, apoi se arătă bîzîind un Fieseler Storch[1] micuț și își alese un punct de observație în depărtare, ca să supravegheze mișcările Cetei de la Glasshouse. Asta era de înțeles. Dacă avioanele n-aveau de gînd să-i bombardeze, înțelept era să le retragi la bază și să economisești prețioasa benzină. Dacă scopul era supravegherea lor, Fieseler Storch-ul special

[1] Avion de observație și patrulare.

construit pentru astfel de misiuni se impunea ca fiind unealta cea mai potrivită şi în acelaşi timp economicoasă.

Trecură încă două ceasuri, ceasuri petrecute sub bătaia razelor dogoritoare ale soarelui, cu gîturile tînjind amarnic după o înghiţitură de apă şi stomacurile tînjind după un strop de hrană. Micuţul avion continua să se ţină pe urmele lor şi pe întinderea aceea de deşert cenuşiu, netedă ca-n palmă, n-aveau nici o şansă să scape. După aceste două ceasuri, primul Fieseler Storch porni către bază dispărînd dincolo de linia zării dinspre nord şi un alt Storch îi luă locul ca să continue supravegherea.

Offer hotărî să facă un scurt popas. Dacă nu erau ameninţaţi de nici un atac aerian, n-avea nici un rost să continue goana aceea nebună şi să fie leşinaţi de foame cînd va fi vorba de încercarea puterilor. Oricît de îngrozitoare ar fi fost încercările la care inamicul avea de gînd să-i supună, tot mai bine era să le facă faţă cu stomacurile pline.

Semnalele şi încetinirea vitezei jeepului în care se afla Offer fură corect interpretate şi peste cîteva minute cele şase jeepuri se adunaseră laolaltă. Nici una dintre mitraliere nu fu lăsată fără servant şi în vreme ce unii pregăteau şi puneau la foc o tocană de carne din conserve, sentinele grijulii stăteau cu ochii aţintiţi asupra avionului de observaţie şi a cerului din partea aceea. Dacă s-ar fi arătat ameninţarea bombelor, jeepurile s-ar fi împrăştiat într-o clipă.

Dar nu se întîmplă nimic. Douăzeci de minute stătură la popasul acela şi mîncară în mare grabă, avînd în acelaşi timp grijă să umple şi rezervoarele jeepurilor. Abia dăduse Offer ordin de urcare în maşini şi de pornire, cînd dinspre nord veniră huruind către ei două avioane, altele decît cele văzute pînă atunci. Prima lor reacţie fu aceea de a face faţă unor bombardiere, dar aproape imediat îşi dădură seama că sînt nişte Ju52, avioane de transport care s-ar fi putut să fie neînarmate.

Încă stînd pe loc şi încă stăpînită de teamă, Ceata de la Glasshouse privi avioanele încete şi mătăhăloase zbu-

rînd către est, pe deasupra lor și în direcția în care căutau ei să-și afle scăpare. După ce ajunseră la oarecare distanță, s-ar fi părut că vreo zece mile, acele Ju 52 zburară cîteva minute în cerc, ca și cum ar fi vrut să se asigure că terenul de dedesubt e loc bun pentru aterizare. Pînă la urmă aterizară și cu greu puteau fi observate, chiar cu binoclurile, din pricina unei ridicături a terenului situate la mijloc. Zece minute mai tîrziu Junkersurile își reluară zborul îndreptîndu-se înspre nord-vest, către aerodromurile de lîngă Agheila. Chiar cînd acestea plecau, apărură din nou patru bombardiere. De data asta era vorba de Stukașuri, mult temutele bombardiere în picaj ale lui Hitler. Imediat începură să dea roată în cercuri strînse pe deasupra jeepurilor, întru totul aidoma unor vulturi.

Offer și O'Keefe ținură obișnuitul lor sfat. Offer spuse că nu-și poate închipui altceva decît că avioanele Ju 52 au adus la locul de aterizare infanterie aeropurtată, probabil în speranța de a le stăvili lor fuga. Totuși, întreaga operație ar fi fost lipsită de sens dacă ar fi adus acolo simplă infanterie pedestrașă, fiindcă micuțele și agerele lui jeepuri îi dădeau posibilitatea să efectueze un larg și rapid ocol în jurul formației inamice și să-i lase astfel cu buza umflată. Atunci, ce altceva transportaseră acele Ju52 ?

Căpitanul Offer ordonă :

— La drum — și dispersarea !

Jeepurile fură puse în mișcare și din nou se plasară la distanță de o sută de yarzi unul de celălalt, apoi își continuară fuga înaintînd cu aceeași viteză constantă de patruzeci de mile pe oră.

Totuși, Offer era o vulpe prea bătrînă ca să-și continue drumul exact pe direcția dinainte, fiindcă în felul acesta ar fi ajuns de-a dreptul în locul unde aterizaseră Junkersurile. Ardea de dorința de a afla pentru ce motiv avioanele riscaseră o aterizare în deșert, dar spre a afla nu se abătu nici cu un pas de la drumul plănuit. Noua di-

recție îi ducea către sud-est și îi făcea să se afunde și mai adînc în deșert...

Cu mare surprindere, căpitanul Offer văzu apărîndu-i în față mai multe vehicule. Înaintau către sud în formație larg desfășurată, ca și a lor, și se vedea limpede că se străduiesc să taie calea formației britanice. Toate erau care blindate.

*

Bannister fusese cel aruncat din jeep doar cu o secundă sau chiar mai puțin înainte ca acesta să se sfărîme izbindu-se de o stîncă înaltă, cu Sibrett mort la volan. Trecuse printr-un moment de groază teribilă și în clipa cînd se ridică în picioare nu mai era un om, ci o cîrpă ; înnebunit de spaima ce i-o provocau blindatele germane aflate din ce în ce mai aproape de el, ridică mîinile în sus și începu să strige din toate puterile :

— Nu trageți ! Nu trageți ! Mă predau !

Îl văzuse pe Skipper îndoindu-se în două alături de mitralieră, cu trupul hăcuit de gloanțe. Văzuse sîngele țîșnind și hălci de carne omenească zburînd din trupul camaradului său și-l văzuse pe acesta prăbușindu-se peste Sibrett, pe Sibrett zbătîndu-se cu furie să scape de povară și despărțindu-se de viață în aceleași momente, atunci cînd ploaia de gloanțe se abătu și asupra lui. Bannister nu știa ce se întîmplase cu Dodge, care se afla în față, lîngă Sibrett. Tot atît de bine s-ar fi putut să fi fost lovit de gloanțe sau să fi murit în jeepul sfărîmat de stîncă doar cu cîteva momente mai tîrziu. Bannister n-avea de unde să știe, fiindcă un salt al jeepului îl azvîrlise la pămînt cu puțin înaintea ciocnirii de stîncă.

Căpitanul Braunschweig veni cu mașina pînă în dreptul omului aceluia îngrozit și tremurînd de spimă și coborî imediat. Celelalte *Kubelwagen*-uri începeau să iasă în largul scobiturii, făcînd un zgomot infernal, dar căpitanul Braunschweig părea să nu ia seama decît la proaspătul prizonier. N-avea timp de pierdut și dorea să obțină cît mai curînd informații.

Luă în mîini pistolul-mitralieră și îl îndreptă spre ostașul inamic care își pierduse cu totul firea. Feldwebel-ul său se afla de față, gata să traducă.

— Cum te cheamă ? Din ce unitate faci parte și unde se află ea acum ?

Bannister înghiți în sec și răspunse :

— Bannister, sir. Fred Bannister din G.G.C.U.

Acum era rîndul căpitanului să rămînă uluit. Însă după o clipă inima începu să-i bată cu înfrigurare. G.G.C.U. ! Știa ce înseamnă inițialele astea. Erau tocmai oamenii cu care, mai presus de orice, dorea să poată da ochi. Foarte bine, iată că îl avea acum pe unul dintre ei în fața sa, ca prizonier, și omul are să vorbească, daaa... are să vorbească...

— Comandantul vostru e căpitanul Offer ?

Bannister răspunse :

— Da, sir fără să se mire că ofițerul neamț știa acest lucru.

— Unde-ți sînt camarazii ?

Bannister arătă înspre capătul cel mai îndepărtat al scobiturii :

— Acolo, sir.

Era gata să vorbească, să spună tot ce știe, numai să nu-i înfurie pe nemții ăștia cu chipuri dure și încruntate. Își aducea bine aminte ce le spusese Offer : „Nu vă lăsați prinși de nemți, c-altminteri iadul are să vi se pară o dulce vilegiatură. Nemții umblă cu limba scoasă după Ceata de la Glasshouse."

Căpitanul Braunschweig se întoarse spre locul arătat de degetul lui Bannister. Carele lui armate îl ajunseseră aproape toate din urmă și zgomotul asurzitor își răsfrîngea ecourile în pereții de stîncă ai scobiturii. De cum ajungeau lîngă el, mașinile își opreau motoarele, iar cînd toate tăcură, Braunschweig putu să audă alte motoare forțate pînă la limita puterii lor, dar păreau să fie la cel puțin o milă depărtare de locul unde se aflau ei.

„Prea tîrziu, îşi spuse căpitanul Braunschweig. S-au speriat şi au luat-o la fugă". Primul său impuls fu să pornească imediat în urmărirea lor şi chiar o luă înspre maşină, dar după cîţiva paşi se opri.

Avea minte ageră acest căpitan Braunschweig şi o folosea acum în urmărirea unei ţinte unice. Ştia că mai greoaiele lui *Kubelwagen*-uri nu puteau cu nici un chip nădăjdui să ajungă din urmă mult mai sprintenele jeepuri pe un teren atît de accidentat şi cu atît mai puţin atunci cînd vor ieşi pe terenul neted de dincolo de costişe.

Aşa că Braunschweig îşi chemă transmisionistul şi trimise un mesaj la Marele Cartier de la Agheila. Raportă superiorilor că dăduse peste Ceata de la Glasshouse, ucisese trei dintre ei şi pe al patrulea îl luase prizonier. Grosul cetei însă, în care se afla şi cunoscutul căpitan Offer, izbutise să fugă dincolo de costişe. Dădu amănunte precise privind configuraţia terenului, în vederea verificării hărţilor, apoi propuse o anumită desfăşurare a acţiunii pe care superiorii puteau s-o adopte, dacă ar fi găsit cu cale.

Propuse să se organizeze supravegherea aeriană a grupului de comando, dar ceru ca jeepurile să nu fie atacate. Dorea foarte mult să-l captureze viu pe căpitanul Offer, ca să poată fi judecat pentru crimele împotriva umanităţii comise la acel cumplit Lac de Nisip. Braunschweig era încredinţat că Feldmareşalul va aproba acţiunea propusă de el. Pe urmă dădu ordin celor două Ju52 puse la dispoziţia sa să se deplaseze pe aerodroamele cele mai apropiate de locul unde se afla el în acel moment, adică pe aerodroamele de la Agheila. Pe căpitanul Braunschweig nu-l mai interesau acum milele pe care Ceata de la Glasshouse le putea străbate pe întinsul deşertului. Avioanele lui Ju52, special construite pentru transporturi, puteau să se joace cu orice distanţe şi aveau să-l ducă pe el şi carele sale blindate într-o poziţie adecvată pentru interceptarea fugarilor.

Mai formulă o singură altă cerere apoi se întoarse la *Kubelwagen*-urile sale şi conduse întreg convoiul în-

spre nord-vest, iar după cîteva ceasuri ajunseră la aerodrom, unde i se spuse că Junkersurile 52 trebuiau să aterizeze dintr-o clipă-n alta.

În momentul cînd Offer porni manevra de depășire prin flanc a depărtatelor vehicule ale inamicului, bombardierele începură să-și folosească mitralierele și bombele. Unul după altul se desprindeau din formație, coborau pe deasupra liniei jeepurilor și împroșcau ploaie de gloanțe înaintea mașinilor, făcînd nisipul să țîșnească într-un chip foarte demoralizant mai cu seamă pentru șoferi. Din instinct coteau brusc și asta făcea să se apropie fără voie de carele blindate pornite la intercepția coloanei de fugari.

Offer îi făcu să revină pe direcția de mai înainte, dar atunci Stukasurile se năpustiră iarăși asupra lor și două dintre ele lansară cîte una dintre cele patru bombe de 110 funzi [1], atît de aproape de jeepul cel mai înaintat, încît acesta fu aproape dat peste cap, iar suflul și nisipul aruncat în aer îi izbiră usturător drept în față. Asta avu un efect și mai demoralizant și din nou cotiră din drum, ajungînd de data asta și mai aproape de *Kubelwagen*-uri, doar puțin în afara bătăii mitralierelor.

Trebui să treacă oarecare vreme pînă cînd tactica aceasta să se contureze limpede și să-i îngăduie lui Offer să înțeleagă rostul manevrei. Bombardierele nu urmăreau să-și atingă direct ținta; tot ce voiau era să-i mîne ca pe oi în bătaia tunurilor de pe carele blindate. Cu toate acestea, Offer nu avea nici o îndoială că în cazul cînd ar fi continuat cu stăruință pe noua direcție care le oferea posibilitatea de a depăși prin flanc mai lentele care inamice, bombardierele ar fi curmat joaca și s-ar fi înverșunat cu toată hotărîrea împotriva lor.

„Vor să facă tot ce le stă în putință ca să ne prindă vii". În sfîrșit, Offer înțelesese. Nu, n-avea să cadă viu

[1] Un funt = 0,45 kg.

în mîinile inamicului, ca să înfrunte torturile şi moartea aflîndu-se în mîinile S.S.-iştilor. Nici să se lase răpus de gloanţele mitralierelor sau de bombele acelor Ju—88 n-avea de gînd.

Offer căută să se îndepărteze cît mai mult de carele blindate şi porni goana îndărăt, pe calea pe care venise. Retragerea nu era de fel pe gustul lui, dar dacă în felul ăsta izbuteau să rămînă în viaţă, ar fi fost în stare să meargă îndărăt pînă la Agheila, în cazul cînd ar fi fost nevoie.

Totuşi situaţia îl nedumerea. Ceasurile treceau şi odată ce s-ar fi lăsat întunericul, nemţii ar fi pierdut orice nădejde de a mai pune mîna pe grupul său de comando. Aşa că trebuia să se folosească de întreaga lui ingeniozitate pentru a scăpa de primejdie în următoarele cîteva ceasuri.

Încercă în primul rînd să se prefacă din vreme în vreme că în sfîrşit e hotărît să execute depăşirea prin flanc. De fiecare dată *Kubelwagen*-urile îşi schimbau direcţia şi-şi reluau formaţia în linie, pornind îndărăt ca să-i poată tăia drumul şi se vedea că deşi erau fără îndoială mai încete decît jeepurile, nu erau totuşi chiar atît de încete, iar Offer ar fi trebuit să facă formidabile eforturi ca să-i depăşească prin flanc şi în acelaşi timp să rămînă în afara bătăii mitralierelor.

Dar principala piedică în calea salvării lor erau bombardierele. De cîte ori jeepurile dădeau semn că vor s-o pornească pe flanc, coborau urlînd şi le ridicau în faţă o perdea de gloanţe în care n-aveau decît să pătrundă şi să fie nimiciţi, dacă ţineau cu tot dinadinsul. Încă în două rînduri, cînd mişcarea simulată a lui Offer păru să devină primejdioasă, Stukasurile lansară bombe în faţa jeepurilor şi căpitanul ştia prea bine că patru avioane de tipul ăsta erau prea destule pentru a le veni de hac. De cîte ori aveau putinţa, mitraliorii lui trăgeau asupra avioanelor, dar Bren-urile nu păreau în stare să obţină rezultate demne de luat în seamă.

Pînă la urmă, către ceasurile patru, Offer lăsă baltă orice încercare de manevră și o ținu de-a dreptul către nord-vest, cu jeepurile toate aliniate după al său și cu un număr aprape egal de care blindate germane înaintînd pe urmele lor.

Offer îi spuse șoferului, care de data asta era Lashley :

— Nu pot să-nțeleg. Ce anume urmăresc ? Nu par să se grăbească. Se mulțumesc să ne mîne îndărăt către Agheila.

Dar întunericul avea să se lase cu mult înainte de a ajunge ei la costișe, fără să mai poată fi vorba de șoscaua de coastă ce ducea la Agheila.

Abia cu mult mai tîrziu, cînd soarele coborîse pînă aproape de marginea zării, află Offer răspuns la nedumeririle lui. Stukasurile continuau să se rotească vulturește pe deasupra lor. Cele șapte care blindate tot li se mai țineau cu încăpățînare pe urme, întinse pe o linie chiar mai lungă decît cea alcătuită de jeepuri, păstrînd cam o milă între carele de pe flancuri. Păreau că îmbrîncesc din urmă fără îndurare Ceata de la Glasshouse.

Cineva din jeepul de lîngă Offer începu să strige, să facă semne cu brațul și să arate disperat cu degetul în fața lor. Ochii lui Offer se rotiră imediat într-acolo și în aceeași clipă înțelese ce anume atrăsese atenția celuilalt. De cîtăva vreme începuseră să zărească vag coama costișei peste care nu de mult trecuseră. Acum, în fața ei se înălțase un nor de praf ce vestea prezența unui grup de vehicule. Părea să se întindă mult pe linia zării, ca și cum ar fi fost și ele desfășurate în linie.

— Stai încet, îi strigă Offer lui Lashley și imediat își duse binoclul la ochi. Văzu cît se poate de limpede o altă linie de care blindate și camioane. Le numără — trebuie să fi fost vreo douăzeci. Păreau să înainteze în semicerc, cu flancurile mai avansate decît centrul.

Cuprins de spaimă, Offer abia putu să spună :

— Dumnezeule, de data asta s-a zis cu noi !

În clipa aceea înţelese de ce *Kubelwagen*-urile se mulţumiseră să-i mîne de dinapoi pe întinsul deşertului şi de ce Stukasurile nu încercaseră să-i nimicească. Tot timpul stătuseră în aşteptarea unor întăriri masive şi iată că întăririle soseau în sfîrşit, scăpate dintre costişe. În zece minute, ţinînd seama de viteza cu care toţi înaintau, cleştele avea să se strîngă în jurul lor şi avea să-i transforme în ţintă pentru o sută de mitraliere şi, fără îndoială, cîteva tunuri şi branduri. Rezistenţa ar fi însemnat pură sinucidere şi orice om cu scaun la cap s-ar fi predat, asta fiind dealtminteri şi scopul acelei impresionante desfăşurări de forţe.

Abia atunci înţelese cu adevărat John Offer ce obiectiv important ajunsese el în ochii inamicului şi cît de arzătoare era setea lui de a se răzbuna. Nimic nu-i putea satisface pe cei din Afrikakorps, nimic în afară de a-l prinde viu, de a-l judeca şi de a vedea cu proprii lor ochi cum îşi dă duhul.

Gîndurile acestea fulgerătoare îl zguduiră pe Offer, fiindcă e într-adevăr deprimant să ştii că eşti ţinta unei uri atît de năprasnice. Pe urmă chipul i se încruntă. Încă n-au ajuns să pună mîna pe el. Nu se putea să nu existe o scăpare din capcana asta. Soarele îi bătea în ochi şi el tare ar fi dorit să fi apus de mult şi acum să domnească întunericul, fiindcă atunci nimeni n-ar mai fi fost în stare să-l înhaţe pe el şi pe şiretele sale vulpi ale deşertului...

Ştia ce are de făcut. Semnaliză jeepurilor să se apropie de el şi să se strîngă laolaltă, manevră ce avu darul de a nelinişti Stukasurile şi a le face să se rotească în cercuri din ce în ce mai strînse. Nici unul nu se dădu jos din jeep, dar toţi opriră motoarele. Offer le vorbi stînd în picioare pe scaunul său din jeep:

— Ascultaţi, băieţi, trebuie să ştiţi că avem de ţinut piept celor mai mari primejdii. Nemţii vor cu tot dinadin-

sul să ne ia prizonieri și dacă nu întreprindem ceva în următoarele cîteva minute, vom fi ori morți, ori prizonieri. Dar nu vor izbuti ei să ne vină de hac. Vom găsi noi scăpare și de aici !

Sau cel puțin unii dintre ei ; nu toți vor izbuti să scape. Poate că nici unul nu va rămîne în viață, din pricina Stukasurilor acelora cărora le mai rămînea încă o oră de lumină prielnică pentru a-i nimici.

Le explică în grabă ce anume pusese la cale, cît mai pe scurt fiindcă cele două linii inamice aflate față în față se apropiau cu repeziciune și curînd aveau să cadă asupra lor. Toți recunoscură că planul lui era singura soluție ce le mai rămînea. Motoarele fură pornite, duduitul lor arătă că s-au trezit din nou la viață și jeepurile începură să manevreze.

Offer puse capăt retragerii. Lashley îndreptă jeepul către sud și vreun sfert de milă merse cu toate celelalte venind coadă după el, fără să lase între vehicule distanță mai mare de douăzeci de yarzi. Cînd ajunse într-o poziție prielnică față de soare și unul dintre Stukasuri se desprinse din formație lansîndu-se în picaj ca să-i întoarcă pe calea dinainte, Offer dădu un ordin.

Lashley viră cu iuțeală astfel ca să ajungă cu fața către inamicul lor cel dintîi. Jeepul scrîșni, pe urmă își continuă drumul cu toată viteza, piciorul lui Lashley încercînd parcă să scoată acceleratorul prin podeaua mașinii.

— Ia-l pe cel din margine, ordonă Offer zgîlțîindu-se pe scaunul lui. De data asta n-avea să mai încerce să-l ocolească pe inamic. De data asta se îndreptau de-a dreptul spre el, aveau să încerce să-și croiască drum printre rîndurile lui.

Atacară *Kubelwagen*-ul din capătul semicercului, pe acela care înaintase cel mai mult în deșert. Toate jeepu-

rile din urma lui Offer înaintau prin valurile de praf foarte supărătoare pentru ochii şoferilor, dar care jucau rolul unei perdele de fum, ascunzînd aproape complet vederii vehiculele din spate.

Atacau *Kubelwagen*-ul cel mai mărginaş fiindcă astfel se aflau la cea mai mare distanţă de celelalte blindate şi de tunurile lor, care de fapt nici nu puteau să tragă cîtă vreme jeepurile se aflau în preajma victimei alese, de teamă să nu nimerească în propriile vehicule. Dacă Offer ar fi avut nesocotinţa de a ataca pe centrul liniei inamice, jeepurile ar fi devenit ţinta focului concentric pornit de pe amîndouă flancurile.

Manevra se mai întemeia şi pe alt fapt. Mai înainte ca Stukasurile să-şi dea seama vag ce se petrece, jeepurile se apropiaseră atît de mult de linia de înaintare a carelor blindate încît avioanele nu mai puteau folosi împotriva lor nici mitralierele, nici bombele. Atîta vreme cît se aflau angajaţi în atacarea acelui nefericit *Kubelwagen,* erau momentan apăraţi împotriva atacurilor aeriene.

Offer juca o carte. Ce-i drept, dacă izbuteau să treacă dincolo de linia inamicului, urma să aibă de înfruntat furia răzbunătoare a Stukasurilor, dar lumina zilei avea să mai dăinuie încă un singur ceas şi cu toţii auziseră de cîte ori temutele formaţii L.R.D.G. şi nu mai puţin temutele formaţii S.A.S. goniseră pe întinsul deşertului cîte o zi întreagă sub atacurile înverşunate ale avioanelor inamice, reuşind totuşi să aibă cîţiva supravieţuitori.

...cîţiva supravieţuitori. Da, Offer ştia că ăsta era cel mai fericit rezultat la care puteau nădăjdui şi ei. Numai că inamicul mai avea de făcut faţă şi razelor orbitoare ale soarelui.

În spatele lui, mitraliorul deschise foc asupra *Kubelwagen*-ului din faţă, slujindu-se de Bren-ul montat pe jeep. Şi mitralierele de pe celelalte jeepuri începură să tragă, ţintele lor fiind însă al doilea şi al treilea car

blindat, cele care se găseau destul de aproape pentru a putea fi lovite cu oarecari șanse de succes.

Stînd agățat în jeep și lipsit de posibilitatea de a le fi de vreun ajutor celorlalți, Offer văzu trasoarele țișnind din cele două țevi ale mitralierelor Spandau de pe *Kubelwagen* și le auzi țiuind în jurul lor. Mitralierele inamice trăgeau probabil aproape orbește, din pricina soarelui care le bătea în ochi servanților. Zburau mai departe pe întinsul pustiului și acum ajunseseră atît de aproape încît Offer vedea bine capul și umerii mitraliorului neamț. Pentru ca servanții dinăuntru să se simtă mai bine, *Kubelwagen*-ul înainta cu placa blindată din față și capota ridicate. Toate înaintau la fel, toate cele șapte *Kubelwagen*-uri ; îngăduind acest lucru, atît de grijuliul căpitan Braunschweig comisese și el odată o greșeală gravă. Oricît ar fi fost de arșiță, oricît de chinuitor ar fi fost să stai închis în cușca metalică, plăcile de protecție ar fi trebuit lăsate, indiferent cît de reduse ar fi fost șansele ca inamicul să întreprindă vreo acțiune împotriva lor.

Mai înainte de-a apuca să-și regleze tirul și să tragă în plin asupra jeepului, mitraliorul de pe *Kubelwagen* căzu mort, lovit în plin de grindina de gloanțe pornite de pe jeepul lui Offer. Lashley viră scurt ca să ocolească *Kubelwagen*-ul pus cu botul pe labe și dezarmat de puterea de foc a Bren-ului. Prin aer zburau stoluri de gloanțe trasoare pornite de pe celelalte care blindate, cîteva dintre ele străduindu-se să se apropie de jeepul din frunte, jeepul lui Offer. Gloanțele țiuiau în jurul lor în stoluri rapide și parcă furioase. Aerul devenise îngrozitor din pricina șuierăturilor și țiuiturilor acelei grindine de plumb. Dintr-odată jeepurile ajunseseră ținta unei duzini de mitraliere, și armele astea sînt în stare să arunce un uriaș număr de proiectile în acel unic minut necesar pentru a te strecura printre ele. Ceea ce i-a salvat pe cei care au reușit totuși să treacă prin potopul de foc a fost fără îndoială soarele ce bătea în ochii celor mai primejdioși inamici, acele două sau trei *Kubelwagen*-uri

vecine cu camaradul lor din flancul stîng. Cele aflate mai în depărtare, nestînjenite de soare, aveau de înfruntat dezavantajul distanţei, deşi cîteva dintre ele deschiseră totuşi folcul împotriva coloanei de fugari, atunci cînd nu puneau în primejdie vehiculele proprii.

Jeepul lui Offer trecu prin foc fără o zgîrietură măcar. Dar nu toţi fuseseră la fel de norocoşi. Jeepul din arier-garda formaţiei concentră asupra sa toată grindina aceea de gloanţe, şoferul fu ucis, jeepul rămas fără control o luă razna şi se răsturnă, iar de pe locul acela nemţii nu mai avură de adunat decît leşuri şi oameni fără cunoştinţă.

Trecuseră prin linia inamică cinci jeepuri care îşi continuau goana, deşi în cele din coada coloanei se aflau şi răniţi. Îi păcăliseră şi-i depăşiseră pe nemţi prin flanc, iar asta însemna o veritabilă izbîndă. Însă adevărata bătălie de abia acum începea.

Oamenii lui Offer ştiau ce au de făcut. Îndată ce trecură dincolo de şirul de *Kubelwagen*-uri, jeepurile se îndepărtară unul de celălalt. De-acum încolo fiecare jeep trebuia să se îngrijească de propria lui soartă. Nu le rămînea nimic altceva de făcut decît să reziste atacurilor aeriene pînă ce aveau să afle adăpost în întunericul nopţii. Bănuiau că toate *Kubelwagen*-urile se vor lua după ei cu viteză maximă, dar n-aveau cum să-i ajungă din urmă, afară de cazul cînd vreun jeep ar fi fost lovit şi imobilizat ori ar fi avut vreo pană.

Singurul inamic căruia trebuiau să-i facă faţă erau Stukasurile.

Şi ele veniră, unul după celălalt, de îndată ce jeepurile se desprinseseră de *Kubelwagen*-uri. De data asta se abătură asupra lor cu toată furia. Acum trebuiau neapărat să ucidă, fiindcă nu mai exista nici o nădejde de a-i prinde vii pe fugari.

Veneau în picaj și ambalau motoarele, făcînd un zgomot asurzitor și înfricoșător, cu atît mai înfricoșător pentru cei care știau că sînt țintele lor însufleţite. Lansară bombele care le mai rămăseseră, apoi se înverșunară și mai amarnic fiecare folosind din plin cele patru mitraliere de la bord.

A urmat un ceas de încleștare cumplită, dar oarecum amuzantă. Pretutindeni pe întinsul neted al pustiului alergau cele cinci jeepuri, ridicînd nori de praf groși și persistenţi. Oriunde apăreau, patru Stukasuri se năpusteau asupra lor pentru a le veni odată de hac. Ordinele primite prin radio cereau acum distrugerea cu orice preț a Cetei de la Glasshouse ; nu trebuia să scape viu nici unul dintre ei, cu nici un chip.

Cotind cînd într-o parte cînd în alta, făcînd viraje largi și repezi, mergînd în zigzag, jeepurile recurgeau la toate manevrele posibile pentru a scăpa de avioanele ce se năpusteau în picaj împotriva lor. Pentru cei care erau martorii acestor scene, inclusiv un foarte tulburat căpitan Braunschweig, spectacolul era ceva înnebunitor. Jeepuri gonind înainte cu toată viteza, Stukasuri ce se desprindeau pe rînd din formaţie și se repezeau în jos către ţinte, vărsînd foc din toate mitralierele. Mitraliori de pe jeepuri străduindu-se din răsputeri să-l lovească pe atacant, deși existau numai foarte slabe speranţe atunci cînd înaintau cu asemenea viteză. Pe urmă, în ultima clipă o violentă rotire a volanului o derapare furtunoasă și jeepul se afla pe o direcţie perpendiculară, faţă de cea dinainte, în vreme ce gloanţele menite lui sfîrtecau pămîntul doar la cîţiva yarzi mai în faţă.

Pe măsură ce trecea timpul — minute preţioase cîștigate de jeepuri — și soarele cobora peste linia zării, Stukasurile deveneau din ce în ce mai turbate și mai îndrăzneţe. Se înălţau aproape drept în sus, în deznădăjduite încercări de a scurta intervalele dintre atacuri, iar-

cînd reveneau la asalt păreau şi mai îndîrjiţi, ca şi cum vederea acelor jeepuri ce-şi continuau goana încercînd, să le scape i-ar fi scos cu totul din minţi.

Dînd dovadă de iscusinţă, jeepurile alergau fiecare în norii de praf ridicaţi de celelalte, dispărînd astfel din cîmpul vizual al Stukasurilor, cîştigînd secunde preţioase şi apărînd apoi acolo unde te-ai fi aşteptat mai puţin Dar nu toate se puteau folosi de perdeaua protectoare întinsă de ceilalţi.

Din cînd în cînd cîte un jeep se oprea dinadins în loc, chiar în clipa cînd un Stukas se repezea asupră-i cu gînduri ucigaşe — oprire foarte scurtă, dar avînd darul de a oferi mitraliorilor o bază de tragere stabilă şi în acelaşi timp de a evita potopul gloanţelor. Cu astfel de prilejuri probabil că izbutiseră să nimerească în plin avioanele inamice, deşi vreme de o jumătate de ceas nu se vădi nici un efect demn de luat în seamă. Pe urmă unul dintre Stukasuri primi în plin rafala unei mitraliere Bren pe cînd se afla în zbor razant deasupra deşertului şi tocmai încearca să ia din nou înălţime. Îşi continuă traiectoria aproape verticală, dar probabil că pilotul fusese ucis şi nu mai putea să manevreze, fiindcă avionul se mai înălţă puţin, apoi căzu în picaj şi se izbi de pămînt. Urmă o explozie puternică şi o flacără imensă tivită cu fum negru se ridică spre înaltul cerului.

Întîmplarea umplu de bucurie sufletele celor din Ceata de la Glasshouse şi le insuflă curajul de a mai lupta pentru propriile lor vieţi vreme de încă treizeci de minute. Fiece minut cîştigat însemna o victorie şi fiece milă străbătută îi aducea mai aproape, tot mai aproape, de locurile sigure aflate în spatele propriilor linii.

Sfîrşitul dezastruos al camaradului lor păru a-i fi convins pe ceilalţi piloţi că este cazul să fie ceva mai prevăzători, fiindcă deşi nu-şi încetară nici o clipă atacurile, acum se retrăgeau înainte de a pătrunde în raza de acţiune a mitralierelor Bren. După aceea organizară o acţiune

concertată, asupra căreia se înțeleseseră fără îndoială prin radio.

În loc ca fiecare avion să-și aleagă de unul singur ținta mișcătoare asupra căreia să se năpustească, își concentrau acum focul împotriva aceluiași jeep, venind unul după altul asupra lui. Primul ales fu jeepul lui O'Keefe. Acesta își dădu seama de primejdie, trecu el însuși la volan și încercă să fie mai șiret decît inamicul.

Primul Stuka se angajă în picaj și lansă o bombă, dar în ultimul moment O'Keefe vină, derapă scurt, se întoarse în loc și porni în direcția *Kubelwagen*-urilor din depărtare. Al doilea Stuka veni prea tîrziu ca să mai poată face față manevrei și își risipi muniția în pămînt. Al treilea, totuși, izbuti să-și schimbe direcția și se năpusti asupra jeepului în care se afla O'Keefe, dar din nou șiretenia sergentului major, care efectuă un viraj scurt, ieși învingătoare și din nou Stukasul nu-și atinse ținta. Dar O'Keefe știa că nu-i cu putință ca treaba asta să se repete la infinit, și cu toate că izbuti să mai scape un răstimp de zece minute, pînă la urmă fu lovit în plin. O ploaie de gloanțe se abătu asupra jeepului care începu să salte și se răsturnă ; toți văzură din depărtare scena și cu inima la gură se întrebau cui îi va veni acum rîndul.

Nu Offer fu cel ales ; în acest sfîrșit de zi avea un noroc orb. Dacă cei din aer ar fi avut putința să-și dea seama în care jeep se afla el, nu încape nici o îndoială că ar fi devenit ținta lor preferată înainte de toate. Așa stînd lucrurile, îl aleseră pe cel condus de soldatul Salkirk — „bătrînul" Sally. Cu el în același jeep se mai aflau Jardine, Tulger și Gunner Rock. Sally nu era un băiat norocos, așa că jeepul lui fu lovit și se opri brusc în loc. Mai rămăseseră acum trei jeepuri care goneau prin deșert și mai erau încă cincisprezece minute pînă la coborîrea întunericului. Stukasurile își îndreptară atenția asupra jeepului condus de Palfreyman.

Deodată, Offer strigă :

— Oprește ! Înapoi ! Întoarce-te înapoi !

Văzuse pe cineva mișcîndu-se prin preajma jeepului oprit în loc al lui Sally. Lashley angajă mașina într-un derapaj controlat și continuă goana pînă în locul unde stătea cineva și făcea semne cu mîna. Ajungînd acolo, Lashley stopă atît de brusc încît cu toții fură cît pe-aci să zboare din mașină.

Sally făcea semne. Singur el scăpase nevătămat printr-una din minunile ce se întîmplă atît de deseori în vreme de război. Jardine probabil că-și rupsese șira spinării și nu putea fi mișcat din loc. Tulger și Rock erau amîndoi grav răniți, pierdeau sînge din belșug și își pierduseră cunoștința.

Palfreyman, ca flăcău isteț ce era, desfășura dinaintea Stukasurilor un soi de dans și cîștiga astfel pentru toți minute prețioase. Offer înfruntă toate risipurile, oprind și apucîndu-se să-i bandajeze pe răniți. Starea lor era prea gravă ca să poată fi transportați de el și trebuia să-i lase în grija plină de atenții a nemților. Dacă vestitul Afrikakorps își merita marele prestigiu pe care îl avea în rîndurile armatei britanice, atunci fără îndoială că trebuia să arate milă față de răniți.

Tocmai cînd terminau treburile astea, văzură cum un *Kubelwagen* se îndreptă în goană către ei. Sally sări pe scaunele din față, alături de Offer — în spate nu putea să stea fiindcă l-ar fi stînjenit pe mitralior — și din nou porniră la drum cu mare grabă.

Offer ar fi ținut mult să se ducă și la jeepul avariat al lui O'Keefe, dar acesta se afla mult prea aproape de *Kubelwagen*-uri ca să poată înfrunta un asemenea risc. Cu inima adînc îndoită, îi ordonă lui Lashley s-o pornească din nou în direcția est.

Stukasurile izbutiră să-l lovească în plin pe Palfreyman la vremea cînd deasupra zării nu se mai vedea decît o geană de soare. După aceea se abătură asupra lui Offer și vreme de șase ori șapte minute merseră în zigzag și făcură tot felul de viraje disperate, Lashley jucîndu-se cu

jeepul ca un motociclist la concurs. Zgomotul avioanelor de bombardament în picaj îi asurzea cu totul și erau permanent cu sufletul la gură știind că se află doar la un pas de moarte.

Și deodată s-ar fi zis că noaptea se revarsă asupra lor, căci după un ultim atac lipsit de obișnuita înverșunare, Stukasurile se depărtară și o ținură drept înainte în direcția nord-vest, deci către Agheila. Lumina devenise prea săracă și pe întinsul deșertului lucrurile nu mai puteau fi deslușite cum se cuvine.

Offer zise :

— Acuma putem face popas.

Brusc, pe neașteptate, îl copleșise oboseala. Probabil că nici Lashley nu se simțea mai în vigoare, fiindcă își așeză brațele pe volan și pe ele își sprijini capul. În spate, mitraliorii se prăbușiseră pur și simplu pe podea, căci adrenalina care îi susținuse pînă atunci li se retrăsese deodată din sînge și, după cîte se părea, îi lăsase fără pic de vlagă.

Offer se aplecă și aprinse farurile. Credea că nu riscă prea mult procedînd astfel. În cazul cînd *Kubelwagen*-urile s-ar mai fi aflat pe aproape, aveau să audă limpede zgomotele specifice ale motoarelor Volkswagen cu mult înainte ca nemții să ajungă în preajma lor. Se făcuse întuneric beznă.

După o vreme auziră duduitul motorului unei mașini care se apropia, dar zgomotul ăsta l-ar fi recunoscut și prin somn. Era vorba de un alt jeep, care și el își aprinsese farurile și se apropia fără grabă, ca să se alăture grupului unde se găsea comandantul.

La volan se afla Ward, agentul lor sanitar arab. Împreună cu el mai veniseră Crookshank, Mutriță și Jimmy Wilborn. Ward stinse și el farurile, o vreme nimeni nu scoase vreo vorbă și toți stăteau nemișcați pentru a îngădui ostenelii să li se scurgă din trupuri. Chiar pentru oameni tari ca fierul, cum erau ei, fusese o zi lungă și copleșită de trudă, iar acum s-ar fi zis că nimic nu mai putea să le vină în sprijin și toți se simțeau sleiți de puteri

și tare abătuți. În minte le stăruiau amintiri despre camarazii rămași în urmă, morți sau răniți. Și asta le întuneca orice simțământ de biruință asupra dușmanului.

Offer spuse :

— Acum ne întoarcem îndărăt.

Dintr-o dată îi revenise energia, iar tăria lui îi făcu și pe ceilalți să-și scuture moleșeala și să se ridice în picioare.

— Îndărăt ? Agentul sanitar pricepea mai cu încetineală.

— S-ar putea ca unii dintre camarazii noștri să fi scăpat cu viață și să nu fi fost totuși luați de nemți.

Așa că, umblînd cu mare grijă, se întoarseră înspre locurile unde se desfășurase bătălia. Era prea întuneric ca să poată vedea vreunul dinre jeepurile avariate, dar cînd Offer își dădu seama că nu puteau să fie decît pe undeva pe aproape de eventualii supraviețutori, Offer înfruntă orice riscuri și aprinse farurile, apoi dădu de mai multe ori ocol în cerc, dar pînă la urmă stinse din nou farurile și rămase tăcut în întunericul nopții. Dacă mai existau cumva supraviețuitori, acum știau încotro să se îndrepte.

Peste alte zece minute, repetă manevra.

Le cam măcina nervii așteptarea aceea în întuneric și în tăcerea ca de mormînt, cu urechile ciulite ca să prindă chiar și cel mai mic zgomot, mereu cu gîndul la infanteriști inamici care s-ar fi putut furișa pînă la ei la adăpostul întunericului. De *Kubelwagen*-uri nu se temeau c-ar putea veni la atac, fiindcă le-ar fi auzit motoarele de la distanță de cîteva mile.

Peste încă zece minute Offer aprinse din nou farurile și porni să străbată în cerc porțiunea aceea de deșert, iar cinci minute mai tîrziu apărură Wise și un artilerist înalt și subțiratec, Jack Redpath. A fost o reîntîlnire cum nu se poate mai plină de bucurie și după aceea tuturor le-a revenit curajul și nădejdea că și alții vor reveni acasă călăuzindu-se după strălucirea farurilor.

Noaptea însă trecu fără bucuria reînnoită a revederii altor camarazi din jeepurile care acum lipseau. Cu un ceas înaintea zorilor, Offer puse capăt acțiunii de recunoaștere. Încă mai aveau cale lungă de străbătut pînă să ajungă în locuri sigure și știa bine că îndată după revărsatul zorilor aviația inamică va porni iarăși în căutarea lor. Oricît de arzătoare i-ar fi fost dorința de a rămîne pe loc și a continua să-și caute oamenii, Offer își dădea seama că singura soluție înțeleaptă era să-și pună supraviețuitorii la adăpost de primejdii.

Mîncară și băură cîte ceva, stînd în picioare, cu auzul încordat și ochii continuînd să scruteze cu speranță întunericul. Pe urmă Offer spuse : „Mergem !“ și cele două jeepuri încărcate porniră cu viteză susținută către Benghazi.

Chiar în faptul zilei, Offer ordonă popas și goliră vehiculele de tot surplusul de hrană și apă. Peste mormanul de lucruri luate din jeepuri făcură o movilită de pietre și în vîrf îi înfipseră un băț de care agățară o bluză nu prea din cale-afară de curată. Totuși se mai putea observa că fusese albă și astfel încă atrăgea atenția, iar dacă vreun supraviețuitor ar fi trecut pe acolo, ar fi găsit destulă hrană și apă ca să-și poată ține zilele pînă la liniile de front ale trupelor aliate.

Un ceas mai tîrziu, zăriră avioane. Dar acestea purtau însemnul atît de familiar, alcătuit din cercuri concentrice, al R.A.F.-ului. Ajunseseră prin locuri sigure.

Peste alte două ceasuri dădură de amplasamentul unui tun al forțelor sud-africane. După ce scăpară cu bine de unele semne de neîncredere față de o formație militară răsărită pe neașteptate, ca din senin, fură primiți cu toată ospitalitatea și li se dădu să mănînce și să bea pe săturate. Pe urmă se culcară.

La un ceas oarecare al după-amiezii, Offer se trezi. Îl zgîlțîi pe transmisionistul formației sale, pe Art Weybright, pînă îl convinse să deschidă ochii, și îi spuse :

— Eu mă duc îndărăt să-i caut pe băieți.

Printre alţii, lipseau O'Keefe şi Walker. Ajunsese să ţină mult la amîndoi şi parcă nu putea îndura gîndul că n-are să-i mai vadă niciodată. Orice s-ar spune O'Keefe era un om de-o deosebită iscusinţă, şi s-ar fi putut foarte bine să fi scăpat cu viaţă.

— Merg şi eu cu dumneavoastră.

Ieşiră împreună şi se duseră la jeepul lor cel mult încercat, după care porniră îndărăt către pămînturile acelea neprimitoare. Soarele iarăşi coborîse mult către zarea dinspre apus. De data asta, însă, nu se mai arătă nici un semn despre existenţa hainei Luftwaffe — vînătoarea luase probabil sfîrşit.

Şi, cînd se aşteptau mai puţin, le apărură în faţă siluete ce înaintau cu trudă pe întinsul deşertului. Da, erau *ei*, iscusitul O'Keefe, însoţit de alţi doi — Palfreyman şi Tiffy Jones — culeşi de el pe cale, şi acum îl întîmpina pe Offer cu zîmbetul lui pînă la urechi şi care arăta la vedere golul lăsat de dispărutul dinte din faţă.

Îşi strînseră mîinile, se bătură cu palmele pe spate şi îşi povestiră peripeţiile. O'Keefe povesti cum dăduseră peste moviliţa cu provizii : „Doamne-sfinte, *sir* ce mai binecuvîntare a fost apa de acolo !" Toată ziua fuseseră hăituiţi de Lutfwaffe dar scăpaseră destul de uşor, pur şi simplu ghemuindu-se pe lîngă cîte un tufiş de mărăcini. Şi astfel cinci bărbaţi se întoarseră triumfători la camarazii care încă dormeau somnul celor sleiţi de puteri. La plecare fuseseră douăzeci şi opt de oameni şi şapte jeepuri. Se întorseseră doar paisprezece oameni şi două jeepuri.

Înainte de a-şi aşterne iarăşi capetele pentru odihnă, căpitanul Offer transmise un mesaj la G.H.Q, din Cairo. De data asta nu mai avea chef să exagereze şi mesajul său era lipsit de podoabe rodite de închipuire.

Weybright transmise mesajul : „Misiunea îndeplinită. Incendiat depozite benzină Agheila. Pierderi, paisprezece

oameni morți sau dispăruți. Cinci jeepuri. Un Stuka doborît și care blindate inamice avariate."

Oricе s-ar spune, era un raport impresionant, deși cei de la Cairo trebuie să fi știut bine, văzînd fotografiile aeriene, ce proporții aveau distrugerile pricinuite depozitelor de combustibil ale inamicului. Peste cîteva ceasuri, generalul maior îi trimise lui Offer un mesaj : „Bună ispravă. Raportați imediat la G.H.Q., Cairo".

La asta, Offer răspunse în cel mai clasic stil Bernard Shaw :

— N-aș prea crede.

Editura MENORA

ISBN 973-95840-2-0

Singurul inamic căruia trebuiau să-i facă faţă erau Stukasurile.

Şi ele veniră, unul după celălalt, de îndată ce jeepurile se desprinseseră de Kubelwagen-uri. De data asta se abătură asupra lor cu toată furia. Acum trebuiau neapărat să ucidă, fiindcă nu mai exista nici o nădejde de a-i prinde vii pe fugari.

Veneau în picaj şi ambalau motoarele, făcând un zgomot asurzitor şi înfricoşător pentru cei care ştiau că sunt ţintele lor însufleţite. Lansară bombele care le mai rămăseseră, apoi se înverşunară şi mai amarnic, fiecare folosind din plin cele patru mitraliere de la bord.

Lei 600